

Tân Lang Biến Tân Nương

Contents

Tân Lang Biến Tân Nương	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	43
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	54
17. Chương 17	59
18. Chương 18	62
19. Chương 19	66
20. Chương 20	69
21. Chương 21	74
22. Chương 22	77
23. Chương 23	80
24. Chương 24	83
25. Chương 25	86
26. Chương 26	89
27. Chương 27	92
28. Chương 28	95
29. Chương 29	97
30. Chương 30	101
31. Chương 31	105
32. Chương 32	108
33. Chương 33	111
34. Chương 34	114
35. Chương 35	118
36. Chương 36	122
37. Chương 37	125
38. Chương 38	128
39. Chương 39	131
40. Chương 40	134
41. Chương 41	136

42. Chương 42	139
43. Chương 43	142
44. Chương 44	145
45. Chương 45	148
46. Chương 46	151
47. Chương 47	154
48. Chương 48	157
49. Chương 49	160
50. Chương 50	163
51. Chương 51	167
52. Chương 52	170
53. Chương 53	178
54. Chương 54	182
55. Chương 55	185
56. Chương 56	189
57. Chương 57	191
58. Chương 58	195
59. Chương 59	198
60. Chương 60	201
61. Chương 61	205
62. Chương 62	206

Tân Lang Biến Tân Nương

Giới thiệu

Edit: Robin aka Tử UyênBeta: Minh TiêuThể loại: Đam mỹ, hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công (Lãng Tiếu x Bối Hiểm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-lang-bien-tan-nuong>

1. Chương 1

Đến hôn lễ đoạt tân nương tử hần ai cũng đã xem qua đi? Phim trên TV cho trẻ con vẫn thường thấy chiếu loại này á~ Nhưng mà đây chú rể lại bị một tên kì quái không quen không biết cướp chạy lại là cái loại sự tình gì? Nói gì? Cái tên quái gở này vốn là một GAY, thích chú rể??? Sai! Hần thích phụ nữ! Trọng yếu nhất là——hần căn bản không có quen biết chú rể! (=.=|||)

Chuyện nó là như thế này ạ....

Bối Hiểm Ninh cùng Vương Tinh là từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, nói cách khác, chính là thanh mai trúc mã trong truyền thuyết, không cần phải nghi ngờ, chính là trai tài gái sắc, trời nên một đôi, mà sắp đặt một đôi...

Ông nội của hai người bọn họ từng là bằng hữu cùng vào sinh ra tử, lúc nhỏ đã cùng nhau qua cơn đói khát, có miếng bánh cũng là người này nhường cho người kia ăn, quan hệ vô cùng thân thiết. Bọn họ nói sau này nếu có thể sống sót nhất định sẽ để con cháu hai nhà nên duyên vợ chồng, kết nghĩa trăm năm.

Nhưng vấn đề là bà nội của Bối Hiểm Ninh và Vương Tinh lại sinh ra toàn nam tử, một người sinh 4, một người sinh 5, đều là con trai hết. Cứ như vậy, thông gia không thể kết thành, 9 đứa trẻ kết thành “huynh đệ” cả phở đều không ai dám trêu chọc vào.

Về sau bọn nhỏ lớn lên, đứa học cao vào đại học, đứa làm binh vào quân đội, đứa muốn xuất ngoại thì xuất ngoại, hai vị lão gia tử (cụ ông, nhưng mà ta thích gọi là lão gia tử hơn J) bên người chỉ còn lại có Bối lão nhị cha của Bối Hiểm Ninh cùng Vương lão tam cha của Vương Tinh.

Bối Hiểu Ninh cũng Vương Tinh được sinh ra. Lúc ấy hai nhà quan hệ khá tốt, lại ở gần nhau, nên hai hài tử tự nhiên cũng liền cùng nhau ăn, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau đi học, cùng nhau về nhà. Vì vậy hai lão nhân gia cảm giác được năm đó giấc mơ rất cục có thể thực hiện được rồi.

Đảo mắt đã qua hai mươi mấy năm, Bối Hiểu Ninh cùng Vương Tinh cũng đã xa cách từ khi tốt nghiệp đại học rồi. Theo lý thuyết với ý tứ của người nhà, kế tiếp bọn họ nên kết hôn, sinh hài tử rồi mới phải. Nhưng thực tế đối với hai vị đương sự, hai người họ chỉ xem nhau như huynh muội. Nhắc tới Vương Tinh, Bối Hiểu Ninh chỉ nhớ tới một câu lời thoại kinh điển: khi ta bảy tuổi lên núi, chỉ thấy qua một người phụ nữ.... (Robin: này ta chịu L, có lẽ ý nó là anh An không có cảm tình gì đặc biệt với chị Tinh, chị chỉ là một người con gái không hơn trong lòng anh thôi thì phải.... Tiêu: Nga~~ ảnh ý vốn sinh ra để giành cho nam mà, thích nữ thế nào đc =)))

Nhưng Bối Hiểu Ninh là một hài tử hiếu thuận, hẳn nghĩ dù sao mình cũng không có thích một người con gái nào khác, Vương Tinh thì Vương Tinh đi, với lại hai người mục đích cũng như nhau, cùng một chỗ cũng dễ dàng chút. Vương Tinh vốn cũng là nghĩ như vậy a, nhưng sự tình lại phát sinh thay đổi trong một lần nằng tụ tập cùng bạn học sau tốt nghiệp.

Lúc ấy hai người bạn tốt của nằng sắp ra nước ngoài du học, Vương Tinh nghĩ mình thì đã sắp phải lập gia đình sinh con đẻ cái rồi, không chừng cả đời này cũng sẽ như vậy bình bình thản thản trôi, thế là tâm lý tuổi trẻ bốc đồng của nằng đột nhiên trở dậy~ (nổi thú tính a J). Bạn bè rủ rê nằng theo một trường học bên Pháp quốc. Rất nhanh, trường học báo nhập học, nằng được tuyển chọn.

Đối với việc nằng đi du học ở nhà xem đương nhiên là chuyện tốt, hơn nữa mấy năm rồi cũng phải trở lại cho nên chưa từng ngăn cản, như vậy Vương Tinh liền nhanh như chớp chạy sang Pháp. Bởi vì cuộc sống của gia đình Vương Tinh chỉ ở mức khá giả trung bình nên nằng tại đất Pháp cũng là vừa làm vừa học, lúc nghỉ cũng không có về qua nhà.

Ba năm sau, khi Vương Tinh về nước cũng không về nhà ngay mà là gọi điện thoại cho Bối Hiểu Ninh hẹn gặp bên ngoài. Hai người tại một quán cà phê gọi hai tách cà phê, Vương Tinh đi thẳng vào vấn đề: nằng không thể theo Bối Hiểu Ninh kết hôn, nằng đã thích người khác, là một bạn học người da đen.

Bối Hiểu Ninh lúc ấy lập tức sặc cà phê. (Robin: K tội nghiệp anh , Tiêu: đâu, phải là may mắn cho anh chứ =3=) Cũng không phải hẳn phân biệt đối xử với anh bạn da đen, cũng không phải hẳn không phải Vương Tinh thì không lấy vợ, chủ yếu lại nói như thế nào trước khi ra nước ngoài Vương Tinh cũng là vị hôn thê của hắn. Vén vén qua ba năm, một đại cô nương như hoa như ngọc đã được một gã ngoại quốc khênh đi, làm một thanh niên dạt dào tình yêu nước, nghe Vương Tinh vừa nói như vậy, Bối Hiểu Ninh thật sự có chút không thoải mái. Nhưng Bối Hiểu Ninh tính cách luôn hiền lành, thuận theo ý mọi người, vừa lại vẫn luôn xem Vương Tinh như muội muội, cho nên cũng không có nói thêm cái gì, chỉ yên lặng mà đem cà phê uống sạch sẽ, sau đó nói: “Chỉ sợ trong nhà không đồng ý.”

Vương Tinh gật đầu, “Cho nên ta mới đem nói cho người trước, đến lúc đó nói hai ta hai ba năm không cùng một chỗ, tình cảm đã phai nhạt, không muốn kết hôn nữa. Nhưng ngàn vạn lần đừng nói ta thay đổi tình cảm, nếu không ta nhất định đập chết đá chết người a~” (=..=)

Bối Hiểu Ninh dở khóc dở cười: không phải người muốn đem ta đập sao? Đương nhiên lời này hắn không nói ra.

Nhưng Bối Hiểu Ninh không nghĩ tới chính là, hẳn sau khi về nhà, vừa mới đem chuyện nói ra, trong nhà lập tức bùng nổ. Kế tiếp gia gia, nãi nãi, ba, mẹ (ông nội, bà nội, cha, mẹ của anh An) cùng với bốn vị thúc thúc và bốn vị đại thẩm (bác & thím ảnh) vừa mới từ Thượng Hải về bắt đầu thay nhau tiến hành công cuộc giáo dục Bối Hiểu Ninh. Từ “làm người không thể không có lương tâm” đến “giữ luật pháp quan hệ tại quốc gia kinh tế chính trị ngoại giao đều quan trọng” tất cả đều nói cho hắn một lần, hơn nữa nãi nãi và mẹ hắn khóc lóc đến thê lương đem hết lời tâm huyết ra mà nói, Bối Hiểu Ninh cuối cùng đành khuất phục, vì vậy hắn không thể làm gì khác hơn là trong lòng yên lặng mà nghĩ muốn: Tiểu Tinh, không phải là ta không muốn giúp người a!

Vài ngày sau, Bối Hiểu Ninh gặp lại Vương Tinh, Vương Tinh mặt so với hắn còn khổ hơn. Bối Hiểu Ninh lúc ấy rõ ràng: Được! Gì cũng già càng cay!

Như vậy lại kéo dài nửa năm, rốt cục tại một lần hai vị gia gia cùng nhau uống rượu ôn lại chuyện cũ, ngày cưới của Bối Hiểu Ninh và Vương Tinh được định — cuối tháng tiến hành. Lúc này Bối Hiểu Ninh cũng bắt đầu buồn bực: chung quy hẳn thực sự không thể yêu một người khác và lấy làm lão bà ư?!

Tiếp theo hai người đáng lẽ phải đi đăng ký kết hôn rồi nhưng Vương Tinh lập tức mang toàn bộ hộ khẩu cùng chứng minh thư của hai người đem giấu, giả bộ đã làm mất. Vì làm giống như thật, nàng còn đem ví, điện thoại di động, chìa khóa giấu đi nốt. Bởi vậy, đôi bên hai nhà cũng không có biện pháp, mất nhiều như vậy có đi làm lại cũng không còn kịp rồi, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đáp ứng trước chưa cần đăng ký. Như vậy việc đăng ký kết hôn tạm thời miễn cưỡng coi như xong. Nhưng Bối Hiểu Ninh lại rầu rĩ: hôn lễ xong rồi, thân thích bằng hữu không có ai biết chuyện gì xảy ra, hẳn sẽ xem như bọn họ đã kết hôn rồi a.

Trước hôn lễ ba ngày, Bối Hiểu Ninh cùng Vương Tinh cùng nhau đi lấy áo cưới, sau đó lúc tại khách sạn ăn cơm, Vương Tinh đột nhiên nói: “Hiểu Ninh ca, người yên tâm, hôn lễ này của hai ta không thể làm được.”

Bối Hiểu Ninh một mạch phun hết nước trong miệng ra, “Cũng đã làm đến mức này rồi, người còn có tâm tư nói giỡn?!”

Vương Tinh giương hai tròng mắt trừng hẳn, “Không phải nói giỡn, đến lúc đó người sẽ biết, cứ chờ xem kịch vui đi.”

“Người muốn làm gì? Cũng đừng hại ta, ta không nghĩ muốn bị mẹ ta hành chết a.”

“Yên tâm đi, người tuyệt đối là người vô tội a.” (Tiêu: anh bị em nó lừa rồi, khổ thân anh ai bảo ngây thơ =]], cơ mà như thế mới có truyện cho em đọc)

Mặc dù Bối Hiểu Ninh nghe lời này khó có thể tin tưởng được, nhưng sự tình cho tới bây giờ hôn sự này của hắn đã không thể có kết quả gì rồi, hắn cũng không có biện pháp khác, Vương Tinh thì từ nhỏ chủ kiến (thủ đoạn thì có) lại vô cùng nhiều, Bối Hiểu Ninh nghĩ: tùy theo nàng thôi, muốn thế nào lần qua lần lại thì như thế lần qua lần lại đi, hắn cũng không có hỏi nhiều.

Ba ngày sau.

Hôn lễ vốn là hai lão nhân trong nhà toàn quyền an bài, theo Bối Hiểu Ninh thì cũng giống như đại đa số hôn lễ mà hắn từng tham gia qua, cũng là cái kiểu bài trí Đông không ra Đông mà Tây không ra Tây. Xung quanh có mấy chục bàn cho khách, ở giữa có một con đường rải hoa hồng, dẫn đường có một em nhỏ, phía trên đài có một người thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi trơn tru, nước bọt văng tung tóe. (=.=|||)

Giờ lành vừa đến, hôn lễ bắt đầu. Vương Tinh khoác vào cánh tay Bối Hiểu Ninh, phù rể phù dâu theo ở phía sau, bốn người theo khúc nhạc thành hôn mà chậm rãi hướng phía trên đài bước, phía trước hai người trẻ con ra sức mà vung vẩy cánh hoa hồng, Bối Hiểu Ninh lúc này tâm tình lại vô cùng uể oải.

Hai người bọn họ sau khi dừng lại trên đài, đầu tiên là bị người chủ trì trêu chọc một phen. Sau đó người chủ trì hỏi Bối Hiểu Ninh có nguyện ý hay không lấy Vương Tinh, Bối Hiểu Ninh chỉ có thể nói nguyện ý. (=)) Sau đó người chủ trì lại quay đầu sang hỏi Vương Tinh có nguyện ý hay không gả cho Bối Hiểu Ninh. Lúc này, trò hay bắt đầu.

Kỳ thật giống như trong phim diễn thì mục sư phải hỏi mọi người ở đây có ai phản đối hôn sự này hay không, bất quá hôn lễ của Trung Quốc thì không có cái trình tự này. Cho nên ngay lúc Vương Tinh vừa muốn trả lời câu của người chủ trì, trong tiệc rượu đột nhiên có một thân ảnh khôi ngô đứng lên, hô lớn một tiếng: “Ta không đồng ý!”

Mặc dù cảm thấy có chút quái dị, nhưng quả thật có tác dụng rồi. Mọi người lập tức cùng nhìn về phía người vừa hô lớn. Đương nhiên, Bối Hiểu Ninh sau lúc bị dọa cũng đem ánh mắt nhìn tới y. Cảm giác đầu tiên của hắn chính là: người này thật đẹp trai nha! (Robin: hô hô, chồng anh mà lỳ~, Tiêu: nga~~ anh mê trai đẹp ~~ giống Tiêu)

Sau khoảng một giây đông hồ, cái người “đẹp trai” đó bước đôi chân dài hướng về phía trên đài hôn lễ bước nhanh. Mọi người ngay lúc đó thật không biết nên khóc hay nên cười. Sau này Bối Hiểu Ninh mỗi lần nhớ lại sự kiện này, đều cảm giác mẹ nó đúng là bị nhiễm văn hóa tư tưởng phương Tây độc hại, xem quá nhiều

phim nước ngoài mà! Bởi vì ngay lúc người nọ hướng phía trên bực hôn lễ chạy, mẹ của Bối Hiểu Ninh đột nhiên hô một tiếng nói: “Không tốt rồi! Hắn muốn cướp dâu!” (=.=||| Tiêu: là cướp “rẻ” chứ bác =|||)

Người nhà ngồi trên bàn phía trước tất cả đều như nghe được mệnh lệnh, lập tức cùng đứng dậy xông lên cái đài nho nhỏ kia, trong nháy mắt vây quanh Bối Hiểu Ninh và Vương Tinh.

Nhắc tới sự cố của Bối Hiểu Ninh, không rõ người nào nắm cổ tay không có tráng kiện của hắn, da tay lại như vậy non mềm. Lúc ấy tình cảnh cực kỳ hỗn loạn, hắn và Vương Tinh nháy mắt bị xô đẩy tới cạnh nhau. Người nọ sốt ruột, giơ cánh tay dài lên tiến vào trong đám người, hướng ngay giữa chú rể với tân nương mà nắm. Sau đó y bắt được cổ tay vừa mảnh nhỏ tinh tế lại non mềm của một người thì lập tức kéo ra ngoài. Lúc này mọi người ai cũng đi giữ tân nương tử, Bối Hiểu Ninh một chút đã bị y kéo ra ngoài rồi. Tiếp theo y cũng không có quay đầu lại mà cứ thế kéo Bối Hiểu Ninh bỏ chạy. Tất cả khách nhân cũng lập tức choáng váng. (=|||) Một trận âm thanh hít thở, người nọ sau khi cảm giác không thích hợp lắm, vừa quay đầu lại thì đối diện Bối Hiểu Ninh ngẩng đầu ánh mắt đang tỏa ra lửa giận bùng bùng, y cũng thật sững sốt, vừa ngẩng đầu lên nhìn trên đài hỗn loạn, bật thốt lên nói một câu: “Ai nha! Lộn mất rồi! Mặc kệ, nam nữ cũng giống nhau a!” Nói xong liền tiếp tục kéo Bối Hiểu Ninh đi ra ngoài.

Bối Hiểu Ninh lúc ấy liền phát hỏa, “Mẹ kiếp! Cũng không phải sinh hài tử! Buông ta ra!”

Nhưng người nọ căn bản không để ý tới hắn, trực tiếp đem Bối Hiểu Ninh kéo ra cửa khách sạn, nhét vào trong một chiếc xe, một cước đạp chân ga lái xe xuống đến một phương trời xa tít mù nào đó.

2. Chương 2

Bối Hiểu Ninh thật vất vả mới thích ứng được với cái tốc độ lái xe khủng khiếp, hắn từ phía sau xe cố bò lên mà bắt đầu mắng: “Người là ai hả?! Bệnh thần kinh! Dừng xe!...”

Chi dát—, đông! Một cước lập tức phanh lại, Bối Hiểu Ninh trực tiếp đập đầu vào lưng ghế trước.

Người nọ không quay đầu lại, xoay kính xe nhìn xem phía sau có người đuổi theo hay không.

“Ta không có bệnh thần kinh, ta gọi là Lăng Tiểu, là bằng hữu của Vương Tinh.”

Bối Hiểu Ninh xoa đầu ngồi trở lại trên ghế, phanh gấp như vậy, thật muốn mưu sát hắn mà?!

“Là Vương Tinh bảo người tới?”

“Đúng vậy”

“Nàng bảo người tới mang ta đi?”

“Kỳ thật không phải. Nàng nói ta đến đoạt tân nương tử, nhưng là vừa rồi sốt ruột nên mới bắt nhầm a.”

“Vậy người thật ra là đi bắt nàng hả? Sao lại đem ta lôi đi bây giờ tính làm sao?”

“Kháo! Thông gia nhà người rất là đáng sợ nha, tình hình vừa rồi người cũng thấy đó, ta quay lại có thể chạm vào Vương Tinh sao? Còn có thể mang nàng mà chạy sao? Hơn nữa Vương Tinh có nói, nàng chỉ là muốn hôn lễ này không thể làm xong được, không chỉ bây giờ, mà chính là sau này cũng vĩnh viễn không thể làm lại được!”

Bối Hiểu Ninh nghiêng răng nghiêng lợi: bà nội nó chứ! Lão tử là đồ ăn sao?! Thằng Tây kia thực sự tốt như vậy?!(Tiêu: nga~ anh đang chờ người yêu của em Tinh =|||)

“Được rồi, bây giờ hôn lễ cũng đã bị phá hỏng rồi, ta đi.” Vừa nói Bối Hiểu Ninh vừa vươn tay muốn mở cửa xe.

Nga! Lăng Tiểu khóa cửa xe mất rồi.

“Người làm gì?!”

“Ta phải chờ chỉ thị của Vương Tinh nha, nàng nói người có thể trở về ta mới có thể cho người trở về.”

“Này! Người có làm hay không?! Nàng bảo người thế nào là chuyện của người, người dựa vào cái gì không cho ta đi?!”

“Ta nếu đáp ứng nàng rồi thì phải đem chuyện tốt làm tới cùng. Người bây giờ trở về vạn nhất mọi người chưa có rời đi lại cho các người tiếp tục cử hành hôn lễ thì làm sao?”

“Chuyện tốt? Người bớt nói một chút! ‘Có hủy mười tòa miếu cũng không hủy một cuộc cưới xin’ người chưa nghe nói qua sao?!”

“Ô? Ta nghe Vương Tinh nói người cũng không mong muốn hôn lễ này mà!”

“Người... Ta muốn kết hôn hay không là chuyện của ta, bây giờ người bắt nhầm người còn không cho ta đi, đây là cái đạo lý gì?! Như thế này người nói ta sau này phải giải thích với người nhà như thế nào đây?!”

“Ta đây mặc kệ, dù sao bây giờ người cứ theo ta đi.”

Nói xong Lăng Tiểu lại khởi động xe.

“Này! Dừng xe! Ta muốn xuống xe! Người có nghe thấy không?!”

Lăng Tiểu cơ bản không để ý tới hần, chuyên tâm lái xe. Mặc dù Bối Hiểu Ninh biết mình đánh không lại y, nhưng hiện tại hần thật sự muốn xông lên oánh cho người này một trận (Ninh ca muốn giết chồng... =.=), nhưng lo lắng đến sự an toàn của mình, Bối Hiểu Ninh đành lý trí bỏ cái ý niệm này ra khỏi đầu. Hần cũng không muốn ngày mai trên báo xuất hiện cái tin “Chú rể bị một nam tử thần bí cướp đi ngay tại hôn lễ, hai người cùng nhau chết trên đường”. (=] Tiêu: anh quả nhiên có trí tưởng tượng phong phú ~)

Lăng Tiểu lái xe, qua bảy tám cái ngõ rẽ đã tới khu thành Đông, cuối cùng dừng lại trước một quán Bar còn chưa có mở cửa.

Lăng Tiểu mở khóa xe, “Được rồi, xuống xe đi.”

Bối Hiểu Ninh mở cửa xe, ngẩng đầu nhìn xem, “Túy Mỹ Bar? Đây là cái nơi nào?”

“Quán rượu của ta.”

Thật là một người dung tục tầm thường đi! Bối Hiểu Ninh bĩu môi, càng cảm thấy mình đúng là bị bắt cóc mang đi rồi.

Đi vào trong quán Bar, Lăng Tiểu ra quầy bar bật đèn lên, “Người muốn uống gì không?”

Bối Hiểu Ninh ngồi vào ghế, tức giận mà trừng mắt, “Không uống!”

Lăng Tiểu rót một ly nước đưa tới trước mặt Bối Hiểu Ninh. Bối Hiểu Ninh thật là có chút khát (Robin: anh chữ nhiều thế tất nhiên là tốn không ít nước bọt rồi), cầm lấy ly nước “ừng ực ừng ực” đã hết phân nửa.

Lăng Tiểu từ túi áo móc ra một điều thuốc, châm lửa, sau đó tựa vào quầy rượu, neho mắt lại nhìn Bối Hiểu Ninh rồi thả ra một làn khói, “Người lớn lên cũng rất khá a! Vương Tinh thế nào lại vừa ý một tên da đen vậy? Chẳng lẽ là chê người quá trắng?” (khen vợ J)

Lời này nói đến Bối Hiểu Ninh suy nghĩ, hần sờ sờ mặt mình, “Có thể mặt ta nàng đã coi suốt từ nhỏ đến giờ nên chán ngấy rồi.”

“Chẳng lẽ bởi vì người thiếu khí khái nam nhi?” (Tiêu: |||||)

“Này!” Bối Hiểu Ninh đem ly nước ném qua quầy bar một đồng, “Khí khái nam nhi không phải thế nào cũng ở trên mặt đi?!”

Lăng Tiểu hình như căn bản không có nghe thấy, “Cũng không đúng, ta đối xử rất tốt nhưng trái tim nha đầu đó cũng không có nhúc nhích mà! Ai da! Là nước Pháp hại người a! Làm hại thẩm mỹ của mỹ nữ nhà người ta rồi!”

Bối Hiểu Ninh không nhịn được vui vẻ (anh dễ dụ quá đó! =.=), “Người là bằng hữu của nàng từ khi nào? Ta như thế nào lại chưa từng nghe nàng nói qua người?”

“Ân... Chính là lúc nàng mới từ Pháp trở về, vẫn vì chuyện kết hôn của các người mà rầu rĩ, liền theo bằng hữu đến quán này của ta uống rượu, hình như nàng ở cùng người bằng hữu này chỗ gần đây. Thường xuyên qua lại nên quen biết thôi. Ta lúc ấy thấy nàng thật là một cô nương xinh đẹp, đã từng theo đuổi nàng, tiếc rằng nàng nói đã có bạn trai rồi. Ai da! Thật là, ta là đã theo đuổi ai cũng đều thành công hết á, thiên hạ vô địch, mà đây là lần đầu tiên ta thất thủ a! Nhưng nàng nói nếu không làm bạn trai cũng có thể làm bằng hữu. Sau nàng lại nói mình không ngờ phải xuất giá kết hôn với người khác, ta nói giỡn muốn tại hôn lễ bắt cóc nàng dời đi. Đại khái nàng chính là muốn làm theo như vậy, sự việc mới giống như vừa rồi. Nhưng là không nghĩ tới...”

Bối Hiểu Ninh đỡ lấy cái trán, “Ta cũng không nghĩ tới mẹ ta như vậy dũng mãnh.”

Lúc này điện thoại của Lăng Tiểu reo lên, y đứng lên nghe máy “Uy?” Một tiếng, sau đó nói: “Ân, lúc ấy lớn xộn quá nên nắm tay nhầm người” (Không có nhầm đâu anh, cái số nó thế rồi ==) Tiêu: như thế mới có truyện cho chúng ta đọc ~)

Bối Hiểu Ninh nghĩ: có thể là Tiểu Tinh. Lăng Tiểu quả nhiên đem điện thoại đưa cho hắn.

Người bên kia điện thoại nói: “Người tại quán Bar đừng nhúc nhích, ta bây giờ qua đó.” Tiếp theo Vương Tinh đã cúp máy.

Lăng Tiểu lại rót đầy ly của Bối Hiểu Ninh, chính mình mở một lon bia. Uống hai ngụm xong, y nói: “Kỳ thật... Ta cảm giác được Vương Tinh nếu kết hôn với người cũng không sai.” (mồ? o_O)

“Nga? Làm sao người thấy vậy?”

“Vừa nhìn người chính là tính tình rất tốt. Vương Tinh nháo ra chuyện lớn như vậy mà đến giờ ta cũng không nghe thấy người nói nàng nửa câu.”

“Ai! Kỳ thật... Ta vẫn luôn cảm thấy Tiểu Tinh như là muối muối của ta. Chủ yếu là hai lão nhân gia hai nhà cứ hy vọng hai ta có thể cùng một chỗ.”

“Ân, người đúng là rất nghe lời.”

Bối Hiểu Ninh nheo mắt nhìn Lăng Tiểu, “Người đây là đang chê ta hay là khen ta đây?” (chồng anh khen anh ngoan chứ còn sao nữa ;;))

“Người nói gì?” Lăng Tiểu hé ra khuôn mặt tuần tú đưa đến gần mặt Bối Hiểu Ninh.

Bối Hiểu Ninh nghĩ: ta bây giờ là nên tát cho y một cái hay là đập cho y một phát đây? (này là... vũ thê hử? >.<) đương=”” nhiên=”” hẳn=”” cuối=”” cùng=”” cái=”” gì=”” cũng=”” không=”” có=”” làm,=”” chỉ=”” là=”” ngồi=”” thẳng=”” dậy=”” dựa=”” vào=”” lưng=”” ghé.=”” lẳng=”” tiểu=”” cũng=”” đứng=”” thẳng=”” dậy,=”” lại=”” uống=”” thêm=”” mấy=”” ngụm=”” bia.=”” sau=”” đó=”” cỏi=”” âu=”” phục,=”” tháo=”” cúc=”” áo=”” sơ=”” mi,=”” “xem,=”” thật=”” thiệt=”” thòi=”” ta=”” hôm=”” nay=”” phải=”” ăn=”” mặc=”” khó=”” chịu=”” thế=”” này=”” a.=”” “cáp?=”” người=”” vẫn=”” còn=”” ủy=”” khuất?”=”” “chứ=”” sao!=”” ta=”” chính=”” là=”” đã=”” hy=”” sinh=”” chính=”” mình,=”” cứu=”” hai=”” người=”” các=”” người=”” nha.”(robin=”” :=”” anh=”” vợ=”” bỏ=”” quá=”” đi=”” ý=”” chứ=”” ủy=”” khuất=”” cái=”” nổi=”” gì~=”” tiêu:=”” người=”” nói=”” đúng=”” ý=”” ta=”” nga=”” robin~)=”” bối=”” hiểu=”” ninh=”” bất=”” đắc=”” dĩ=”” mà=”” lác=”” đầu,=”” chẳng=”” muốn=”” lại=”” theo=”” y=”” mà=”” tranh=”” luận.=”” vương=”” tinh=”” tới,=”” bối=”” hiểu=”” ninh=”” nhìn=”” thấy=”” nàng=”” lại=”” càng=”” hoảng=”” sợ,=”” “người...=”” người=”” khóc?”=”” “ta=”” là=”” tự=”” cấu=”” bắp=”” đùi=”” cổ=”” mà=”” khóc=”” a.=”” vương=”” tinh=”” ngồi=”” vào=”” bên=”” cạnh=”” bối=”” hiểu=”” ninh=”” hướng=”” lẳng=”” tiểu=”” nói.=”” (tiêu:=”” khốn=”” nạn=””]]”) lẳng=”” tiểu=”” cho=”” nàng=”” một=”” chén=”” nước=”” hoa=”” quả,=”” chính=”” mình=”” lại=”” mở=”” một=”” lon=”” bia=”” khác=”” mang=”” ra=”” ngoài=”” cửa.=”” “nhanh!=”” ta=”” sau=”” khi=”” rời=”” đi=”” thì=”” thế=”” nào=”” rồi?=”” mẹ=”” ta=”” bọn=”” họ=”” thế=”” nào=”” rồi?”=”” bối=”” hiểu=”” ninh=”” nôn=”” nóng=”” không=”” chịu=”” được=”” hỏi.=”” “ân...=”” vương=”” tinh=”” cúi=”” đầu,=”” chột=”” dạ=”” mà=”” xoay=”” xoay=”” ly=”” thủy=”” tinh=”” trong=”” tay,=”” “hiểu=”” ninh=”” ca,=”” ta=”” xin=”” lỗi=”” người.”=”” “làm=”” sao=”” vậy?”=”” sao=”” tự=”” nhiên=”” lại=”” nói=”” vậy?”=”” “đợi=”” ta=”” nói=”” xong=”” đã,=”” người=”” phải=”” bình=”” tĩnh=”” nha!”=”” “rốt=”” cuộc=”” là=”” làm=”” sao=”” vậy?”=””

bối=" hiểu=" ninh=" khăn=" trương=" đứng=" lên.= " ăn...=" là=" như=" thể=" này.=" người=" hăn=" đã=" biết=" là=" ta=" sắp=" xếp=" lảng=" tiểu=" đi=" phá=" hồng=" hôn=" lẽ?"=" bối=" hiểu=" ninh=" gặt=" đầu,=" chờ=" nằng=" tiếp=" tục=" nói=" "ta=" vốn=" là=" muốn=" tìm=" một=" người=" mọi=" người=" trong=" nhà=" không=" quen,=" có=" thể=" tới=" nắm=" tay=" cướp=" ta=" đi,=" như=" vậy=" sẽ=" không=" liên=" lụy=" đến=" người,=" vừa=" lại=" có=" thể=" làm=" cho=" chuyện=" không=" thể=" vãn=" hồi=" (không=" thể=" thu=" lại/thay=" đổi),=" làm=" cha=" mẹ=" đầu=" tiên=" phải=" tiếp=" nhận=" chuyện=" ta=" thực=" sự=" có=" bạn=" trai=" khác=" nhưng=" mà=" không=" ngờ=" lảng=" tiểu=" thật=" là=" hồ=" đồ=" mà...=" (robin=" âm=" mưu=" trước=" cả=" đẩy~)=" cho=" nên=" vừa=" rồi=" khi=" người=" đi=" khỏi,=" ta=" trước=" hết=" khóc=" lớn=" một=" trận,=" sau=" đó...=" sau=" đó=" ta=" đã=" nói...=" ta=" đã=" nói...=" "nói=" cái=" gì?=" người=" mau=" nói=" a!=" ta=" sốt=" ruột=" muốn=" chết!=" "ta=" nói...=" kỳ=" thật...=" người=" thích=" nam=" nhân...=" "người=" nói=" cái=" gì?!=" "ta=" nói=" ta=" sớm=" biết=" người=" chỉ=" thích=" nam=" nhân,=" lảng=" tiểu=" chính=" là=" bạn=" trai=" của=" người,=" ta=" là=" sợ=" các=" trưởng=" bối=" thương=" tâm=" nên=" không=" có=" nói=" ra=" cho=" bọn=" họ."=" "người...=" người...=" làm=" quá=" rồi=" đi?!=" "hiểu=" ninh=" ca,=" người=" đừng=" nóng=" giận,=" ta=" cũng=" vậy.= " không=" có=" cách=" khác.= " người=" nói=" người=" bị=" một=" người=" con=" trai=" như=" vậy=" mang=" đi=" rồi,=" ta...=" ta=" đành=" phải...?"=" (chị=" là=" hủ=" chứ=" gì???=" ">..< ta=" nhất=" định=" sẽ=" tiếp=" thu=" &=" sửa=" đổi!=" :3=" tiêu=" người=" yên=" tâm,=" có=" ta=" cứu=" người,=" ta=" ko=" cứu=" được=" thì=" có=" người=" khác=" cứu=" người=" ">

3. Chương 3

Trương Suất ra mở cửa, nhìn thấy Bối Hiểu Ninh câu đầu tiên chính là: “Ai yô! Tiểu tân lang đại nhân, mau vào!”

Bối Hiểu Ninh thay dép lê, đi theo Trương Suất vào phòng bếp, “Người đang làm gì?”

“Nấu mì ăn liền.”

“Bạn gái không có ở đây liền thăm như vậy?”

“Phi! Bớt nói lời không biết xấu hổ a! Sáng sớm không có ăn chạy đi coi giúp đám cưới của người, ta vẫn đang chờ được uống rượu mừng đây! Người thế nào mà lại chuồn mất! Bây giờ làm sao đây hả? Tiền mừng ta cũng đã mừng mất rồi, hoàn lại ta tiền a!”

“Ca, người là thân ca ta a, tha ta đi a!” Bối Hiểu Ninh ngồi vào bàn cơm bên cạnh, “Người nhìn kỹ ta xem, cả người trên dưới, trừ cái thân âu phục thì cái gì cũng không có! Điện thoại di động, chìa khóa, ví tiền đều không có mang, ngay cả nhẫn cưới cũng là Khương Hạo (anh phù rể) cầm chưa có đưa ta a. Mới vừa rồi phí đi taxi qua đây cũng là hồng bao (lì xì, tiền mừng đám cưới) phải đưa cho tân nương a. Trả cho tài xế xong còn sáu đồng à, người có muốn hay không?”

“Người đi chết đi! Đừng đem chính mình nói đáng thương như vậy.” Vừa nói Trương Suất vừa đem mì đổ vào bát.

Bối Hiểu Ninh hít hà mùi mì ăn liền thơm lừng, nuốt nuốt nước miếng, “Ta cũng vẫn chưa có ăn gì a.”

“Làm ơn đi! Có nấu phần của người đây rồi!” Trương Suất bưng hai tô mì mang ra bàn, “Nói mau! Là chuyện gì xảy ra? Mới rồi Đồng Tư Nguyệt gọi điện thoại, nàng nói Vương Tinh nói người thích nam nhân? Nhiều năm như vậy mà ta cũng không biết là người có cái sở thích này nha?”

“Haizz! Người cũng đừng có nhắc lại nữa a! Ta đều bị nha đầu Vương Tinh kia hại chết rồi!”

Tiếp theo hai người một bên ngấu nghiến ăn, Bối Hiểu Ninh một bên liền đem chuyện hăn và Vương Tinh ra nói. Cuối cùng Trương Suất chui miệng, “A? Nàng thích người ngoại quốc rồi? Lại còn là một gã da đen?”

Người bị nàng đá hả? Sao không nghe người nói từ sớm?”

“Nàng không cho ta nói với người khác a! Ai! Việc này ngàn vạn lần không thể để người nhà bọn ta biết! Ta đã đáp ứng nàng rồi.”

“Thiệt! Nói cái gì? Ta có bán đứng người bao giờ chưa?”

“Bây giờ làm sao đây? Mẹ ta cũng không muốn nghe điện thoại của ta nữa a.”

Trương Suất cầm bát đứng lên, “Còn có thể làm sao bây giờ? Trước người cứ ở đây với ta đi. Buổi tối Khương Hạo bọn họ tìm tới, anh em mấy người đi uống rượu giải sầu với nhau, người cũng theo chân bọn họ mà giải thích luôn đi.”

“Bạn gái người sẽ không ở lại đây đi?”

“Sẽ không, vừa đường xa lại không có dịp gì, nàng sẽ không mất công đến đây. Người cứ ở lại đây cũng được, dù sao ta cũng ở một mình, nhà có hơi nhỏ chút, chắc phải nằm chung giường thôi.” Nói đến đây, Trương Suất đột nhiên xoay người nhìn Bối Hiểu Ninh, “Ai yô? Người sẽ không là thực sự thích nam nhân đi?”

“Cút!”

Bối Hiểu Ninh tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo Trương Suất tìm cho hắn, nói chuyện điện thoại với mấy vị bằng hữu xong, hẹn địa điểm gặp mặt. Sau đó tìm mấy đĩa DVD của Trương Suất, hai người an vị trên ghế salon bắt đầu xem.

Sáng sớm hôm nay năm giờ đã phải dậy, lăn qua lăn lại hết hơn nửa ngày, Bối Hiểu Ninh đã sớm mệt đến hoa mày chóng mặt, nhìn trong phim đánh đánh đấm đấm, huyết nhục mơ hồ, rất nhanh hắn liền nghiêng người ra ghế salon ngủ thiếp đi.

Chờ đến lúc Bối Hiểu Ninh tái mở mắt ra, phát hiện trên người đã nhiều thêm một tấm chăn, Trương Suất ngồi trên đệm đang nhắm nháp mấy trái nho. Thấy hắn tỉnh dậy Trương Suất hướng hắn cho một trái, Bối Hiểu Ninh lắc đầu, hỏi, “Mấy giờ rồi?”

Trương Suất nhìn màn hình điện thoại di động, “Đi thôi, xuống dưới lầu ăn một chút cơm, sau đó thì đi tìm bọn họ.”

Bối Hiểu Ninh cũng Trương Suất tại một quán sủi cảo ăn no rồi nhân tiện đánh xe qua khu trung tâm dừng trước một khu chợ. Xuống xe, Bối Hiểu Ninh hỏi: “Như thế nào lại đến đây?”

“Chỗ này thuận tiện. Trái có quán rượu, phải có KTV, tha hồ mà lựa chọn.”

Bối Hiểu Ninh nhìn bốn phía xem một chút, “Được, người ở chỗ này chờ bọn hắn, sau đó các người cứ chậm rãi lựa chọn đi, cho ta chút tiền, ta đi siêu thị mua mấy thứ đồ.”

“Hả? Người muốn mua gì?”

“Tất, quần lót, bàn chải đánh răng.”

Trương Suất móc ví đưa tiền vào tay Bối Hiểu Ninh, “Người định mang theo mấy thứ đó đi uống rượu?”

“Chứ biết làm sao bây giờ? Chờ uống hết rượu thì siêu thị cũng đã sớm đóng cửa rồi a.”

“Haiz, vậy người cứ đi đi. Ngày mai ta lấy thêm cho người chút tiền.”

Lúc Bối Hiểu Ninh từ siêu thị đi ra, mấy người bằng hữu thân thiết của hắn cũng tới rồi. Trương Suất với Khương Hạo đang ngồi xổm ven đường hút thuốc lá, Tôn Lỗi cũng Đỗ Hoàng Đào đang nói chuyện phiếm, Trình Ngôn thì đang nghe điện thoại. (Robin: không hiểu sao ta lại liên tưởng bạn của Ninh ca giống 1 nhóm lưu manh còn đồ nữa a~K)

Khương Hạo ngẩng đầu nhìn thấy Bối Hiểu Ninh, “Ai! Hắn đi ra rồi.”

Trương Suất cùng Khương Hạo đứng lên. Bối Hiểu Ninh đến trước mặt bọn họ, “Các người cũng thật quá vô tâm đi? Ra chuyện lớn như vậy cũng không qua xem ta thể nào sớm một chút a.”

Tôn Lỗi nâng tay đẩy đầu Bối Hiểu Ninh hai cái, “Người có nhân tính không hả?! Người có biết lúc người đi xong hội trường loạn thành cái dạng gì không? Đại Chủ (= miệng rộng a~ chắc là biệt danh của Suất ca =.) nếu không phải tiếp điện thoại của người nói có việc cần đi gấp bằng không giờ cũng phải theo chúng ta ở đó thay người “giải quyết hậu sự” rồi a!”

“Được rồi! Đừng đẩy, ta sai lầm rồi được chưa? Chẳng phải đã mời anh em mấy người đến uống rượu, chuẩn bị bồi tội đây sao a?”

Trương Suất khoát tay, “Người mời? Người nói, lát đem người đặt cọc ở đây xem có bao nhiêu tiền!”

Đỗ Hoàng Đào đi tới, “Các người bớt tán dóc chút, mau tìm một chỗ đi, chạy hết một ngày chân ta sắp gãy mất rồi a!”

Bối Hiểu Ninh quàng lấy cổ Đỗ Hoàng Đào, “Vẫn là Tiểu Đào tốt nhất!”

Lúc này Trình Ngôn đã nghe điện thoại xong, “ Nghe Đại Chủ nói người bị nhạ đầu Vương Tinh lừa gạt rồi? Thế nào? Là muốn đi ca hát gào thét, hay là muốn mượn rượu giải sầu hả?”

Bối Hiểu Ninh nhìn hai bên một chút, “Ca hát gì thì xin miễn, hay là theo ta đi uống rượu thôi.”

Vì vậy đám người đi dạo đến một góc đường toàn quán bar, tùy tiện tiến vào một cái. Sáu người ngồi xuống ghế salon cạnh cửa sổ, rượu thuốc đầy đủ, bọn họ hỏi rõ nguyên nhân cụ thể Bối Hiểu Ninh bị mang đi và kể lại chi tiết sự việc xảy ra sau đó.

Bối Hiểu Ninh bị Lăng Tiểu mang đi biến mất trong nháy mắt, tại hội trường toàn bộ người nhà cùng tân khách trong nhất thời choáng váng. (=)] Phá vỡ cục diện bế tắc chính là lúc Vương Tinh khóc “Oa!” một tiếng rồi chạy vào phòng thay đồ, hiện trường lập tức nát bét. Tiếp theo gia trưởng hai nhà lưu lại khách sạn thương lượng, mấy người bằng hữu của Bối Hiểu Ninh và Vương Tinh phải chủ động chịu trách nhiệm sơ tán đám người đang bu lại. Bọn họ phải chia làm hai tốp, cùng lúc đem khách ở xa tới đưa đến tửu **, mặt khác tìm xe đem đám khách ở gần tổng trở về nhà. Bê bọn đến giữa trưa, ai cũng không có hạt cơm nào vào bụng. Cuối cùng cha mẹ Bối Hiểu Ninh tìm một cái khách sạn mang bọn họ đi ăn cơm tối. Nghe nói ông nội Bối Hiểu Ninh tức đến tăng huyết áp, trực tiếp về nhà nghỉ ngơi rồi. Cha của Bối Hiểu Ninh trên bàn cơm nói nếu nhìn thấy hấn nhất định sẽ chặt chân hấn, mẹ của Bối Hiểu Ninh thì vẫn áy náy vì đã thất lễ với nhà họ Vương. Bằng hữu của Bối Hiểu Ninh và Vương Tinh thấy thế cũng không thể làm gì khác hơn là không ngừng an ủi bọn họ, nhất định là nghĩ sai rồi, hiểu lầm rồi. (Robin: này làm ta thấy chị Tinh thật vô trách nhiệm, chơi ác cả nhà Ninh ca r, tội nghiệp Ninh ca quá a~gét chị r! > < tiêu:="" nga~~="" oan="" trái,="" số="" anh="" nó="" khổ="" như="" thế="" mà=""]])" bối="" hiểu="" ninh="" nghe="" bọn="" họ="" nói="" xong,="" buồn="" bực="" đến="" muốn="" chết="" đi="" được,="" mẹ="" kiếp!="" hỏi="" lão="" tử="" sau="" này="" làm="" sao="" làm="" người="" cho="" nổi?!="" khương="" hạo="" võ="" võ="" hấn,="" thôi="" đành="" vậy!="" người="" hấn="" nai="" đợi="" đi,="" chờ="" vương="" tinh="" đem="" chuyện="" của="" nàng="" nói="" rõ="" ràng="" sẽ="" trả="" lại="" trong="" sạch="" cho="" người.="" “kháo!="" thế="" còn="" phải="" đợi="" đến="" bao="" nhiêu="" năm="" tháng?!="" tôn="" lỗi="" đập="" bàn,="" lần="" này="" vương="" tinh="" cũng="" quá="" phi="" lý="" rồi,="" đem="" hiểu="" ninh="" của="" chúng="" ta="" đá="" qua="" không="" nói,="" lại="" còn="" phải="" thay="" nàng="" chịu="" tội!="" (robin:="" đúng="" đúng,="" nói="" tiếp="" đi="" anh!=.!=! tiêu:="" thích="" mấy="" anh="" bạn="" của="" anh="" ninh="" quá)=="" sao="" còn="" chưa="" thấy="" rượu="" lên?="" bọn="" họ="" lần="" thứ="" hai="" gọi="" rượu="" vẫn="" chưa="" thấy="" người="" nào="" đưa="" tới,="" trình="" ngôn="" nóng="" nảy,="" quay="" đầu="" đối="" quây="" bar="" la:="" “phục="" vụ="" viên!="" phục="" vụ="" viên!="" ai="" da!="" bồi="" bàn="" đâu="" rồi!="" “được="" rồi,="" người="" đừng="" la.="" ở="" đây="" vừa="" âm="" ỉ="" lại="" nhiều="" người="" như="" vậy="" ai="" mà="" nghe="" thấy="" tiếng="" người="" chứ.="" để="" ta="" đi="" gọi="" coi="" sao.”="" bối="" hiểu="" ninh="" cảm="" lấy="" ví="" của="" trương="" suất="" với="" một="" cái="" vỏ="" chai="" rượu="" hướng="" quây="" bar="" đi.="" “tiên="" sinh,="" cho="" thêm="" một="" chai="" này.”="" bối="" hiểu="" ninh="" chỉ="" vào="" bình="" rượu="" trong="" tay="" nói.="" “ôi?="" bối="" hiểu="" ninh?!="" bối="" hiểu="" ninh="" xoay="" người,="" “lăng="" tiểu?!="" người...="" như="" thế="" nào="" người="" lại="" ở="" chỗ="" này?”="" (robin:="" anh="" lên="" lút="" theo="" vợ="" anh="" chứ="" sao~="" v="" tiêu:="" tình="" yêu=""

đã=" " này=" " nở=" " r=" " xao=" "]]" lắ=" " tiếu=" " mĩ=" " cười,=" " "quán=" " bar=" " này=" " là=" " của=" " ta!=" " "quán=" " bar=" " của=" " người=" " không=" " phải=" " ở=" " khu=" " khác=" " sao?"=" " "nơi=" " này=" " cũng=" " là=" " ta=" " mở=" " ra=" " a.=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " tay=" " cầm=" " cái=" " hộp=" " quẹt=" " để=" " lại=" " trên=" " quầy=" " bar,=" " nhìn=" " thoáng=" " qua:= " "túy=" " mộng=" " bar.= " " quả=" " nhiên=" " là=" " cái=" " tên=" " cũng=" " dung=" " tục=" " tâm=" " thường=" " như=" " nhau,=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " trong=" " lòng=" " hời=" " hận:= " " mụ=" " nội=" " nó!=" " thật=" " sự=" " là=" " xuất=" " môn=" " gặp=" " xui=" " xẻo=" " mà,=" " lúc=" " vào=" " sao=" " lại=" " không=" " hảo=" " hảo=" " xem=" " kĩ=" " một=" " chút=" " chứ!=" " "vậy=" " người=" " thế=" " nào=" " lại=" " ở=" " chỗ=" " này=" " vậy?"=" " lắ=" " tiếu=" " vẫn=" " như=" " trước=" " cười=" " tùm=" " tùm=" " mà=" " nhìn=" " bối=" " hiểu=" " ninh.= " " "nga,=" " = " " bối=" " hiểu=" " ninh=" " giờ=" " ngón=" " tay=" " chỉ=" " về=" " phía=" " ghé=" " salon,=" " "ta=" " theo=" " vài=" " bằng=" " hữu=" " đến=" " đây=" " uống=" " chút=" " rượu.= " " lắ=" " tiếu=" " theo=" " ngón=" " tay=" " hần=" " nhìn=" " về=" " phía=" " đó,=" " khẽ=" " cười=" " với=" " mấy=" " bằng=" " hữu=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " đang=" " nhìn=" " về=" " phía=" " này.= " " sau=" " đó=" " quay=" " người=" " đối=" " người=" " trong=" " quầy=" " bar=" " nói:= " " bàn=" " đó=" " miễn=" " tính=" " hóa=" " đơn=" " đi,=" " ghi=" " lại=" " vào=" " ta=" " là=" " được.= " " "a?!=" " như=" " vậy=" " sao=" " được?!"=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " vội=" " vàng=" " ngăn=" " lại.= " " "có=" " cái=" " gì=" " không=" " được?= " " vương=" " tình=" " cũng=" " nói=" " với=" " ta=" " rồi=" " a.= " " đều=" " là=" " do=" " ta=" " nhất=" " thời=" " sơ=" " xuất,=" " mời=" " rượu=" " thì=" " có=" " là=" " cái=" " gì,=" " sau=" " này=" " ta=" " sẽ=" " tìm=" " cơ=" " hội=" " hảo=" " hảo=" " mời=" " người=" " một=" " lần.= " " "không=" " được,=" " không=" " được...=" " "ai=" " da!=" " người=" " mau=" " trở=" " về=" " chỗ=" " ngồi=" " đi.= " " không=" " để=" " hần=" " nói=" " tiếp,=" " lắ=" " tiếu=" " bắt=" " đầu=" " đem=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " đẩy=" " đi.= " " bối=" " hiểu=" " ninh=" " quay=" " về=" " chỗ,=" " đổ=" " hoảng=" " đào=" " nhìn=" " hần=" " chớp=" " chớp=" " hai=" " tròng=" " mắt,=" " "đó=" " không=" " phải...là=" " người=" " trong=" " hôn=" " lễ=" " hôm=" " nay=" " dẫn=" " người=" " đi=" " sao?"=" " trương=" " suất=" " nói:= " " "đúng=" " vậy=" " a!=" " chẳng=" " phải=" " đó=" " là=" " bạn=" " trai=" " người=" " hã?!"=" " (robin:= " " nói=" " hay=" " lắm!=" "]]" " "thôi=" " nha!=" " dừng=" " ở=" " đó=" " nói=" " càn!=" " tôn=" " lỗi=" " cũng=" " cười=" " cười,=" " "nhất=" " định=" " a!=" " bạn=" " trai=" " người=" " thế=" " nào=" " cũng=" " ở=" " chỗ=" " này?"=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " nắm=" " một=" " vốc=" " hạt=" " đưa=" " ném,=" " "còn=" " nói=" " nữa!=" " tại=" " các=" " người=" " hết=" " á!=" " khi=" " không=" " lại=" " tiến=" " vào=" " cái=" " quán=" " bar=" " này,=" " chỗ=" " này=" " là=" " do=" " hần=" " mở=" " a!=" " "ôi=" " ôi?"=" " là=" " ai=" " nói=" " cứ=" " tùy=" " tiện=" " tìm=" " một=" " quán=" " nào=" " cũng=" " được=" " dẫn=" " chúng=" " ta=" " vào?!=" " ta=" " xem=" " người=" " chính=" " là=" " cổ=" " ý=" " dẫn=" " bọn=" " ta=" " vào=" " đây=" " đi?"=" " khương=" " hạo=" " cũng=" " theo=" " góp=" " vui.= " " "hần=" " đang=" " qua=" " đây=" " kia.= " " trình=" " ngôn=" " kéo=" " kéo=" " bối=" " hiểu=" " ninh.= " " bối=" " hiểu=" " ninh=" " quay=" " đầu,=" " quả=" " nhiên=" " thấy=" " lắ=" " tiếu=" " mang=" " theo=" " một=" " chai=" " rượu,=" " bưng=" " thêm=" " một=" " ít=" " đá=" " lạnh=" " đang=" " đi=" " tới.= " " ba!=" " lắ=" " tiếu=" " đem=" " đồ=" " vật=" " để=" " lên=" " bàn,=" " "hiếu=" " ninh,=" " sao=" " người=" " không=" " giới=" " thiệu=" " qua=" " một=" " chút?"=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " thật=" " rất=" " muốn=" " đem=" " cái=" " mặt=" " mình=" " vùi=" " vào=" " đồng=" " đá=" " lạnh=" " kia!=" " "nga.= " " bối=" " hiểu=" " ninh=" " đứng=" " lên,=" " "đây=" " là=" " trương=" " suất,=" " bạn=" " cùng=" " lớp=" " cùng=" " phòng(chắc=" " là=" " phòng=" " ktx=" " a)=" " cao=" " trung=" " đại=" " học=" " của=" " ta.= " " khương=" " hạo,=" " tôn=" " lỗi=" " cũng=" " là=" " bạn=" " học=" " đại=" " học=" " của=" " ta.= " " đổ=" " hoảng=" " đào,=" " trình=" " ngôn,=" " là=" " đồng=" " nghiệp=" " cũ=" " của=" " ta.= " " còn=" " vị=" " này=" " là=" " lắ=" " tiếu,=" " vốn=" " là...=" " các=" " người=" " cũng=" " biết=" " rồi=" " đi.= " " lắ=" " tiếu=" " hướng=" " từng=" " người=" " gặt=" " đầu,=" " sau=" " đó=" " nói:= " " "được=" " rồi,=" " sau=" " này=" " đều=" " là=" " bằng=" " hữu.= " " lúc=" " rảnh=" " rồi=" " mời=" " mọi=" " người=" " cứ=" " ghé,=" " đem=" " nay=" " coi=" " như=" " ta=" " mời,=" " không,=" " là=" " hiểu=" " ninh=" " mời.= " " anh=" " em=" " mấy=" " người=" " cứ=" " thoải=" " mái=" " uống=" " nha!=" " ta=" " còn=" " có=" " việc,=" " xin=" " đi=" " trước.= " " nói=" " xong=" " mọi=" " người=" " cũng=" " đều=" " đối=" " y=" " gặt=" " đầu,=" " nói=" " cảm=" " ơn.= " " lắ=" " tiếu=" " vừa=" " cười=" " vừa=" " nhìn=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " một=" " cái=" " liếc=" " mắt=" " đã=" " đi=" " rồi.= " " bối=" " hiểu=" " ninh=" " lúc=" " ngồi=" " xuống=" " cả=" " mặt=" " đều=" " đỏ=" " hồng=" " (robin:= " " ninh=" " ca=" " đáng=" " yêu=" " quá=" " đi~),=" " may=" " mắn=" " đèn=" " trong=" " quán=" " bar=" " lại=" " mờ=" " mờ=" " nên=" " không=" " có=" " ai=" " nhìn=" " ra.= " " bắt=" " quá=" " mọi=" " người=" " không=" " ai="

thấy=" hấn=" đỏ=" mặt=" nhưng=" cũng=" không=" chậm=" trễ=" túm=" hấn=" lại=" trên=" chọc=" "ai=" yô?=" hiểu=" ninh,=" tên=" lảng=" tiểu=" này=" trông=" không=" tệ=" nha!=" "đúng=" vậy!=" vừa=" cao=" vừa=" đẹp=" trai=" lại=" còn=" hào=" phóng,=" mà=" cũng=" rất=" hiểu=" chuyện=" nha!=" "ta=" xem=" hai=" người=" cũng=" thật=" xúng=" đôi=" nha!=" "có=" khi=" vương=" tinh=" nói=" lại=" là=" sự=" thật=" ha?"=" ...=" "các=" người=" cam=" miệng=" lại=" cho=" ta!=" muốn=" làm=" ta=" tức=" chết=" hả!=" bối=" hiểu=" ninh=" đã=" cảm=" giác=" được=" mặt=" mình=" lại=" nóng=" lên=" rồi=" (robin=" đáng=" yêu=" quá=" đi!!!=" *gào=" thét*)="=" tiêu=" thấy=" chưa,=" đã=" bảo=" bạn=" của=" anh=" ninh=" rất=" thú=" vị=" mà,=" thích=" mấy=" anh=" đấy,=" có=" bạn=" như=" thế=" thật=" tuyệt=" *lăn=" lộn=" about=" these=" ">

4. Chương 4

Đêm nay rút cục Bối Hiểu An sâu sắc nhận ra mình đúng là đã không biết chọn bạn mà chơi rồi. (=.= đầu e thấy mấy ảnh là bạn tốt hết mà :”3)

Lúc chuẩn bị rời khỏi quán bar, Bối Hiểu Ninh cho rằng mình cũng nên tìm Lãng Tiểu nói một câu nhưng xuống dưới lầu nhìn quét một vòng cũng không thấy bóng y đâu. Tôn Lỗi ở bên cạnh hấn lập tức bon chen: “Nhìn gì a? Tìm bạn trai người hả?” (*chóp chóp*) Bối Hiểu Ninh liền đẩy Tôn Lỗi một phát, rồi cứ thế đi thẳng ra ngoài cửa quán bar. (bị nói trúng tim đen nên ảnh xấu hổ =]])

Lúc về đến nhà Trương Suất, Bối Hiểu Ninh mới phát hiện, hấn đã mua cả một đồng tất, quần lót với bàn chải đánh răng thế mà lại quên mang về. Trương Suất nói trong nhà đã có bàn chải đánh răng mới rồi, ngày mai hấn chỉ cần đi mua lại tất và đồ lót thôi~ Bối Hiểu Ninh nghĩ giờ thì cũng chỉ có thể làm như vậy~ sau đó thì tẩy rửa qua rồi đi ngủ.

Ngày thứ 2, Trương Suất phải đi làm, Bối Hiểu Ninh ở nhà trông nhà một mình. Ngẫm lại chính mình thực ra là vẫn đang trong thời gian được nghỉ kết hôn, thật khiến hấn có chút dở khóc dở cười. Hấn thật nghĩ tới có nên hay không đến công ty hủy bỏ kỳ nghỉ phép này, nhưng có thể tưởng tượng ngày hôm qua tại hôn lễ của hấn có không ít bạn đồng nghiệp đến dự, nếu hấn đến công ty thì khó tránh khỏi sẽ bị vặn vẹo một phen, cuối cùng đành quyết định hay là quên đi, nghỉ kết hôn liền nghỉ kết hôn, vừa lúc mệt mỏi, hấn cũng muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian, tương lai nếu có thể lại kết hôn thì lúc đó nói sau~. (lần sau cho anh làm tân nương nha! /// he he he he)

Trương Suất lúc đi có để lại cho hấn chìa khóa phòng với một ít tiền. Giữa trưa Bối Hiểu Ninh nấu mì ăn liền ăn xong thì mang theo tiền và chìa khóa đi ra ngoài.

Mua hết tất và đồ lót xong Bối Hiểu Ninh cân nhắc nên mua thêm một ít thức ăn, buổi tối làm một chút, báo đáp Trương Suất đã cho hấn ở lại, còn giúp hấn rất nhiều, mặc dù hấn cho rằng đó cũng là việc đương nhiên phải làm. Bất quá, kỳ thực bình thường ở nhà hấn cũng rất ít khi nấu cơm, phần lớn là ăn ở canteen trong công ty hoặc là ở bên ngoài ăn qua loa đối phó gì đó, cuối tuần thì về nhà đã có cha, mẹ, ông nội, bà nội hấn cải thiện bữa ăn.

Bối Hiểu Ninh mang theo đồ mới mua trở về, cầm chìa khóa định mở cửa nhưng mới xoay một chút cửa đã mở toang. Bối Hiểu Ninh gãi gãi đầu: không đúng a! Ta lúc đi rõ ràng đã khóa trái cửa rồi a!

Đẩy cửa ra, trên mặt đất ngoài cửa có một đôi giày cao gót, bên cạnh còn có một va li hành lý. Bối Hiểu Ninh đột nhiên có linh cảm xấu... giây tiếp theo đã thấy Mã Hồng – bạn gái Trương Suất nhảy ra ngay trước mặt hấn.

“Hồng...Hồng tỷ.” (=.=|||)

“Hiểu Ninh?! Người... Người như thế nào lại có chìa khóa nhà ta? Ai? Trương Suất hôm trước gọi điện cho ta nói người ngày hôm qua kết hôn mà? Người như thế nào...”

Nơi công tác của Mã Hồng vốn không ở đây cho nên bình thường nàng không hay cùng Trương Suất ở cùng một chỗ, cũng không quen thân lắm với Bối Hiểu Ninh bọn hấn, lúc trở về chỉ là ngẫu nhiên gặp qua mấy

lần.

Bối Hiểu Ninh không có khả năng cùng nàng giải thích cẩn thận vì sao mình không kết hôn, vì vậy hấn vội vàng vò đầu bứt tai đánh trống lảng sang chuyện khác, “Hong tỷ sao lại có thời gian về đây?”

“Nga, công ty vốn có cái hạn mục muốn ta theo, nhưng tạm thời lại bị hủy bỏ rồi. Vừa lúc không có việc gì, ta lại đã hai năm cũng không có xin phép nghỉ đông, thuận tiện thì cứ nghỉ luôn thôi. Ai da! Mau vào đi, người cứ đứng mãi ở ngoài cửa làm gì?”

Bối Hiểu Ninh nghe thấy trong ngực tim rơi đánh bộp một cái: thôi xong a, hai năm nghỉ phép, là những mười ngày a! Chính là bằng thời gian nghỉ kết hôn của hấn a! Hấn đem mấy đồ vật này nọ buông, đổi hướng đi vào phòng, trong đầu tính toán bây giờ nên làm cái gì. Mã Hồng nhưng lại chưa quên tiếp tục hỏi chuyện kết hôn của hấn.

“Hiếu Ninh, bây giờ đáng ra người phải là theo lão bà nhà người đi nghỉ tuần trăng mật chứ?” (sắp rồi c~ như mà là theo chồng ảnh cơ =]]) Mã Hồng nhìn chăm chăm quần áo trên người Bối Hiểu Ninh, sớm đã nhận ra đó là T-shirt với quần jean của Trương Suất.

“Nga, ta... Không có kết hôn. Ai? Đại Chủ có biết người đã trở về không?”

(hy vọng mọi người còn nhớ a~ Đại Chủ = miệng rộng, nóa chính là cái biệt danh vô duyên của Suất ca đây a~ :>)

“Không biết, ta là mới tối hôm qua quyết định đi xe về, chưa có gọi di động báo cho ai. Ta vừa mới vào phòng, cũng chưa kịp gọi điện thoại cho hấn đây. Mà người như thế nào lại không kết hôn nữa hả? Hôn lễ không phải cũng đã chuẩn bị tốt rồi sao? Lại phát sinh vấn đề gì hả?”

Được! Xem ra là tránh không thoát rồi (aka chạy trời không khỏi nắng a :))), Bối Hiểu Ninh chẳng thể làm gì khác hơn là ấp a ấp úng mà nói: “Àn, hôn lễ có xảy ra một số tình huống, dù sao chính là ta không có kết hôn được, đã bị nhỡ mất rồi a.”

Mã Hồng thấy hấn không muốn nói cho mình, lại cảm giác đây không phải chuyện tốt lành gì, nên cũng không có tiếp tục hỏi tới. Nghĩ còn chuyện cái chìa khóa với quần áo vẫn nên chờ hỏi Trương Suất thì tốt hơn. Sau đó nàng đứng dậy nói: “Vậy trước người cứ ngồi a, ta đi thu dọn đồ đạc một chút.”

“Nga, được, đã làm phiền Hồng tỷ rồi.”

Mã Hồng kéo vali hành lý vào trong nhà.

Bối Hiểu Ninh ngồi trong phòng khách, cấp tốc nghĩ kế tiếp hấn nên làm cái gì: tiếp tục ở lại sao? Không được, vợ chồng nhà người ta vất vả lắm mới có chút thời gian đoàn tụ, ta sao có thể vô duyên lù lù ở đây làm cái bóng đèn. Phải mau mau rời đi, nếu không chỉ một lát nữa Đại Chủ về thì sẽ không đi được nữa mất. Nhưng là, đi chỗ nào đây? Khương Hạo và Tôn Lỗi thì ở túc xá của công ty, Trình Ngôn thì đã kết hôn rồi, trong nhà có lão bà hấn, thêm một con chó với một con mèo, sẽ bất tiện, Đỗ Hoàng Đào lại vẫn ở nhà cha mẹ. Xem ra chỉ còn cách tìm Vương Tinh thôi, trong tay nàng có chìa khóa nhà ta a, bất quá nơi đó đã bị trang trí thành phòng tân hôn rồi, không biết lão mẹ ta có qua hay không a...

Lúc Bối Hiểu Ninh đang tập trung tinh thần mà lo lắng nơi tiếp theo phải đi thì Mã Hồng đã từ phòng trong đi ra rồi. Nàng mở tủ lạnh, lấy ra đĩa nho hôm qua Trương Suất chưa ăn hết, lại rót thêm chén nước, bưng đến trước mặt Bối Hiểu Ninh, “Người xem, trong tủ lạnh Trương Suất cái gì cũng không có a, chỉ có mỗi cái này, người ăn trước, ta đi xuống mua chút hoa quả a.”

“Ôi! Hồng tỷ! Không cần đâu, ta cũng phải đi rồi. Ngày hôm qua có việc nên tạm thời phải đến nhà người ở một đêm. Ta còn có việc, phải đi thôi. Đúng lúc người đã về nên trả chìa khóa cho người luôn. À! Kìa là thức ăn Đại Chủ nhờ ta mua cho hấn. Được rồi, ta đi đây a.” Vừa nói Bối Hiểu Ninh vừa đi tới cửa xỏ giày vào.

Mã Hồng đi theo hỏi, “Hả? Người không đợi Trương Suất về đã a? Ở lại đây ăn cơm tối với bọn ta luôn a!”

“Không được không được, ta còn có việc mất rồi.”

Bối Hiểu Ninh vội vàng vàng rời khỏi nhà Trương Suất, đi tới trên đường cái mới phát hiện: tất cùng đồ lót mới mua lại quên cầm theo a. (khục ==]moah ha ha ha) Bối Hiểu Ninh tức giận tự mắng mình: kháo! Đúng là đồ đầu trư mà! Muốn thay đồ lót sạch mà cũng gian nan như vậy a?!

Cuối cùng ngẫm lại việc kia cũng không phải quan trọng lắm, việc cấp bách bây giờ là phải gọi điện thoại cho Vương Tinh ngay a.

Nhưng mà người xúi quẩy đúng là nước uống đến miệng rồi mà còn nghen. Trong hai giờ kế tiếp, Bối Hiểu Ninh lần lượt đổi bốn cái buồng điện thoại, gọi bao nhiêu lần cho Vương Tinh cũng không thấy người nào bắt máy. Thấy trời đã gần tối, Bối Hiểu Ninh tuyệt vọng đứng lên: chẳng lẽ lão tử ta một đời anh minh, đêm nay lại phải ăn ngủ ngoài đường rồi sao?

Lật xem túi tiền, tiền Trương Suất để lại vẫn còn một trăm hai mốt lẻ hai đồng. Bối Hiểu Ninh dậm chân, được, đến nhà tắm công cộng! Cứ như vậy ở lý ở sảnh qua đêm nay đã! (nga~~ đáng thương anh định ngủ ngoài sảnh ==])

Bối Hiểu Ninh đi xe tới nhà tắm lúc trước có đi qua. Vào bên trong mua phiếu, cầm chìa khóa. Hắn vừa mới đổi lại dép lê.

“Bối Hiểu Ninh?!”

Bối Hiểu Ninh run run, không phải chứ?! Đừng nói lại đụng tên đó nữa nha? Quay đầu lại, quả nhiên lại là cái mặt đẹp trai của tên kia.

“Lăng Tiểu? Đừng nói nơi này cũng là của người mở a.”

“Này không phải a, ta là theo mấy người bằng hữu qua đây.” Vừa nói Lăng Tiểu vừa quay người lại, “Lại đây, giới thiệu cho người một chút. Đây là lão Thiết, Uy Tử, Lâm Uy, đây là lão Vương, Vương Bưư, đây là Đinh ca. Vị này chính là người hôm qua ta nói với các người, Bối Hiểu Ninh.”

Không đợi Bối Hiểu Ninh chào hỏi, cái người gọi Lâm Uy kia “A!” một tiếng, “Chính là cái người người đoạt tại hôn lễ á hả?”

Bối Hiểu Ninh rõ ràng thấy người bán hàng bên cạnh đang ngậy ngấn cả người, hắn vội vàng xấu hổ cười nói, “Xin chào xin chào! Chào Vương ca! Chào Đinh ca!”

Ba người cùng nhau đối hắn gật đầu.

Lăng Tiểu nhìn ra sau Bối Hiểu Ninh, “Người tới một mình?”

“Àn, đúng vậy.” Bối Hiểu Ninh cảm thấy càng lúc càng khó xử a.

“Không có chỗ ở a?”

Kháo! Sao người đoán chuẩn quá vậy? (chuyện~) Nhưng lời này không thể nói ra, sẽ rất bẽ mặt a.

“Không phải, ta là... tới tắm rửa.”

Lăng Tiểu hơi cúi người xuống, nhìn thẳng vào hai tròng mắt Bối Hiểu Ninh, (woa a a///) “Không thể nào? Một đại nam nhân mà một mình đi nhà tắm công cộng tắm rửa? Này cũng là sở thích kỳ lạ!”

“Này...” Bối Hiểu Ninh cảm giác nói dối bị vạch trần, càng thêm lúng túng khó xử. (đáng y* quá a~!!!!//)

Lăng Tiểu không đợi hắn có phản ứng khác, liền quay đầu lại, “Uy Tử, ta đã xong hết sổ sách rồi, người trước tiên mang lão Vương cũng Đinh ca về lại cửa hàng của ta a, chút nữa ta qua.”

Bối Hiểu Ninh không hiểu hắn rốt cục là có ý tứ gì, chỉ ngây ngốc mà nhìn Vương Bưư cũng Đinh ca đi theo Lâm Uy ra cửa lớn. Trong lòng thầm nghĩ: họ thật là giống nhau a! Cũng cao như nhau, kiểu tóc cũng giống nhau nữa.

Lăng Tiểu vỗ vỗ bả vai Bối Hiểu Ninh, “Đi thôi! Đến nhà ta!” (ôi! :”3)

“Hả?! Tại sao?”

“Đến nhà ta ở đi!” (này có tính là cầu hôn k a~ ==])

“Hà?! Không cần đâu! Ta ở đây đối phó một đêm là được rồi.”

Lăng Tiểu khẽ cười, “Nói thật đi a? Bé con, ta đã biết ngươi không quay về nhà được, cũng không có chỗ để ở a. Đi thôi!”

“Thực không cần a! Ta...”

“Đi thôi! Ngươi bỏ quên tất với đồ lót đều ở nhà của ta cả a!” (đấy ta biết ngay mà! =]] rơi ở quán anh chồng thì kiểu gì ảnh chẳng nhặt đc a!)

Bối Hiểu Ninh suýt nữa thì té xỉu tại chỗ, tất cả mấy người bán hàng đều đồng loạt quay đầu nhìn hấn đầy kinh ngạc. (=]] mấy vai quần chúng đều vậy hết sao ta :]]) Bối Hiểu Ninh đem chìa khóa để lại trên bàn phục vụ, phiếu cũng quên trả, xoay người lập tức đi ra ngoài. (xấu hổ nữa rồi a~ ///)

Mẹ kiếp! Không bao giờ quay lại nhà tắm công cộng này nữa rồi! Bối Hiểu Ninh trong lòng chửi mắng tăng tốc độ phi ra ngoài cửa.

Lăng Tiểu đuổi tới theo sát, “Ngươi chậm lại một chút a! Vì cái gì mà nôn nóng thế a?!”

“Ta không đến nhà ngươi! Ta đi nhà tắm công cộng khác a!” Bối Hiểu Ninh phát cáu nói.

Nhưng Lăng Tiểu căn bản không có để ý tam tình hấn, một phát nắm cánh tay hấn kéo đi, “Hà tất phải đến đó? Đi! Đến nhà của ta!”

Sau đó Bối Hiểu Ninh lần nữa lại bị Lăng Tiểu cứ thế mạnh mẽ lôi đi rồi nhét vào trong xe. (tập 2 =]] Ninh ca lại bị chồng bắt cóc tập 2 rồi =]] ồ là la~)

5. Chương 5

Xe chạy trên đường được một lát, Bối Hiểu Ninh này giờ vẫn không nói gì. Lăng Tiểu nhìn kỹ hấn trong gương một cái, “Nghe Vương Tinh nói ngươi bây giờ không dám về nhà a?”

Bối Hiểu Ninh vẫn tiếp tục im lặng. (chảnh~ Ninh ca chảnh a~ =]])

“Nàng có nói ngươi qua nhà bằng hữu ở tạm, như thế nào hôm nay lại không có chỗ đi rồi?”

Bối Hiểu Ninh vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa xe.

“Sao? Lại thành bị cầm rồi?”

Bối Hiểu Ninh rút cục cũng quay đầu lại, “Có ai nói qua ngươi rất bá đạo chưa?” (bá đạo aka ngang ngược, độc tài, hỗn xược, ... để nguyên văn nghe nó ngẫu hơn nên ta để nguyên a! :”3)

“Bá đạo? Không có a! Ta bá đạo chỗ nào? Đây chẳng phải là vì muốn tốt cho ngươi sao? Hơn nữa, nếu không phải tại ta, ngươi cũng không đến mức không có chỗ ở thế này a.”

“Thì đúng là vậy, nhưng ngươi...”

“Chính thế a! Cửa nhà ta luôn luôn rộng mở, ngươi tới chỗ ta ngủ một đêm, ngày mai liên lạc lại với bằng hữu khác tìm chỗ ở, như thế không tốt sao?”

Bối Hiểu Ninh bất mãn nhìn cái ót Lăng Tiểu tóc tai ngắn ngủn trông như cái sọ khi nghĩ rằng: quả nhiên không có cách nào theo người như thế giảng đạo lý! Bất quá... Cái đầu của hấn trông thật tròn tròn mẩy mẩy, đúng là làm trò hề mà... (cãi lý không lại người ta chuyển sang móc mĩ hình thức =]])

Nhà của Lăng Tiểu tại một khu đô thị mới vùng phụ cận vô cùng xa hoa, phong cách khá quen thuộc, cách quán bar của hấn không xa.

Vào cửa, Bối Hiểu Ninh xoay đầu nhìn một vòng, đúng là phong cách điển hình của nam giới độc thân, sàn nhà, ghế salon, tường nhà đều là màu tối, cho nên liếc mắt một cái hấn lập tức nhìn thấy cái túi nhựa màu trắng cực kỳ quen mắt trên ghế salon.

Bối Hiểu Ninh đi tới đó, ngồi vào ghế salon, cầm vào túi nhựa muốn mở ra xem, Lăng Tiểu nói: “Ta xem qua rồi.”

“Nga.” Bối Hiểu Ninh tưởng rằng hắn là nói có xem qua bên trong là cái gì, ai ngờ ngay sau đó hắn lại ném qua thêm một câu, “Quần lót người nhỏ hơn so với ta một số.” (=]]] moah ha ha ha~ *lăn lộn* Tiểu ca, anh được lắm! XD)

“Này! ... Ai? Được rồi, người như thế nào biết đây là của ta bỏ quên a?” (bắt lực anh chồng rồi đây mà =]])

Lăng Tiểu lấy điều khiển mở TV, “Hm! Trừ người không có nhà để về, còn ai lại mang theo năm cái quần lót y chang nhau, cùng với năm đôi tất cũng y chang nhau mà đi khắp nơi chạy loạn đây a?”

Bối Hiểu Ninh không nói gì.

“Người ăn cơm chiều rồi sao?” Lăng Tiểu vừa đổi kênh TV vừa nói.

“Không có?”

“Hắn là đói bụng rồi đi?”

“Có chút.” Nói xong, bụng Bối Hiểu Ninh cũng không chịu thua kém mà phụ họa réo một tiếng. Hắn lập tức đỏ mặt, tức tối nghĩ: lúc này không nên giống ý như trong sách viết cùng trong TV diễn chứ?!

Lăng Tiểu ngược lại không để ý mà rất tự nhiên đi tới trước tủ lạnh, mở cửa tủ lạnh ra rồi lại đóng lại, “Àn... Ta ở đây không có gì ăn hết a.”

Vậy người hỏi làm cái rắm gì hả?! (câu này hơm phải ta chém, là Ninh ca bộc phát nha! =v=) Bối Hiểu Ninh hung tợn trừng mắt nhìn cái lưng y.

“Chỉ còn lại hai miếng pizza ta gọi ngày hôm qua thôi a.” Lăng Tiểu quay đầu nhìn Bối Hiểu Ninh.

Bối Hiểu Ninh vội vàng thay thế một khuôn mặt tươi cười sáng lạn, “Vây được rồi.”

Lăng Tiểu đem pizza bỏ vào lò vi sóng, sau đó lại lấy hai lon bia trong tủ lạnh mở ra.

Bối Hiểu Ninh đi qua ngồi vào quầy bar bên cạnh, nhận lấy lon bia y đưa cho uống một ngụm, “Là người bày biện nhà theo kiểu ở quán bar, hay là quán bar bày biện theo kiểu nhà người vậy?”

“Nga, ta rất ít khi nấu nướng ở nhà, nên đem phòng bếp biến thành như vậy.”

Bối Hiểu Ninh sờ sờ hoa văn đá cẩm thạch trên mặt bàn, “Như vậy rất tốt, nhìn rất rộng rãi sáng sủa nha.”

Một lát sau, lò vi sóng “Đình” vang một tiếng. Lăng Tiểu lấy pizza ra đưa tới trước mặt Bối Hiểu Ninh. Bối Hiểu Ninh một bên liếc mạng mà nhét pizza vào miệng, một bên nhìn ngó xung quanh, “Đêm nay ta ngủ ở đâu a?”

“Chủ nằm khách nằm, lầu trên lầu dưới, cứ chọn.” Lăng Tiểu tiếp tục nói đùa.

Bối Hiểu Ninh đương nhiên không chịu yếu thế, “Nga? Giường của người cũng có thể chứ?”

Lăng Tiểu tất nhiên cũng không thể để hắn chiếm thế thượng phong, “Có thể, nhưng mà giường của ta cũng là cực kỳ nhỏ, chúng ta cùng ngủ sẽ phải chen chúc một tý a.”

“Hả? Còn tưởng người đồng ý đem giường tặng cho ta a.” Bối Hiểu Ninh làm bộ thấy vọng mà lắc đầu.

“Như vậy không được, khác giường ta ngủ không quen.”

“Vây hay là miễn luôn đi, cùng người khác chung giường ta cũng ngủ không quen.”

“Vây người còn muốn kết cái gì hôn a? Sau này sẽ phân phòng ngủ với vợ người sao?”

“Nữ nhân thì tất nhiên không giống rồi!”

“Nga? Người có ngủ qua cùng Vương Tinh rồi hả?”

Bối Hiểu Ninh thất bại. (=.=/// típ tục bắt lực a~)

Ăn xong pizza, Bối Hiểu Ninh lau lau miệng, “Ta muốn gọi điện thoại.”

Lăng Tiểu vươn tay lấy điện thoại bàn trên quầy bar đưa cho hắn. Bối Hiểu Ninh gọi đến di động của Trương Suất. Bên kia vừa nghe thấy tiếng hắn thì la to, “Hiểu Ninh?! Người đang ở đâu a?! Sao không nói cho ta một tiếng đã bỏ đi rồi?! Ta vừa mới cãi nhau với Mã Hồng a...”

“Hai người cãi nhau cái gì?”

“Đáng lẽ nàng nên giữ người lại a!”

“Nàng không có biết chuyện gì xảy ra. Vốn là chính ta phải đi, ta cũng không muốn lưu lại làm cái bóng đèn cản trở hai người.”

“Người xem nàng cũng thật là, sao đột nhiên lại có thời gian nghỉ dài thế chứ.”

“Không làm sao, hai ta ai với ai a? Người đừng có theo người ta giận dữ lộn xộn đi, vất vả lắm mới có vài ngày được cùng người ta ở chung một chỗ, các người tranh thủ thời gian mà hảo hảo ngọt ngào vui vẻ với nhau đi.” Nói đến lời này Bối Hiểu Ninh mập mờ cười gian. Lăng Tiểu châm một điếu thuốc, neho hai tròng mắt lại nhìn hắn. (=|| *típ tục lộn lộn*X”D) Bối Hiểu Ninh đột nhiên nhớ ra cái gì, “Được rồi, nhưng người ngàn vạn lần đừng nói cho Hồng tỷ lý do ta không kết hôn nha.”

“Ách...”

“Người đã nói?!”

“Àn.”

“Người... đồ miệng rộng nhà người đừng lúc nào cũng mở lớn như vậy! (Tiêu: thì anh í mà Miêng Rộng mà =||)

“Nàng cứ đuổi theo ta hỏi, ta biết làm sao bây giờ a? Bằng không... Ta lại nói đó là ta lừa nàng ha?”

“Người đừng có giả vờ a! Nàng lúc này chắc là đang đứng cạnh người đi? Thôi vậy a, nói thì cũng đã nói hết rồi.”

“Vậy người ở đâu đây? Đêm nay đến đâu ở đây a?”

“Nga, ta gọi điện cho người chính là muốn nói ta đã có chỗ ở rồi, người yên tâm đi.”

“Người ở chỗ nào a?”

“Nhà bằng hữu.”

“Hửm? Bằng hữu nào a? Ta vừa mới gọi điện hết một lượt bằng hữu của người ta biết rồi, muốn biết người đang ở đâu a.”

“Kháo! Người hành động nhanh thật nha!”

“Vậy người rốt cuộc đang ở nhà bằng hữu nào đây?”

“Àn... Người không có biết. Là đồng nghiệp của ta.”

“Đồng nghiệp?” Đầu dây bên kia yên lặng trong chốc lát, “Hắc hắc... Chắc không phải người đang ở nhà ‘bạn trai’ đi?” (Suất ca, anh ngẫu nhiên thiệt nha! XD)

“ ‘Bạn trai’ cái đầu người! Không muốn sống nữa hả?! Thôi được! Không nghe người nói nữa! Người biết ta có chỗ ở là được rồi! Tốt lắm, ta cúp máy a!”

Buông điện thoại, Bối Hiểu Ninh vừa ngẩng đầu thì chạm vào làn khói thuốc lượn lơ với ánh mắt sắc bén của Lăng Tiểu.

“Sao phải nói dối?”

“A?”

“Ta là ‘đồng nghiệp’ của người sao?”

“Nga, ta không muốn lại theo hắn giải thích.”

“Ồ tại nhà của ta làm người mất thể diện sao?”

“Là, ta không muốn biến thành ta với người giống như thực sự có cái gì với nhau.”

“Nhưng là đôi khi hiểu lầm chính vì như thế này mà sinh ra, người không biết sao?”

“Hừ!” Bối Hiểu Ninh bĩu môi, “Người xem TV với kịch nhiều quá hả?”

Nhưng Bối Hiểu Ninh không ngờ chính là: điều Lăng Tiểu nói rất nhanh liền ứng nghiệm a!

Buổi sáng ngày thứ hai, Bối Hiểu Ninh đang ngủ say thì bị tiếng đập cửa của Lăng Tiểu gọi tỉnh. Hắn lau lau nước miếng ngồi xuống, “Chuyện gì?”

“Điện thoại của người.” Lăng Tiểu đem điện thoại bàn ném lên giường. Sau đó lúc y quay người lại, trong nháy mắt Bối Hiểu Ninh nhìn thấy trên cái lưng xích lửa có xăm một con đại long, điều này khiến Bối Hiểu Ninh liên tưởng đến Trần Hạo Nam trong “Cổ Hoắc Tử” * khiến hắn ‘vèo’ một cái liền vui vẻ.

Trên mặt vẫn còn nét cười, Bối Hiểu Ninh cầm lấy điện thoại, “Uy?”

Bên kia lập tức truyền đến tiếng Trương Suất hô lớn, “Kháo! Tiểu tử nhà người vẫn gạt ta?! Người rõ ràng lúc ấy đang ở trong nhà Lăng Tiểu a!”

Bối Hiểu Ninh chỉ cảm thấy đầu “Ông” một cái, liền lập tức thanh tỉnh, “A?! Người làm sao mà biết được? Sao lại gọi điện được tới nơi này a?”

“Người không có mang điện thoại di động làm ta phải tra lại số hôm qua người gọi để gọi lại cho người. Người nọ vừa nhận điện thoại đã nói mình chính là Lăng Tiểu a.”

Bối Hiểu Ninh thật muốn đánh cho mình hai phát gọi Đại Chủy (miệng rộng) a, ngày hôm qua mắc gì mình lại gọi điện cho hắn không biết?

“Ta là ngày hôm qua ở nhà tắm công cộng trùng hợp gặp phải hắn thôi. Cảnh cáo người, không được nói ra ngoài!”

“Mời ta ăn cơm!”

“Được được được, ta sợ người còn không được à? Nói, tìm ta chuyện gì?”

“Người ngày hôm qua có phải gọi điện cho Vương Tinh rồi không?”

“Đúng vậy, nàng gọi lại cho người rồi?”

“Àn. Nàng nói hôm qua đi ra ngoài quên mang theo điện thoại di động, người mau gọi lại cho nàng đi.”

“Àn, được, ta biết rồi.”

“Sau này tìm người vẫn là gọi số này hả?” (XD)

“Đừng! Ta hôm nay sẽ đi, không ở đây nữa a.”

Cúp điện thoại, Bối Hiểu Ninh lại gọi cho Vương Tinh.

Vương Tinh nghe điện thoại, “Ôi? Đây là số nào vậy? Người là đang ở đâu vậy?”

Bối Hiểu Ninh lập tức tiếp thu bài học đau lòng, không dám nói năng lung tung nữa, “Ta đang ở nhà Lăng Tiểu, hôm qua Mã Hồng đột nhiên trở về, ta liền rời khỏi nhà Trương Suất. Sau đó gọi điện thoại lại không thấy người nghe máy, ta đành phải đến nhà tắm công cộng, kết quả gặp Lăng Tiểu, hắn liền mang ta về nhà hắn.”

Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi, “Người... Nói cái gì?”

Bối Hiểu Ninh vô lực mà gục đầu xuống, “Không có gì, là ta muốn người mang chìa khóa nhà của ta trả lại cho ta, ta về đó ở.”

“Chìa khóa mẹ người cầm rồi.”

“A?”

“Mẹ người nói người nhà người từ xa đến tham gia hôn lễ muốn lưu lại đây ngoạn vài ngày, vốn muốn đến khách sạn ở, nhưng bây giờ đang ở nhà người rồi.”

“A? Không phải chỗ đó đã bố trí thành phòng tân hôn rồi sao?”

“Mẹ người nói dù sao sau này người cũng không cần rồi, nhân rồi không dùng vào việc gì thì dùng vào việc này a.”

Bối Hiểu Ninh thở dài, “Nàng lão nhân gia cũng ác quá đi?!”

“Người cũng đừng buồn, nàng là máu nóng lên não tức giận quá mới nói như vậy a. Người trước hết cứ ở lại chỗ Lăng Tiểu đi, ta sẽ không nói cho người nhà người đâu.”

“Ai! Rồi nói sau, được rồi, không có chuyện gì hết.”

Buông điện thoại, Bối Hiểu Ninh tuyệt vọng mà nằm bò lên chăn đệm: Thần a! Có thể hay không cho ta một con đường sống a?!

6. Chương 6

Bối Hiểu Ninh rốt cuộc cũng ngủ không được, đành dứt khoát đứng lên ngồi vào ghế salon, chăm chú cân nhắc nơi kế tiếp mình có thể đi. Suy đi tính lại hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Bối Hiểu Ninh quyết định trước hết cứ gọi cho mấy người lúc thường hay quan hệ hay đồng nghiệp thử xem. Đồng thời còn phải tính sẽ giải thích cái chuyện li kỳ đã xảy ra ở hôn lễ như thế nào, cuối cùng hẩn thu hết dũng khí, cố gắng cầm lấy ống nghe điện thoại. Mà ngay tại thời điểm tay hẩn chỉ dừng ở ngay trên bàn phím điện thoại, Bối Hiểu Ninh mới phát hiện chính mình căn bản là không có nhớ rõ số điện thoại của ai hết. (ai da, số phận rồi a~ XD) Chính xác! Đầu năm nay có bao nhiêu số điện thoại đều là đã lưu hết trong điện thoại di động, ai còn lãng phí tế bào não đi nhớ mấy cái này chứ! Trừ số điện thoại trong nhà, hẩn chỉ có thể nhớ được mỗi số của Trương Suất với Vương Tinh, là bởi vì rất hay dùng đến, bất tri bất giác mới nhớ kỹ.

Lúc này Bối Hiểu Ninh hoàn toàn tuyệt vọng, trở mình giở túi tiền, còn lại không tới năm mươi đồng bạc. Làm nào giờ? Bối Hiểu Ninh nghiêng đầu nhìn cửa phòng ngủ: có thể nào thực sự ở lại chỗ này của y? Như vậy tương lai nếu bị người khác biết thì chẳng phải hẩn Bối Hiểu Ninh thanh danh này có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch? Đúng là trời thử lòng người mà! Đó là một đời anh danh của ta a!

Đang lúc Bối Hiểu Ninh vò đầu bứt tai, chăm chăm nhìn thì cánh cửa phòng ngủ đột nhiên mở. Lăng Tiểu bộ dạng lười nhác tay chống thắt lưng từ bên trong đi ra, nửa thân trên vẫn như cũ xích lõa. (câu dẫn vợ a.....) Y vừa nhìn Bối Hiểu Ninh vừa ngáp một cái nói: “Người dậy rồi? Sớm như vậy?”

“Người chẳng phải cũng đã dậy rồi đây a?”

“Ta bình thường đều ngủ thẳng đến xế chiều mới dậy.” Lăng Tiểu ngồi vào bên cạnh Bối Hiểu Ninh.

“Làm gì? Giả bộ quỷ hút máu hả? Người thật là Vi Nhất Tiểu*?”

“Ế? Người làm thế nào biết biệt danh của ta vậy?”

Bối Hiểu Ninh xoay mặt sang một bên, nghĩ thầm: còn hỏi nữa? Nếu người không dậy muộn thì sao người ta lại đặt biệt danh này cho người!

“Bởi vì quán bar đều mở cửa kinh doanh đến ba, bốn giờ sáng, cho nên ta không thể dậy sớm được.”

“Ôi?” Bối Hiểu Ninh chợt nhớ tới buổi tối hôm qua tại nhà tắm công cộng có nghe Lăng Tiểu nói qua, “Hôm qua người theo cái gì Uy Tử không phải nói còn muốn đi qua quán bar sao? Sao không thấy đi nữa?”

“Đây không phải vì người tới nhà của ta sao?”

“Thế nào? Người sợ ta thừa dịp người không có nhà sẽ mang đồ điện nhà người chuồn luôn hả?”

“Kháo! Nhìn tiền đồ của người về khoản này, muốn mang chắc chắn cũng phải mang két sắt trong thư phòng a!”

“Ha ha! Bị ta biết người để kết sắt ở chỗ nào rồi đi?” Bối Hiểu Ninh cũng không hiểu mình trúng cái gì tà, nói đến đây lại dương dương đắc ý đứng lên.

Lăng Tiểu ngốc lăng mà nhìn hấn một hồi, “... Bị người đánh bại rồi. Người thật đúng là không phải chỉ ngây thơ bình thường nha.” (há há há *lăn lộn*)

Bối Hiểu Ninh thu lại khuôn mặt tươi cười, giơ hai chân lên, lui vào trong ghế salon, thay một vẻ mặt thật đau đớn đáng thương (kute quá XD), “Àn... Ta có chuyện muốn thương lượng với người.”

“Chuyện gì?” Lăng Tiểu căn bản là không thấy Bối Hiểu Ninh, vớ lấy cái điều khiển mở TV lên.

“Ta có thể hay không... ở lại nhà người thêm vài ngày?”

“À! Không thành vấn đề.”

“A? Như vậy được sao? Người sẽ không bất tiện chứ?”

“Có cái gì mà bất tiện? Hơn nữa việc người không có chỗ để ở cũng có quan hệ với ta, yên tâm đi, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Khụ...” Bối Hiểu Ninh ho khan một tiếng, lời này sao nghe thấy không được tự nhiên à?

Lăng Tiểu quay đầu, thấy Bối Hiểu Ninh đang ngồi ôm đầu gối, “Người lại giả bộ đáng thương hả?”

“Hửm? Không có a!”

“Người không cần phải cố giả bộ đáng thương đâu.”

“Miệng người có thể bớt độc địa không hả?”

Lăng Tiểu đột nhiên nheo lại hai tròng mắt, sau đó dùng ánh mắt chiếu tia X quét hai lần trên người Bối Hiểu Ninh (theo ta biết, tia X là nó dư sức xuyên qua quần áo được á~ *nham nhỏ*), “Àn... Người chỉ mặc mỗi một bộ quần áo này thôi hả?”

“Đúng vậy a, đây là quần áo ta mượn của bằng hữu đấy.”

“Dù sao hôm nay cũng không có việc gì, lát nữa ta mang người đi mua vài bộ quần áo.”

“A? Để làm gì?”

“Cái gì để làm gì? Người nói chung chẳng phải không có quần áo để thay sao? Của ta người lại mặc không vừa, quá lớn.”

“Này... Không tốt đi? Ta không mang tiền.”

“Biết. Ta mua cho người.”

“Như vậy sao được?! Ta với người không thân cũng chẳng quen a!”

“Kia... Coi như ta cho người vay tiền mua, được chưa? Sau này nếu người nguyện ý thì mang tiền trả lại cho ta.”

“Cái gì mà ‘nguyện ý’?! Nhất định ta sẽ mang trả!”

Hai người ra ngoài vào khoảng mười giờ. Đầu tiên Lăng Tiểu mang Bối Hiểu Ninh ra tiệm cháo ăn. Lúc này Lăng Tiểu mới phát hiện, Bối Hiểu Ninh nhìn nhỏ gầy, nhưng so với y còn ăn được nhiều hơn. Y đã sớm ăn xong rồi, trước mắt xem thấy có mỗi cái đầu tóc tai bù xù bờm xờm đang liêu mạng chúi vụn khoai tây với rau trộn trên mép.

“Người vừa gầy lại vừa lùn mà sao ăn được nhiều thế?”

“Người nói ai lùn? Ta cũng cao một thước bảy bảy nha! Đấy chẳng qua là vì người vừa cao lại vừa béo!”

“Ai béo cơ? Buổi sáng người không thấy ta có tám múi cơ bụng đấy hả?!” (á à, rõ là anh cố tình show hàng với V anh rồi nhá~)

Bồi bàn đã bắt đầu lườm nguýt qua bên này rồi. Bối Hiểu Ninh ném chiếc đĩa, “Tính tiền a!”

Người bán hàng ngay lập tức có mặt, bình thường người có kêu cả trăm tiếng cũng nhất định không nghe được, nhưng vừa nghe thấy tiếng tiền, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Bối Hiểu Ninh, “Ngài khỏe, tiền sinh, năm mươi sáu đồng.”

Lông mi Bối Hiểu Ninh run rẩy, chân hần hện không thể đào ngay một cái lỗ mà tự chôn mình xuống.

Lăng Tiểu nhìn biểu cảm trên mặt Bối Hiểu Ninh, cố gắng nén cười rồi móc ra một trăm đồng đặt ở trên bàn.

“Tiền sinh có sáu đồng tiền lẻ không a?”

“Không có.” Lăng Tiểu chắc như đinh đóng cột.

Người bán hàng đúng là đui mù rồi mới lại quay sang Bối Hiểu Ninh, “Tiền sinh ngài có không a? Chúng ta hôm nay thiếu tiền lẻ.”

Bối Hiểu Ninh tức khắc trong lòng bắt đầu chửi rửa: mẹ kiếp! Còn chê ta chưa đủ bẽ mặt có phải hay không?! Các người không có tiền lẻ thì liên quan gì đến lão tử?!

Nhưng Bối Hiểu Ninh lại đưa tay móc ra từ trong quần toàn bộ tài sản mình có lúc đó, cầm sáu đồng tiền đưa cho người bán hàng. Người bán hàng cầm tiền đi. Lăng Tiểu nói: “Ai? Người còn có hơn bốn mươi đồng.”

Bối Hiểu Ninh cảm giác được sau cổ bắt đầu từng đợt kéo căng, “Không được sao?!”

Lăng Tiểu cười một chút, rồi từ đâu móc ra một bao tiền, lấy ra mười tờ nhân dân tệ đáng yêu nhất xênh xệch nhất thế giới để xuống trước mặt Bối Hiểu Ninh, “Người cứ cầm trước đi.”

Bối Hiểu Ninh hóa đá tại chỗ.

“Mau cầm lấy a! Một Đại lão gia thế nào có thể không có tiền trong người a?”

Bối Hiểu Ninh vẫn không nhúc nhích, từ trong hàm răng cố phun ra một câu, “Người sẽ không có thể mua cả xe cho ta đấy chứ?”

Đang nói, người bán hàng cầm tiền lẻ đã trở về, nàng liếc mắt một cái thấy trên bàn thì một mảnh phần hồng, sau đó yên lặng nhìn thoáng qua trên mặt Bối Hiểu Ninh, mới quay đầu nói với Lăng Tiểu: “Tiền sinh, tiền lẻ thôi lại của ngài.” (chắc k phải e tưởng nguyên chỗ ý là boa cho e chứ? =.= hê~)

Bối Hiểu Ninh một tay ôm hết tiền trên bàn, cũng không quay đầu lại mà chạy ra khỏi cửa tiệm. Lăng Tiểu chậm chậm từ từ mà từ phía sau đi tới, lúc y tra chìa khóa mở cửa xe, Bối Hiểu Ninh rõ ràng vẫn nhìn thấy sau cửa sổ thủy tinh có một đôi mắt còn đang hướng bọn họ sấm soi. (hê~ zdô zdiên~ hoa đã có chủ rồi em nhê~ Tiêu: Nhầm rồi nàng, phan gơ đó =))

Bối Hiểu Ninh đi theo Lăng Tiểu đi dạo một chút đến trưa, ngoài kết quả là Bối Hiểu Ninh bị cưỡng bách mua tám chín bộ quần áo mà mình bình thường còn không dám hy vọng xa vời ra, mà Lăng Tiểu còn mua nhiều hơn cả hắn.

Lúc lên xe, Bối Hiểu Ninh đem mấy tờ hóa đơn mua sắm cộng lại tính toán, sau đó nói: “Cái kia... Hơn nữa buổi sáng người còn cho ta một ngàn đồng, tương lai ta có thể trả tiền cho người theo kỳ được không?”

“Người dự định chia ra bao nhiêu kỳ a?”

“Ba mươi sáu kỳ thế nào?”

“Ba năm?!” (=]] *sặc sụa* tội nghiệp Ninh ca a~)

“Đúng vậy a! Ta một tháng lương được mấy ngàn đồng tiền hả?! Như hôm nay một tháng mua hai ba cái, ta phải đi ăn không khí luôn rồi!”

Lăng Tiểu cười cười, “Tùy người, chỗ đó có phân ra trả ba mươi năm cũng không sao cả. Chủ yếu là vừa rồi lúc mua, ta xem người cũng không có phản đối mà.”

“Còn không có phản đối sao?! Ta vừa thử, người đã trả tiền rồi!”

“Ta xem ngươi cũng rất thích mấy bộ quần áo đó mà.”

“Thích là một chuyện, mua hay không lại là chuyện khác, chuyện thường thức thể mà ngươi cũng không biết a?”

“Ai da? Mấy chuyện tính toán chi li đó chỉ mấy cô gái có chồng mới tính thôi a.”

“Phi! Ta xem ngươi chính là thừa tiền đem đốt á!”

“Được rồi, mua cũng đã mua rồi. Ngươi nếu ngại nó mắc quá thì cho ta, coi như là ta mua đi.”

“Thế thì khỏi cần, ta sẽ đem tiền trả lại cho ngươi sau.”

Lăng Tiểu xem thời gian, “Tùy ngươi thôi. Ta đói bụng, chúng ta đi ăn cơm.”

“Được, ta cũng đói bụng.”

“Ăn cái gì?”

“Gì cũng được.”

Lăng Tiểu chăm chú suy nghĩ một lát, “Đến chỗ nào đơn giản một chút! Đi Cốt Đầu quán đi.”

Cái này gọi là đơn giản chút sao? Bối Hiểu Ninh hoàn toàn phục sát đất người nam nhân này rùi~.

Tiêu: *) “Vi Nhất Tiểu” là một nhân vật trong bộ truyện kiếm hiệp Ý Thiên Đồ Long ký của nhà văn Kim Dung. Ông là một trong Tứ đại pháp vương của Minh Giáo. Ông là người vô cùng cổ quái và quái dị. Trước khi Trương Vô Kỵ lên làm giáo chủ Minh Giáo thì Vi Nhất Tiểu do bị tẩu hỏa nhập ma khi luyện công, do đó khi khai triển nội công đều phải hút máu người sống, nếu không thì sẽ bị lạnh cóng toàn thân và chết (nên hình ảnh của Vi Nhất Tiểu luôn gắn liền với “Con dơi hút máu người”). Sau này nhờ Trương Vô Kỵ dùng Cửu Dương Thần Công chữa trị, nên Vi Nhất Tiểu không còn phải hút máu người sau khi vận nội công nữa, Vi Nhất Tiểu đã trở thành một trợ thủ đắc lực cho Trương Vô Kỵ. Nhờ tài khinh công thuộc hàng đệ nhất thiên hạ của mình mà nhiều phen Vi Nhất Tiểu đã giải cứu bọn Trương Vô Kỵ khỏi những lúc nguy nan.

=> Anh Ninh đã ví von chồng mình với bác này =]] Có vẻ anh rất thích xem phim võ thuật =]]

7. Chương 7

Hai cái tên lớn đầu, ở tại Cốt Đầu quán nhà người ta lẩn qua lẩn lại vừa kẹp vừa hút (xương) qua gần hai giờ đồng hồ mới giải quyết xong cái bữa tối ‘Đơn giản chút’ ý giải quyết xong. Cuối cùng Lăng Tiểu cầm khăn ăn lau qua một miếng đầy mỡ, “Thế nào? Bây giờ theo ta đến quán bar hay để ta đưa ngươi về nhà?”

Bối Hiểu Ninh còn đang cố bẻ gặm nốt một mảng lớn xương cừu cuối cùng, “À ừm”, “Ở lại nhà ngươi đã đủ... phiền toái rồi, ngươi cũng không cần đặc biệt chiều cố ta. Ta theo ngươi đến quán bar, dù sao ta cũng đang trong kỳ nghỉ phép, cũng không dùng... sáng sớm.” (tham ăn! :”3)

Răng rắc! Rốt cuộc thì cục xương cừu cũng nứt ra rồi a. Ánh mắt Lăng Tiểu soi từ trên mặt Bối Hiểu Ninh trượt xuống trên đầu khớp xương, “Cái này... Có rất nhiều tủy xương a!”

Nghe y nói như vậy, Bối Hiểu Ninh muốn thế nào cũng phải khiêm nhường hai câu, vì vậy đẩy chén đĩa qua bên đó, “Thế... Cái này cho ngươi đi.” (=]])

Kết quả Lăng Tiểu mắt còn không thèm chớp, lập tức cầm luôn lấy đĩa xương. Bối Hiểu Ninh lông mi run run: ngươi không phải đã ăn xong rồi sao?! Quên đi, ai bảo lão tử giờ phải ăn nhờ ở đậu a...

“Ăn? Ngươi nhìn cái gì vậy? Ngươi nếu muốn ăn hay là cho ngươi đi.”

“Không cần, ta sớm ăn no rồi.”

Lăng Tiểu đắc ý duyên dáng mà hút tủy xương vào miệng, “VẬY ngươi còn phí sức như vậy cố bẻ mấy khúc xương này ra nữa làm gì?”

Bối Hiểu Ninh cười cười không trả lời, trong lòng đang nghĩ: ta ăn no rồi nhưng còn muốn ăn nữa đó không được sao?

Rời khỏi Cốt Đầu quán, Lăng Tiểu trực tiếp lái xe đến khu trung tâm chỗ quán bar.

Bối Hiểu Ninh đi theo Lăng Tiểu vào một căn phòng trên lầu hai của quán bar, hẳn đứng trước cửa xem chốc lát. Ở giữa phòng là một cái bàn viết lớn màu nâu gỗ, bên trong mặt bàn khảm nạm đá cẩm thạch, trên bàn trừu điện thoại, laptop cùng gạt tàn thuốc, nổi bật nhất chính là bên trái có một con Thiềm thừ(con cóc) bằng vàng đang ngâm một thỏi vàng lấp lánh. Sau bàn là một cái ghế da đen thật to, sau nữa là một cái giá sách bằng gỗ lim, bên trong xếp đầy những quyển sách trông vẫn còn rất mới. Trên mặt đất có một bể cá cao hơn nửa người, bên trong bơi mấy con... cá vàng cá bạc. Gần cửa có một ghế salon da màu gỗ, phía trước có một bàn trà rõ là làm nguyên một bộ với bàn viết, trên mặt bàn trà còn có một bộ trà cụ. Ghế salon đối diện với một cái lò sưởi tường, phía trên treo giấy phép kinh doanh cùng giấy chứng nhận thu thuế... Tất cả đều hết sức có khả năng phô diễn sự thú vị 'ác liệt' của chủ nhân căn phòng. (=.=|||) Nhưng làm Bối Hiểu Ninh cảm thấy chịu không nổi nhất chính là cái mảnh cửa sổ vĩ đại bằng nhôm vàng có thêm mấy cái tua rua màu nâu đỏ chảy rủ xuống đất.

Bối Hiểu Ninh rùng mình một cái, "Đây là phòng làm việc của người hả?"

"Có thể nói như vậy."

"Sao lại là 'có thể nói như vậy'?"

"'Phòng làm việc'? Nghe thật là kỳ quái, như kiểu cơ quan đơn vị á." (rách việc, Tiểu ca cũng màu mè hoa lá quá cơ! =.=)

Bối Hiểu Ninh tới bên cạnh ghế salon ngồi xuống, "Thế thì gọi là cái gì?"

"Ách... Cũng không có gì." Lăng Tiểu ngồi vào ghế lão bản (ông chủ~) của mình, nhấc hai chân lên, châm một điếu thuốc, "Lát nữa nếu người thấy nhàm chán cứ ở phòng này lên mạng chơi."

Bối Hiểu Ninh chữ "Được" còn chưa có nói ra khỏi miệng thì tiếng đập cửa vang lên.

"Mời vào!"

Một cậu bé tầm hai mươi tuổi bước vào, liếc mắt nhìn Bối Hiểu Ninh một cái, sau đó đem một cuốn tập đưa cho Lăng Tiểu, "Tiểu ca, đây là sổ sách Uy Tử ca bọn họ hôm qua làm, người xem qua một chút. Phía sau là phần ghi nợ của tháng này nhưng là danh sách nhập hàng cùng hạng mục thu tiền."

Lăng Tiểu nhận cuốn tập chăm chú xem.

Trong phòng rất yên tĩnh, Bối Hiểu Ninh nhin không được chăm chú đánh giá hai người.

Cái người kia không mập cũng không gầy, hẳn là chiều cao so với mình cũng không sai biệt lắm, thoát nhìn có chút bướng bỉnh, bộ dạng cũng không khó xem, nhưng mà chính là trên mặt có mấy nốt mụn nhìn rất sát phong cảnh (=|||)... Ách... Không thể lại nhìn. Bối Hiểu Ninh kịp thời đem mặt chuyển về phía Lăng Tiểu. Ân... Tượng mạo thì không phải bàn rồi, mặc... áo Tshirt trắng, khoác tây phục đen, quần jean, giày vải bố, nhưng là... Sao cứ phải xắn hai bên tay áo âu phục á? Hơn nữa y một bên vừa nói lại nhả khói một bên lông mi híp lại làm bộ đáng nheo mắt xem đồ vật, trông cứ như một tên lưu manh a!

Bối Hiểu Ninh không tự giác mà thở dài. Lăng Tiểu nhìn về phía hắn, "Thấy chán rồi? Không thì người đi ra bàn uống rượu đi, nhân tiện tìm một cô nương mà hưởng một đêm tình a~."

Xem! Bó tay rồi!

Bối Hiểu Ninh đứng lên, "Thôi khỏi, ta không mê mấy cái đó. Ta đi uống chút rượu nghe mấy bài hát là được."

Bối Hiểu Ninh không xuống lầu, ngồi luôn vào quầy bar trước lầu hai. Bên cạnh quầy bar là một sân khấu dùng để biểu diễn, phía trên ánh đèn mờ ảo phân không rõ chỗ nào với chỗ nào, có mấy nàng vũ công mặc váy ngắn cũn mang tất lưới đang múa bụng. Ánh đèn hôn ám (mờ mịt~), dưới đài thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng vỗ tay cùng lời khen ngợi không ngớt. Bối Hiểu Ninh đang ngồi cạnh một ông anh, thấy nước miếng của hắn sắp chảy ra ròng ròng. (=.=|||)

Bối Hiểu Ninh ngẩng đầu xem vị mỹ nữ trên đài có thể làm người ta đi ngang qua nhìn mà phun máu mũi: mắt xanh ngọc bích, mũi cao môi dày, chân dài da trắng. Lúc này trước ngực nàng đang run rẩy sóng cuộn

mãnh liệt, trên lưng dòng chảy ngầm bắt đầu khởi động. Đẹp thì đúng là có đẹp, nhưng chính là có cảm giác về đẹp ấy có chút không hợp lý. Bối Hiểu Ninh đột nhiên nghĩ: nếu bây giờ mọi người ở đây đều không mặc quần áo thì không biết có bao nhiêu vị là đứng đắn đoan chính! (ý là k mặc quần áo thì các anh nào nổi sắc tâm lộ hết~ k biết còn bao nhiêu anh là vẫn đang hoang ngay thẳng mờ nhìn mỹ nữ =]] (ta phát hiện Ninh ca rất hay nghĩ ra mí thứ thú zđi nha~ mà chỉ dám nghĩ, hơm dám nói J)

Nghĩ vậy, Bối Hiểu Ninh không nhịn được mà nằm bò ra quầy bar cười (lăn lộn). Vị mỹ nữ kia vốn có thói quen được mọi người nhìn chăm chăm không chớp mắt, nay thấy Bối Hiểu Ninh có hành động khác thường thì cảm thấy cực kỳ khó chịu. (hê... người ta k mê nữ sắc nhá, chỉ mê nam sắc thôi) Đột nhiên Bối Hiểu Ninh cảm giác được phía sau nhiệt lượng có phần không đúng, lúc quay đầu lại xem liền bắt ngờ phát hiện mỹ nữ đã múa đến ngay trước mặt mình.

Mặt Bối Hiểu Ninh ngay lập tức đỏ lựng, sợ đến thiếu chút nữa té lăn từ trên ghế xuống. (*khục* =]]) Mỹ nữ kia thản nhiên cười, vươn tay kéo Bối Hiểu Ninh đến, còn nói một câu đùa giỡn dụ dỗ: “Come on! Baby!”

Bối Hiểu Ninh chỉ cảm thấy lông tóc từ đỉnh đầu đến ngón chân cái mình tê dại một chút, lập tức vội vàng khoát tay, “NO! NO! I...”

“Come on!” Mỹ nữ một bên chậm chậm chớp động quạt quạt lông mi dài, hấp háy đôi mắt to, một bên lôi kéo Bối Hiểu Ninh lên đài, căn bản là mặc kệ cái vẻ mặt đã quần đến vụn vụn của hắn.

Lúc này những người khác cũng bắt đầu hòa theo ồn ào: “Nga—— tới đi!” “Nga——lên nào!”...

Bối Hiểu Ninh liền như vậy thất lạng bị tóm kéo lôi cho đến lúc lên đài. Mỹ nữ kia một tay vịn lên vai hắn, càng thêm ra sức mà đu đưa uốn éo mông eo... Bối Hiểu Ninh từ nhỏ chân tay phối hợp không có ăn ý, nhất định sẽ không nhảy múa khiêu vũ gì hết. Bây giờ lại bị ngọn đèn như vậy chiếu theo, thính giác cũng bị chấn động không ít, hắn bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt, hai chân như nhũn ra, mấy lần muốn chuồn xuống đài, nhưng lại đều bị mỹ nữ kia vững vàng đè lại được. (này, chị ghê gớm quá đấy~ đã bảo người ta thích nam sắc mà lại~) Bối Hiểu Ninh không cần soi gương cũng biết bộ dạng mình bây giờ có bao nhiêu tức cười, bởi vì người xem dưới đài đã có người cười đến ngật nghẻo ngã tới ngã lui rồi.

Ngay lúc hắn không biết nên làm thế nào cho phải, Bối Hiểu Ninh chợt phát hiện Lăng Tiểu không biết từ lúc nào đã từ trong phòng đi ra rồi. Y khoanh hai tay mà đứng nhìn mình đầy hứng thú. (=]] Bối Hiểu Ninh vội vàng nháy mắt ra hiệu cho y một hồi, ý bảo y mau mau nghĩ cách giải vây cho mình. Nhưng mà Lăng Tiểu chẳng những không hiểu ý tứ nghĩ cách cứu hắn, cuối cùng lại theo mấy tên khác đứng lên cười cợt nhả.

Bối Hiểu Ninh này hận a! Người cái đồ vương bát đản Lăng Tiểu! Người cứ cười đi! Cười đến chết luôn cũng được lắm!

Trong lòng chửi rủa đến dữ tợn, Bối Hiểu Ninh trên mặt cũng đã gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Lăng Tiểu bấy giờ mới tìm thấy lương tâm của mình, theo nhịp nhạc nhón chân lên trên đài. Sau đó hắn kéo tay mỹ nữ đặt lên vai mình, cùng nàng nhảy múa ăn ý. Lực chú ý của mọi người vừa rời khỏi, Bối Hiểu Ninh nhân cơ hội chuồn luôn xuống bàn.

Hắn đứng ở một góc không thu hút không sáng sửa cho lắm, hung tợn trừng về phía đài xem: Lăng Tiểu đang đưa cái đuôi (!? đuôi thật nhá) mà nhảy múa vui vẻ. Đương nhiên y nhảy đó không phải là múa bụng, chỉ là ngựa cổ cong eo, vênh mông khom đùi, theo tiết tấu mà tùy ý đu đưa lay động. Đã thế hắn còn nheo nheo đôi mắt dài mỏng phóng hết sức câu dẫn cùng mỹ nữ liếc mắt đưa tình, mỗi lúc lại hít một hơi thuốc trên tay, sau đó khẽ nhếch miệng phun ra trên mặt mỹ nữ. Được rồi, Bối Hiểu Ninh không thể không thừa nhận, bộ dáng Lăng Tiểu bây giờ xem như đẹp trai cực kỳ, câu dẫn người chết không đền mạng mà! Dưới đài thậm chí vang lên cả một trận tiếng thét (rú) chói tai của chị em phụ nữ.

Bối Hiểu Ninh có chút buồn bực: ta như thế nào không thể tự nhiên như y mà đối diện với loại tình huống này a? Là da mặt hắn quá dày, hay là da mặt ta quá mỏng? (không, vì anh là thụ, còn anh là công a =v=)

Âm nhạc ngừng, mỹ nữ kiễng chân hôn lên mặt Lăng Tiểu một cái. Lăng Tiểu tràn ngập sức dự hoặc (hấp dẫn) kia trên mặt vẫn thủy chung một bộ tươi cười, y vỗ vỗ vòng eo có vẻ trắng nõn nhỏ nhắn của mỹ nữ, lại cùng mấy vị khách quen dưới đài phát phát tay, xong đã đi xuống trở về phía bàn Bối Hiểu Ninh.

“Thế nào? Ta nhảy được không?” Lăng Tiểu cái mặt đắc ý muốn chết hỏi.

“Giống một con cua sắp bị luộc chín.”

“Ân? Sao lại thế? Mọi người đều nói ta nhảy tốt lắm mà!”

Bối Hiểu Ninh vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, “Bọn họ lừa gạt ngươi.” (*lăn lộn* Ninh ca đáng y* thế)

Lăng Tiểu giật giật khoe miệng, “Ngươi là ghen tị với ta đi?”

“Ta thứ nhất không bị lừa dối, thứ hai không bị lừa gạt, tại sao phải ghen tị với ngươi?”

“Nhưng vừa rồi có người nào đó chỉ biết bắt chước cây gậy đứng ngu ở đằng kia a.”

“Ta làm vậy vì muốn giữ cơ hội lại cho ngươi.”

“Ai?! Ngươi đồ sơn lang vong ân bội nghĩa, nếu không phải vừa rồi ta...”

“Tiểu ca!” Một người phục vụ chạy tới, “Có một người khách uống say vào phòng hóa trang gây rối! Hắn bắt Ny Đế Á phải cùng hắn uống rượu a!”

Lăng Tiểu quay đầu lại, nhắc chân đã đi, “Ta đi xem một chút.”

Bối Hiểu Ninh cảm thấy tò mò, cũng đi theo.

Tiêu: dạo này sắp đến Tết, nường ta bắt phải làm thêm kiếm tiền, ko có thời gian edit T^T *thương tâm* *lăn lộn*, may có Robin nhà ta edit truyện này T^T

Các nàng vui vẻ, ta làm việc típ đây, sẽ hảo hảo đền bù các nàng sau :*

8. Chương 8

Trên sân khấu thay một ban nhạc khác, hát thật to một bài hát kinh điển cũ mèm nhớ chuyện xưa gì đấy. Bối Hiểu Ninh luẩn quẩn đi theo Lăng Tiểu ra căn phòng phía sau, đến gian hóa trang.

Cửa chính của gian hóa trang mở rộng, trước cửa có mấy người phục vụ cùng hai người vừa rồi thấy chơi nhạc ở trên đài. Bên trong thấy truyền ra giọng nói của Ny Đế Á, ngữ điệu của nàng có chút kỳ lạ, nhưng ngữ pháp coi như cũng là tiếng Trung lưu loát: “Tiên sinh, ta thật sự không thể uống rượu. Ta còn phải đến sân khấu khác bây giờ, ối?!...”

“Ngươi buông tay! Tiên sinh, ngươi uống hơi nhiều...” Tiếng một nam nhân khác giọng cũng quái quái vang lên.

Lăng Tiểu tiến vào, “Aiz? Vị đại ca này, ngươi đây là để làm gì vậy? Đến đến đến, chuyện gì chúng ta cũng sẽ từ từ bàn.”

Bối Hiểu Ninh cũng đi tới cửa gian hóa trang, rốt cục cũng thấy rõ tình hình bên trong: Ny Đế Á đã mặc thêm áo khoác, ngay trước ngực ôm một bó hồng đỏ ướm át xinh đẹp đang đứng chính giữa phòng. Bên cạnh nàng có một nam tử mũi cao giống nàng, rõ ràng không phải người Trung Quốc. Hai người trông rất giống nhau, tám chín phần mười là cùng một mẹ sinh ra. Chiều cao của y cũng xấp xỉ Lăng Tiểu, đang cố kéo Ny Đế Á lui về phía sau. Lăng Tiểu túm lấy cánh tay của người khách gây rối, vẻ mặt vẫn tươi cười mà ném luôn kẻ đó ra ngoài cửa.

Người khách đó là một tên đàn ông trung niên có bộ mặt béo phì, bộ dáng hèn mọn. Xem hắn có vẻ rất muốn giãy khỏi tay của Lăng Tiểu, nhưng làm nửa buổi mà cũng không thấy hiệu quả, liền mạnh miệng rống gào, “Uy! Ngươi là muốn làm gì đây hả?! Là ta nghĩ muốn...” nắc một cái, “...muốn mời tiểu thư Ny Đế Á cũng uống chén rượu!” Có thể nhìn ra là say rượu không nhẹ a.

“Tiên sinh, Ny Đế Á tiểu thư là chúng ta mời đến để diễn, không phải đến để phục vụ ngươi uống rượu.” Lăng Tiểu vẻ mặt không thay đổi, trong giọng nói đã có mùi không khách khí.

“Mẹ kiếp! Ta vì xem nàng, mỗi ngày... đều đến, còn mang thêm bằng hữu tới. Tại chỗ các người uống bao nhiêu rượu, hoa liễu...” lại nắc một cái, “... bao nhiêu tiền?! Bây giờ muốn nàng theo uống chén rượu mà cũng không nể mặt, còn muốn nói gì nữa?!”

“Đó là tự người làm vậy, có ai bắt người đâu. Lần này khẳng định là không thể nể mặt cho người rồi, sau này nếu người không đến, ta cũng không ý kiến.” Lăng Tiểu nói cũng không nóng không lạnh.

“Người... Ta hiểu rồi! Người là ông chủ, dám có cái thái độ này, người cũng không muốn làm ăn lâu dài đi?!” Hắn lại quay sang Ny Đế Á, “Người không phải chính là muốn tiền sao?! Lão tử (bố mày) chính là có cả đồng đây!” Nói xong hắn móc ra cả một chồng tiền ném lên người Ny Đế Á. (khốn nạn thật, cái loại này đúng là khiến người khác phải sôi tiết! =”=)

Hành động của cái tên hèn hạ này lập tức chọc giận Lăng Tiểu, y khoát tay, tên kia lập tức bị đẩy ra ngoài, vừa lúc được hai người ngoài cửa tiếp được.

“Người... Người dám động thủ?! Người con mẹ nó.... XXXX!” Tên hèn hạ bị ổi kia nhảy dựng lên chửi rủa, sau đó móc điện thoại di động ra bắt đầu ấn số. Lăng Tiểu căn bản không để ý đến hắn, tiếp tục đi qua bên người hắn, một tay đẩy nghiêng một phiến cánh cửa. Bối Hiểu Ninh thoáng cái mở to hai mắt nhìn: trong phòng cả ụ khói thuốc, đầy một đồng người đang ngồi chơi mạt trượt với tú lơ khơ, trong đó có cả Lâm Uy và Vương Bư mà Bối Hiểu Ninh có gặp qua.

Lăng Tiểu nói một câu: “Mấy người ra đi, gô cổ cái thằng đàn độn ngu dốt này xuống nhà xí dưới lầu!”

Lâm Uy cùng hai người khác đi ra ngoài, thấy người phục vụ đang kẹp một tay của tên hèn hạ kia, biết Lăng Tiểu chính là đang nói tên đó. Hắn đã gọi được điện thoại, mới vừa nói “Uy” (alo ế) một tiếng, Lâm Uy dụi tàn thuốc nâng tay lên liền ngay lập tức đập tay hắn ấn xuống đất, “Người anh em, không cần phải gấp, người có đến thì cũng không kịp rồi.”

“Làm cái gì đó?! Các người muốn làm gì?! Các người có biết ta là ai...”

Bụp! Một đấm, “Đừng mẹ nó la, khách đều bị người dọa chạy mất!”

Tên bị bựa kia bị kéo đi, Lăng Tiểu lại nhớ tới người trong gian hóa trang.

“Không sao chứ?”

Ny Đế Á lắc đầu cười, “Không sao, quen rồi a. Chỗ nào cũng có vài khách như vậy.”

Ông anh dễ nhìn bên cạnh nàng khom lưng nhặt tiền rơi trên mặt đất đưa cho Lăng Tiểu. Lăng Tiểu nhận tiền rồi lại đưa cho Ny Đế Á, “Này, mau cầm, coi như là phí bồi thường tổn thất tinh thần của tên kia.”

“Không tốt a, ta không nên.” Ny Đế Á đem tiền đẩy trở về.

Lăng Tiểu suy nghĩ một chút, “Thôi được, cuối tuần thanh toán cho người thì tính chung. Ổn rồi, đi nhanh đi, các người không phải còn phải đi quán Túy Mỹ bên kia sao?”

“Ân, ta đi đây. Cát Ân, đi thôi.” Ny Đế Á thuận tay bỏ bó hoa hồng thả vào trước ngực Lăng Tiểu, rồi lại nhìn y chớp rồi hạ hai tròng mắt, xong mới rời khỏi gian hóa trang. Lúc đi qua người Bối Hiểu Ninh nàng dừng lại một chút, “Người là bằng hữu của Tiểu ca? Thực xin lỗi, ta không biết người sẽ không nhảy.”

“A? Không... Không sao.” Bối Hiểu Ninh không chịu thua kém đành cà lăm lấp bắp một câu.

Ny Đế Á tựa như tiên nữ mà lay động bước qua, phía sau nàng Cát Ân một bên đi theo nàng, một bên quay đầu xem Bối Hiểu Ninh. Hai tròng mắt xanh biếc quét lên quét xuống từ đầu đến chân Bối Hiểu Ninh, cuối cùng y nhếch miệng cười, một người quang mang bắn ra bốn phía! (=]] anh bị người ta cười đến mà còn mải khen!)

Không đợi Bối Hiểu Ninh hoàn hồn mà cảm nhận được ý vị sâu xa (*khục khục*), Lăng Tiểu đã đi ra, y lại tiện tay nhét bó hoa hồng vào tay Bối Hiểu Ninh, “Người về phòng ta lên mạng mà chơi đi.” Nói xong y liền bước nhanh xuống tầng dưới.

Bối Hiểu Ninh ôm bó hoa suy nghĩ vài giây, thấy vẫn rất muốn nhìn một chút xem Lăng Tiểu giải quyết tên vừa bĩ vừa hèn kia thế nào, vì vậy cũng theo y đi xuống lầu. Trong lòng cũng đồng thời tự mắng mình một câu: Bối Hiểu Ninh a Bối Hiểu Ninh, người thật sự là càng ngày càng bát quái(*) rồi!

(*)Bát quái: một nhóm ký hiệu mang ý nghĩa tượng trưng thời Cổ đại. Gồm 8 quẻ: Càn, Khôn, Khảm, Ly, Chấn, Cấn, Tốn, Đoài. Sử dụng một vạch ngang để đại diện cho mặt trời, 2 vạch tượng trưng cho mặt trăng. Dùng 3 ký hiệu hai loại vạch trên tổ hợp thành 8 nhóm, gọi là bát quái. Mỗi quái tượng trưng cho một sự vật nhất định. Bát quái phối hợp với nhau tạo thành 64 quái, dùng tượng trưng cho các loại hiện tượng tự nhiên và hiện tượng nhân gian. Về sau dùng để chiêm bói, bói toán.

Ở đây chắc Ninh ca muốn mắng mình trở nên quái quái dị dị ngơ ngơ thôi~ :-j

Tới phòng vệ sinh lầu một, Bối Hiểu Ninh đẩy cửa ra liền nhìn thấy tên hèn-bĩ kia bị Lâm Uy bọn họ ba người đẩy ngồi xuống trên mặt đất, Lăng Tiểu ngay ngắn bưng một chậu nước hướng phía tên đó đi qua. Bối Hiểu Ninh dừng chân.

Tên hèn đó lại bắt đầu la lối: “Các người biết ta là ai không?! Ta là...”

Rào rào! Một chậu nước lạnh từ trên đỉnh đầu giội xuống, tên đó giật mình liền hai cái.

“Ai quan tâm ngươi là cái thá gì? Tại địa bàn của ta mà dám giở trò lưu manh, người mẹ kiếp chính là muốn chết! Tỉnh chưa?” Lăng Tiểu đá một cước vào cái mông hần.

“Ngươi... Các người đợi đấy! Ta...”

Lại thêm một cước, “Lần này coi như xí xóa, lần sau đừng để ta lại thấy cái mặt ngươi lần nữa! Bằng không, ta thấy ngươi một lần liền đập ngươi một lần! Dem hần vứt ra ngoài!” (Tiểu ca cũng nguy hiểm quá cơ... =v=)

Lăng Tiểu ném chậu xuống đất, xé giấy vệ sinh trên tường lau lau tay.

Lâm Uy cùng hai người nữa tiến lên xốc tên kia lên, Bối Hiểu Ninh vội vàng vọt né sang một bên, nhìn bọn họ rời nhà vệ sinh theo cửa sau đi ra ngoài. Lăng Tiểu lắc lắc đầu soi soi gương, rồi cũng đi ra, liếc mắt một cái nhìn thấy Bối Hiểu Ninh, “Phốc xích” (phì cười) một cái liền vui vẻ, “Ngươi không cảm thấy một thằng đàn ông ôm nguyên một bó hoa hồng mà đứng ở cửa phòng vệ sinh nam nhìn rất là biến thái sao?” (*lăn lộn* cầm cả hoa theo nữa sao anh XD)

“A?” Bối Hiểu Ninh lúc này mới phát hiện có hai người khách muốn đến đi vệ sinh thấy hần xong thì lại lộn trở về. (*khắc khắc khắc*)

“Là ngươi vừa rồi nhét cho ta a!”

“Tìm một chỗ mà tùy tiện để nó lại cũng được mà.”

“Ta... Ta... Ta là cuồng quá nên quên mất thôi nhá!”

“Thế sao còn không mau quăng nó đi?! Mọi người lại nghĩ ta là GAY thì sao a!” (cũng sắp rồi thôi anh :-j)

“Àn...” Bối Hiểu Ninh cúi đầu nhìn một chút, “Vứt thì tiếc lắm. Cầm cầm vào bình nước đi, còn có thể nở thêm vài ngày, ta muốn để hoa này a.”

“Tùy ngươi a.” Lăng Tiểu quẹo qua đường bên cạnh nhà vệ sinh lên cầu thang lên tầng. Đi vài bước, y đột nhiên dừng lại quay đầu xuống đuổi theo Bối Hiểu Ninh, “Aiz? Ngươi thế nào lại theo ta qua đây?”

“Ai theo ngươi? Là ta tò mò chút chút.”

Lăng Tiểu quay đầu lại tiếp tục đi lên lầu, “Có gì mà hay ho chứ, ngươi chưa thấy người bị đánh bao giờ hả?”

“Vậy cũng không phải. Ai da? Ngươi không phải chính là Lão Đại xã hội đen trong truyền thuyết đi? Lão Đại.”

“Vớ vẩn! Đa tạ đã coi trọng ta. Ta đây một không buôn lậu thuốc phiện, hai không giết người, ba không tàng trữ trái phép thuốc nổ súng ống đạn dược. Xã hội đen thì không dám, cùng lắm chỉ là cùng với mấy

anh em bằng hữu hợp tác làm ăn trông coi chỗ làm ăn cho nhau thôi.” Vừa đi vừa nói chuyện bọn họ đã lên đến lầu hai, “Được rồi, ta đi sòng bạc xem mọi chuyện thế nào. Người bây giờ muốn tự đi uống rượu tán gái, hay là muốn tiếp tục đi theo ta a? Chúng ta chính là cũng phải dùng thủ đoạn một chút một trăm đánh một mới có thể tồn tại phát triển được a, có hứng thú không?”

“Muốn cũng không nổi a. Ta lên mạng chơi.” Bối Hiểu Ninh bẹt bẹt cái miệng, ôm bó hoa đi về phía phòng làm việc của Lăng Tiểu. Lăng Tiểu quay đầu nhìn bóng lưng hắn không nhìn được cười: người này... thật đúng là có chút ý tứ! (quá luôn ý chứ có chút gì! :))

Bối Hiểu Ninh lên mạng, tất cả bạn bè cũng đều logout rồi, tin nhắn hỏi hắn vụ hôn lễ bùm xùm cũng trả lời hết rồi, mấy trang mạng hắn hứng thú cũng xem qua hết rồi, cửa phòng rốt cục mở ra. Lăng Tiểu đứng ở cửa vung tay lên, “Đi! Về nhà thôi.” Bối Hiểu Ninh nhìn đồng hồ: ba giờ sáng.

Trên đường về, lúc ở trong xe, Bối Hiểu Ninh hỏi: “Thu được nhiều hay là lỗ a?”

“Được lời.”

“Bao nhiêu?”

“Không tới một vạn.”

“Một đêm mà nhiều như vậy?!”

“Này mà nhiều?”

“Ta xem người đừng mở quán bar nữa, đi làm Đổ thần (thần bài bạc) đi, phát ca (anh giàu có XD).”

“Đừng đùa. Người là chưa có thấy lúc ta thua a.”

“Nhiều nhất thua bao nhiêu?”

“Àn... Người đừng hỏi a. Bình thường đều là cố ý thua, không có cách khác, việc buôn bán thường phải như vậy. Ta có chút đói bụng.”

“Ta cũng vậy..., hay là mua chút bánh nướng ăn đi.”

“Được.”

Sau khi về đến nhà, Lăng Tiểu mang bánh nướng để lên quầy bar, Bối Hiểu Ninh bắt đầu thu thập hoa hồng. Hắn theo Lăng Tiểu mang kéo cắt giấy gói xung quanh, đổ nước vào bình hoa, sau đó cắt thân hoa chỗ gần chỗ dài xếp lên bề mặt. Lăng Tiểu ngồi trước quầy bar hút thuốc, nhìn hắn đang bận bịu chết đi được.

“Người nếu đói bụng cứ ăn trước đi.” Bối Hiểu Ninh nghiêm túc cắt cành sửa hoa lá.

“Để đó đã, đói quá rồi a.”

“Ta nhìn thấy cả một bó hoa bị tết thành một đồng không được để trong nước thì khó chịu, dù thế nào cũng phải chuẩn bị cho tốt đã rồi mới làm chuyện khác.”

“Ta trước kia cũng cắm hoa vào bình nước như vậy, nhưng không tới ba ngày hoa liền héo.”

“Cắt cho tốt thì hoa có thể nở hơn mười ngày, người xem, có bao nhiêu là nụ hoa a.”

“Có bí quyết gì sao? Hình như là thả aspirin hay là muối gì đấy.”

“Không cần. Kỳ thật rất đơn giản, cứ như vậy.” Bối Hiểu Ninh cho thêm nước vào bình hoa, “Thấy không? Làm cho nước không ngập đến lá hoa, thân hoa không chạm đáy bình cách chừng hai ly, cứ ba ngày lại thay một lần nước, bốn năm ngày tĩa hoa lá héo một lần là được. Người trước đây đều là để đầy một bình nước đi?”

“Đúng vậy, sao người biết?”

“Người bình thường cũng làm như vậy. Nhưng cuống hoa này rất dễ bị nát thối, không thể tiếp tục hút nước, cho nên hoa bị chết.” Bối Hiểu Ninh vừa nói vừa đem một ít hoa hồng được cắt sửa cẩn thận cho vào trong bình. Da tay hắn rất trắng, nhất thời bị màu đỏ rực của đóa hoa ánh lên nhuộm sắc hồng hồng.

Lăng Tiểu chống một khuỷu tay lên quầy bar giữ đầu, tay kia cầm thuốc là hút một hơi, lại nheo hai tròng mắt nhìn Bối Hiểu Ninh.

Một lát sau, Bối Hiểu Ninh hưng phấn đem bình hoa được cắm thật đẹp giờ lên trước mặt y, “Thế nào? Ta cũng không tệ lắm đi?”

“Àn...” Lăng Tiểu nhả ra một bùm khói.

“Cái gì?” Bối Hiểu Ninh hung tợn nghĩ: nếu người có dũng khí nói ra cái gì khó nghe (chê ảnh), ta đem gai hoa hồng nhét vào trong giày của người!

“Àn... Người đùa nghịch với hoa bộ đáng nhìn rất tốt nha.”

(Tiểu ca~ chỉ là chuyện không sớm thì muộn thôi~ fu fu fu *cười thâm hiểm~ *)

9. Chương 9

“Người nói cái gì?!”

“Ta nói người hí hoáy với mấy bông hoa nhìn rất đẹp nha, như một đại cô nương á.” (tiểu mĩ nhơn chứ ta ơi~)

Đông! Bối Hiểu Ninh thả luôn bình hoa lên mặt quầy bar, “Đói bụng, ăn cái gì đi!”

Không thèm để ý mấy lời Lăng Tiểu nói, Bối Hiểu Ninh buồn bực bắt đầu ăn trước. Một lát sau hắn mới ngẩng đầu hỏi: “Người sao một miếng cũng không ăn?”

“Ăn.” Lăng Tiểu cầm lấy một xâu cật nướng, “Bồi bổ trước.”

Ngày thứ hai lúc Bối Hiểu Ninh tỉnh lại đã là giữa trưa rồi. Hắn là bị một bụng ám ách đầy nước tiểu bứt rứt làm cho tỉnh cả ngủ, cho nên mắt nhắm mắt mở vội vàng vàng chân trước chân sau tấn công phòng vệ sinh. (trẻ em nên đi vệ sinh trước khi đi ngủ nha =]] k là tè dầm á *khục khục*)

Bối Hiểu Ninh đứng trước bồn cầu, một bên ngáp thật to, một bên nước tiểu được giải phóng thiệt là sảng khoái~, “Rầm” một tiếng cửa phòng vệ sinh mở toang. Bối Hiểu Ninh sợ đến phát run, suýt nữa làm nước tiểu dấy ra dúi. (*khục* =]] há há há há đột kích nhà vệ sinh)

“Người làm gì?! Dọa chết người!”

“Ách...” Lăng Tiểu gãi gãi đầu, “Người dậy rồi a?”

“Trong phòng ngủ chính của người không phải cũng có phòng vệ sinh sao?!”

“Ta không có cái gì rửa.”

“Vậy người sao lại không gõ cửa a?”

“Vậy người sao lại không khóa cửa?”

“Người không thấy là đèn đang sáng sao?!”

“Ta nghĩ là hôm qua người quên tắt.”

Bối Hiểu Ninh không nói gì: hm! Người là đại gia, ai bảo đây là nhà người chứ!

Lăng Tiểu cầm chai sữa tắm vừa muốn đi ra ngoài, liếc mắt một cái quét qua bồn cầu, “Vàng như vậy, người nên đi trừ hỏa.” (cái gì nó vàng thì ai cũng biết rồi đấy~ ///=v=///)

Bối Hiểu Ninh trừng mắt nhìn Lăng Tiểu, hung hăng mà ấn xuống cái nút xả nước, “Dùng nhanh lên một chút, ta cũng muốn tắm rửa.”

“Thế à.” Lăng Tiểu bước ra ngoài cửa một bước lại bước trở về, mở chai sữa tắm ra, vừa “Ồm ọp ồm ọp” đổ một đồng ra trên tay, vừa nâng đầu chúi lên. Sau đó hắn để cái chai lại lên bồn rửa mặt, liền khẽ ngâm một điệu hát dân gian hàm bà làng nào đấy, trên đầu dính một bãi sữa tắm xanh xanh nhìn y như bị một

đồng cắt chim rớt trứng. Bối Hiểu Ninh đóng cửa khóa kỹ, trên đời như thế nào lại có người quái thai như vậy a?!

Lúc Bối Hiểu Ninh tắm rửa xong xuôi đi ra, Lăng Tiểu đang khoác cái khăn tắm màu trắng, nằm duỗi chân thẳng căng vắt ngang trên ghế salon xem TV.

“Người hôm nay có việc gì không?” Lăng Tiểu mắt không rời khỏi màn hình TV.

“Ta có thể có việc gì chứ.” Bối Hiểu Ninh lấy khăn lông xoa tóc, “Máy sấy ở đâu nhỉ?”

“Nhà ta không có máy sấy a.”

“Cái gì? Phòng vệ sinh cho khách nhà người còn có máy cạo râu chạy bằng điện, thế mà lại không có cả một cái máy sấy?!” (chỗ này ta có hơi chém tý XD)

“Người cho rằng ta có mỗi từng này tóc mà phải dùng máy sấy hả?” Lăng Tiểu giơ tay vuốt một hơi trên cái đầu đỉnh thiếu một tý là bóng lưỡng (hết tóc ý).

“Người bộ sẽ không đổi kiểu tóc khác hả?”

“Không cần, để mấy kiểu rườm rà khác vừa phải sấy vừa phải chải, còn phải làm này làm nọ, phiền. Được rồi, người lau xong chưa? Chúng ta mau đi ăn cơm đi, ta sắp chết đói.”

“Xong hết rồi, người đi mặc quần áo đi.”

Hai người mặc quần áo rồi đi ra ngoài. Lúc ngồi ở trong xe, Bối Hiểu Ninh liếc mắt một cái nghiêng đầu quan sát Lăng Tiểu: quần carô, sơ mi hoa (chim còJ), cộng thêm một bộ kính mát gọng to oạch. Tuốt tuốt đều y như một tên địa chủ lăm tiền nào đấy mới đi du lịch Hawaii về. Bối Hiểu Ninh thầm nghĩ: may mà có xe nên không phải đi cùng hân trên đường.

Trên đường Lăng Tiểu lại muốn đến tiệm cháo hôm qua, lập tức bị Bối Hiểu Ninh gạt phăng đi. Sau đó bọn họ đi vào một quán cơm.

Điểm hết thức ăn, Bối Hiểu Ninh chuyển sang tắm tía xung quanh, nhìn một vòng hân phát hiện tiệm cơm này sinh ý không tồi, tất cả chỗ ngồi đều kín không nói, thậm chí còn có cả mấy người đang xếp hàng chờ.

Lăng Tiểu châm một điếu thuốc, “Nhìn cái gì vậy?”

Bối Hiểu Ninh quay đầu lại, “Người sao hút thuốc nhiều thế hả, hết điếu này đến điếu khác.”

“Không hút thuốc ngồi đàn ra đây để làm chi?”

“Aiz? Các người hút thuốc lá như nhau sao không cầm theo cái gạt tàn? Sao cũng không mời ta?”

“Ta biết người không hút.”

“Hửm?”

“Vương Tinh nói a. Khi đó ta hỏi nàng người mà mọi người trong nhà nàng bắt nàng cưới là người như thế nào.”

“Nga? Nàng nói như thế nào?” Bối Hiểu Ninh thiết là hứng thú.

“Nàng nói người tốt đến không thể tốt hơn được. Lớn lên thì đẹp trai, lại ôn hòa, không có nóng nảy, hai nhà lại thân nhau đến mấy đời, không hút thuốc lá, không cờ bạc, không hoa tâm (gái gú), cũng không mê rượu chè. Ta hỏi nàng vậy mà sao không chịu gả cho người, nàng nói người là một người thật quá tốt, khiến nàng một chút dục vọng muốn gả cho người cũng không có, lại vô cùng quen thuộc với người, ngay cả móng đũa các thứ của người dài ngắn bao nhiêu nàng cũng biết.” (=]] chị được lắm~)

Bối Hiểu Ninh khê cần môi, “Này cái đồ nha đầu chết tiệt!”

Một người phục vụ đi tới bên này, “Tiên sinh, các người đang ngồi bàn cho bốn người a. Bên kia có một vị tiên sinh cùng một vị tiểu thư đã đợi lâu rồi, các người có thể không ngại cho bọn họ lại đây ghép bàn không?”

“Không được.” “Có thể.” Lăng Tiểu cùng Bối Hiểu Ninh nói cùng một lúc.

Người phục vụ xấu hổ cười, “VẬY... RỒT CUỘC LÀ...?”

Bối Hiểu Ninh nói Lăng Tiểu: “Ghép lại đi, chúng ta cũng không cần ngồi cái bàn lớn như vậy.”

Lăng Tiểu không nói lời nào. Bối Hiểu Ninh quay qua người phục vụ, “Cứ cho bọn họ tới đây đi.”

Người phục vụ vừa rời, Lăng Tiểu nói: “Ghép bàn lại ăn cơm mất tự nhiên.”

“Ai da, chúng ta chỉ đến đây một lát thôi, làm người phải hiền lành...”

“Bối Hiểu Ninh?!”

Bối Hiểu Ninh vừa ngẩng đầu, tròn tròn mắt.

“Vương Lực? Triệu Nam?” Hần vội vàng đứng lên, “Các người như thế nào...”

“Nga, công ty bên này mới mở cửa hàng, nhân tiện hôm nay phân công bọn ta đi xem thế nào. Chủ tiệm nói chỗ này ăn ngon nên bọn ta ghé qua xem sao. Không ngờ khéo như vậy...”

Lúc này Lăng Tiểu cũng đứng lên. Bối Hiểu Ninh vội vàng giới thiệu, “Đây là hai vị đồng sự của ta, đây là Vương Lực, vị này là đại mỹ nữ Triệu Nam. Còn đây là bằng hữu của ta, Lăng Tiểu.”

Sau khi ba người gật đầu chào nhau, cả bốn cùng ngồi xuống.

Lăng Tiểu nói: “Không nghĩ tới là đồng sự của người, cũng đúng lúc, không cần phải ghép bàn làm gì, chúng ta cùng nhau ăn thôi.”

Vương Lực nhìn Lăng Tiểu, suy nghĩ một chút, “A? Vị này không phải là cái người hôm đó ở hôn lễ...”

“Chính là ta.” Lăng Tiểu thoải mái gật đầu.

Bối Hiểu Ninh cả cái mặt tươi cười cứng ngắc, “Hiểu lầm, hiểu lầm. Đều là hiểu lầm.” Kỳ thật hần cũng không biết vì sao mình muốn nói hiểu lầm, “Ngày đó thật khiến các người chê cười, hôm nay ta mời.”

“Không cần không cần, công tác ăn cơm, công ty trả. Phục vụ a, mau mang menu!” Thấy Bối Hiểu Ninh khó xử, Triệu Nam liền gọi người phục vụ đến.

Vừa gọi thêm thức ăn cho ba người, phục vụ lại đem menu đi.

Bối Hiểu Ninh rót trà đầy chén cho bốn người, “Mấy ngày nay quản lý có nói ta cái gì không?”

Triệu Nam nâng chén trà uống một ngụm, “Quản lý không nói gì, tổ trưởng càng không có cao hứng.”

“Hả? Ta nghỉ phép kết hôn, sao hần lại mất hứng?”

“Hần nói bây giờ công ty bề bộn nhiều việc, người nếu như không kết hôn nữa, nên lập tức đi làm.”

“Người không cần để ý đến hần.” Vương Lực tiếp lời “Hần chỉ sợ người cướp vị trí của hần, đang lo không tóm được nhược điểm của người đây, quản lý biết chuyện gì xảy ra.”

Tiếp theo Bối Hiểu Ninh cùng Vương Lực, Triệu Nam còn nói chút chuyện xảy ra ở công ty. Lăng Tiểu không có chen miệng vào, một mình ngồi bên cạnh lắng nghe. Một lát sau, bọn họ cuối cùng ngừng, Lăng Tiểu vội vàng nắm cơ hội hỏi một câu: “Các người làm ở công ty gì?”

“Công ty thời trang.” Bối Hiểu Ninh trả lời.

“Vậy người ở công ty là đang làm gì?”

“Trưng bày, bọn ta đều vậy.”

“Trưng bày? Là bày biện bố trí đồ vật sao?”

“Àn, cũng gần như là vậy. Chính là phụ trách chuyên môn trong khu trưng bày trang phục của tiệm, màu sắc phối hợp với cửa kính để trưng bày.”

“Nga, vậy chắc là cũng không vất vả lắm ha.”

“Không vất vả?! Một ngày phải chạy qua chạy lại vài cửa hàng, còn phải thường xuyên làm tăng ca.”

Triệu Nam gật đầu, “Nhìn thì có vẻ dễ dàng, nhưng thực ra thì rất là mệt nhọc nha. Hai chúng ta hôm nay bận bịu đến tận trưa, ngay cả ngồi cũng chưa được ngồi một chút. Nếu không mới vừa rồi bọn ta cũng đã không nói với phục vụ là muốn ghép bàn lại làm gì.”

“Nga, ra vậy.” Lăng Tiểu phụ họa một câu, bất quá y vẫn không hiểu như vậy thì có cái gì mà mệt.

Bối Hiểu Ninh nhìn hần bộ dáng không có tập trung, tròng mắt, “Đi làm công cho người khác rất là vất vả. Nếu mà cũng được như người làm lão bản (ông chủ) thì tốt rồi. Mỗi ngày ngủ thẳng đến giữa trưa, dậy ăn một bữa cơm, lại lác lư lang thang, đi quán bar đánh bài, một ngày là công việc đều xong hết, lại có thể kiếm nhiều tiền đến tay bị chuột rút luôn.”

“Uy! Nào có được dễ dàng như người nói! Người nghĩ rằng ta mỗi ngày đều như vậy sao? Người mới ở cùng ta có vài ngày mà?” (ủa không phải vậy thật hả? Ồ.Ồ)

Bối Hiểu Ninh xem tý nữa thì phun hết cả trà vừa mới uống được một tý trong miệng.

“Tiên sinh, xin hãy cẩn thận.” Người phục vụ kịp thời bưng thứ ăn mang lên.

Cơm nước xong Lăng Tiểu lại xung phong theo tinh thần việc nhân đức không nhường ai mà cướp thanh toán tiền, sau đó lại rất hiểu tình hiểu lý mà bảo người bán hàng lấy hóa đơn tên công ty của Bối Hiểu Ninh đưa cho Triệu Nam và Vương Lực. Sau khi chia tay bọn họ rồi lên xe, Bối Hiểu Ninh nói: “Xong hết rồi, đến lúc ta quay lại công ty làm chắc chắn không thanh minh nổi!”

“Cái gì mà thanh minh không được?” Lăng Tiểu không rõ nên hỏi.

“Mọi người trong công ty nhất định là đã biết chuyện xảy ra ở hôn lễ của ta rồi, bây giờ lại thêm ai cũng biết ta với người cùng nhau ăn cơm lại còn ở chung một nhà.”

“Bọn họ sẽ nói sao? Ta xem người và bọn họ quan hệ cũng không tệ mà, chắc không thể nào sau lưng người lờ ra tiếng vào nói xấu gì đâu?”

“Aiz, loại sự tình này một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh sẽ thành bí mật mà cả công ty cùng biết, chỉ cần tổ trưởng biết, hần nhất định sẽ nói cho quản lý.”

“Tổ trưởng đó với người bộ có thù oán gì hả?”

“Trước kia có một lần tại tiệm Kỳ Hạm hần thiếu chút nữa làm hỏng việc, là ta kịp thời phát hiện rồi cứu vãn sai lầm giúp hần.”

“Thế thì hần hần là phải cảm ơn người chứ.”

“Nhưng là sau đó chuyện lại bị quản lý biết, đem hần ra chửi mắng một trận, hần vẫn cho rằng là ta đi mách lẻo hần.”

“Cho nên mới nói làm người không thể hiền lành quá.” (=.= được thể anh móc lại á hả.)

“Aiz, đã như vậy rồi, làm gì thì cũng đã vô dụng, đến lúc đó tính tiếp đi. Ta thấy ở nhà người mấy ngày nay cũng đừng ra ngoài ăn cơm nữa, ta gần đây có vẻ gặp xui xẻo, không chừng sau này không dám gặp ai mất.”

“Thế thì ăn ở đâu đây a?”

“Ăn ở nhà đi.”

“Ăn ở nhà? Ta không biết nấu ăn, người biết sao?”

“Biết một ít.”

“Người biết làm cái gì?”

“Àn... Trứng rán, bánh trứng, trứng sốt cà chua, trứng hấp, canh trứng...”

“Dừng! Người có biết làm món gì không liên quan đến trứng không?”

“Cơm trắng.”

“Người...” Chuông điện thoại Lăng Tiểu vang lên, hần liền nghe máy, “Uy? Nga, Uy Tử, làm sao vậy?”

...

“Cái gì?!”

...

“Hắn đi ra lúc nào?”

...

“Hắn dám?!”

...

“Àn...Được lắm!”

...

“Àn, ta minh bạch!”

...

“Rồi, cứ như vậy đi.”

Buông điện thoại, Lăng Tiểu ngẩng đầu nhìn Bối Hiểu Ninh, “Được, ta phải đến quán bar mấy ngày, không ở nhà chơi với người được.”

“A? Sao vậy?”

“Àn... Có chút chuyện xảy ra, dù sao mấy ngày này không ở nhà với người được. Đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Siêu thị a! Người không phải nói muốn ở nhà nấu cơm sao, trong tủ lạnh nhà ta thì chỉ có bia.”

10. Chương 10

Đến siêu thị, Bối Hiểu Ninh mới sâu sắc thấu hiểu được cái gì gọi là cuồng mua sắm (shopaholic =]], chính là giống như cái tên Lăng Tiểu này – bất kể mua cái gì cũng mua với số lượng lớn, làm cho người ta có cảm giác đã đạt tới trình độ... bệnh.

Lăng Tiểu tự nhiên chọn một siêu thị khá lớn, một tầng vài trăm bình(*), có tới 3 tầng, đã vậy còn thêm một bãi đỗ xe ngầm dưới lòng đất cũng lớn như vậy.

(*)Bình: chắc là đơn vị đo diện tích~ *ai oán~ sao k dùng m2 cho nó lành hả trời~ >^<* bói=”” hiểu=”” ninh=”” theo=”” lãng=”” tiểu=”” đến=”” khu=”” đồ=”” điện=”” gia=”” dụng=”” trên=”” tầng=”” 3=”” lúc=”” đầu=”” không=”” hiểu=”” y=”” muốn=”” làm=”” gì=”” sau=”” đó=”” thấy=”” y=”” thẳng=”” tấp=”” đi=”” xem=”” chạy=”” thử=”” mấy=”” cái=”” máy=”” sảy=”” tóc=”” bói=”” hiểu=”” ninh=”” vội=”” vàng=”” đuổi=”” theo=”” âm=”” thâm=”” mà=”” nghĩ=”” đi?”” không=”” ngờ=”” buổi=”” sáng=”” tùy=”” tiện=”” nói=”” một=”” câu=”” mà=”” y=”” lại=”” nhớ=”” kỹ=”” thật=”” đúng=”” là=”” có=”” lòng=”” mà!”” chỗ=”” bán=”” đồ=”” điện=”” có=”” một=”” cô=”” nhân=”” viên=”” bán=”” hàng=”” ghi=”” hóa=”” đơn=”” lãng=”” tiểu=”” đúng=”” xem=”” thử=”” đủ=”” loại=”” máy=”” sảy=”” liền=”” đi=”” lên=”” chỉ=”” vào=”” một=”” loại=”” nhìn=”” có=”” vẽ=”” có=”” nhiều=”” công=”” dụng=”” nhất=”” “tiểu=”” thư=”” cho=”” ta=”” lấy=”” 3=”” cái.”” “người=”” muốn=”” mở=”” tiệm=”” uốn=”” tóc=”” sao?!”” bói=”” hiểu=”” ninh=”” lập=”” tức=”” đưa=”” ra=”” kiến=”” nghị.”” lãng=”” tiểu=”” nhướn=”” mày=”” “lâu=”” trên=”” lâu=”” dưới=”” tổng=”” cộng=”” có=”” 3=”” phòng=”” vệ=”” sinh=”” đương=”” nhiên=”” là=”” mỗi=”” phòng=”” một=”” cái=”” a.”” “nhưng=”” người=”” bình=”” thường=”” cũng=”” không=”” có=”” dùng=”” mà?”” “muốn=”” mua=”” thì=”” mua=”” cho=”” tới=”” thôi.”” nhân=”” viên=”” bán=”” hàng=”” đã=”” làm=”” xong=”” hóa=”” đơn=”” lãng=”” tiểu=”” không=”” thèm=”” để=”” ý=”” liền=”” thanh=”” toán=”” tiền.”” bói=”” hiểu=”” ninh=”” thâm=”” nghĩ=”” ba=”” phòng=”” vệ=”

sinh...=" được=" rồi,=" cho=" dù=" người=" nói=" có=" đạo=" lý=" đi,=" dù=" sao=" cũng=" không=" phải=" ta=" trả=" tiền,=" ta=" sẽ=" không=" nhiều=" lời~.=" nhưng=" mà=" kế=" tiếp,=" bối=" hiểu=" ninh=" phát=" hiện=" lãng=" tiểu=" mua=" mấy=" cái=" máy=" sảy=" kỳ=" thật=" không=" liên=" quan=" đến=" chuyện=" nhà=" y=" có=" bao=" nhiều=" buồn=" vè=" sinh.= ba=" cái,=" cần=" bản=" là=" y=" mua=" đồ=" vật=" gì=" cũng=" theo=" một=" số=" lượng=" nhất=" định.= bởi=" vì=" sau=" khi=" bọn=" họ=" xuống=" lầu=" ba,=" cũng=" cần=" quét=" xong=" lầu=" hai=" với=" lầu=" một,=" hai=" người=" từ=" lúc=" chỉ=" xách=" một=" cái=" giỏ=" hàng=" đã=" biến=" thành=" đẩy=" xe=" hàng.= mà=" trong=" xe=" chia=" ra=" các=" thứ=" sẽ=" là=" 3=" đây=" giấy=" vè=" sinh,=" 5=" tuýp=" kem=" đánh=" răng,=" 3=" bình=" nước=" rửa,=" 6=" cái=" khăn=" tắm,=" 5=" cuộn=" túi=" đựng=" rác,=" 5=" cuộn=" giấy=" bọc=" thức=" ăn,=" 3=" cân=" xương=" sụn,=" 3=" cân=" ngũ=" hoa(ta=" chả=" hiểu=" nó=" là=" cái=" giống=" gì~,=" 3=" cân=" xương=" sống,=" 3=" cân=" xương=" sườn,=" 3=" cân=" thịt=" bê,=" 4=" miếng=" thịt=" móng=" vằn=" vằn,=" cùng=" với=" các=" loại=" 3-4-5-6=" túi=" hộp=" các=" loại=" gia=" vị=" nguyên=" liệu=" không=" giống=" nhau,=" mỡ,=" hoa=" quả=" cùng=" rau=" dưa.= mà=" cuối=" cũng=" làm=" cho=" bối=" hiểu=" ninh=" hoàn=" toàn=" tan=" vỡ,=" hoàn=" toàn=" sụp=" đổ=" chính=" là=" mười=" miếng=" chocolate=" với=" lại=" mười=" gói=" khoai=" tây=" chiên.= (=]]]]]]]]])=" "người=" đây=" là=" muốn=" làm=" gì?!=" lãng=" tiểu=" mặc=" danh=" kỳ=" điệu=" (ừ=" ừ=" cạc=" cạc)= (ngơ=" ngơ)= xem=" xem=" một=" tý=" rồi=" thành=" linh=" dùng=" lại=" coi=" bối=" hiểu=" ninh,=" "người=" làm=" sao=" vậy?"=" "sao=" mỗi=" thứ=" đều=" phải=" mua=" nhiều=" như=" vậy?"=" "nhiều=" á?"=" như=" thế=" chẳng=" phải=" sẽ=" không=" cần=" quay=" lại=" mua=" nhiều=" lần=" sao?"=" "nhiều=" đồ=" như=" vậy=" người=" ăn=" hết=" được=" hả?"=" "cơ=" thể=" ta=" cực=" kỳ=" đồ=" nhá,=" ăn=" uống=" cũng=" rất=" vào,=" kiểu=" gì=" thì=" ít=" cũng=" phải=" thọ=" được=" năm=" sáu=" mười=" năm=" nữa,=" có=" cái=" gì=" mà=" ăn=" không=" hết?"=" "còn=" có=" thời=" hạn=" sử=" dụng=" nữa!"=" "chúng=" ta=" hai=" người,=" làm=" gì=" mà=" không=" ăn=" hết=" trước=" lúc=" hết=" hạn=" chứ?"=" "ta=" nhiều=" lắm=" chỉ=" ở=" lại=" nhà=" người=" thêm=" 8-10=" ngày=" nữa,=" bộ=" người=" tính=" muốn=" ta=" ở=" lại=" luôn=" với=" người=" hả?!=" (sao=" biết=" hay=" vậy?"=" *nhấn=" nhấn*)=" vừa=" nói=" xong,=" bối=" hiểu=" ninh=" lập=" tức=" hỏi=" hạn.= lãng=" tiểu=" ngượng=" ngùng=" mà=" cười=" cười,=" "cũng=" đúng=" a!=" bắt=" quá...=" có=" thể=" có=" người=" ở=" nhà=" bồi=" ta=" cũng=" thật=" là=" thú=" vị."=" vậy=" người=" vì=" sao=" không=" tìm=" bạn=" gái=" đến=" mà=" ở=" cùng=" nhau?"=" bắt=" quá=" lời=" này=" không=" đợi=" hần=" nói=" ra=" lời,=" lãng=" tiểu=" đã=" đẩy=" được=" xe=" đến=" quây=" thu=" ngân.= bối=" hiểu=" ninh=" bước=" nhanh=" vài=" bước=" vượt=" qua=" y,=" bắt=" đầu=" ra=" ngoài=" giúp=" cầm=" đồ=" vật.= trả=" hết=" tiền,=" hai=" người=" bọn=" họ=" đẩy=" xe=" đẩy=" ra=" thang=" máy=" xuống=" bãi=" đỗ=" xe.= bối=" hiểu=" ninh=" trêu=" chọc=" nói:= "siêu=" thị=" không=" có=" tính=" giao=" hàng=" cho=" người=" nhì?"=" "có=" một=" chút=" đồ=" thôi,=" không=" cần=" vậy.= hơn=" nữa=" có=" lẽ=" siêu=" thị=" không=" có=" giao=" hàng=" tận=" nơi=" đâu?"=" lãng=" tiểu=" mở=" cốp=" xe,=" nghiêm=" trang=" trả=" lời.= bối=" hiểu=" ninh=" đem=" một=" túi=" gì=" gì=" đó=" bỏ=" vào,=" "người=" biết=" người=" thế=" này=" gọi=" là=" gì=" không?"=" "cái=" gì?"=" "điển=" hình=" của=" loại=" tính=" cách=" cổ=" chấp,=" bị=" bệnh=" chiêm=" hủu,=" đây=" đủ=" mà=" thể=" hiện=" nội=" tâm=" người=" trông=" rộng=" cùng=" cực=" độ=" thiếu=" cảm=" giác=" an=" toàn.= đồ=" vật=" cất=" xong=" hết,=" lãng=" tiểu=" 'âm'= một=" tiếng=" đóng=" cốp=" xe=" lại,=" không=" nói=" một=" tiếng=" mà=" tự=" mình=" lên=" xe=" trước.= bối=" hiểu=" ninh=" bị=" dọa:= giận=" rồi?"=" chỉ=" đùa=" một=" chút,=" không=" đến=" nổi=" thế=" nha?"=" bối=" hiểu=" ninh=" lên=" xe,=" hơi=" hơi=" quay=" đầu=" liếc=" khóe=" mắt=" xem=" lãng=" tiểu:= "khó=" thấy=" vẽ=" nghiêm=" túc=" trên=" khuôn=" mặt=" y,=" nhìn=" nghiêng=" càng=" thêm=" góc=" cạnh=" rõ=" ràng.= rồi=" khỏi=" siêu=" thị,=" đoạn=" đường=" lái=" xe=" về=" đến=" nhà,=" lãng=" tiểu=" chưa="

hề=" nói=" thêm=" câu=" nào=" nữa.= cuối=" cùng=" lúc=" dùng=" xe=" cho=" vào=" gara=" dưới=" đất,= lảng=" tiểu=" đột=" nhiên=" nói=" một=" câu:= "sau=" này=" dùng=" nói=" như=" vậy=" nữa.= "bối=" hiểu=" ninh=" sửng=" sốt,=" "a?=" cái=" gì?=" lảng=" tiểu=" không=" lên=" tiếng=" nữa,=" xuống=" xe,=" lấy=" ra=" mấy=" thứ=" mới=" mua=" về=" để=" trong=" cốp,=" xách=" vài=" túi=" mang=" lên=" lầu.= chờ=" bối=" hiểu=" ninh=" mang=" nốt=" hai=" túi=" còn=" lại=" đi=" theo=" vào=" phòng,= lảng=" tiểu=" đã=" khôì=" phục=" lại=" bộ=" dáng=" bất=" cần=" đòi=" như=" cũ.= y=" đem=" các=" loại=" cá,=" thịt=" một=" bên=" nhét=" vào=" tủ=" lạnh=" một=" bên=" hỏi:= "hôm=" nay=" ăn=" cái=" gì=" a?=" cả=" đoạn=" đường=" một=" tiếng=" cũng=" không=" nói=" chuyện,=" bối=" hiểu=" ninh=" nhát=" thời=" không=" kịp=" thích=" ứng=" mà=" ho=" khan=" một=" tiếng,=" "khụ...=" cái=" gì=" cũng=" được.= lảng=" tiểu=" mở=" túi=" nilon=" ra=" lật=" qua=" lật=" lại,=" "ta=" muốn=" ăn=" thịt=" bò=" bít=" tết=" (*).=" "a?=" thịt=" bò=" bít=" tết?= ta=" không=" có=" biết=" làm.= "ta=" biết=" làm.= lảng=" tiểu=" lấy=" xương=" sống=" ra,=" "người=" tôi=" làm=" nước=" tương=" với=" khoai=" tây,=" cái=" đấy=" rất=" đơn=" giản,= biết=" làm=" không?= "biết.= bối=" hiểu=" ninh=" mang=" mỡ=" bò,= chai=" sa=" kéo=" tương=" (*),= khoai=" tây=" cũng=" một=" ít=" rau=" đưa=" có=" thể=" dùng=" đến=" lấy=" ra=" để=" bên=" ngoài.= thu=" dọn=" xong=" xuôi=" một=" đồng=" mấy=" thứ=" mua=" về=" gì=" đó,= hai=" người=" đứng=" đưa=" lưng=" về=" phía=" nhau=" trong=" quầy=" bar=" rồi=" tự=" mình=" bận=" rộn.= sau=" khi=" tẩy=" rửa=" sạch=" sẽ=" mấy=" loại=" rau=" đưa,= bối=" hiểu=" ninh=" đứng=" ở=" cạnh=" quầy=" bar=" bắt=" đầu=" chăm=" chú=" cắt=" bổ.= lảng=" tiểu=" cũng=" lấy=" nôi=" ra,= bật=" bếp.= "mỡ=" bò=" đâu?=" bối=" hiểu=" ninh=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" thoáng=" qua,=" "bên=" này=" nè.= lảng=" tiểu=" duỗi=" cái=" tay=" dài=" vươn=" qua=" bên=" đó,= nhưng=" là=" cả=" một=" đồng=" các=" loại=" đồ=" vật=" chất=" chung=" một=" chỗ,= cho=" nên=" lúc=" y=" tóm=" được=" mỡ=" bò=" thì=" lại=" chạm=" vào=" chai=" sa=" kéo=" tương.= bối=" hiểu=" ninh=" vội=" vàng=" giơ=" tay=" ra=" đỡ,= lảng=" tiểu=" cũng=" theo=" bản=" năng=" vội=" sai=" bước=" đến=" lấy=" tay=" kia=" muốn=" bắt=" được=" cái=" chai,= nhưng=" lúc=" đó=" lại=" ở=" trên=" tay=" bối=" hiểu=" ninh,= mà=" cái=" tay=" cầm=" mỡ=" bò=" của=" y=" vẫn=" không=" có=" rời=" khỏi=" quầy=" bar,= vì=" vậy=" mờ=" cùng=" lúc=" đó,= cả=" người=" của=" bối=" hiểu=" ninh=" vừa=" vịn=" bị=" y=" ôm=" vào=" trong=" lòng,= tóc=" của=" bối=" hiểu=" ninh=" chạm=" vào=" dưới=" mũi=" y.= (moáh=" há=" há=" há=" há=" *nhăn=" nhở*)=" cảm=" giác=" được=" có=" hơi=" nóng=" phả=" trên=" đỉnh=" đầu=" khiến=" bối=" hiểu=" ninh=" trong=" nháy=" mắt=" cả=" người=" căng=" thẳng,= hai=" người=" đồng=" thời=" thả=" tay,= cái=" chai=" tiếp=" tục=" ngã.= lảng=" tiểu=" cầm=" lấy=" mỡ=" bò=" xoay=" người,= không=" hề=" để=" ý=" cái=" chai=" kia.= bối=" hiểu=" ninh=" lần=" nữa=" nâng=" chai=" sa=" kéo=" tương=" lại,= tự=" nhìn=" tay=" mình=" (cái=" mà=" bị=" tiểu=" ca=" rờ=" trúng=")]=" đến=" hơi=" ngơ=" ngốc=" một=" chút,= sau=" đó=" như=" chưa=" có=" gì=" xảy=" ra=" lại=" quay=" đầu=" tiếp=" tục=" thái=" rau.= (hai=" ca=" ca=" đều=" thiết=" kawaii~=" mà=" :3)= một=" lát=" sau,= mùi=" thơm=" lừng=" của=" thịt=" bò=" đã=" tỏa=" ra,= hai=" người=" không=" có=" nói=" gì=" hết,= chỉ=" còn=" tiếng=" vang=" của=" cái=" máy=" hút=" khử=" mùi=" bếp=" (***)=" phát=" ra=" tiếng=" 'hồ=" hồ=" hồ.= bối=" hiểu=" ninh=" nhẹ=" nhàng=" quay=" lại=" xem=" lảng=" tiểu,= lần=" này=" hần=" khá=" hơn=" không=" thiếu=" chút=" nữa=" là=" phì=" cười=" ra=" tiếng.= lảng=" tiểu=" lúc=" về=" nhà=" đổi=" sang=" mặc=" t-shirt=" trắng,= quần=" bò=" đen,= bây=" giờ=" y=" một=" tay=" đang=" bóp=" thắt=" lưng,= một=" tay=" cầm=" thuốc=" lá=" còn=" hai=" mắt=" hí=" lại=" nghiêm=" túc=" ngó=" thịt=" bò=" trong=" nôi,= một=" bộ=" lưu=" manh=" nghiêm=" chính,= nhưng=" mà...=" trước=" ngực=" không=" biết=" phải=" nói=" thế=" nào...=" xuất=" hiện=" thêm=" một=" cái=" tạp=" dề=" màu=" lam.= trên=" tạp=" dề=" là=" hình=" một=" con=" mèo=" máy=" rất=" lớn=" (doraemon),= chỗ=" cái=" túi=" thần=" kì=" của=" nó=" vừa=" vịn=" là=" túi="

áo=" tap=" dề,=" xem=" độ=" lời=" lồm=" của=" cái=" túi=" thì=" có=" vể=" bên=" trong=" nhét=" một=" bao=" thuốc=" lá.==" lằng=" tiểu=" đột=" nhiên=" quay=" đầu,=" "này=" là=" của=" một=" bạn=" gái=" trước=" đây=" của=" ta=" lưu=" lại.==" "ân,=" rất=" tốt,=" rất=" thích=" hợp=" người.==" bối=" hiểu=" ninh=" chính=" là=" không=" nhìn=" cười=" nổi.==" cuối=" cùng=" cũng=" làm=" xong.==" bối=" hiểu=" ninh=" mang=" chén=" đĩa=" đặt=" lên=" bàn,=" lằng=" tiểu=" mở=" tủ=" rượu,=" "uống=" vang=" đồ?"=" "ách...=" ta=" không=" thích=" uống=" vang=" đồ.==" "thế=" thì...=" rượu=" nho=" trắng?"=" "ta=" muốn=" uống=" bia.==" "như=" vậy=" không=" hợp=" ý=" vị=" a?"=" (hợp=" với=" thức=" ăn=" á~=" ăn=" bít=" tết=" chắc=" phải=" uống=" kèm=" với=" rượu=" vang)= "vậy=" người=" uống=" vang=" đồ,=" ta=" uống=" bia.==" lằng=" tiểu=" suy=" nghĩ=" một=" chút,=" "quên=" đi,=" ta=" cùng=" người=" uống=" bia.==" bối=" hiểu=" ninh=" mở=" tủ=" lạnh=" lấy=" vài=" lon=" bia.==" lằng=" tiểu=" ngồi=" xuống,=" nhìn=" hoa=" hồng=" bên=" cạnh=" một=" chút,=" "ân,=" cũng=" tốt,=" có=" bít=" tết,=" vang=" đồ,=" hoa=" hồng,=" thêm=" vài=" ngọn=" nên=" thì=" tốt.==" trông=" cứ=" như=" chuẩn=" bị=" cầu=" hôn=" tiểu=" cô=" nương=" vậy=" ha.==" (khúc=" ~=" là=" tiểu=" thụ=" a~="]])=" ba!= " bối=" hiểu=" ninh=" mở=" một=" lon=" bia,=" đưa=" cho=" lằng=" tiểu,=" "yêu!=" xem=" ra=" người=" chính=" là=" chuyên=" nghiệp=" rồi=" a!=" (nghị=" của=" gái="=".=) "đúng=" vậy,=" chỉ=" cần=" ca=" ca=" ta=" xem=" vừa=" mắt,=" cô=" nương=" nào=" có=" thể=" thoát=" khỏi=" ma=" trảo=" của=" ta!=" lằng=" tiểu=" uống=" một=" ngụm,=" dính=" một=" miếng=" bọt=" bia.= "vương=" tinh.= " bối=" hiểu=" ninh=" cũng=" tự=" mình=" mở=" thêm=" một=" lon.= "thiệt!=" đó=" là=" ta=" không=" có=" thật=" lòng=" theo=" đuổi=" nằng.= " lằng=" tiểu=" bĩu=" môi,=" "ta=" nếu=" thật=" sự=" muốn=" nằng=" làm=" bạn=" gái=" thì=" hôn=" lễ=" của=" hai=" người=" cần=" bản=" là=" không=" thể=" nào=" cử=" hành!=" "hừ!=" xem=" người=" kiêu=" ngạo=" như=" vậy.= " có=" bản=" lãnh=" thì=" dạy=" ta=" vài=" chiêu=" đi.= "hở?=" muốn=" báỉ=" sư=" a,=" tám=" luật!=" "ân,=" nếu=" không=" nói=" một=" chút=" tình=" sử=" của=" người=" cũng=" được.= "ta=" thì=" rất=" là=" đặc=" sắc=" rồi,=" nói=" về=" người=" trước=" đi.= "ta=" không=" có=" tình=" sử.= "không=" thể=" nào!=" "thật=" sự=" không=" có.= " (đúng=" là=" tiểu=" thụ=" ngoan=" ngoan=" mà~)=" "thế=" thì...=" như=" vậy=" đi,=" ta=" hỏi=" người=" đáp.= "ân...=" cứ=" thế=" đi.= "cắt=" cái=" roẹt=" tại=" đây=" ~=" ~=" chặc=" chặc=" chú=" thích=" cái=" ~:=" (*)=" thịt=" bò=" bít=" tết:=" trong=" qt=" nó=" là=" ngưư=" bài=" ~=" chắc=" m.n=" bít=" rùi=" cơ=" mà=" ta=" vẫn=" trưng=" nó=" ra=" đây=" cho=" những=" ai=" chưa=" bít=" ~=" (**)=" sa=" kéo=" tương:=" một=" loại=" tương~=" ta=" search=" nó=" ra=" cái=" nì=" nà=" (***)=" máy=" hút=" khói=" khử=" mùi=" bếp:=" bên=" mình=" thường=" thấy=" loại=" như=" này:=" chữ=" bấy=" giờ=" nó=" có=" nhieu=" loại=" nhieu=" kiểu=" đẹp=" lốm=" á~=" *thiệt=" xin=" lỗi=" mọi=" người=" vì=" màn=" ngạp=" lặn=" của=" ta=" thời=" gian=" qua=" nha~=" cơ=" mà=" ta=" vẫn=" còn=" bé=" lấm=" ~=" đến=" tết=" cứ=" phải=" ăn=" chơi=" cái=" đã=" ~=" e=" he=" he=" :d*=" tiểu=" ca=" và=" ninh=" ca=" vẫn=" đang=" trong=" giai=" đoạn=" tìm=" hiểu~=" đón=" đọc=" chương=" sau=" để=" bít=" tênh=" sử=" của=" ninh=" ca=" nha=" m.n~="=" tiêu:=" nga~=" có=" chương=" mới=" rồi=" nha~=" about=" these=" ">

11. Chương 11

Lăng Tiểu xắt một miếng bít tết nhét vào miệng, “Người năm nay rốt cuộc là bao nhiêu tuổi rồi a?”

“Hai mươi tám.”

“Sinh nhật bao giờ?”

“Cuối tháng năm dương lịch.” Bối Hiểu Ninh cũng bắt đầu ăn.

“Ta nhiều hơn người hai tuổi nha.”

“Người ba mươi rồi?”

“Àn.” Lăng Tiểu gật đầu.

“Thành lão già rồi a~.”

“Này! Cái gì mà lão già, thời kỳ đẹp nhất của nam nhân chính là từ ba mươi tuổi mới bắt đầu a, người không biết sao?”

“Ta chả thấy thế tỳ nào a~.”

“Không được lảng sang chuyện khác! Như vậy trừ Vương Tinh, người hoàn toàn không có quen bạn gái nào khác?”

“Không.”

“Thật không vậy?” Lăng Tiểu trở mắt nhìn Bối Hiểu Ninh như kiêu lần đầu thấy một loại sinh vật đến từ hành tinh khác.

“Ta cần phải lừa người à?”

“Nhưng mà... Làm sao mà có thể thế được?! Người không có thích qua người con gái nào hả?”

“Có thích qua a! Biểu muội của ta a!” (Biểu muội = em (gái) họ)

“Cái này không tính.”

“Năm nay nó mười tuổi.”

“Người...”

“Cơ bản là, tính khí của nữ nhân cũng khá giống nhau, đến gần các nàng thích người liền biến thành một cô gái đáng yêu không nhẽo, thành một tiểu tình nhân vân vân ~. Vương Tinh thì thoải mái cởi mở, cứ theo ta ồn ào âm ỉ thì các nàng lại khó chịu hực hực, cũng có thể đến vài ngày cũng không thèm nói chuyện với ta, đồ thế nào cũng không được.”

“Vài ngày? Người đừng nói người ngày nào cũng dỗ dành người ta?” Lăng Tiểu nhanh chóng uống hết một lon bia, bắt đầu châm thuốc.

“Đúng vậy! Phụ nữ thì không được dỗ sao?”

“Aiz———Người xem, toàn là tại sai lầm của người a. Người đúng là không hiểu nữ nhân, các nàng đều là càng dỗ càng làm tới! Giận dữ, người không để ý tới nàng, ba ngày, lại lời ngon tiếng ngọt một phen, bảo đảm với người rất thêm vài giọt nước mắt thì tốt rồi.”

“A? Này cũng được?”

“Cái gì mà này cũng được! Người bây giờ cũng phải hiểu ra rồi đi?!”

“Vô duyên vô cớ, chẳng có chuyện gì mà cũng dối?” Bối Hiểu Ninh ăn được phân nửa đĩa bít tết, “Thủ thuật này của người không sai.”

“Cảm ơn. Aiz? Trông người tiểu bạch kiểm như vậy lúc còn học ở trường chắc chắn là rất được hoan nghênh a! Không có nữ sinh nào từng theo đuổi người sao?”

(Tiểu bạch kiểm: khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo, đáng yêu)

“Ai ai ai! Đừng nói lung tung, ta không phải tiểu bạch kiểm! Bất quá thực ra cũng từng có nữ sinh theo đuổi ta, ta cũng thử cùng các nàng tiếp xúc qua. Nhưng kết quả... Không phải ta rảnh rang các nàng bứt rứt, thì là các nàng nhàn rồi ta nhàm chán a~ Cuối cùng cũng không giải quyết được gì cả.”

“Như vậy... Người chưa từng theo nữ nhân khác có tiếp xúc?”

“Trừ Vương Tinh ra thì chỉ có mẹ ta và bà nội, không thì nếu bà ngoại ta còn sống hẳn là cũng được tính là một chỉ tiêu ha~”

Tay cầm thuốc lá của Lăng Tiểu dừng lại giữa không trung (đứng hình ý mà =)) , “Người đừng nói là... người... vẫn là một... xử nam?!”

Bối Hiểu Ninh mặt liền đỏ lựng, “Không được sao?”

“Đại ca!” Lăng Tiểu đập đập cái bàn, “Bây giờ là thế kỉ hai mốt rồi biết không hả! Nam nhân ngoài hai mươi tuổi thì xử nam sớm đã phải tuyệt chủng rồi!”

“Thật đáng tiếc, vẫn chưa tuyệt chủng, làm người thất vọng rồi.” Bối Hiểu Ninh bĩu môi, gấp một miếng khoai tây bỏ vào miệng.

“Không phải... nha... Vậy người cùng Vương Tinh lâu như vậy... sẽ không thử...”

Bối Hiểu Ninh lại mở thêm hai lon bia, “Thử qua hả, lúc còn ở nhà trẻ bọn ta có cho nhau xem qua thân thể, ta còn khóc.”

“Hả? Người khóc cái gì a?” Lăng Tiểu đã có chút sắp không nhịn được cười.

“Ta tưởng rằng tiểu kê kê của nàng bị cắt rớt, để lại một vết thương. Ta nghĩ như vậy sẽ rất đau, cho nên khóc.” (Ồ.Ồ khục ~Moáh há há há há! *Cười man rợ*)

Lăng Tiểu ngay ngắn cả người, sau đó, “Ha ha ha ha! Ha ha ha ha!...”

Y ngã cả ra trên bàn, cười đến cơ hồ không thở nổi, “Bị cắt... vết thương? Ha ha ha ha! Người thật sự là rất... trí tưởng tượng rất phong phú nha...”

“Uy! Ta nói với người chuyện rất riêng tư nha, cười đủ chưa?!”

“Ha ha ha ha! Chờ... chờ một chút... Ha ha ha ha! Tốt... tốt lắm. Sau đó... sau đó thế nào?” Lăng Tiểu lau nước mắt vì cười nhiều quá mà ứa cả ra, miễn cưỡng kéo căng mặt ~.

“Sau đó lúc học trung học qua lớp giáo dục sinh lý, cùng mấy thằng bạn thân coi như vấn đề học thuật (=.*) mà đem ra thảo luận vài lần, ta cũng rất muốn thử xem. Ta với Vương Tinh là hai giới tính khác nhau, có đề cập tính thử qua với nàng, nhưng nàng nói có thể sẽ có em bé, ta nghĩ còn nuôi không nổi, nên thôi. Sau này lúc lên cấp 3, bọn ta ở rừng cây nhỏ phía sau trường học len lén thử hôn một chút, nhưng mỗi lần bọn ta đều buồn cười, phải cười xong mới làm được. Cuối cùng cảm giác càng ngày càng vô nghĩa, liền thôi luôn, chỉ là thỉnh thoảng có nắm tay, cũng như huynh muội. Bất quá... kỳ thật ta biết Vương Tinh sau khi vào đại học, từng có một người bạn trai, là bạn học của ta. Vương Tinh đến trường học của bọn ta có nói qua. Nhưng hai người bọn họ đã phát triển đến mức độ nào ta cũng không có biết. Dù sao người đó tốt nghiệp đại học xong cũng trở về quê, không gặp lại Vương Tinh nữa, nàng thương tâm vô cùng, nàng cũng không hỏi ta chuyện của người đó, có thể là hai người như vậy liền cắt đứt với nhau.”

Lăng Tiểu lại uống xong thêm một lon bia, “Vậy hả. Khó trách Vương Tinh không muốn gả cho người rồi, xem ra hai người không lấy nhau được lại tốt. Aiz? Bất quá ta thật đúng là không thể không bái phục người.”

“Bái phục cái gì?” Bối Hiểu Ninh lại mở một lon bia đưa qua cho y.

“Nhiều năm như vậy ~ Người cưỡng lại được hả!”

“Cưỡng lại cái gì?” Bối Hiểu Ninh không hiểu Lăng Tiểu là đang có ý tứ gì.

“Đưa tay người cho ta xem một chút.”

Bối Hiểu Ninh đem tay trái đưa qua, “Để làm gì? Người biết xem chỉ tay hả?”

“Người là thuận tay trái sao?”

“Không phải a.”

“Thế đưa tay kia cho ta.”

Bối Hiểu Ninh lại đưa tay phải cho y. Lăng Tiểu cầm đầu ngón tay của hắn lên, chăm chú xem trong chốc lát, sau đó lộ vẻ mặt bi thương sâu sắc mà gật đầu, “Huynh đệ tay phải, nhiều năm như vậy, cực khổ người rồi.”

“Cực khổ? Cái gì cực...” Bối Hiếu Ninh thoáng cái phản ứng lại liền, ‘Ba’ một cái rút tay về, “Được chưa?! Ta nói người đứng đắn một chút!”

“Ha ha ha ha!...” Lăng Tiểu lại ghé vào trên bàn cười lăn lộn.

12. Chương 12

Lúc Lăng Tiểu lười nhác vắn vẹo cái thắt lưng bước ra từ phòng ngủ, sớm bắt gặp Bối Hiếu Ninh đang ngồi trên ghế salon bấm bấm đầu ngón tay.

“Người đang tính toán cái gì vậy, Thái thượng lão quân?”

Bối Hiếu Ninh ngẩng đầu, “Ân, ta đang tính đã ở chỗ này của người vài ngày rồi, chắc cũng nên gọi điện cho mẹ ta một cái.”

“Vậy mau gọi đi.”

“Ta không thể gọi ở nhà người được, chẳng may mẹ ta nghi ngờ rồi tra ra mọi việc, như Trương Suất á, bà gọi lại thì lộ hết trơn hết trọi còn gì? Tốt nhất là cứ ra ngoài gọi điện.”

“Ra ngoài hả?” Lăng Tiểu mở cửa sổ trông ra bên ngoài, nắng vàng rạng rỡ, “Mấy ngày này nắng cuối thu vẫn còn gắt, không bằng chúng ta tiện thể đi bơi luôn đi?”

“Ta sao cũng được, đến bể bơi rồi mua quần bơi là được.”

“Tốt lắm, trước khi xuống nước phải tắm qua đã, ta đi tắm qua một chút.” Lăng Tiểu nói xong xoay người lại, đi được hai bước thì lại ngừng, quay đầu nhìn một vòng, “Người dọn dẹp cả phòng rồi?”

“Chứ sao, không dọn đi không lẽ chờ thuê người giúp việc dọn a?”

“Được quá nha! Ta vốn đang nghĩ tối nay gọi Lý tỷ lại đây dọn. Ai da, lại tiết kiệm được thêm một khoản nha. Chờ ta đem cho người tiền lương của nàng a.”

“Thôi khỏi, ta cũng không muốn cướp bát cơm của người khác.”

Cơm nước xong xuôi ở tiệm bán thức ăn nhanh, Lăng Tiểu dừng xe lại ven đường, Bối Hiếu Ninh cầm thẻ điện thoại mới mua ra trạm điện thoại công cộng bắt đầu gọi điện. Chuông kêu ba lần bên kia mới có người nghe máy.

“Uy?” (alô)

“Mẹ.”

“...”

“Mẹ?”

“Hiếu Ninh. Người đang ở đâu đây?”

“Bây giờ con ở bên ngoài.”

Bối Hiếu Ninh tay cầm ống nghe, hai tròng mắt thì dán chăm chăm lên cái ô tô đen của Lăng Tiểu. Lăng Tiểu không biết nhìn thấy cái gì, hạ cửa sổ xe, thò đầu ra ngoài hướng lên phía trước. Tầm mắt Bối Hiếu Ninh bị buồng điện thoại chặn lại, không thấy được là y đang nhìn cái gì.

“Người mấy ngày nay ở đâu?”

“Con ở nhà đồng nghiệp.”

Lăng Tiểu đẩy kính mát lên đỉnh đầu, mở cửa, xuống xe rồi ngồi xổm xuống.

“Ân, ta có gọi điện thoại cho Trương Suất, nó nói người có ở lại đó một ngày thì bạn gái nó về.”

Bối Hiếu Ninh nuốt nước miếng một cái: nguy hiểm thật! May mà mình chưa có nói là ở lại nhà Đại Chủ nha! (nhắc cho ai k nhớ na~ Đại Chủ = miệng rộng, nó là cái biệt danh của Suất ca na~)

“Ân, bạn gái hần vất vả lắm mới lại được nghỉ phép.”

Một con chó Schnauzer(*) xuất hiện trước mặt Lăng Tiểu. Trên cổ nó có vòng cổ trông dây xích dài, cầm đầu dây là một mỹ nữ mặc cái váy siêu ngắn.

“Người bao giờ thì về?”

“Mẹ à... Ngày đó tại hôn lễ... Không phải như mọi người nghĩ đâu.”

Lăng Tiểu bắt được con Schnauzer, dùng sức xoa xoa cái đầu nó hai cái. Nó lại có vẻ rất không thích, giẫy giãy rồi cào cào móng vuốt muốn chuồn, nhưng mà bị chủ nó liềm chết bắt túm lại. Lăng Tiểu vừa đè nó lại, bắt đầu xoa xoa sờ cái bụng.

“Thế là chuyện gì xảy ra? Tiểu Tinh cũng có nói cho chúng ta.”

“Tiểu Tinh... Tiểu Tinh là hiểu lầm a.”

“Người nam kia là ai?”

“Y là...”

Lăng Tiểu ngẩng đầu không biết nói gì đó. Mỹ nữ kia đổi tư thế chân một chút, che miệng, cười đến run rẩy cả người. (=.=*)

“Y là thích nam nhân, thậm chí con rất nhiều năm rồi, con chưa từng để ý đến y, nhưng là y vẫn cứ dây dưa với con. Không biết y làm thế nào mà biết chuyện con kết hôn, liền chạy đến quấy rối.” (=)))

“Hả?! Sao ta chưa từng nghe nói qua chuyện này a?”

Lăng Tiểu rốt cục cũng buông tha con Schnauzer đã bị y làm cho nhìn thật là khổ sở, đứng dậy, hơi cúi đầu, vui vẻ cọt nhả với chủ nhân của con chó.

“Loại chuyện này có gì đâu mà nói. Hơn nữa con cũng không nghĩ y lại điên như vậy, cứ nhiên chạy đến phá cả hôn lễ.”

“Lúc đó Tiểu Tinh nói người cũng...”

“Cho nên mới nói là nàng hiểu lầm mà mẹ. Mẹ à, ông nội và cha vẫn còn tức giận sao?”

Lăng Tiểu lấy di động ra đưa cho chủ nhân của con chó. Mỹ nữ đỏ mặt cầm lấy điện thoại di động, ầm ầm vài cái, sau đó đưa điện thoại lại cho Lăng Tiểu, khoát tay áo, dắt con Schnauzer đang sốt ruột muốn chuồn đến không chịu được đi.

“Ông nội người không tồi nhưng là cha người còn cực kỳ tức giận. Bất quá trước mắt cứ như thế này, ta đầu tiên phải hảo hảo nói chuyện với ông đã, người ngày mai trở về giải thích lại một chút. Có cái gì phải trả lời thành thực cái ấy, ta cũng biết người là không có khả năng... Aiz, nhưng mà hôm đó thực sự là rất mất thể diện nha. Người về cũng nên đi một chuyến qua nhà Tiểu Tinh a...”

Lăng Tiểu cài lại kính mát lên mặt, đưa mắt nhìn mỹ nữ rời đi, quay đầu lại, vất chéo hai chân dài dựa vào xe, đem hai cánh tay duỗi ra một chống lên xe, một đút túi quần, nhìn về phía Bối Hiểu Ninh. Ánh nắng mặt trời mạnh mẽ chiếu rọi trên khuôn mặt y, cái mũi cao hạ xuống một cái bóng dài tràn cả xuống môi. Hai cánh môi mím chặt tạo một độ cong tuyệt đẹp cùng với cái cằm đầy tạo thành một cặp hoàn hảo không chê vào đâu được. (nguyên văn : thiên y vô phùng)

“Hiểu Ninh?... Hiểu Ninh?!”

“A? Uy?”

“Làm gì thế? Có nghe thấy ta nói gì không?”

“Ân, nghe thấy được. Mẹ, cái chìa khóa phòng con mẹ cầm nhớ đưa lại cho con nha, qua vài ngày nữa đi làm con còn phải về đây ở.”

“Ân, rồi, chờ người về ta liền trả cho người, điện thoại với ví của người cũng đều ở đây cả. Người mấy ngày nay trên người làm gì có tiền hả?”

“Nga, không sao, con mượn của đồng nghiệp. Vậy được rồi, mai con lại gọi điện cho mẹ.”

Buông điện thoại, Bối Hiểu Ninh đi tới bên cạnh xe.

“Gọi xong rồi?”

“Ân.”

“Nói rõ ràng rồi?”

“Ân.”

Bối Hiểu Ninh lên xe, không thèm nói thêm câu nào. Lăng Tiểu nhìn hẩn một cái, tưởng là hẩn gọi điện thoại thấy không thoải mái nên không có hỏi lại. (Ninh ca dỗi á~ =v=)

Tới bể bơi, Bối Hiểu Ninh đi mua quần bơi với kính bơi, lại cùng Lăng Tiểu đến nhà tắm thay quần bơi, sau đó hai người đến bể bơi thử nước.

Lăng Tiểu khom lưng, dẫu mông (///*v*///), vẩy vẩy nước trong bể lên người, đột nhiên nói: “Vương Tinh từng nói cho bọn ta nàg biết cả trên mông người có bao nhiêu cái nốt ruồi á biết không?”

“Thì sao nào?” Không hiểu y tại sao không đầu không đuôi mà nói một câu như vậy, Bối Hiểu Ninh kỳ quái quay sang nhìn y.

Lăng Tiểu lộ ra vẻ mặt đắc ý thỏa mãn, “Bây giờ ta cũng biết rồi nha.” (*cười gian* ê hê hê hê)

Bối Hiểu Ninh giơ một chân lên, một cước đạp cái mông đang vênh lên của Lăng Tiểu bay luôn xuống bể.

Một đồng bọt nước bay qua bay lại, Lăng Tiểu từ trong nước ngoi lên, vuốt một vốc nước trên mặt, “Một cái.”

Bối Hiểu Ninh nhắc chân định đạp thêm một phát lên mặt y, Lăng Tiểu nhanh tay, túm luôn mắt cá chân hẩn lôi xuống nước. Không đợi Bối Hiểu Ninh phản ứng lại, Lăng Tiểu làm tới đê hẩn hẩn xuống đáy bể, bị đê trên lưng Lăng Tiểu, tứ chi Bối Hiểu Ninh vừa giãy vừa cào loạn xà ngầu~. Bối Hiểu Ninh ngộp ngộp chịu không được, lại uống thêm mấy ngụm nước, chờ hẩn giãy được khỏi Lăng Tiểu, bơi được lên mặt nước, Lăng Tiểu sớm đã chuồn nhanh như cá rồi á~. Trong liền hai giờ kế tiếp, hai người vẫn liên tục tìm cơ hội đá đối phương từ trên bờ xuống nước, hoặc ở trong nước túm đối phương đê đến đáy nước.(Ninh ca suốt đời bị đê na~ =)))

Ánh mặt trời dần dần tắt, nhiệt độ cũng từ từ giảm, số người trong bể bơi cũng càng ngày càng ít. Lăng Tiểu và Bối Hiểu Ninh cũng bắt đầu mệt, hai người cùng bò lết lên bờ rửa nhau đi tắm.

Lăng Tiểu hành động cực nhanh, tẩy rửa xong trước đi ra ngoài. Chờ đến lúc Bối Hiểu Ninh mang túi đi ra khỏi cửa bể bơi, Lăng Tiểu đã đang chống khuỷu tay lên đầu gối ngồi ở ghế dài bên ngoài một bên hút thuốc một bên gọi điện thoại.

“...”

“Hẩn thực sự nói như vậy?”

“...”

“Vậy thì ta gặp hẩn.”

“...”

“Nói với hẩn không cần thiết như vậy, hẩn muốn tìm chính là ta.”

“...”

“Ân, được rồi, không được thì gọi điện cho ta.”

Lăng Tiểu buông điện thoại, nặng nề cau mày lại, thở dài.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?” Bối Hiểu Ninh ngồi vào bên cạnh Lăng Tiểu.

Lăng Tiếu vừa ngẩng đầu, biểu cảm liền thay đổi, giãn mày ra lại cười nói, “Àn? Nga, không có chuyện gì. Đi thôi, về nhà.”

Về đến nhà, vừa vào phòng Lăng Tiếu liền thả mình lên ghế salon, hét ầm lên “Mệt chết đi”, rồi mở TV. Bối Hiểu Ninh để quần bơi của hai người vào phòng vệ sinh, lúc đi ra hỏi: “Buổi tối ăn gì?”

Lăng Tiếu lơ đãng nằm dựa lưng lên mấy cái gối trên ghế salon nhướn mắt, “Cái gì cũng được.” Sau đó liền chăm chú nhìn trần nhà không thèm di chuyển nữa.

Bối Hiểu Ninh mở tủ lạnh nhìn một chút, nhớ lại trước đây mẹ làm canh rong biển như thế nào, quyết định thử xem, lại lấy thêm ra một túi rau sống, chuẩn bị làm một đĩa rau xào.

Làm tan đá, rửa thức ăn. Cắt hành, tỏi, gừng, hâm một ít xương sống, bật nồi cơm điện, cho thêm nước, cho xương vào nồi. Bận bịu một lúc có vẻ gần được rồi, Bối Hiểu Ninh nhìn qua xem trên ghế salon, Lăng Tiếu tay chân đã duỗi thẳng căng thiếp đi từ lúc nào.

Bối Hiểu Ninh đi qua, tắt TV, cầm một cái chăn mỏng trên salon đắp cho y. Lông mi Lăng Tiếu khẽ giật giật, mặt lại nhắm lại. Bối Hiểu Ninh nhất thời nghịch ngợm, lấy ngón cái cùn ngón trỏ nghĩ muốn kéo giãn mày y ra, nhưng cứ đẩy ra, tức thì đôi lông mày rậm lại lập tức nhắm lại, lại đẩy ra, lại nhắm lại...

Lăng Tiếu túm được tay hán, ngồi dậy, Bối Hiểu Ninh liền bị dọa

~Điện thoại di động của Lăng Tiếu reo, y vội vàng nghe máy.

“Ừ?”

Bối Hiểu Ninh chợt nghe thấy đầu dây bên kia vọng ra tiếng gào đút quăng: “... Đại ca... Không ổn rồi...”

“Làm sao vậy?!” Lăng Tiếu nhảy vọt dậy khỏi ghế salon.

“Đi... đàm phán không thành rồi... Chúng động thủ...”

“Các người đang ở đâu?!” Lăng Tiếu chạy vội ra hướng cửa.

Bối Hiểu Ninh không nghe được đầu dây kia nói thêm cái gì, chỉ thấy Lăng Tiếu vẻ mặt càng ngày càng phần nộ, cuối cùng nói: “Ta lập tức đến!” rồi cúp máy.

Bối Hiểu Ninh cũng chạy tới cửa, “Làm sao rồi? Người đi đâu?”

Lăng Tiếu vội vàng mang giày vào, “Có chút chuyện, ta đi ra ngoài một chút.”

“Nhưng mà... thức ăn cũng xong rồi.” Bối Hiểu Ninh cũng không biết như thế nào mà mình có thể nói ra một câu như vậy, hán chỉ cảm thấy bất an, không muốn để Lăng Tiếu đi.

“Ta sẽ về sau, người cứ ăn trước, không cần chờ ta.” Lăng Tiếu xoay người mở cửa.

Bối Hiểu Ninh vươn tay kéo y lại, “Có phải quán bar xảy ra chuyện rồi không, ta đi cùng với người nha?”

“Vớ vẩn! Người cứ ở yên nhà, ta lập tức trở về!”

Bối Hiểu Ninh không thể làm gì khác hơn là buông tay, mắt thấy Lăng Tiếu rời đi, hán rất cuộc cũng ngồi không yên. Mở TV ra, xem một lúc, cái gì cũng xem không vào. Thức ăn đã xong, hán tắt bếp, đi qua đi lại trong phòng vào lần, cảm thấy tâm trạng mình giống như kiến bò trên chảo nóng (sốt ruột không yên). Tự bắt mình ngồi xuống, thay đổi mấy kênh TV khác, trong lòng vẫn không yên.

Cứ như vậy miễn cưỡng qua một đêm, đến rạng sáng Lăng Tiếu vẫn là không có trở về. Bối Hiểu Ninh cũng cảm thấy nhần nại không nổi nữa, nghĩ muốn gọi điện thoại, mới phát hiện căn bản là hán không có nhớ số điện thoại của Lăng Tiếu, muốn đến quán bar, lại sợ thời gian dài như vậy, người cũng đã sớm rời đi. Nghĩ tới nghĩ lui, cắn răng gọi điện thoại cho Vương Tinh. Vương Tinh đang ngủ, nghe Bối Hiểu Ninh muốn biết số điện thoại của Lăng Tiếu, cũng không hỏi nhiều liền đưa cho hán.

Bối Hiểu Ninh biết số điện thoại, gọi mãi nhưng bên kia cũng không có người nghe máy. Bối Hiểu Ninh cảm giác được giọng nói và mắt mình bắt đầu bốc hỏa. Lại gọi, vẫn không ai nghe máy. Bối Hiểu Ninh nhắm mắt lại hít sâu một hơi, quyết định gọi một lần cuối cùng, nếu còn không nghe máy hán liền trực tiếp đến quán bar.

Ngay lúc Bối Hiếu Ninh tưởng rằng sẽ không ai nghe máy thì điện thoại lại thông.

“Uý?” Không phải là giọng của Lăng Tiểu.

Bối Hiếu Ninh cố gắng làm giọng mình nghe thật là bình tĩnh, “Xin chào, đây là điện thoại của Lăng Tiểu phải không?”

“Đúng vậy. Đại ca bây giờ không tiện nghe điện thoại. Ta là Lâm Uy, xin hỏi người là ai vậy?”

“Nga, Lâm ca, ta là Bối Hiếu Ninh, chúng ta đã từng gặp qua ở nhà tắm công cộng. Tiểu y... không sao chứ?”

“Nga, ra là người. Người chờ một chút, đại ca ra rồi đây.”

Một lát sau.

“Uý? Ai đấy?”

Bối Hiếu Ninh lúc này mới phát hiện thanh âm trầm thấp từ tính của Lăng Tiểu vốn là dễ nghe như vậy.

“Tiểu.”

“Hiếu Ninh? Làm sao vậy?”

“Không có việc gì, người sao... không thấy trở lại?”

Đầu dây bên kia trầm mặc trong giây lát, “Ta lập tức trở về.”

“Nga, vậy tốt lắm.”

Buông điện thoại, trong ngực Bối Hiếu Ninh thoáng cái thông suốt thoải mái. Lại nhìn lại tờ giấy ghi số điện thoại, vũng vàng nhớ kỹ trong lòng, sau đó hẩn đứng lên, bật lại bếp ga, hâm lại toàn bộ thức ăn.

(*)Schnauzer: một giống chó Đức. Thường thấy nó trông dư lầy:

Nha, chương này vừa edit ta vừa tũm tĩm nha~ =v= nhờ Tiểu ca bị thương nên sắp có đậu hủ ăn rùi~

13. Chương 13

Không lâu sau đó, trên cửa sắt cục cũng truyền đến tiếng chuyển động của cái chìa khóa. Bối Hiếu Ninh ‘tạch’ một cái từ trên ghế salon nhảy dựng lên, chạy ngay tới cửa.

Mở cửa, là Lâm Uy.

“Lâm ca?”

“Ân, Hiếu Ninh.” Lâm Uy quay đầu lại, “Đại ca, cẩn thận một chút!”

Lăng Tiểu cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt Bối Hiếu Ninh, đầu với tay phải quần chỉ chút băng gạc.

“Tiểu?! Người... Sao lại bị như thế này?!”

Lăng Tiểu cười cười, hơi hột trả lời: “Đánh nhau với người ta nên bị vậy à.”

Lâm Uy cúi người, giúp Lăng Tiểu cởi giày. Bối Hiếu Ninh xếp ra hai đôi dép lê, thay Lăng Tiểu đổi giày. Lâm Uy nói: “Ta không vào.”

“A? Vào đi chứ, Lâm ca, ta làm cơm rồi, vào ăn một chút đi?”

“Không được không được...”

Lăng Tiểu xoay người, “Người vội về vậy làm gì?”

“Hắc hắc.” Lâm Uy giả vờ thẹn thùng gãi gãi đầu, “Vợ người ta còn đang ở nhà chờ người ta về nha~.” (=]]]]]]]]]]]]*lăn lộn* moáh há há há câu này là còn nhiều ẩn ý à~)

Lăng Tiểu đập cho Lâm Uy một phát, “Phản! Ông đây cũng không thềm mời người nhá! Về mà hú hí với vợ người luôn đi!”

Lâm Uy nhìn vói ra sau đầu Lăng Tiểu, đối Bối Hiểu Ninh nói: “May mà có người ở đây nha, đại ca ta bây giờ giao cho người. Ba ngày nữa phải đến bệnh viện đổi thuốc, bảy ngày nữa phải đi cắt chỉ, ba tháng sau mới khỏi hoàn toàn. Đây là thuốc giảm đau tiêu viêm. Thuốc giảm đau một ngày chỉ được uống một viên, có thể chia làm hai lần.” Vừa nói Lâm Uy vừa móc ra hai hộp thuốc đưa cho Bối Hiểu Ninh, “Bác sĩ dặn rồi, ngàn vạn lần không được để đại ca động đến tay phải, nếu không sẽ không tốt, có thể bị tàn tật nữa đó.”

“Người đừng có mà đứng đó hù dọa hần! Đi nhanh đi!” Lăng Tiểu đập Lâm Uy một phát ra cửa.

“Trước khi cắt chỉ đại ca cũng không được đi quán bar nha, ta sẽ tìm người trông coi.”

Lăng Tiểu gạt đầu, “Àn, cứ thế mà làm. Có chuyện gì thì gọi điện cho ta.”

“Tái kiến!” (see ya~) Lâm Uy hướng Bối Hiểu Ninh khoát khoát tay, bước ra cửa, đóng cửa lại, đi luôn.

Bối Hiểu Ninh đứng lại trước mặt Lăng Tiểu, ngẩng đầu nghiêm mặt nhìn đầu y một vòng xong lại cầm lấy tay phải quan sát một phen, “Sao bị vậy?”

“Ai nha! Không có chuyện gì. Nhanh lên một chút, người không phải nấu cơm rồi sao? Ta đói bụng.” Lăng Tiểu rút tay lại đi qua phía quầy bar.

Bối Hiểu Ninh vẫn bất động tại chỗ, “Rốt cuộc là làm sao lại bị như thế?”

Lăng Tiểu lúi ghề ra, ngồi lên, vất vả lắm mới lấy từ túi áo trong của bộ Âu phục ra được một điều thuốc, châm lửa, hút một hơi, neho hai mắt lại nhìn Bối Hiểu Ninh, “Bị chai rượu đập vào, được chưa? Có thể ăn cơm chưa?”

Bối Hiểu Ninh cảm thấy tim như bị người ta néo cho một cái, cần mồi đi tới sau quầy bar, múc canh rong biển, nước xương cùng rau xào, lại xới hai chén cơm để xuống trước mặt mình cùng Lăng Tiểu.

Hai người buồn bực cúi đầu ăn cơm, cũng không nói thêm câu gì.

Ăn được một tý, Bối Hiểu Ninh ngẩng đầu, phát hiện Lăng Tiểu đang lóng nga lóng ngóng cố gắng dùng tay trái gấp một miếng rong biển. Nhưng là rong biển vừa mỏng lại vừa trơn, mấy lần tưởng y sắp gấp lên được thì nó lại rơi lại vào bát canh.

Bối Hiểu Ninh nhăn mặt nhíu mày, gấp một miếng rong biển khác đưa đến trước mặt Lăng Tiểu. Lăng Tiểu lặng đi một chút, sau đó hé miệng ăn.

Bối Hiểu Ninh thu hồi chiếc đũa tiếp tục ăn cơm của mình.

“Ta còn muốn.”

Bối Hiểu Ninh nhìn nhìn Lăng Tiểu, lại gấp thêm một miếng đưa qua. Lăng Tiểu lại đắc ý sung sướng mà ăn.

Không tới một phút đồng hồ sau.

“Ta còn muốn.” (chết mất =)))))))))

Lại gấp, lại ăn.

“Ta còn muốn.”

Bối Hiểu Ninh dứt khoát buông đũa xuống, “Người thực sự thích ăn rong biển như vậy?”

“Chính xác nha! Người không thấy mái tóc ta vừa đen vừa bóng, một tý gàu cũng không có ha?”

“Tóc người ngắn một mẫu thế này làm thế quái nào mà không đen không bóng được hả?”

“Rồi rồi, ta còn có cả lông mi vừa dày vừa mê người nha!” Vừa nói Lăng Tiểu vừa khoa trương giật giật chớp chớp lông mi.

Bối Hiếu Ninh bị y chọc cười, “Ta cũng đâu có ăn rong biển, tóc, lông mi lông mày gì lớn lên cũng tốt lắm a!”

“Người thì tốt rồi trời sinh ra như vậy, không muốn để ta cố gắng sao?”

“Ai da, người cứ cố đi, không ai cản người a.” Bối Hiếu Ninh lại cầm đũa lên gấp thêm một miếng rong biển nhét vào miệng Lăng Tiểu. Xem Lăng Tiểu hí mắt tùm tùm cười liền nuốt thêm một đũa cơm rong biển. Bối Hiếu Ninh liền để chén cơm của mình luôn sang một bên, gỡ thịt khỏi xương hầm gấp vào bát cho Lăng Tiểu.

Lăng Tiểu cầm thìa ăn vài miếng, “Hiếu Ninh.”

“Ăn?” Bối Hiếu Ninh cúi đầu, gỡ xương rất chăm chú. (cô vợ trẻ a~)

“Người đối với ai cũng tốt như vậy hả?”

Bối Hiếu Ninh dừng một chút, không ngẩng đầu, “Nga, ta cũng không biết. Dù sao ai cũng nói ta đối rất tốt với mọi người.”

Lăng Tiểu uống hai muỗng canh, sau đó buông thìa, nghiêm túc nhìn về phía Bối Hiếu Ninh còn đang gỡ xương, “Lúc người gọi điện thoại cho ta là lúc ta mới từ phòng giải phẫu đi ra. Vốn ta định theo mấy anh em đi ăn cơm, nhưng mà nghe được người trong điện thoại hỏi ta sao không quay lại... Người biết không? Rất nhiều năm rồi chưa từng có người chờ ta về ăn cơm.”

Bối Hiếu Ninh mang xương được lột sạch sẽ để sang một bên, ngẩng đầu, đón ánh mắt của Lăng Tiểu, “Rốt cuộc chuyện là như thế nào, người không thể nói cho ta biết sao? Ta biết...” Bối Hiếu Ninh trong mắt hiện lên một tia cô đơn, “Có lẽ người cho rằng ta chỉ là người tình cờ người gặp trên đường (*), ta với người cũng không phải cùng chí hướng cùng đẳng cấp. Qua vài ngày ta sẽ rời đi, gặp lại hay không cũng không cần thiết lắm, chuyện của người không có liên quan gì đến ta, không cần phải....”

(*) nguyên văn ‘Bình thủy tương phùng’: bèo nước gặp gỡ, tình cờ gặp nhau.

“Ta nói cho người!” Lăng Tiểu ngắt lời Bối Hiếu Ninh, “... Nếu như người muốn nghe.”

Bối Hiếu Ninh gật đầu.

Lăng Tiểu châm điều thuốc, “Ta trước đây có nói cho người, lúc học cấp 3 ta có bị đuổi học đúng không?”

“Àn.”

“Khí đó vốn là trước kỳ thi đại học 3 tháng, ta đánh nhau với một học sinh khác ở phòng chơi bi-a. Lúc ấy bọn ta đông người, đánh thắng học sinh kia.” Bàn tay Lăng Tiểu bị khói thuốc vờn quanh, y mở ra tâm sự chất chứa từ rất lâu của mình, bỗng chốc chìm vào nhớ nhung nhiều năm trước, “Người đó gọi Mã Hoàn Binh, lúc đó học ở một trường tầm cỡ, bị ta đánh, cảm thấy rất mất mặt. Vì vậy có một ngày hắn dẫn theo người cầm dao(**) đến trường học chém ta. Ngày đó ta đang tập luyện một mình lúc chiều tối, bên người không có ai, vừa vặn bị hắn bắt lại. Mặc dù thường xuyên đánh nhau nhưng bỗng chốc bị nhiều người vây quanh như vậy ta cũng là bị cuống lên. Ta làm bộ quay sang một hướng hô ‘ta ở đây’, sau đó thừa dịp bọn chúng quay đầu xem liền xông ra ngoài bắt đầu liều mạng chạy trốn. Mã Hoàn Binh đương nhiên không có khả năng sẽ dễ dàng bỏ qua cho ta, thấy ta chạy, lập tức mang theo hơn hai mươi người đó đuổi theo. Ta chạy rất nhanh, cũng quen đường, chẳng mấy mà bỏ rơi được đại bộ phận đám người đó, nhưng hắn cùng hai người khác vẫn đuổi theo. Sau đó thì ta thực sự chạy không nổi nữa, liền bị bọn họ bắt lại. Bọn họ cầm dao cùng nhau đến chém ta, ta cuống cuống đoạt được con dao của Mã Hoàn Phi, nhắm mắt lại vừa đỡ vừa chém lung tung lại. Kết quả ta không bị thương, nhưng chân của Mã Hoàn Phi lại bị ta chém trúng.”

(**) phiên nghi đao: có lẽ là loại dao dài mảnh giống như tông bên mình mà đầu gấu hay mang để chém nhau. >” <” lã” =””” tiếu” =””” không” =””” nhìn” =””” bối” =””” hiếu” =””” ninh” =””” dập” =””” thuốc” =””” tiếp” =””” tục” =””” nói” =””” “một” =””” tháng” =””” sau” =””” nghe” =””” nói” =””” chân” =””” của” =””” mã” =””” hoàn” =””” phi” =””” đã” =””” tàn” =””” phé” =””” nhưng” =””” là” =””” bởi” =””” vì” =””” hã” =””” dẫn” =””” người” =””” mang” =””” đao” =””” tới” =””” chém” =””” ta” =””” cho” =””” nên” =””” nhà” =””” hã” =””” không” =””” dãm” =””” kiện” =””” ta” =””” nhưng” =””” ta” =””” vẫn” =””” bị” =””” trường” =””” đuổi” =””” học” =””” nhưng” =””” sự” =””” vẫn” =””” không” =””” yên” =””” qua” =””” vài” =””” ngày” =””” lại” =””” nghe” =””” nói” =””” mã” =””” hoàn” =””” phi” =””” có” =””” một” =””” người” =””” anh” =””” đã” =”””

lăn=" trong=" xã=" hội=" đen=" nhiều=" năm,=" biệt=" hiệu=" là=" mã=" lão=" nhĩ=" hân=" nói,=" ta=" không=" thể=" không=" đèn=" một=" chân=" cho=" em=" hân,=" vì=" vậy=" mà=" có=" một=" khoảng=" thời=" gian=" ta=" mỗi=" ngày=" đều=" tụ=" tập=" anh=" em=" trong=" hội=" ở=" nhà,=" không=" ra=" ngoài.= nhưng=" có=" một=" lần=" sau=" khi=" bọn=" ta=" đi=" khách=" sạn=" ăn=" cơm=" thì=" đùng=" phải=" mã=" lão=" nhĩ.= hân=" nhìn=" thoáng=" cái=" liền=" nhận=" ra=" ta,=" một=" lời=" cũng=" không=" nói,=" chúng=" ta=" lập=" tức=" động=" thủ=" đánh=" luôn.= cuối=" cũng=" đánh=" thành=" một=" đống=" hỗn=" loạn,=" cảnh=" sát=" tới,=" mã=" lão=" nhĩ=" chạy.= lảng=" tiếu=" lại=" chằm=" một=" điều=" thuốc=" khác,=" "một=" bằng=" hữu=" thân=" thiết=" của=" ta=" —nguy=" quốc,=" đã=" chết.= sau=" thì=" mã=" lão=" nhĩ=" bị=" chộp=" (bị=" cảnh=" sát=" bắt=" được,=" ngồi=" tù=" mười=" ba=" năm=" lẻ=" hai=" tháng.= nói=" đến=" đây,=" lảng=" tiếu=" trầm=" mặc=" trong=" chốc=" lát.= bối=" hiểu=" ninh=" nâng=" tay=" che=" miệng,=" "tại=" sao=" có=" thể=" như=" vậy?"= lảng=" tiếu=" không=" trả=" lời=" bối=" hiểu=" ninh,=" mặc=" danh=" kỳ=" diệu=" mà=" cười,=" "còn=" trẻ=" người=" non=" dạ,=" chỉ=" là=" phút=" lông=" bông=" điên=" cuồng,=" phạt=" án=" chỉ=" có=" thể=" đến=" vậy.= lảng=" tiếu=" ngẩng=" đầu,=" tập=" trung=" nhìn=" vào=" mặt=" bối=" hiểu=" ninh,=" suy=" nghĩ=" cũng=" trở=" lại=" trước=" mắt,=" "hôm=" trước,=" chính=" là=" lúc=" chúng=" ta=" đi=" siêu=" thị,=" uy=" tử=" gọi=" điện=" thoại=" cho=" ta=" nói=" mã=" lão=" nhĩ=" vì=" cải=" tạo=" tốt=" nên=" được=" thả=" ra=" sớm.= ngày=" hôm=" qua=" hân=" đến=" quán=" bar=" tìm=" ta,=" nói=" muốn=" cùng=" ta=" hảo=" hảo=" tính=" toán=" hơn=" mười=" hai=" năm=" ân=" oán.= uy=" tử=" nói=" ta=" không=" được=" nóng=" vội,=" trước=" không=" lộ=" mặt,=" uy=" tử=" nói=" chuyện=" với=" hân=" trước=" xem=" hân=" là=" có=" ý=" tứ=" gì.= ta=" cũng=" là=" muốn=" nhân=" cơ=" hội=" để=" tìm=" hiểu=" căn=" nguyên,=" xem=" hân=" mấy=" năm=" nay=" ở=" trong=" tù=" đã=" bị=" thành=" cái=" dạng=" gì=" rồi.= nhưng=" không=" nghĩ=" tới=" vừa=" lúc=" ở=" quán=" bar,=" thảo=" luận=" liền=" biến=" thành=" động=" tay=" động=" chân.= ta=" là=" chủ=" lúc=" chạy=" đến,=" túy=" mòng=" bar=" đã=" bị=" đập=" bể=" đến=" loạn=" thất=" bát=" tao=" (lộn=" xộn,=" lung=" tung,=" be=" bét).=" ta=" cùng=" mã=" lão=" nhĩ=" chạm=" mặt,=" hân=" lấy=" chai=" rượu=" đập=" bể=" đầu=" ta,=" ta=" lấy=" chai=" rượu=" vỡ=" đâm=" hân.= nhưng=" đồng=" thời=" chai=" rượu=" vỡ=" cũng=" làm=" bị=" thương=" tay=" của=" ta.= bác=" sĩ=" nói=" gân=" ngón=" cái=" thiếu=" chút=" nữa=" bị=" cắt=" đứt,=" bắt=" quá=" bảy=" giờ=" đã=" khâu=" lại=" rồi,=" bó=" thạch=" cao,=" ba=" tháng=" sau=" là=" có=" thể=" bình=" thường.= "còn=" mã=" lão=" nhĩ=" thì=" sao?"= "lúc=" rồi=" bệnh=" viện=" ta=" có=" bảo=" người=" đi=" hỏi=" thăm,=" hân=" không=" có=" việc=" gì,=" không=" bị=" thương=" chỗ=" hiểm.= lảng=" tiếu=" dúm=" điều=" thuốc=" vào=" gạt=" tàn=" làm=" tắt=" lửa,=" "ngươi=" còn=" muốn=" biết=" gì=" nữa=" không?"= "các=" ngươi=" đánh=" thành=" như=" vậy,=" công=" an=" không=" đến=" sao?"= "mã=" lão=" nhĩ=" vừa=" đến,=" uy=" tử=" liền=" đóng=" cửa=" quán=" bar,=" người=" bên=" ngoài=" không=" biết=" bên=" trong=" xảy=" ra=" chuyện=" gì.= "chuyện=" này=" coi=" như=" kết=" thúc=" đi?"= "ân.= bối=" hiểu=" ninh=" cúi=" đầu=" nhìn=" chỉ=" còn=" một=" bát=" canh,=" "không=" nói=" cho=" ta=" biết=" là=" không=" muốn=" để=" ta=" biết=" nhiều=" chuyện=" của=" người...=" hay=" là=" sợ=" ta=" lo=" lảng?"= "có=" lo=" lảng=" hay=" không=" thì=" bảy=" giờ=" ngươi=" cũng=" đã=" biết=" cả=" rồi.= lảng=" tiếu=" đứng=" lên,=" tự=" cho=" là=" rất=" tiêu=" sái=" (phong=" độ=" mà=" đi=" về=" hướng=" phòng=" ngủ,=" "được=" rồi,=" làm=" ngươi=" liên=" lụy=" râu=" rĩ=" cho=" ta,=" ngủ=" đi.= bối=" hiểu=" ninh=" nhìn=" lảng=" tiếu=" đóng=" cửa,=" ngồi=" bên=" cạnh=" quầy=" bar=" không=" nhúc=" nhích,=" trong=" đầu=" bắt=" đầu=" đếm=" a=" đếm=" 1,=" 2,=" 3,=" 4,=" 5,=" 6...=" (khắc=" khắc=" "hiếu=" ninh!= hiếu=" ninh!= bối=" hiểu=" ninh=" gạt=" gạt=" khóe=" miệng,=" đi=" tới=" nắm=" cửa=" đẩy=" ra,=" "là=" sao=" vậy?"= âu=" phục=" của=" lảng=" tiếu=" coi=" ra=" được=" một=" bên=" tay=" áo,=" đầu=" mắc=" vào=" cổ=" áo="

t-shirt,="” nhìn="” không="” thấy="” mặt="” y,="” đoán="” là="” mặt="” mũi="” môi="” y="” trong="” cái="” áo="” kia="” đang="” giặt="” a="” giặt="” ~,="” “người="” giúp="” ta="” cởi="” quần="” áo="” ra="” với.”=” (=”]]]]]]]]]]” ặc="” khặc="” khặc="” khặc~)="”>

14. Chương 14

Tay phải của Lăng Tiểu bó thạch cao vào thành một cục to, Bối Hiểu Ninh phải mất sức mãi mới cởi được áo phục trên người y ra. Sau đó lại phải cẩn thận từng ly từng tý gỡ cổ áo T-shirt bị vướng, tránh chỗ bị thương, cuối cùng mới đưa được đầu Lăng Tiểu bị mắc trong áo ra. (=]]]] Lăng Tiểu giọng hỗn hển, “Mẹ kiếp! Ngạt chết ta mất!”

Cởi hết áo, đến lượt cởi quần. Lăng Tiểu đứng lên trên giường, Bối Hiểu Ninh vươn tay cởi thắt lưng y. Lăng Tiểu thân trên để trần, hai người lại dựa vào rất gần, Bối Hiểu Ninh chợt ngửi thấy một cỗ mùi vị nam tính trên người y pha lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt. Điều này làm hai tay hắn đang kéo kéo thắt lưng ra đột nhiên biến chậm. Ánh mắt Bối Hiểu Ninh bất tri bất giác mà theo đường nét cân xứng trước mắt nhìn lên: đường nét ***g ngực căng đầy, múi bụng sắp xếp đều đặn cân xứng, xương hông làm mơ hồ thấy được dấu vết của háng và bắp đùi rắn chắc... (Ồ////Ồ)

Bối Hiểu Ninh cảm thấy ngực một trận nóng lên, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng thở dốc, hắn lập tức ngừng đầu, liền định phải ánh mắt nóng bỏng của Lăng Tiểu đang nhìn mình chằm chằm.

Bối Hiểu Ninh vội vàng bối rối buông hai tay, lùi về phía sau hai bước, mặt đỏ lên, xoay người bỏ chạy luôn. Lăng Tiểu không chế chính mình, không có với tay đi kéo hắn lại, hắn đã chạy ra khỏi phòng ngủ của mình.

Thất vọng ngồi trở lại trên giường, Lăng Tiểu cúi đầu nhìn khóa quần đã bị kéo một nửa, gờ tay tự tát cho mình một phát.

Ngày thứ hai lúc Bối Hiểu Ninh dậy thì đã thấy Lăng Tiểu đang ngồi trên ghế salon.

“Sao lại dậy sớm thế?”

“Tay bị đau, không ngủ được.”

Bối Hiểu Ninh lúc này mới nhớ ra tối hôm qua đã quên cho Lăng Tiểu uống thuốc. Hắn vội vàng rót chén nước, đem thuốc đưa cho Lăng Tiểu. Nhìn y uống thuốc xong, Bối Hiểu Ninh ngồi xổm xuống bên người kéo tay y xem, cổ tay đã sưng vù lên như cái bánh bao.

“Thuốc tê lúc nào hết tác dụng vậy?”

“Buổi sáng lúc năm, sáu giờ gì đấy.”

“Người vẫn không có ngủ sao?” Bối Hiểu Ninh ngẩng đầu nhìn Lăng Tiểu.

Lăng Tiểu vẻ mặt ủy khuất mếu máo, “Trở mình một chút liền đau kinh khủng, tỉnh cả ngủ. Vẫn mơ mơ màng màng, nằm mơ loạn thất bát tao (lung tung) cái gì đấy thì phải. Mơ thấy người rồi... Úi da!”

Bối Hiểu Ninh ném tay Lăng Tiểu lại về, “Uống thuốc là hết đau rồi. Ta đi nấu ít cháo cho người.”

“Người ăn hiệp ta! Bắt nạt bệnh nhân!”

“Chính xác đấy!”

Nấu xong cháo, Bối Hiểu Ninh cắt hai cái bánh bao, thêm hai quả trứng gà rán. Lăng Tiểu ngửi thấy mùi thơm, lắc lư lắc lư đi tới trước quầy bar. Bối Hiểu Ninh cho một ít đậu phụ cho vào trong chén cháo, đưa cho y. Lăng Tiểu sục sọt sọt sọt ăn liên tiếp mấy bát, lại ăn thêm mấy cái bánh bao, sau đó xoa xoa cằm a chùi cái miệng, “Người nấu cơm ăn rất là ngon nha!”

Bối Hiểu Ninh cũng ăn xong rồi, “Thật hả? Cảm ơn người.” Hắn cầm chén đĩa bưng đi, “Bây giờ người ở nhà một lát, ta ra ngoài một chuyến.”

“Người đi làm gì?”

“Ân... Ngày hôm qua mẹ ta nói bà giúp ta khuyên nhủ cha, giờ ta quay về một chuyến giải thích với ông. Sau đó ta sẽ lấy lại được chìa khóa nhà, nếu không thì ta không về căn hộ được, cũng không thể cứ ở ngoài mãi. Ta đi gọi điện thoại, xem bà đã khuyên giải được chút nào chưa.”

Lăng Tiểu lên tiếng ho một cái, đứng lên xoay người đi ra ghế salon.

Bối Hiểu Ninh cầm lấy điện thoại cùng chìa khóa của Lăng Tiểu, đi giày đi ra ngoài cửa, lúc hần đóng cửa thì nhìn thoáng qua trong phòng. Lăng Tiểu sắc mặt đang cực kỳ cực kỳ khó nhìn điên cuồng ầm ầm cái điều khiển TV.

Bối Hiểu Ninh tại khu phụ cận tìm được một buồng điện thoại công cộng. Cầm lấy ống nghe, hần nghĩ nghĩ một chút rồi mới bắt đầu quay số điện thoại.

“Ừ?”

“Mẹ.”

“Hiểu Ninh? Số điện thoại nào thế này hả? Sao lại không giống lần trước?”

“Ân, con ở bên ngoài dùng điện thoại công cộng mà.”

“Sao không dùng điện thoại nhà đồng nghiệp người mà gọi?”

“Có người khác bên cạnh nói chuyện không được tự nhiên a.”

“Ta ngày hôm qua nói chuyện với cha người, ông trách người sao không nói rõ ra chuyện sớm một chút, người mau quay về đi. Bà nội người cũng gọi điện thoại mắng cho cha người một trận rồi.”

“Ân... Mẹ. Con nghĩ... qua vài ngày nữa mới trở về.”

“Qua vài ngày?! Tại sao a?”

“Ân... Là đồng nghiệp của con xảy ra chút chuyện, con muốn giúp đỡ y một chút.”

“Nhưng là... Người hay là cứ về trước một chuyến đã.”

“Bây giờ con không tiện ly khai y. Ân... thêm vài ngày nữa con liền trở về.”

Đầu dây bên kia lặng đi một lúc, “Aiz, được rồi. Người đã lớn như vậy, làm chuyện gì cũng phải biết chừng mực, mẹ cũng không nói thêm cái gì nữa. Người cứ ở lại giúp y đi vậy, xong chuyện thì mau mau quay về. Khoảng bao nhiêu ngày a?”

“Đại khái khoảng hai mươi mấy ngày a.”

“Thời gian dài như vậy? Người không phải đi làm hả?”

“Mẹ đừng lo, con sẽ không chậm trễ công việc.”

“Được rồi, trước khi về nhớ gọi điện thoại cho ta.”

“Vâng, được a.”

Buông điện thoại, Bối Hiểu Ninh nhìn bốn phía một chút, sau đó đi mua mấy tờ tạp chí.

Lúc về nhà Lăng Tiểu mở cửa ra Bối Hiểu Ninh liền bị làm cho phát hoảng, đầy một phòng toàn là khói.

“Khụ khụ khụ... Người đang làm cái gì vậy?! Đốt nhà hả?!”

Bối Hiểu Ninh vọt tới bên cửa sổ, vội vàng mở hết cửa ra.

“Người lúc nào thì đi?” Thanh âm Lăng Tiểu rất thấp.

Bối Hiểu Ninh đi đến bên cạnh y, ném hai tờ tạp chí lên ghế salon, “Xem ta mua cho người cái gì a. Xem cái này sẽ không đau tay nữa.”

Lăng Tiểu vẫn như trước khuôn mặt âm trầm, hai tròng mắt vẫn nhìn chăm chăm TV, “Người lúc nào thì đi?”

Bối Hiểu Ninh ngồi vào bên cạnh y, “Chờ người khỏe lại thì ta mới đi.”

Lăng Tiểu không nhúc nhích, mặt dần giãn ra. Một lát sau, y nghiêng đầu, “Thật không?”

“Ừ.”

Lăng Tiểu mím miệng cười, vui vẻ, vươn tay lấy báo trên ghế salon, “Đây là cái gì?”

“Tất cả đều là tạp chí của nam giới có mấy cô nàng mỹ nữ nha.”

Lăng Tiểu cầm tờ tạp chí lên giở hai cái, “Ta thích xem người thật cơ.”

“Này! Đừng có mà được voi đòi tiên nhá!”

Lăng Tiểu đứng lên, đi tới tủ đĩa bên cạnh, “Mấy ngày trước ta mua mấy cái đĩa phim, chúng ta xem đi?” Vừa nói y vừa lấy ra hai cái đĩa DVD ném cho Bối Hiểu Ninh.

Bối Hiểu Ninh cầm lấy nhìn thoáng qua, một cái là hình phim giết người biến thái của Mỹ, một cái là phim Ý.

“Hừ! Biết ngay là người chỉ hứng thú với mấy cái loại này!” Bối Hiểu Ninh lấy cái đĩa phim Mỹ nhét vào đầu đĩa.

“Gì mà hứng thú? Cái này gọi là phát tiết, cái này chính là nhân tính!” (xem phim giết người thì nhân tính chỗ nào? =.=|||) Lăng Tiểu đặt lại mông xuống ghế salon, vắt chân nhìn Bối Hiểu Ninh loay hoay, “Xem cái này có thể giúp vết thương mau lành nha.”

“Quên đi, người tốt nhất nên cẩn thận xem xong rồi làm miệng vết thương nứt ra là xong á!”

Xem hết cái phim giết người biến thái của Mỹ, Bối Hiểu Ninh cảm thấy có chút buồn nôn, cắt hai quả cam mang ra ăn. Lăng Tiểu bĩu môi, “Làm giả quá, cái chân thối rửa nát kia, lại còn cái đầu...”

“Người đừng nói nữa!” Bối Hiểu Ninh cầm một miếng cam kịp thời nhét luôn vào miệng Lăng Tiểu, vừa đứng dậy đi thay mở cái đĩa khác.

Phim tình cảm Ý cũng xem xong hết rồi. Bối Hiểu Ninh cảm thấy trống ngực có hơi bị nhanh một tý. Lăng Tiểu còn chưa thỏa mãn mà cảm thán một tiếng, “Ai nha! Cái này là mông thật to ngực thật to nha, không sai!” Nói xong y giơ chân chạm chạm Bối Hiểu Ninh, “Aiz? Người xem người nên là một đại cô nương thì thật tốt nha.”

“Cút!” Bối Hiểu Ninh đạp lại cái chân Lăng Tiểu, “Ta cũng không có mông to ngực to gì hết á!”

Lăng Tiểu nheo hai tròng mắt lại coi Bối Hiểu Ninh, “Người nha... Không có ta cũng chịu nha. Có cái mặt tròn tròn với lại sờ sờ eo là được~.”

Bối Hiểu Ninh túm cái gối dựa quăng qua, “Người đã bị thương thế rồi, còn dám nói hưu nói vượn?! Coi chừng ta thành kẻ giết người điên cuồng cho người làm cái xác luôn á!”

“Hay nha! Ta đây liền biến thành kẻ yêu điên cuồng đem người thượng luôn nha!”

“Người... Tối nay không cho người uống thuốc, cho đau chết luôn!”

Đích đích đích đích! Chuồng cửa vang.

“Ai nhĩ?” Bối Hiểu Ninh nói thầm một câu, đi ra cửa, cầm lấy ống nghe. Trên màn hình xuất hiện vài bóng người.

“Tiểu ca! Ta là Vương Bư, bọn ta đến xem người.”

Bối Hiểu Ninh ấn nút mở chốt cửa, rồi mở cửa. Thoáng một cái Vương Bư liền cũng một đám người vù vù ào ào chạy ngay vào trong nhà.

Tiếp theo từ xé chiều bắt đầu, trong nhà Lăng Tiểu người thấy cũng như không. Bối Hiểu Ninh liền hối hận, vốn nghĩ Lăng Tiểu bị thương, ở nhà một mình thật đáng thương, cho nên mới muốn ở lại chăm sóc y, nhưng lần này thật là thất bại mà, mình nghiễm nhiên lại thành nha đầu cho y sai sử. Ngày thứ nhất,

hắn tức thì thành người bưng trà rót nước, rửa hoa quả còn không nói, còn phải liên tục giải thích với mọi người mình là ai.

2 ngày sau, không chỉ có tủ lạnh hai bên chật ních đồ gì đấy mọi người mang đến nhồi vào, trên mặt đất cũng một đồng đủ các loại đồ ăn.

Tối buổi tối, mọi người về hết, Bối Hiểu Ninh khoanh tay, nhìn bánh kem, trứng gà, lại cả một con gà đàn ra với các loại thuốc bổ đầy đất nói: “Ta cảm thấy người bây giờ được chăm giống như là phụ nữ sắp ở cữ vậy~?”

Lăng Tiểu đi tới sau Bối Hiểu Ninh, cũng xem một tý, “Ân, nói đến ở cữ... Ta ngày mai muốn ăn cháo trứng với canh gà hầm nấm!”

Bối Hiểu Ninh liền quay ngay đầu lại, “Cuộc sống người phải tự mình gánh vác đi, không có tư cách đòi hỏi người khác nhá!”

Cháo trứng nà~

Canh gà hầm nấm nè

~About these ads

15. Chương 15

Buổi sáng Bối Hiểu Ninh làm tốt cháo rồi luộc trứng gà, cũng làm thêm canh nấm.

Theo như Lâm Uy dặn dò, hôm nay chính là ngày đi đổi thuốc.

Ăn xong điểm tâm, Bối Hiểu Ninh đơn giản thu thập một chút. Lúc về phòng thay quần áo xong đi ra thì thấy Lăng Tiểu đang một chân dẫm lên ghế salon vừa xem TV vừa hút thuốc lá. Bên cạnh thả một cái quần với một cái áo sơmi.

“Người cũng muốn thay quần áo?”

“Đương nhiên.”

“Người mỗi lần thay quần áo tốn sức muốn chết, mặc áo ngủ đi thôi.”

“Như vậy sao được?!”

“Chúng ta lái xe trực tiếp đến bệnh viện luôn rồi. Hơn nữa người bị thương như vậy, ai nhìn người hả?!”

“Y tá tiểu thư.” Lăng Tiểu vẽ mặt cực kỳ kiên quyết.

Bối Hiểu Ninh đành thở dài, “Được được được, thay thì thay vậy!”

Lăng Tiểu đứng lên tự mình cởi cúc áo ngủ, Bối Hiểu Ninh giúp y cởi ra. Lăng Tiểu lại một tay kéo quần ngủ xuống, quần xếp một đồng trên mặt đất, lộ ra hai cái chân vừa dài vừa thẳng. Bối Hiểu Ninh cầm lấy quần jean, Lăng Tiểu ngồi lại trên ghế salon, cho chân luồn vào trong ống quần, sau đó lại đứng lên. Bối Hiểu Ninh cho y tự xách quần, động tác cực kỳ nhanh giúp y kéo khóa quần.

“Người chậm một chút nha! Muốn lấy mệnh căn(*) ta hả!” Lăng Tiểu oa một tiếng.

(*) mệnh căn: vâng ~ nó là sinh mạng, là gốc rễ của Tiểu ca ạ ~ là cái-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-đấy ~ (///v///)

“Người nghĩ mệnh căn mình có bao nhiêu hoành tráng chứ? Ở đâu mà dễ bị kẹp như vậy?!” Bối Hiểu Ninh trông đại lưng vào.

“Người có muốn xem nó thế nào không?” (>///<) “khỏi=” cần!=” ta=” không=” muốn=” bị=” đau=” mất=” hột.=”” bối=”” hiểu=”” ninh=”” hung=”” hăng=”” mà=”” cài=”” lại=”” thất=”” lưng.=”” “ái?!=”” người=”” để=”” ta=”” tự=”” cài=”” được.=”” thất=”” chặt=”” như=”” vậy=”” làm=”” gì?=”” nói=”” lỏng=”” ra=”” chút.=”” bối=”” hiểu=”” ninh=”” đành=”” giúp=”” y=”” cởi=””

ra=" cái=" lại=" "xuống=" một=" chút.=" " bối=" hiểu=" ninh=" kéo=" xuống=" cho=" y=" một=" tý.=" "xuống=" thêm=" chút=" nữa.=" "xuống=" chút=" nữa=" là=" lộ=" mao=" đó!=" (mao="lông" ò//ó)=" "phải=" kéo=" quần=" lót=" lên=" sát=" cạnh=" chứ=" a!=" "có=" quần=" áo=" che=" rồi,=" ai=" nhìn=" thấy=" được?!=" ...=" giày=" vò=" khổ=" sở=" nửa=" tiếng=" đồng=" hò,=" cuối=" cũng=" hai=" người=" cũng=" ra=" cửa.=" (=///=) lên=" xe,=" đến=" bệnh=" viện.=" bác=" sĩ=" nói=" vết=" thương=" kín=" miệng=" rất=" tốt,=" giúp=" y=" tháo=" băng=" trên=" đầu=" rồi=" đổi=" lại=" thuốc.=" trên=" đường=" trở=" về,=" lảng=" tiểu=" nói=" muốn=" đi=" một=" chỗ.=" tài=" xế=" taxi=" lái=" xe=" đến=" một=" tiểu=" khu=" cách=" bệnh=" viện=" không=" xa=" lắm.=" sau=" đó=" y=" để=" bối=" hiểu=" ninh=" trên=" xe=" chờ,=" tự=" mình=" xuống=" xe.=" qua=" khoảng=" hai=" mươi=" phút=" đồng=" hò,=" lảng=" tiểu=" quay=" lại,=" trong=" tay=" thêm=" hai=" tờ=" giấy.=" lúc=" y=" lên=" xe,=" bối=" hiểu=" ninh=" liếc=" mắt=" nhìn=" trên=" tay=" y,=" vốn=" là=" hai=" cái=" biên=" lai,=" ở=" trên=" viết=" tầng=" mười=" phòng=" 502.=" bối=" hiểu=" ninh=" không=" nhin=" được,=" hỏi,=" "đây=" là=" chỗ=" nào=" vậy?=" "ân.=" là=" căn=" hộ=" khác=" của=" ta.=" phải=" trả=" các=" loại=" biên=" lai=" hàng=" tháng.=" (ta=" chém=" ">" "<)" "căn=" hộ=" khác?!=" "ân.=" ông=" ngoại=" ta=" trở=" về=" ta=" nói=" sẽ=" cùng=" ông=" ở=" chỗ=" này.=" "ông=" ngoại=" người?!=" lần=" đầu=" tiên=" được=" nghe=" lảng=" tiểu=" nhắc=" đến=" thân=" nhân=" của=" y,=" bối=" hiểu=" ninh=" có=" chút=" giật=" mình.=" "ân,=" bình=" thường=" ông=" đều=" ở=" nước=" ngoài.=" nói=" xong=" lảng=" tiểu=" quay=" mặt=" sang=" một=" bên,=" nhìn=" ra=" ngoài=" cửa=" xe,=" không=" buồn=" nói=" nữa.=" thấy=" lảng=" tiểu=" không=" muốn=" nói=" thêm=" nữa,=" bối=" hiểu=" ninh=" cũng=" sẽ=" không=" hỏi=" lại,=" trong=" lòng=" đã=" có=" cái=" gì=" đó=" dần=" dần=" trầm=" xuống.=" đúng=" vậy!=" tổng=" cộng=" mình=" biết=" y=" cũng=" được=" không=" bao=" lâu,=" lại=" nói=" cuộc=" sống=" của=" mình=" với=" y=" còn=" cách=" nhau=" xa=" vạn=" dặm.=" chuyện=" của=" y=" mình=" lại=" không=" biết=" gì=" cả,=" ngay=" đến=" nguyên=" nhân=" y=" bị=" thương=" nếu=" mình=" không=" có=" hỏi,=" chỉ=" sợ=" đến=" bây=" giờ=" cũng=" không=" biết=" được=" tại=" sao,=" lấy=" đâu=" ra=" tư=" cách=" có=" thể=" tùy=" tiện=" hỏi=" han=" chuyện=" nhà=" của=" y=" đây?=" lảng=" tiểu=" cùng=" bối=" hiểu=" ninh=" không=" nói=" chuyện,=" không=" khí=" trong=" xe=" bỗng=" trở=" nên=" trầm=" lắng.=" tài=" xế=" mở=" radio,=" bên=" trong=" vang=" lên=" vài=" lời=" ca=" của=" một=" tay=" nghệ=" sĩ=" già.=" "...=" vẫn=" biết=" rằng=" không=" tránh=" được=" thương=" tâm,=" mỗi=" sáng=" bừng=" tỉnh=" khỏi=" giấc=" mộng,=" có=" một=" số=" việc=" hiện=" tại=" không=" cần=" hỏi,=" có=" một=" số=" người=" vĩnh=" viễn=" không=" cần=" chờ.....=" vâng,=" thưa=" các=" thính=" giả,=" "một=" đường=" thông=" suốt=" điểm=" ca=" thái=" đến=" đây=" là=" kết=" thúc,=" tiếp=" theo=" là=" thời=" gian=" quảng=" cáo.=" bạn=" bị=" tiểu=" ra=" máu,=" đi=" tiểu=" đau,=" nước=" tiểu=" đục=" thật=" khổ=" sở=" đúng=" không?=" hãy=" tìm=" đến=" bệnh=" viện=" hùng=" phong=" vương=" y=" với=" các=" y=" bác=" sĩ=" hàng=" đầu=" về=" tuyến=" tủy=" sinh,=" tuyến=" viêm!=" bạn=" có=" rối=" loạn=" dương=" cương,=" sớm=" tiết,=" bất=" lực=" thật=" thống=" khổ=" phải=" không?=" làm=" cho=" bạn=" từ=" nay=" về=" sau=" không=" phải=" quần=" bách,=" làm=" cho=" nang=" từ=" nay=" về=" sau=" không=" phải=" cô=" đơn,=" hãy=" tìm=" đến=" bệnh=" viện=" hùng=" phong=" vương=" y!!=" có=" vấn=" tuyến=" tiền=" liệt.....=" (chết=" mất~=" ^=" |||) tới=" nhà=" rồi,=" còn=" chưa=" kịp=" xuống=" xe,=" bối=" hiểu=" ninh=" liên=" thấy=" trước=" cửa=" có=" hai=" người=" một=" nam=" một=" nữ=" đang=" đứng.=" "ny=" để=" á?=" cát=" ân?=" lảng=" tiểu=" cũng=" thấy,=" mở=" cửa=" xuống=" xe.=" cát=" ân=" đi=" lại=" phía=" này,=" "tiểu=" ca,=" ân=" chuông=" cửa=" mà=" không=" ai=" ra=" mở,=" vừa=" định=" gọi=" điện=" thoại=" cho=" anh.=" vào=" nhà=" cát=" ân=" mang=" mấy=" đồ=" vật=" này=" nọ=" để=" xuống,=" lảng=" tiểu=" tiếp=" bọn=" họ=" ngồi=" xuống,=" bối=" hiểu=" ninh=" đến=" quầy=" bar=" pha=" trà.=" ny=" để=" á=" đầu=" tiên=" là=" ngac=" nhiên=" hỏi=" về=" thương=" thế=" của=" lảng=" tiểu,=" sau=" đó="

quay=" nhìn=" lướt=" qua=" bói=" hiểu=" ninh,=" "đấy=" có=" phải=" anh=" chàng=" dễ=" nhìn=" ngày=" đó=" bị=" ta=" lời=" lên=" sân=" khấu=" không?"=" "nga,=" là=" bằng=" hữu=" của=" ta,=" bói=" hiểu=" ninh,=" trong=" nhà=" hân=" xảy=" ra=" chuyện=" nên=" ở=" nhờ=" nhà=" ta=" vài=" ngày,=" vừa=" lúc=" ta=" lại=" bị=" thương,=" hân=" thuận=" tiện=" liền=" chiếu=" cổ=" ta=" một=" chút."=" bói=" hiểu=" ninh=" bưng=" trà=" tới,=" "hiếu=" ninh,=" đây=" là=" ny=" để=" á=" và=" cát=" ân,=" người=" đã=" gặp=" qua=" rồi,=" "xin=" chào,=" "xin=" chào,=" bói=" hiểu=" ninh=" cười=" theo=" chào=" hỏi=" bọn=" họ,=" lại=" xoay=" người=" ra=" quây=" bar=" lấy=" hoa=" quả,=" hân=" mở=" tủ=" lạnh=" lấy=" mấy=" lạng=" hoa=" quả,=" bỏ=" nilon,=" thấy=" mấy=" trái=" xoài=" bên=" trong=" đã=" chín=" vừa=" đủ,=" có=" thể=" ăn=" rồi,=" vì=" thể=" cầm=" xoài=" ra,=" bắt=" đầu=" lấy=" dao=" gọt=" vỏ,=" vừa=" mới=" gọt=" vài=" đường=" thì=" cát=" ân=" đi=" đến,=" "ăn=" xoài=" như=" vậy=" không=" đúng=" nga!=" mắt=" công=" lại=" không=" đúng,=" "a?=" thể....=" ăn=" như=" thể=" nào?"=" bói=" hiểu=" ninh=" ngượng=" ngừng=" cười=" cười,=" cát=" ân=" đi=" đến=" bên=" người=" bói=" hiểu=" ninh,=" "để=" ta,=" cát=" ân=" lấy=" dao=" nhỏ=" cũng=" trái=" xoài,=" lấy=" đường=" gần=" chính=" giữa=" chỗ=" hột=" xoài=" cắt=" một=" nửa,=" sau=" đó=" ở=" chỗ=" thịt=" quả=" cắt=" ra=" cắt=" vài=" đường=" chữ=" thập,=" cuối=" cùng=" theo=" vỏ=" trái=" đẩy=" về=" phía=" trước,=" toàn=" bộ=" thịt=" quả=" đều=" lộ=" ra,=" "đó!=" cầm=" ăn=" như=" vậy=" cũng=" rất=" tiện,=" cát=" ân=" cầm=" miếng=" xoài=" cho=" lên=" miệng=" thử=" vị=" một=" chút,=" bói=" hiểu=" ninh=" ngạc=" nhiên=" mở=" to=" hai=" mắt=" nhìn,=" "wa?!=" thật=" a!=" hân=" lập=" tức=" cầm=" lấy=" dao,=" bắt=" chước=" bộ=" dáng=" cát=" ân=" cắt=" xoài,=" "cách=" này=" thật=" là=" hay!=" không=" lạng=" phí=" cũng=" không=" bị=" cắt=" nham=" nhỡ=" người=" thật=" thông=" minh!=" bói=" hiểu=" ninh=" hưng=" phấn=" nhìn=" về=" phía=" cát=" ân,=" mắt=" to=" xanh=" biếc=" của=" cát=" ân=" qua=" hàng=" lóng=" mi=" đen=" dày=" tỏa=" ra=" hai=" luồng=" sáng=" nhu=" hòa,=" cong=" lên=" khỏe=" miệng,=" nở=" nụ=" cười,=" "cái=" gì=" mà=" thông=" minh=" đâu,=" trước=" đây=" lúc=" ta=" đi=" vân=" nam=" thì=" được=" người=" khác=" dạy=" cho=" thôi,=" "vannam?=" ta=" cũng=" có=" đi=" rồi!=" người=" là=" đi=" chỗ=" nào=" a?=" "ta=" và=" ny=" để=" á=" cùng=" đi=" qua.....=" bói=" hiểu=" ninh=" cao=" hứng=" tiếp=" tục=" gọt=" các=" loại=" hao=" quả=" cùng=" cát=" ân=" trò=" chuyện,=" hoàn=" toàn=" không=" chú=" ý=" vài=" lần=" lạng=" tiểu=" bán=" qua=" ánh=" nhìn=" sắc=" bén,=" một=" lát=" sau,=" bói=" hiểu=" ninh=" bê=" đĩa=" hoa=" quả=" được=" cắt=" gọt=" cẩn=" thận=" cùng=" cát=" ân=" đi=" ra,=" lạng=" tiểu=" lúc=" đó=" mới=" nói=" xong=" quy=" trình=" phẫu=" thuật=" cực=" kỳ=" khoa=" trương=" cho=" ny=" để=" á,=" khiến=" nằng=" nhặn=" lại=" hàng=" mi=" tuyệt=" đẹp,=" đem=" tay=" phải=" bị=" thương=" của=" lạng=" tiểu=" để=" trước=" ngực,=" cầm=" động=" an=" ủi=" y,=" bói=" hiểu=" ninh=" liếc=" mắt=" nhìn=" lạng=" tiểu=" một=" cái,=" tức=" giận=" nói:=" "người=" đừng=" nghe=" y=" ở=" đó=" nói=" loạn,=" bác=" sĩ=" nói,=" y=" khỏe=" như=" trâu,=" vết=" thương=" lành=" miệng=" rất=" tốt,=" so=" với=" người=" khác=" nhanh=" hơn=" nhiều,=" "uy!=" bác=" sĩ=" nói=" thân=" thể=" ta=" có=" tổ=" chất=" tốt,=" phải=" thể=" chứ?!=" nói=" xong=" lạng=" tiểu=" cầm=" một=" miếng=" xoài=" định=" cho=" vào=" miệng,=" bói=" hiểu=" ninh=" một=" phen=" cướp=" lại,=" "ăn=" xoài=" rất=" nóng,=" người=" bây=" giờ=" không=" ăn=" được=" cho=" người,=" ăn=" cái=" này,=" bói=" hiểu=" ninh=" cầm=" một=" miếng=" táo=" đưa=" qua,=" lạng=" tiểu=" nhăn=" hết=" cả=" mặt=" mày=" lại,=" "ta=" không=" thích=" ăn=" táo,=" "không=" được!=" phải=" ăn,=" táo=" có=" rất=" nhiều=" dinh=" dưỡng!=" lạng=" tiểu=" cầm=" lấy=" miếng=" táo,=" cố=" mà=" cắn=" một=" miếng,=" ny=" để=" á=" nở=" nụ=" cười,=" "hi!=" tiểu=" ca=" cũng=" có=" thời=" điểm=" mất=" hết=" oai=" phong=" nha?=" ăn=" xong=" hoa=" quả=" lại=" ngồi=" thêm=" một=" lúc,=" ny=" để=" á=" cùng=" cát=" ân=" đứng=" dậy=" nói=" phải=" đi,=" bói=" hiểu=" ninh=" muốn=" giữ=" họ=" lại=" cùng=" ăn=" cơm=" chiều,=" họ=" nói=" còn=" phải=" đi=" diễn,=" liền=" rời=" khỏi,=" sau=" khi=" tiễn=" bọn=" họ=" rời="

đi,=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "một=" "bên=" "dọn=" "chén=" "trà=" "và=" "đĩa=" "trái=" "cây,=" "mặt=" "bên=" "hỏi=" "một=" "câu=" "ny=" "đế=" "á=" "và=" "cát=" "ân=" "là=" "huynh=" "muội=" "nhĩ?"=" "ân,=" "ngươi=" "sao=" "biết?"=" "rất=" "rõ=" "ràng=" "a,=" "là=" "lai=" "giữa=" "ân=" "độ=" "hoặcpakistanvới=" "âu=" "mĩ=" "ha?"=" "hình=" "như=" "là=" "con=" "lai=" "anh-ấn=" "nhưng=" "mà=" "họ=" "đã=" "ở=" "trung=" "quốc=" "mười=" "mấy=" "năm."=" "chẳng=" "trách=" "tiếng=" "trung=" "tốt=" "như=" "vậy."=" "lãng=" "tiểu=" "châm=" "điều=" "thuốc,=" "ngươi=" "vừa=" "rồi=" "cũng=" "cát=" "ân=" "nói=" "cái=" "gì=" "vậy?"=" "nói=" "đến=" "cao=" "hứng=" "như=" "thế."=" "nga,=" "nói=" "chuyện=" "chúng=" "ta=" "đều=" "từng=" "đi=" "vannam."=" "ngươi=" "về=" "sau=" "ít=" "tiếp=" "xúc=" "với=" "hắn=" "thôi."=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "ngẩng=" "đầu,=" "khó=" "hiếu=" "nhìn=" "lãng=" "tiểu,=" "vi=" "cái=" "gì?"=" "hắn=" "là=" "gay."=" "a?"=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "suy=" "nghĩ=" "một=" "chút,=" "có=" "sao=" "đâu?"=" "làm=" "bạn=" "thôi=" "cũng=" "được=" "mà?"=" "ta=" "thấy=" "hắn=" "tốt=" "lắm=" "a."=" "ngươi...=" "tùy=" "ngươi!"=" "lãng=" "tiểu=" "từ=" "ghế=" "salon=" "đứng=" "bật=" "dậy,=" "không=" "chịu=" "được=" "nữa!=" "ta=" "muốn=" "tắm=" "rửa!"=" "tắm=" "rửa?"=" "ngươi=" "như=" "thế=" "thì=" "tắm=" "thế=" "nào?"=" "tắm=" "trong=" "bồn."=" "lãng=" "tiểu=" "thở=" "hồn=" "hể=" "tức~)=" "đi=" "về=" "phòng=" "ngủ."=" "vậy=" "ta=" "giúp=" "ngươi=" "chuẩn=" "bị=" "nước?"=" "không=" "cần!=" "vậy=" "ta=" "giúp=" "ngươi=" "cởi=" "quần=" "áo?"=" "không=" "cần!=" "áo=" "sơmi=" "không=" "vướng=" "vào=" "đầu,=" "ta=" "từ=" "từ=" "cởi=" "là=" "được."=" "lãng=" "tiểu=" "không=" "quay=" "đầu=" "lại=" "mà=" "đi=" "vào=" "phòng."=" "nhìn=" "y=" "tức=" "giận,=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "thầm=" "cầm=" "thấy=" "buồn=" "cười,=" "chẳng=" "buồn=" "để=" "ý=" "đến=" "y."=" "mở=" "tủ=" "lạnh=" "ra=" "lấy=" "một=" "cái=" "đùi=" "gà,=" "sau=" "đó=" "bắt=" "đầu=" "rửa=" "nắm.= "bối=" "hiếu=" "ninh=" "cầm=" "gà,=" "nắm=" "cùng=" "các=" "loại=" "gia=" "vị=" "nêm=" "đầy=" "đủ=" "vào=" "nồi,=" "lãng=" "tiểu=" "lại=" "từ=" "trong=" "phòng=" "hét=" "âm=" "lên,=" "hiếu=" "ninh!=" "hiếu=" "ninh!=" "âm=" "thanh=" "từ=" "nhà=" "tắm=" "truyền=" "ra.= "bối=" "hiếu=" "ninh=" "đi=" "tới=" "cửa=" "nhà=" "tắm=" "lớn,=" "làm=" "sao=" "vậy?"=" "ta=" "ngứa=" "lưng=" "quá,=" "nhưng=" "mà=" "với=" "không=" "tới,=" "ngươi=" "giúp=" "ta=" "chà=" "lưng=" "được=" "không?"=" "ngươi=" "chờ=" "một=" "chút."=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "quay=" "lại=" "phòng=" "khách,=" "bật=" "nhỏ=" "lửa,=" "sau=" "đó=" "vào=" "nhà=" "tắm=" "cùng=" "lãng=" "tiểu.= "trong=" "phòng=" "hơi=" "nước=" "dày=" "đặc.tayphải=" "lãng=" "tiểu=" "buông=" "xuống=" "bên=" "ngoài=" "bồn=" "tắm,=" "cả=" "thân=" "thế=" "đều=" "ngâm=" "ở=" "trong=" "nước.= "bối=" "hiếu=" "ninh=" "cầm=" "lấy=" "bông=" "tắm=" "bên=" "cạnh,=" "lãng=" "tiểu=" "từ=" "trong=" "nước=" "bước=" "ra,=" "ngồi=" "lên=" "thành=" "bồn=" "tắm.= "bối=" "hiếu=" "ninh=" "chà=" "chà=" "vài=" "cái,=" "không=" "bắn=" "a,=" "cái=" "gì=" "cũng=" "không=" "có."=" "thế=" "sao=" "lại=" "ngứa=" "ngứa=" "khó=" "chịu=" "như=" "vậy?"=" "có=" "khi=" "là=" "hôm=" "đó=" "bị=" "dính=" "máu=" "trên=" "đầu=" "chảy=" "xuống=" "cũng=" "nên."=" "hả?!=" "ta=" "lấy=" "sữa=" "tắm=" "giúp=" "ngươi=" "chà=" "sạch."=" "được."=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "lấy=" "sữa=" "tắm=" "đổ=" "vào=" "miếng=" "bọt=" "biển,=" "vò=" "vò=" "ra=" "bọt=" "rồi=" "chà=" "lên=" "lưng=" "lãng=" "tiểu.= "hắn=" "cắn=" "thận=" "mà=" "xem=" "hình=" "xăm=" "con=" "rồng=" "trên=" "lưng=" "lãng=" "tiểu,=" "lúc=" "này=" "mới=" "phát=" "hiện=" "kỳ=" "thật=" "hình=" "xăm=" "rồng=" "này=" "cũng=" "rất=" "đẹp=" "rất=" "tinh=" "xảo,=" "vốn=" "là=" "hình=" "xăm=" "kiểu=" "truyền=" "thống,=" "dùng=" "đen=" "trắng=" "hai=" "màu=" "vậy=" "mà=" "tròng=" "mắt=" "cùng=" "một=" "ít=" "vậy=" "rồng=" "cũng=" "lóc=" "ra=" "quang=" "mang.= "lãng=" "tiểu=" "vừa=" "động,=" "rồng=" "cũng=" "đi=" "chuyển=" "theo,=" "hơn=" "nữa=" "phòng=" "tắm=" "toàn=" "hơi=" "nước,=" "con=" "rồng=" "đó=" "trông=" "cứ=" "như=" "chuẩn=" "bị=" "từ=" "tắm=" "lưng=" "rộng=" "cửa=" "lãng=" "tiểu=" "bay=" "xuống.= "bối=" "hiếu=" "ninh=" "nhìn=" "đến=" "xuất=" "thần,=" "động=" "tác=" "trên=" "tay=" "ngày=" "càng=" "chậm.= "ngày=" "càng=" "nhẹ.= "lãng=" "tiểu=" "đoán=" "được=" "hắn=" "là=" "hắn=" "đang=" "nhìn=" "hình=" "xăm=" "của=" "mình,=" "quay=" "đầu=" "lại=" "vừa=" "định=" "hỏi,=" "nhưng=" "lại=" "phát=" "hiện=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "mình=" "đây=" "mồ=" "hôi,=" "quần=" "áo=" "cũng=" "có=" "chút=" "ẩm=" "ướt."=" "nóng=" "rồi=" "a?"=" "a?"=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "sửng=" "sốt,=" "ân,=" "trong=" "phòng=" "toàn=" "là=" "hơi=" "nước=" "nóng=" "bốc=" "lên."=" "ngươi=" "cởi=" "bốt=" "áo=" "ra=" "đi,=" "dán=" "ở=" "trên=" "ngươi=" "khó=" "chịu=" "lắm."=" "ân,=" "được."=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "đứng=" "lên=" "cởi=" "t-shirt,=" "mở=" "cửa=" "ném=" "vào=" "phòng=" "ngủ."=" "hắn=" "quay=" "lại=" "cầm=" "lại="

lấy=" bọ=" biể,=" lắ=" tiể=" xoay=" ngư=" lại,=" "phía=" trướ=" cũ=" chà=" giúp=" ta=" luôn=" nha."=" "tự=" ngư=" chà=" đượ=" mà?=" đừ=" nói=" với=" không=" tới?=" "nhưng=" mà=" ngư=" chà=" rất=" thoả=" mái,=" hơn=" nữa=" ngư=" nói=" ta=" làm=" sao=" đùng=" tay=" trái=" để=" cọ=" cánh=" tay=" trái=" hả?=" bói=" hiểu=" ninh=" cười=" cười,=" không=" thể=" làm=" gì=" khác=" hơn=" là=" lại=" vò=" vò=" bọ=" xà=" phòng=" trên=" miể=" bọ=" biể=" quết=" quết=" lên=" trướ=" ngực=" lắ=" tiể.= " quết=" quết=" xoa=" xoa=" mộ=" lúc,=" bầu=" không=" khí=" trong=" phòng=" tắm=" liền=" có=" chút=" không=" đúng=" lắ~.= " lắ=" tiể=" tận=" lực=" kiể=" chế=" không=" nhìn=" chăm=" chăm=" vào=" thân=" thể=" bói=" hiểu=" ninh,=" nhưng=" hai=" trồ=" mất=" y=" thì=" cứ=" như=" bị=" trúng=" tà,=" càn=" bắt=" mình=" phải=" nhìn=" đi=" chỗ=" khác,=" ánh=" mất=" lại=" càn=" bị=" da=" thịt=" trắng=" noãn=" non=" mềm=" đến=" có=" chút=" phát=" sáng=" của=" bói=" hiểu=" ninh=" hấp=" dẫn=" hơn=" nữa=" hai=" điể=" hong=" anh=" ở=" trướ=" mất=" y=" càn=" cuốn=" hút=" điể=" nhìn,=" hai=" cánh=" tay=" bói=" hiểu=" ninh=" lại=" mềm=" mại,=" nhẹ=" nhàng=" vô=" lực=" tại=" trướ=" ngực=" y=" mà=" sờ=" a=" sờ,=" lắ=" tiể=" cảm=" giác=" đượ=" ý=" thức=" mình=" giống=" như=" từ=" từ=" lâm=" vào=" hôn=" mê~.= " bói=" hiểu=" ninh=" mặc=" dù=" có=" gắ=" làm=" cho=" tầm=" mất=" mình=" tránh=" xa=" phạm=" vi=" dưới=" thất=" lưng=" lắ=" tiể,=" nhưng=" hắ=" lại=" rất=" nhanh=" phát=" hiện=" thứ=" đang=" ở=" giữa=" hai=" chân=" dài=" của=" y=" trong=" lúc=" đó=" bồng=" nhiên=" có=" biể=" hóa~.= " hắ=" đỏ=" mặt=" vùi=" quơ=" quào=" vẽ=" loạn=" động=" tác,=" muốn=" nói=" đi=" xem=" canh=" gà=" thể=" nào.= " vừa=" mới=" hé=" miệ,=" lắ=" tiể=" đột=" nhiên=" chặn=" ngang=" tay=" đè=" cái=" ó=" hắ=" lại,=" đùng=" chính=" miệ=" mình=" đem=" lời=" nói=" của=" hắ=" nuốt=" trở=" vào.= " waaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa~=" thật=" lòng=" thì=" ta=" cũ=" không=" muốn=" đừ=" tại=" đây=" đầu~=" e=" he=" he=" he=" edit=" chương=" này=" xong=" cái=" mẹt=" ta=" nó=" cứ=" đỏ=" như=" cái=" đít=" khí=" vậy=" đó~=" ">///< tiêu=" lão=" gia=" ta=" ngò=" beta=" mà=" cũ=" thấy=" đỏ=" mồ=" hôi=" ">

16. Chương 16

Hàm răng Bối Hiểu Ninh còn chưa kịp khép lại, đầu lưỡi của Lăng Tiểu liền búng búng khí thể mà vọt tiến vào. Miếng bọt biể trên tay Bối Hiểu Ninh rơi xuống nước, hắ theo bản năng cổ gầy giũa đẩy bả vai Lăng Tiểu hai cái, nhưng cánh tay Lăng Tiểu gắt gao mà giữ chặt cổ hắ, khiến đầu hắ không thể nào động dẩy.

Lăng Tiểu quả không hổ là tay tình trường lão luyện, qua mấy hồi kích động khiêu khích, Bối Hiểu Ninh ‘um’ một tiếng, thân thể dần dần mất khả năng chống cự, đầu lưỡi cũng không tự giác mà cùng với Lăng Tiểu bện xoắn quện chung một chỗ. (///o///)

Cảm giác được Bối Hiểu Ninh không hề kháng cự, tay trái Lăng Tiểu lướt dọc theo sống lưng hắ một đường xuống phía dưới tới tận bên hông, nhân thể bắt đầu lòi kéo, Bối Hiểu Ninh không hề phòng bị liền theo Lăng Tiểu ngã vào bồn tắm. Hai khối thân thể hoàn toàn áp sát dán vào nhau.

Trên người Lăng Tiểu vẫn còn rất nhiều bọt xà phòng, ngực hai người tiếp xúc cọ xát với nhau mấy cái. Loại cảm giác vừa trơn nhẵn vừa ôn nhuần này dễ dàng làm cả hai mất đi lý trí. Chẳng bao lâu sau, trong phòng liền ngân nga liên tiếp tiếng thở dốc.

Lăng Tiểu hôn đến thỏa thích say sưa, nhất thời đã quên chính mình đang bị thương. Tay trái dọc theo thất lưng vói vào khe hở giữa mông Bối Hiểu Ninh, tay phải lại muốn đi giữ đầu của hắ. (=///=) Kết quả ‘bụp’ một tiếng, thạch cao sứt một miếng ngay ót Bối Hiểu Ninh. (*gào thét* Tiểu ca~ vô dụng a!)

Hai người lập tức cùng dừng động tác, Bối Hiểu Ninh lập tức thanh tỉnh. Hắ vội vàng đẩy Lăng Tiểu ra, nhảy khỏi bồn tắm, cả người nước chảy rào rào mau chóng chuồn mất.

“Hiểu Ninh!”

Không có tiếng trả lời. Lãng Tiếu thở dài, buồn bã dựa vào thành bồn tắm. Trong nước thứ giữa hai chân vẫn kiêu ngạo mà bồng bồng đứng thẳng(///~///), bây giờ thoát nhìn thấy thật tức cười.

Bối Hiểu Ninh chạy như bay chui ngay vào phòng vệ sinh trong phòng khách giữ khóa cửa. Sau đó hắn đem đầu để dưới vòi nước, mở nước lạnh xối thẳng vào. Thẳng đến khi huyết thái dương bị xối đến phát đau, hắn mới tắt vòi nước, ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương.

Bối Hiểu Ninh a Bối Hiểu Ninh! Mày bị làm sao thế này?! Thực sự là đã thích cái tên nam nhân kia rồi sao? Đây chẳng phải chuẩn bị từ giả thành thật sao?! Tại sao... mới này thật là muốn cùng với y cứ như vậy ở trong nước a?...

Bối Hiểu Ninh sờ tay lên môi mình. Trong gương là khuôn mặt trắng mịn tinh tế vương đầy bọt nước, đường nét nhu hòa trên hai gò má đỏ ửng vẫn chưa có mất đi, đôi mắt đen trắng rõ ràng chợt hiện lên mê muội cùng bất an... Trên môi và đầu lưỡi tựa hồ vẫn còn lưu lại dây dưa mê luyến, trong khoang mũi cũng tràn ngập mùi vị của Lãng Tiếu...

Rào ào! Bối Hiểu Ninh vốc một tay nước hắt lên tấm gương, bóng người phản xạ lập tức lu mờ. Bối Hiểu Ninh vô lực dựa lên cửa: Bối Hiểu Ninh! Đồ đầu heo nhà người đang nghĩ cái gì thế này?!

Bụp bụp bụp! Cửa phòng vệ sinh bị gõ vang, toàn thân Bối Hiểu Ninh cứng đờ.

“Hiểu Ninh, canh gà sắp cạn khô rồi.”

Bối Hiểu Ninh mở cửa ra, Lãng Tiếu đã mặc xong quần, thân trên để trần, một tay kẹp điều thuốc lá đứng ngoài cửa.

Về mặt y cực kỳ thờ ơ, “Xin lỗi, vừa rồi ta...”

Bối Hiểu Ninh mãnh liệt nhắc hai tròng mắt, tất cả ngưng ngừng trong nháy mắt đều biến thành phần nộ, “Có cái gì mà xin lỗi?! Tránh ra!”

Lãng Tiếu bị phản ứng của hắn làm cho mơ hồ, có chút nghiêng nghiêng người, nhìn hắn người vẫn còn sừng nước đi tắt bình ga, rồi mới trở về phòng. Lãng Tiếu nhức đầu: thế mà giận rồi hả? Vừa này không phải người cũng có đáp lại ta đó sao?

Bối Hiểu Ninh thay quần áo mới lại đi ra, buồn bực hừ một tiếng lấy dưa chuột và đậu hủ. Hắn đem thức ăn bưng lên bàn, nói đúng một tiếng “Ăn cơm.”, liền không thèm nhắc lại.

Lãng Tiếu càng cảm thấy khó hiểu, hắn ngồi vào bên cạnh bàn, chậm rãi uống canh, trong đầu lại kín đáo suy nghĩ: mới vừa này.... hắn là thích? Hay là chán ghét ha? Nói thích... tại sao vẫn hầm hừ thế này? Nói chán ghét... lúc ta ôm hắn, rõ ràng trông hắn rất hưởng thụ... Kháo! Người ta là nói lòng dạ đàn bà thâm sâu khó dò, tâm tư tên đàn ông này thế nào lại mẹ nó so với đàn bà còn khó đoán hơn?!

Cơm nước xong, Bối Hiểu Ninh buông đũa, “Ta ngày mai phải đi làm rồi. Tối mới về, ban ngày người ở nhà nên cẩn thận một chút.”

“Ân. Trên lầu trong thư phòng ở bên cạnh máy tính còn một bộ chìa khóa dự phòng đó.”

“Được.”

Bối Hiểu Ninh đứng lên thu thập bát đũa, lại qua phòng vệ sinh rửa rồi về phòng.

Ngày thứ hai lúc Lãng Tiếu dậy thì Bối Hiểu Ninh đã sớm đi. Trên quầy bar còn để lại bánh kem, sandwich, trứng chiên và thuốc hạ sốt. Bên cạnh để một cốc nước để lên một mảnh giấy ghi: hâm nóng lại rồi mới ăn.

Buổi tối Bối Hiểu Ninh trở về thì Lâm Uy đã ở đây. Thấy hắn vào nhà, Lâm Uy đứng lên nói: Được rồi, cứ như vậy, ta đi trước. Hiểu Ninh, ta đi.”

“Ân?” Bối Hiểu Ninh buông cặp xuống, “Khoan! Ở lại ăn cơm đi.”

“Không được, ta còn phải ra quán bar xem xem.”

Lâm Uy đi. Bối Hiểu Ninh đi vào trong quầy bar, bắt đầu chuẩn bị nấu cơm. Lãng Tiếu mang theo một cái túi lớn lại phía này, “Hiểu Ninh, ta hôm nay bảo Uy Tử mua cái này, người ngày mai mang theo.”

“Cái gì?” Bối Hiểu Ninh cầm túi liền mở ra, “Điện thoại di động?”

“Ừ, loại máy mới nhất, hướng dẫn sử dụng với phiếu bảo hành người cũng cầm luôn đi. Ta bỏ SIM vào rồi, hai cái này cùng chung một bộ.”

“Sao lại mua hai cái giống nhau?”

“Chẳng may một máy hết pin thì làm sao bây giờ?”

“Không phải còn có bộ pin dự bị sao?”

“Chẳng may một máy không có tín hiệu thì làm sao bây giờ?”

“Nói không có tín hiệu thì hai máy chẳng phải sẽ đều không có sao?”

“Chẳng may một cái bị mất thì làm sao bây giờ?”

“Người.... Ở đâu ra mà nhiều chẳng may thế hả?!”

“Dù sao người cứ cầm lấy cả hai cái đi, miễn cho ta không phải tìm không được người!”

Bối Hiểu Ninh lườm y một cái, “Người đúng là cái đồ ngang ngược không thèm nói lý!”

Vừa lại qua hai ngày, Bối Hiểu Ninh cùng Lăng Tiểu đi bệnh viện cắt chỉ lần nữa, đổi lại thuốc, lại tranh thủ về thăm cha mẹ một chuyến, nói đến hết lời mãi cuối cùng cũng làm cho người nhà tin mình không phải đồng tính luyến (not yet thôi ca =v=), cũng chấp nhận chờ hần qua thời gian bận bịu này thì lại cùng đến nhà Vương Tinh. Hần lại thuận tiện lấy thêm mấy đồ vật của mình. Bối Hiểu Ninh vác 3 cái di động trở về, nghĩ thế nào cũng cảm giác mình có khi sắp đi buôn điện thoại di động luôn quá.

Chỉ chớp mắt đã tới cuối tuần. Bối Hiểu Ninh cùng Lăng Tiểu trong thời gian đó không có phát sinh thêm chuyện gì nồng nặc mùi thuốc súng nữa cả. Hai người đều cố gắng làm bộ như là bạn bè bình thường, mặc dù cũng thỉnh thoảng ngẫu nhiên lại cười đùa âm ỉ, nhưng đều có cảm giác không còn tự nhiên như trước.

Thứ sáu, Bối Hiểu Ninh lại đi làm. Vừa tới công ty thì nhận được điện thoại của Lăng Tiểu.

“Người đang ở đâu?”

“Công ty a.”

“Thứ sáu mà cũng đi làm.”

“Làm trưng bày thì thứ sáu hay chủ nhật cũng đi làm a.”

“Tại sao?!”

“Cuối tuần vốn là lúc các cửa hàng bận rộn nhất.”

“...”

“Có việc gì sao?”

“Thế thì chừng nào người nghỉ?”

“Thứ tư. Thứ tư này ta không phải đi làm ta đã cùng người đi bệnh viện rồi mà?”

“...Hừ! Còn tưởng người giả vờ ốm xin nghỉ phép, biết ngay người không có tốt như vậy. Chỉ được nghỉ một ngày thôi à?”

“Đúng vậy, công ty thời trang bọn ta trừ ra ban tài vụ với ban nhân sự, còn lại đều chỉ được nghỉ một ngày.”

“...”

“Còn có việc gì sao?”

“... Không có gì. Hết giờ làm phải về nhà ngay, không được chạy loạn khắp nơi!”(woa, Tiểu ca kute qớ~ ÓvỐ)

Điện thoại cúp, Bối Hiểu Ninh ném luôn điện thoại lên bàn làm việc: ta chạy loạn lúc nào?!

Sau khi tan tầm, Bối Hiểu Ninh tiện đường đi siêu thị mua thức ăn, về nhà thì làm tốt cơm, cùng Lăng Tiểu ăn. Ăn xong cơm tối, Lăng Tiểu buông bát đĩa, xoay người liền đi về phòng ngủ.

“Sớm thế này đã ngủ rồi?” Bối Hiểu Ninh lơ đãng hỏi.

“À... Trên người ta lại ngứa. Ta muốn tắm rửa.”

Bối Hiểu Ninh vội vàng đứng dậy bỏ bát vào bồn rửa, trốn khỏi ánh mắt trông mong của Lăng Tiểu~.

Rửa xong bát, Bối Hiểu Ninh ngồi trên ghế salon xem TV, chỉ là tinh thần chung quy vẫn không thể tập trung, vừa nghĩ đến Lăng Tiểu đang tắm rửa, sẽ lại nhớ tới con rồng rất sống động sau lưng y, tiếp theo nghĩ đến thân thể Lăng Tiểu, cuối cùng đã nghĩ đến tình hình lúc mình bị lôi vào bồn tắm...

Chính lúc đang đau khổ suy nghĩ mình có nên hay không mau chân đến xem Lăng Tiểu có cần hỗ trợ hay không, chuông cửa vang lên.

Là Ny Đế Á, nói nàng lại bị vị khách say rượu lần trước dây dưa càn quấy, Lâm Uy cũng ở bên Túy Mộng bar sửa sang chuyện quán bar, bên này không có người giúp nàng. Cho nên Cát Ân liền thay nàng lên sân khấu, ngẫm lại thấy nhà Lăng Tiểu gần đây, nên đến xem một chút.

Ny Đế Á nói: “Ta cứ nghĩ đến là đến, không gọi điện báo trước, thật là thiếu ý tứ.”

“Ân, không có việc gì.” Bối Hiểu Ninh đưa Ny Đế Á vào nhà, “Người uống cái gì?”

“Ta không uống gì đâu, người đừng bận tâm. Tiểu ca đâu rồi?” Ny Đế Á quay đầu xem xung quanh. (mục đích chính đây chứ gì? =.=)

“Y đang tắm rửa.”

“Tắm rửa? Y như vậy có thể tự tắm được sao?”

“Có thể tắm bồn.”

“Ân.” Ny Đế Á gật đầu, ngồi xuống ghế salon. Bối Hiểu Ninh cũng ngồi vào cạnh nàng, cố gắng nghĩ xem tiếp theo nên nói chuyện gì với nàng.

Bối Hiểu Ninh còn chưa kịp nghĩ ra đề tài, nàng đánh giá Bối Hiểu Ninh một lúc, đột nhiên cười, “Ân... Ta nghĩ... vào xem Tiểu ca. Người... không ngại chứ?”(WTF? O.Ö)

“A?!” Bối Hiểu Ninh giật mình: Ny Đế Á thích Lăng Tiểu là chuyện ai cũng nhìn ra, tuy nói nàng không phải người Trung Quốc, có một số việc có thể tùy tiện một chút, nhưng là... Chuyện này không phải quá thẳng thắn rồi đi? Bất quá nét mặt hần vẫn rất bình tĩnh mà cười cười nói: “Ta thì có gì mà ngại chứ, người muốn thì cứ đi đi.”

Ny Đế Á nhìn hần chớp chớp hai tròng mắt, đứng lên lắc lắc thắt lưng mềm dẻo đi về phía phòng ngủ lớn.

Ở chung mấy ngày, Bối Hiểu Ninh cũng biết Lăng Tiểu vốn là dạng người gì, hần nghĩ Lăng Tiểu và Ny Đế Á hẳn là không chỉ nhận thức nhau mới một hai ngày, xem cách bọn họ tiếp xúc, hai người lúc đó hiển nhiên không có gì. Lăng Tiểu nhất định không nghĩ tiến tới với nàng, huống hồ hôm nay mình vẫn còn đang ở chỗ này, cho nên nghĩ rằng y thấy Ny Đế Á sẽ không hài lòng, rất nhanh sẽ đi ra.

Nhưng mà, năm phút đồng hồ trôi qua, tích tắc tích tắc, hai mươi phút đồng hồ trôi qua, suốt nửa giờ, cánh cửa phòng ngủ lớn vẫn không có động tĩnh gì cả. Bối Hiểu Ninh ngồi không yên, hần đứng lên đi vào phòng ngủ của mình, tựa vào tường, lỗ tay dựng thẳng lên, nghe ngóng một lúc.

Cuối cùng, rốt cục hần tuyệt vọng, thân thể chậm rãi tuột xuống. Ngực co quắp lại đau buốt, bị thương trong cơ thể một tia lan tràn ra: Bối Hiểu Ninh, người rốt cuộc đang làm cái gì? Người ta là vì giúp Vương Tinh, không cần thận mớí dính vào quan hệ với người, nhìn người đáng thương nên mới cho đến ở vài ngày. Bị thương, người ta đã có bằng hữu huynh đệ, người còn ở lại làm cái gì?! Dựa vào cái gì mà lại mặt dày ở lại đây đòi chiếu cố y? Tưởng rằng người ta coi trọng người, mỗi ngày còn giả vờ dè dặt, tự cho là đúng cũng nên có mức độ thôi chứ?! Ngày đó nếu thật sự tiếp tục theo y, nhiều nhất bất quá cũng chỉ là một trong số cả đồng người đưa thân vào cửa cho y! Hừ! Người lại còn không biết tự trọng hèn hạ mà ở chỗ này tự thương hại mình! Thật là cái đồ vô ý tứ!(*cẩn cẩn* ta ức!!!!)

Bối Hiểu Ninh cảm giác được khoe mắt có chút ẩm ướt, hung hăng đập cho mình một cái bạt tai, cắn răng một cái, hạ quyết tâm.

Lăng Tiểu đang thông thả thả nghịch bọt trong bồn tắm lớn, đột nhiên có người gõ cửa. Y giật mình: chẳng lẽ là Hiểu Ninh?!

“Cứ vào!” (=))) lộn hàng nha! =.= haiz~)

Cửa mở.

“Ny Đế Á?!” Lăng Tiểu cụp hai chân lại, ngồi xuống che lại hạ thân, “Sao người lại tới đây?”

Ny Đế Á nói nguyên nhân, sau đó rất tự nhiên (như ruồi) ngồi vào bồn tắm vừa dùng đũa vừa cầm lấy sữa tắm, “Nhìn người bất tiện như vậy, để ta giúp cho nha?”

“Ách... Không cần đâu, ta tắm xong hết rồi.”

“Ấy! Tiểu ca bình thường không phải là phong lưu thành tính sao? Như thế nào, chẳng lẽ chê ta không đủ xinh đẹp?” Ny Đế Á cho sữa tắm vào lòng bàn tay, xoa xoa cơ ngực rắn chắc của Lăng Tiểu. (=”=)

Lăng Tiểu bất động, cho dù hai tay nàng mềm dẻo như rắn nước ở trên người mình tùy ý vuốt ve. Ny Đế Á cúi người xuống, đôi môi gợi cảm bắt đầu rơi xuống trên trán Lăng Tiểu, trên mũi, trên môi, trên cổ... Công phu trên tay cũng nửa điểm không chậm trễ.

Lăng Tiểu kìm nén dục vọng vài ngày nay dần dần bị nàng khiêu khích đứng lên. Kiên trì một lúc, y một tay đè lại tay của Ny Đế Á, “Người vào nhà chờ ta.”

Ny Đế Á cười cho tay vào nước xoa a xoa, vừa lại sờ soạng một cái giữa hai chân Lăng Tiểu, cuối cùng đứng lên vứt lại một ánh mắt khiến người ta hồn xiêu phách lạc rồi mới mở cửa đi ra ngoài. (* Õ~Õ)

Lăng Tiểu tẩy sạch bọt, lau khô thân thể, đứng trên mặt đất do dự một chút: Hiểu Ninh không phải ở bên ngoài sao? Như thế nào mà lại cho nàng vào được? Chẳng lẽ... hẳn thực sự không cần? Ôi! Quên đi! Ta cùng hẳn... cuối cùng cũng không có kết quả gì.

Mở cửa, Lăng Tiểu vào phòng ngủ.

Ny Đế Á đã cởi sạch chỉ còn hai mảnh, pháp phồng hứng thú mà chổng đầu nằm nghiêng trên giường.

Lăng Tiểu toàn bộ lột thể đi đến đè lên thân thể của nàng, cắn mút đôi môi đầy đặn, trước ngực cảm thấy một mảnh tóc dài mềm mại. (gì thế này? ta edit đam mỹ, ĐAM MỸ cơ mà?!)

Môi răng gấn bó triền miên một lúc, Ny Đế Á một trận thở gấp cuống quýt. Trước mắt Lăng Tiểu thể nhưng lại hiện ra thân thể trắng nõn mềm nhẵn của Bối Hiểu Ninh. Y nhắm mắt lại, vươn tay đi bắt đôi móng duyên dáng đầy đà của Ny Đế Á, nhưng lại vẫn cứ nhìn thấy rõ ràng hơn khuôn mặt thanh tú tinh xảo của Bối Hiểu Ninh.

Lăng Tiểu dừng động tác trên tay, mở mắt ngồi dậy. Ny Đế Á quàng ánh mắt khó hiểu nhìn y, cũng ngồi dậy theo.

“Làm sao vậy?”

“Àn... Xin lỗi, ta... ta không thể...”

“Là bởi vì người bên ngoài kia sao?”

Lăng Tiểu mím chặt miệng, không nói lời nào.

“A!” Ny Đế Á mĩa mai cười một tiếng, “Thật ra... mấy hôm trước đến xem người, liền cảm giác thấy rồi. Nhưng vừa rồi ta nói muốn đi vào, hẳn không ngăn, còn tưởng là ta hiểu lầm. Xem ra... Cát Ân nói không sai.”

“Hắn nói cái gì?”

“Hắn nói... Không có gì. Nếu là như thế này, ta đi.” Ny Đế Á trong nháy mắt khôi phục bộ dáng hờ hững bình thường, mặc quần áo xong đi tới cửa vừa quay đầu nhìn lại, “Chúng ta...”

“Vĩnh viễn đều là bạn bè.” Lăng Tiểu thản nhiên nói.

Ny Đế Á cười cười, mở cửa rời đi.

Lăng Tiểu ngồi ngây ra trên giường một lát, nặng nề thờ dốc một tiếng, sau đó y mặc xong quần áo rời phòng ngủ, thấy Bối Hiểu Ninh không ở phòng khách, đi gõ cửa phòng hắn.

Gõ hai cái, không ai đáp lại. Lại gõ, vẫn là yên lặng không một động tĩnh.

Lăng Tiểu một tay đẩy cửa ra, trong phòng thế nhưng không có bóng dáng Bối Hiểu Ninh. Trong lòng Lăng Tiểu trầm xuống, vội vã chạy ra cửa. Phát hiện giày cùng túi Bối Hiểu Ninh đều không còn, y xoay người quay lại phòng ngủ cho khách Bối Hiểu Ninh nằm, lúc này mới thấy ở tủ đầu giường có hai cái điện thoại di động y mua cùng chìa khóa.

Lăng Tiểu ngốc lảng mà đứng một hồi lâu, đột nhiên túm lấy điện thoại di động ném vào tường.

*Giận nhau rồi, lại sắp đến màn sến súa rồi~ chương này dài hơn mấy chương trước, 10 trang word lận =.+ hic hic

Dạo này mạng nhà ta cứ chập chờn không lên mạng được, ước chế lên men quá*

Tiêu: chồng ngoại tình thì phải chạy về nhà mẹ đẻ chứ xao =))

17. Chương 17

Bối Hiểu Ninh đi suốt đêm trở về nhà. Phòng ngủ vẫn được trang trí như phòng tân hôn, trên giường còn để một cái chăn uyên ương đỏ rực mới tinh cứ như đang ở đó cười nhạo hắn. Chỉ chớp mắt từ hôn lễ đó đến nay đã nửa tháng rồi, giấu lại khoảng thời gian này ở tại nhà Lăng Tiểu thật giống như một giấc mơ.

Bối Hiểu Ninh vô lực ngã vào trên giường, bỗng nhiên cảm thấy toàn bộ thể xác lẫn tinh thần đều hoàn toàn kiệt quệ, rất nhanh liền tiến vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai Bối Hiểu Ninh toàn thân phờ phạc, ủ rũ mà đi tới một cửa hàng mới khai trương của công ty, vừa mới tiến vào khu tủ kính trưng bày, muốn đổi lại quần áo cho ma-nơ-canh một chút, âm báo tin nhắn đến của điện thoại di động chợt vang lên. Bối Hiểu Ninh để cánh tay vừa gỡ xuống của ma-nơ-canh lên mặt đất, móc điện thoại di động ra.

Là Lăng Tiểu: Người đang ở đâu đấy?

Bối Hiểu Ninh suy nghĩ một chút, không trả lời.

Năm phút đồng hồ sau, tin nhắn lại tới nữa.

Lăng Tiểu: Đi làm rồi sao? Ở công ty hả?

Bối Hiểu Ninh vẫn không thèm trả lời.

Lại qua năm phút.

Lăng Tiểu: Đừng ép ta đến công ty người tìm người.

Bối Hiểu Ninh nhăn mặt nhíu mày, đem cái đầu của ma-nơ-canh cũng để luôn trên mặt đất. (thấy ghê ~ T^T)

Bối Hiểu Ninh: Ta ở trong cửa hàng lần trước chúng ta đến ăn ở khu phụ cận.

Nhắn tin lại xong, Bối Hiểu Ninh cất điện thoại đi, bỏ hết quần áo trên người ma-nơ-canh xuống. Một khối thân thể tiêu chuẩn của nam nhân màu bạc lập tức hiện ra trước mặt hắn. Bối Hiểu Ninh ôm cánh tay ma-nơ-canh, đứng nghiêm chỉnh lên: Hứ! Vóc dáng người anh em này chẳng phải ăn đứt Lăng Tiểu cái tên hỗn đản kia sao? Nhìn lại mình đi?! (=.=||| kể ra thì Ninh ca cũng có lúc đáng sợ ra phết...)

Đình đình! Tiếng chuông lại vang. Bối Hiểu Ninh bất đắc dĩ lấy ra điện thoại di động.

Lăng Tiểu: Ta đau tay.

Bối Hiếu Ninh: Định lừa gạt ai đây? Không phải đã sớm hết đau rồi sao?

Lăng Tiểu: Lòng ta đau. (.....Ồ.Ồ)

Bối Hiếu Ninh: Cái gan ngươi có đau hay không?

Lăng Tiểu: Đau.

Bối Hiếu Ninh: Không phải vẫn còn thừa nhiều thuốc giảm đau hay sao? Ngươi uống xong là được rồi.

Lăng Tiểu: Ta sẽ uống, ngươi có đến xem ta không?

Bối Hiếu Ninh: Ta phải làm việc, tốn sức với ngươi vô nghĩa.

...

Bối Hiếu Ninh chăm chú nhìn tin, hoàn toàn không để ý đến trên đường người đi đường chứng kiến tình hình thú vị diễn ra sau cửa kính trưng bày——một mỹ nam tử đầu tóc rối bù xù, một tay ấn điện thoại di động, một tay mặc quần cho hai cái chân rời của ma-nơ-canh, không thấy cái đầu, ma-nơ-canh màu bạc hoàn toàn lỏa thể vắt ở trên lưng...

Bối Hiếu Ninh đang lúc hăng say nhìn: Ngươi có để cho ta yên không? Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng của chủ cửa hàng: “Được, đây đúng là ý kiến hay, lúc rảnh rồi ta đi theo giám đốc đề nghị, đặt làm thêm mấy con ma-nơ-canh cầm điện thoại di động a.”

Bối Hiếu Ninh quay đầu lại cười cười, vội vàng để chế độ im lặng cho điện thoại, rồi ném nó đến tận quầy thu ngân không thèm để tâm nữa.

Vì vậy, trong vòng nhiều giờ sau đó, bất luận Bối Hiếu Ninh là đang ăn cơm, ngủ, “giải quyết nỗi buồn”, làm việc, họp, liên hoan họp đồng hay là cùng bằng hữu đi uống rượu... mỗi ngày, dường như là bất cứ lúc nào cũng bị Lăng Tiểu bắt khuất làm phiền. Mấy lần không thèm trả lời, Lăng Tiểu liền uy hiếp muốn đến tìm hấn, Bối Hiếu Ninh tin tưởng là y nói được làm được, cũng thỉnh thoảng sợ gặp phiền phức, làm bộ chạy đến phòng vệ sinh nhìn tin lại cho y.

Ngày thứ hai của tuần thứ ba sau khi rời khỏi nhà Lăng Tiểu, Bối Hiếu Ninh nghĩ: ngày mai là ngày y đi cắt chỉ rồi. Nhưng mà trong tin nhắn hấn chịu đựng không có hỏi. Buổi tối lúc đi ăn cùng Trương Suất và Khương Hạo, tin nhắn lại tới nữa.

Lăng Tiểu: Ta ngày mai đi cắt chỉ rồi.

Bối Hiếu Ninh: Thật à?

Lăng Tiểu: Không nên giả vờ là không biết.

Bối Hiếu Ninh: Không biết thì ta nói không biết.

Lăng Tiểu: Ngày mai ngươi xin nghỉ đi?

Bối Hiếu Ninh: Làm gì?

Lăng Tiểu: Cắt xong chỉ lần này là khỏi, ta muốn đến nhà ngươi, có chuyện muốn nói với ngươi.

Bối Hiếu Ninh: Ta tăng ca.

Lăng Tiểu: Ta đây đến công ty với ngươi.

Bối Hiếu Ninh: Có việc phải làm rồi.

Lăng Tiểu: Đùn đẩy. Bằng không sau này mỗi ngày ta đều đến công ty với ngươi.

Bối Hiếu Ninh: Thế thì đến nhà của ta vậy.

Lăng Tiểu: Địa chỉ?

Bối Hiếu Ninh: Số 5 đường Triều Dương, tòa nhà Thiên Hưởng, tầng 28 phòng 2506. (không chắc lắm... bắt quá không ảnh hưởng nên ta kệ :D)

Lăng Tiểu: Ta tới sẽ gọi điện cho người.

Bối Hiểu Ninh ngẩng đầu, Trương Suất và Khương Hạo chính là đang cùng nhau nhìn hần, “Đang nhắn tin cho ai đó? Vui vẻ đến mặt cười toe toét kia kìa?”

“A? Ta...Ta vui vẻ hả?” Bối Hiểu Ninh sờ sờ mặt mình.

“Không chỉ vui, mặt lại còn đỏ bừng nha.” Khương Hạo nói.

Bà tám Trương Suất lại bắt đầu thăm dò, “Có bạn gái mới rồi hả?”

“Không có, đừng ăn nói vớ vẩn.” Bối Hiểu Ninh qua loa chặn một câu.

“Mang đến cho anh em xem thế nào nào.”

“Đã bảo là không có gì mà!”

Ngày thứ tư, Bối Hiểu Ninh sáng sớm đã tỉnh dậy. Ăn điểm tâm, hần thu dọn cẩn thận các thứ rồi bắt đầu ở nhà chờ điện thoại. Tối tận xế chiều, hần đói quá nhin không nổi liền nấu một gói mì ăn liền, nghĩ thầm có lẽ là Lăng Tiểu ngủ dậy muộn. Sau đó bất tri bất giác trời đã sắp tối rồi, Bối Hiểu Ninh lại đói bụng, hần lại nấu một gói mì ăn liền. Cuối cùng tới tận mười giờ, điện thoại vẫn im lặng nằm trên bàn trà, ngay cả một tin nhắn cũng không có.

Ngày thứ năm, Bối Hiểu Ninh hai vành mắt thâm quầng mò đến công ty. Hần vẫn chịu đựng không nhắn tin cho Lăng Tiểu, ngẩn ngơ mà đợi một ngày, điện thoại di động vẫn như cũ không hề có động tĩnh.

Thứ sáu, Bối Hiểu Ninh hoài nghi điện thoại di động bị hỏng rồi, tự mình đập cho nó mấy phát.

Thứ bảy, Bối Hiểu Ninh đã ở bên bờ sụp đổ. Hần quyết định nếu tới buổi tối mà còn không có tin nhắn của Lăng Tiểu, liền đập một phát cho đi đời cái điện thoại luôn!

Bởi vì vài ngày liền không được ngủ đủ giấc, hơn nữa lại luôn nghe ngóng lo lắng về cái điện thoại di động, tới chiều thì Bối Hiểu Ninh đã mắc phải sai lầm lớn trong công việc. Tại cửa hàng Kỳ Hạm lúc hần phân chia khu vực để trang phục, đã đem toàn bộ hàng tồn trang phục nam treo vào khu vực trưng bày chính. Vừa lại đến định kỳ thanh tra, Tổng công ty từ Hongkong phái người xuống kiểm tra công việc, Bối Hiểu Ninh vừa vặn bị chộp.

Vừa hết giờ làm, Bối Hiểu Ninh đã nhận được một cuộc điện thoại gọi trở về công ty.

Giám đốc không có ở đây, tổ trưởng Hà Tân Khải gọi Bối Hiểu Ninh vào phòng hội nghị. Gã còn không thèm đóng cửa lại đã bắt đầu phun ra mắng thẳng vào mặt Bối Hiểu Ninh té tát, chính là cố ý để người khác nghe thấy, nhưng là dù sao quả thật là lỗi của mình cho nên Bối Hiểu Ninh không có nói gì, liền đứng yên chịu đựng. (nếu mn quên: tay này có thù vs Ninh ca, có nhắc đến ở mấy chương trước. Tiểu nhân thật! ==)=)

Nhưng Hà Tân Khải thấy Bối Hiểu Ninh này giờ không nói gì, một câu cũng không cãi lại, gã lại càng nói càng thêm hăng, cuối cùng nói một câu làm Bối Hiểu Ninh thực sự tức giận.

Gã nói: “Đừng tưởng mấy chuyện đó của người người ta không biết!”

Bối Hiểu Ninh ngẩng đầu, “Chuyện gì?”

“Ai da! Người lại còn không biết xấu hổ đi hỏi ta nữa? Chính mình làm chuyện gì mà lại còn không biết nữa sao?!”

“Tổ trưởng, người tốt nhất là nên nói cho rõ ràng ra.” Bối Hiểu Ninh đứng phắt dậy.

“Được! Nói thì nói! Ai sợ ai hả?” Hà Tân Khải cũng đứng lên, “Người không kết hôn nữa, dựa vào cái gì mà trong lúc công ty đang bế bộn bận rộn nhất mà ở nhà đòi nghỉ kết hôn hả?!”

“Nghỉ kết hôn là ta xin, bây giờ ta nghỉ thì sau này sẽ không nghỉ nữa. Giám đốc đã cho phép rồi, người...”

“Người đừng lấy giám đốc ra đây dọa ta! Chuyện này chính là người sai! Người không kết hôn được, cũng chẳng phải chuyện về vang thơm tho gì, thế mà còn dám không biết xấu hổ ở đây giả làm cây ngay không sợ chết đứng?!”

“Ta vì sao không kết hôn nữa là chuyện của ta! Liên quan gì đến người?! Thế người thì có tư cách gì mà ở đây khoa chân múa tay?!”

“Liên quan gì đến ta?! Người nghĩ là ta không biết chắc?! Người không kết hôn là vì người đi theo ở cùng một thằng đàn ông khác! Công ty trên dưới tất cả đều biết! Mặt mũi của tổ trưởng bày đều bị cái tên biến thái nhà người làm dơ dáy hết!” Hà Tân Khải thanh âm đã cao vút lên.

Cả khuôn mặt Bối Hiểu Ninh thoáng trở nên trắng bệch, “Người dám nói lại lần nữa?!”

“Sao không dám?!” Hà Tân Khải giơ tay lên chỉ thẳng vào mũi Bối Hiểu Ninh, “Người là tên biến thái, đồ đồng tính luyến ái!” (mẹ kiếp.... tức rồi đấy... ==)

Thình thịch! Một cái gạt tàn thuốc bay qua.

Bối Hiểu Ninh cảm thấy máu trong người sôi lên, tiện tay cầm gạt tàn trên bàn ném về phía cái thằng đang gào thét như đàn bà ở kia, trúng ngay giữa ót.

Hà Tân Khải bị đập trúng, lao đảo lui lại mấy bước, thật vất vả mới dựa vào lưng ghế đứng vững được. Gã đề đầu hòa hoãn vài giây, sau đó đột nhiên như thằng tâm thần (trốn trại-bị truy nã) mà hướng phía Bối Hiểu Ninh vọt lên hét ầm ỹ: “Dám đánh ta?! Người dám làm phản!” (phản cái đầu người! Cho nói lại!)

Bối Hiểu Ninh không thoải mái nhiều ngày như vậy, trong người vốn đã tức giận bùng bùng. Hà Tân Khải so với hắn lại lùn hơn, liền túm lấy cổ áo gã, Bối Hiểu Ninh giơ tay nắm một quyền, “Ta mẹ nó đập người! Đồ cho người giả vờ đáng thương!”

Hai người rất nhanh quay sang đánh đấm túi bụi.

Phòng hội nghị lúc đó chính là cửa lẩn tường đều bằng thủy tinh, lúc Bối Hiểu Ninh và Hà Tân Khải đi vào không đóng cửa, người bên ngoài liền vênh tai lên nghe ngóng bên trong. Thấy bọn họ chuyển sang nói chuyện bằng nắm đấm liền rất nhanh có người chạy vào can ngăn.

Cuối cùng Bối Hiểu Ninh bị Vương Lực cùng một đồng sự cao to lực lưỡng kéo ra bên ngoài. Vương Lực cầm cặp đưa lại cho hắn, “Được rồi Hiểu Ninh, hết giờ làm rồi, người đi trước đi, chút nữa giám đốc về ta giải thích với ông ấy.”

Bối Hiểu Ninh nhìn thoáng qua lớp tường thủy tinh thấy Hà Tân Khải bên trong bị người ta ấn lại vẫn còn đang ngoác mồm chửi lầy chửi đẹo. Bối Hiểu Ninh nhìn thẳng vào mặt gã, dựng thẳng ngón giữa (f***) lên, rồi xách cặp xoay người đi thẳng.

Tới lầu dưới công ty, Bối Hiểu Ninh vẫn còn đang giận đến toàn thân phát run. Hắn lấy điện thoại di động ra gọi cho Lăng Tiểu, rất nhanh bên tai truyền thấy giọng máy tính quen thuộc: “Số điện thoại bạn gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.”

Bối Hiểu Ninh lại gọi đến văn phòng y, không ai nghe máy.

Bối Hiểu Ninh lại gọi thêm lần nữa về nhà y, cũng vẫn không thấy trả lời.

Thật từ từ, một suy nghĩ đáng sợ nảy ra trong đầu hắn: Lăng Tiểu xảy ra chuyện! Bối Hiểu Ninh lập tức luống cuống: không lẽ lại là cái tên Mã lão nhị kia lại đến gây phiền phức đấy chứ?! Hắn không dám suy nghĩ nhiều thêm nữa, lập tức giơ tay cản ngay một cái taxi, chạy thẳng đến khu trung tâm chỗ quán bar.

18. Chương 18

Trên đường, Bối Hiểu Ninh một mực hung hăng mà tự mắng chính mình: Bối Hiểu Ninh! Trong đầu người bộ toàn phân hay sao?! Liều chết mà làm cao cái gì?! Tại sao không gọi điện thoại sớm một chút?! Nếu y thực sự xảy ra chuyện gì thì tốt nhất người tự đập đầu vào tường chết luôn đi!

Tới quán bar, Bối Hiểu Ninh trực tiếp chạy thẳng lên lầu 2 đến gõ cửa phòng làm việc của Lăng Tiểu. Nhưng gõ hồi lâu, chưa có ai đáp lại, căn phòng bên cạnh lại mở cửa.

“Hiểu Ninh?” Là Lâm Uy, y đi tới trước mặt Bối Hiểu Ninh, “Sao người lại tới đây?”

“Ân, Lâm ca. Ta muốn tìm Tiểu...”

“Đại ca không ở chỗ này.”

“Vậy thì... y ở bên Túy Mỹ bar hả?”

“Cũng không ở bên đó. Khoảng bốn ngày trước ta dẫn đại ca đi cắt cỏ, sau đó y lại nói có việc, bắt ta đi trước. Mấy ngày nay cũng không thấy bóng dáng đâu.”

Lông mày Bối Hiểu Ninh nhíu chặt lại, “Liệu có thể nào Mã lão nhị...”

“Không thể nào! Mã lão nhị còn chưa có xuất viện đâu.” Thấy vẻ mặt Bối Hiểu Ninh vẫn lo lắng, Lâm Uy còn nói: “Không sao đâu, đại ca thường như vậy. Cứ bất thành linh lại biến mất vài ngày, qua vài hôm lại thấy trở lại. Người không cần lo lắng. Ừm... Nếu không, người cứ tới nhà xem đại ca thế nào.”

“Gọi điện rồi, không ai nghe máy.”

“Ân.” Lâm Uy gật đầu, thấy Bối Hiểu Ninh vẫn mặt ủ mày chau, do dự một chút, “À ừm... Cách đây không xa đại ca còn có một căn hộ khác. Bất quá địa chỉ cụ thể thì ta không biết, y có thể là ở chỗ đó. Người đừng có gấp. Lại đây, chúng ta uống vài ly.”

“Ân... Không được.” Bối Hiểu Ninh lấy đầu ra tâm trạng mà uống rượu, “Ta đi về trước. Người làm chuyện của người đi.”

Nói xong Bối Hiểu Ninh xoay người đi thẳng, Lâm Uy thấy hần thái độ kiên quyết cũng không giữ lại.

Ra khỏi quán bar, Bối Hiểu Ninh đứng ở vệ đường bắt đầu cố gắng nhớ lại địa chỉ hần thoáng thấy trên tờ hóa đơn trên tay Lăng Tiểu. Tập trung một lúc: đúng rồi! Không sai, Tòa nhà Thập Hào phòng 502 ! Bối Hiểu Ninh ngẩn trái tim đập mạnh, vừa lại chặn một xe taxi khác. Bây giờ hần chỉ biết là: hôm nay nếu không thấy Lăng Tiểu, chính mình sẽ phát điên lên mất.

Bối Hiểu Ninh dựa vào trí nhớ, rất nhanh liền tìm được cái tiểu khu kia. Xuống xe, hần hỏi bảo vệ trực ban tại phòng bảo an rồi ghi chép lại, lại hỏi rõ ràng vị trí tòa nhà Thập Hào, sau đó trực tiếp tìm tới.

Lên lầu trước, Bối Hiểu Ninh xem dưới lầu một lát, đèn phòng 502 đúng là đang sáng. Hần mừng như điên, chạy đến trước cửa định ấn chuông (*), đúng lúc bên trong có người đi ra, hần liền đi luôn vào. Hần không có cách gì suy nghĩ nhiều thêm nữa, xông vào thang máy ấn số tầng năm.

(*) Các nhà chung cư thường có chuông cửa riêng cho từng hộ ở dưới tầng 1 thì phải, để tránh việc khách mất công đi lên mà không có ai ở nhà.

Rốt cục cũng dừng lại trước cửa phòng 502, Bối Hiểu Ninh vừa giơ tay lên rồi lại buông xuống: thấy y rồi thì nên nói như thế nào giờ? Chẳng lẽ nói... nói là lo lắng cho y? Không được. Hỏi y tại sao hôm đó không đến tìm mình? Cũng không được...

Lại tự kỷ thêm một lúc, Bối Hiểu Ninh vỗ cặp: Được rồi! Nói là mình đến để trả trước một ít tiền.

Kiinh coong! Kiinh coong! Chuông cửa vang lên hai tiếng, cửa mở.

“Hiểu Ninh?!” Lăng Tiểu mặc đúng một tấm áo ngủ màu xanh, tay phải đã lạnh hần đang kẹp một điều thuốc.

Đại não Bối Hiểu Ninh lập tức trống rỗng, “Tiểu.” (ngơ luôn rồi...)

“Người... Người làm thế nào mà tìm được chỗ này?”

“Ta...” Trước mắt Bối Hiểu Ninh bắt đầu thấy sao Kim bay tán loạn vù vù, “Ta... Ta thích người!”

Bá Điều thuốc trên tay Lăng Tiểu lập tức rơi xuống sàn nhà.

“Là ai thế? Tiểu.” Theo một tiếng kêu ngọt ngào mềm mại, một người thất lại đai lưng trên chiếc váy ngủ tơ tằm độc nhất xuất hiện, diện mạo cứ như mang khí chất thiên tiên, giống bông hoa lan mà nhẹ nhàng xuất hiện sau lưng Lăng Tiểu.

Bối Hiểu Ninh hóa đá tại chỗ. Lăng Tiểu vừa ngoảnh lại, Bối Hiểu Ninh liền co cẳng chạy trốn.

Lăng Tiểu không kịp nghe xem cô gái đó nói cái gì, lập tức xoắn chân đuổi theo.

“Hiểu Ninh! Hiểu Ninh!”

Tại giây cuối cùng trước khi cửa thang máy đóng lại, Lăng Tiểu đuổi được cánh tay dài chen vào.

“Hiểu Ninh...”

“Người đừng nói với ta đó là em gái người.” Bối Hiểu Ninh lui lại tuốt tận góc thang máy.

Lăng Tiểu cúi đầu dừng trước mặt hắn, “Nàng vốn là bạn gái của ta. Thực ra... vốn là vị hôn thê.”

Nước mắt Bối Hiểu Ninh trong nháy mắt liền chảy dài, “Người có bạn gái?”

“Ta cho tới tận bây giờ cũng chưa từng nói là ta không có.” (Tự nhiên sao thấy ghét Tiểu ca rồi

=”= ta ghét tất tần tật những đứa nào dám làm các bạn thụ của ta khóc

~)

“Vậy người ngày đó tại sao...” Bối Hiểu Ninh nghẹn ngào không nói được nữa.

“Ta cũng không biết, ta không khống chế được chính mình. Ta...”

“Người cảm thấy ta với mấy người phụ nữ lúc nào cũng dụ dỗ quyến rũ người như nhau, chơi xong thì coi như hết... có đúng hay không?”

“Hiểu Ninh! Không phải...”

“Người vẫn nhấn tin dây dưa với ta, là bởi vì người còn chưa có nắm được ta trong tay có đúng hay không? Là bởi vì người chưa từng được chơi qua với nam nhân, tò mò có đúng hay không?!”

Cửa thang máy mở. Bốn người, tám đôi mắt nhìn vào: một nam nhân đôi mắt ai oán cùng một nam nhân chỉ mặc áo ngủ vẻ mặt áy náy, đang cùng nhau dồn lại một góc trong thang máy.

Một người lại hô to: “Người buông ta ra! Buông ta ra!”

Người kia cũng hô: “Không phải như vậy! Không phải như vậy!”

Bốn người quay lại nhìn nhau, quay lại tránh đi chờ một cái thang máy khác.(cứ như kịch =.+) Bối Hiểu Ninh tránh thoát tay Lăng Tiểu, liền xông ra ngoài.

Chạy đến bãi cỏ bên ngoài tòa nhà, Lăng Tiểu bắt kịp hắn, một tay kéo hắn lại, “Người nghe ta giải thích! Ta không muốn gạ người! Chỉ là... ngay từ đầu vốn là cảm thấy không cần phải nói, sau đó liền... không muốn nói.”

“Vậy tại sao người nói chỗ này là để cho ông ngoại người lúc trở về ở?”

“Là chỗ ông ngoại ta về ở. Nhưng là Huyền Đình... chính là bạn gái của ta, cô ấy vốn là tiếp viên hàng không, vốn là bay Bắc Kinh-San Francisco tuyến khứ hồi, bình thường căn bản là không có ở đây. Ngẫu nhiên mới có vài ngày ở đây, đến cũng ở chỗ này. Ông ngoại ta ở San Francisco, thời gian trước thân thể ông không tốt, muốn cho ta qua đây, vừa lúc công ty của Huyền Đình ở bên đó đang chuẩn bị một kỳ tập huấn, ta để cô ấy đi, cho nên hơn một tháng này bọn ta không gặp nhau, người cũng sẽ không nhìn thấy. Hôm nay cô ấy vừa mới về đến nhà.”

“Người muốn đến nhà của ta chính là để nói chuyện của cô ấy?”

“Àn.”

“Tại sao không đi.”

“Ngày đó ta vừa muốn đi, liền nhận được điện thoại của Huyền Đình, nói ông ngoại đã không có chuyện gì rồi, tập huấn có hơn mười ngày, cô ấy không muốn cứ ở lại bên kia, muốn quay lại, nhưng mà không trực tiếp đi máy bay đến, làm ta ở bên này phải mua vé khứ hồi đi Bắc Kinh đón. Sự tình đột nhiên phát sinh, phải đi gấp, không kịp đến chỗ người.”

“Tại sao không gọi điện cho ta?”

“Vừa đặt vé máy bay, lại đuổi theo máy bay, đi đã rất vội vàng rồi, chỉ mang theo một điện thoại di động. Đến sân bay mới phát hiện điện thoại hết pin, đồ đạc cũng quên mang. Đợi đến Bắc Kinh tìm được Huyền Đình thì điện thoại đã tự động tắt nguồn. Ta đi đi về về mất rất nhiều thời gian, vốn muốn mượn điện thoại Huyền Đình gọi cho người, nhưng lại sợ người có việc lại quay lại. Ta không nghĩ lại không giải thích với người rõ ràng trước, để người biết chuyện của cô ấy. Cho nên muốn dù sao cũng đi hai ba ngày, lúc về lại nói cho người.”

Nói hồi lâu, Bối Hiểu Ninh đã tỉnh táo lại rồi, nghe Lăng Tiểu dong dài giải thích hết, hẩn gật đầu, “Được. Ta bây giờ cũng hiểu rõ rồi. Người trở về đi thôi, ta cũng nên về nhà rồi.”

Bối Hiểu Ninh đi. Lăng Tiểu cúi đầu nhìn áo ngủ của mình, y không có cách nào lại đuổi theo ra ngoài. Mà vị hôn thê Huyền Đình cũng đang chờ y.

Bối Hiểu Ninh về đến nhà, mở TV, trừng mắt nhìn một đêm. Đến hừng đông mới cuộn tròn trên ghế salon mà ngủ thiếp đi. Sáng sớm bảy giờ, điện thoại di động vang lên, Bối Hiểu Ninh nhìn thoáng qua, là điện thoại công ty.

“Uy?”

“Hiểu Ninh à?”

“Giám đốc?!” Bối Hiểu Ninh vội vàng tỉnh táo lên.

“Hiểu Ninh a, chuyện ngày hôm qua lúc trở về Vương Lực cũng có nói qua. Mặc dù bắt đầu là do sai lầm của người, nhưng sau đó Tân Khải cũng không nên ăn nói như thế. Nhưng là... dù thế nào cũng là người đồng thủ trước, cuối cùng cũng là người không đúng, ngày hôm qua ta theo người của tổng công ty quay về, cho nên chuyện xảy ra họ cũng biết hết rồi. Bây giờ việc này gây ảnh hưởng không tốt lắm. Tối hôm qua ta cũng cùng với bên nhân sự thảo luận, quyết định tạm thời đình chỉ công tác người. Chờ một thời gian, tổng công ty bên kia nếu không ai quan tâm chuyện này, ta ngay lập tức sẽ phục chức cho người. Hiểu Ninh, ta vẫn còn rất coi trọng người, vốn là muốn điều Tân Khải đi sau đó để người làm tổ trưởng tổ trưng bày. Không nghĩ tới bây giờ lại... Aiz! Không để người ta báo tin cho người, sợ người luẩn quẩn trong lòng, người đừng suy nghĩ nhiều, lời Tân Khải nói người cũng đừng để trong lòng. Mấy ngày này đến giờ cứ đến công ty làm một số thủ tục đi.”

“Àn. Ta biết rồi, làm phiền ngài rồi.”

Ngắt điện thoại, Bối Hiểu Ninh có chút ngây người, giờ điện thoại di động lại ngồi thêm mười phút, mới phản ứng lại: mình bị sao quả tạ chiếu trúng rồi.

Tối hôm qua vì Lăng Tiểu, sau khi Bối Hiểu Ninh rời công ty, căn bản cũng không còn muốn động tay động chân với Hà Tân Khải làm cái gì nữa. Hẩn đột nhiên cảm thấy có chút không rõ ràng: như thế nào mà chỉ qua một đêm cuộc sống của mình đã trở nên thảm hại thế này?

Buông điện thoại di động, Bối Hiểu Ninh lại cuộn tròn trên ghế salon, nhắm hai mắt lại.

Cộc cộc cộc! Có người gõ cửa.

Bối Hiểu Ninh không nhúc nhích.

Cộc cộc cộc! Cộc cộc cộc!... Người gõ cửa rất là cố chấp~. Không có biện pháp, Bối Hiểu Ninh không thể làm gì khác hơn là đứng lên đi mở cửa.

Là Lăng Tiểu.

“Người lại muốn làm gì nữa?” Thanh âm Bối Hiểu Ninh có chút hữu khí vô lực.(uể oải, yếu ớt)

Lăng Tiểu bước vào nhà, đóng cửa lại.

“Tối hôm qua người nói như thế trước cửa nhà ta, Huyền Đình nghe thấy. Lúc ta trở lại, cô ấy hỏi ta người là ai, ta nói hết cho cô ấy những gì ta biết về người. Cô ấy lại hỏi ta tại sao người lại nói như vậy.”

“Người cứ nói ta tự mình đa tình là xong chứ gì.”

“Ta nói mấy chuyện lúc người ở nhà ta, cô ấy muốn biết ta vốn là nghĩ như thế nào. Ta nói...”

“Nói gì?”

“Ta nói... Ta cũng thích người, ta muốn chia tay với cô ấy. Huyền Đình liền thu thập đồ đạc, mang đến khách sạn ở suốt đêm, nói muốn tỉnh táo lại một chút.”

Bối Hiểu Ninh nhìn chằm chằm Lăng Tiểu, chậm rãi cắn môi dưới, lông mi thật dài cũng có chút run run.

Lăng Tiểu một tay ôm hân vào lòng, nặng nề phả hơi thở vào lỗ tai Bối Hiểu Ninh, “Hiểu Ninh, chúng ta cùng một chỗ đi. Ta sẽ không bao giờ trêu hoa ghẹo nguyệt nữa.”

Cảnh báo chương sau: ta khao mn xôi thịt à na! :D *e he he he he*

19. Chương 19

Bối Hiểu Ninh trong ngực vừa kiềm chế lại vừa ủy khuất, hân cắn răng một cái: mẹ kiếp! Đã như vậy rồi, chơi luôn! Ai sợ ai?! Không đợi Bối Hiểu Ninh nói thêm cái gì, Lăng Tiểu nhẹ nhàng cắn cắn vành tai hân, mơ hồ nói một câu, “Phòng ngủ ở đâu?”

Từ lỗ tai Bối Hiểu Ninh truyền xuống sống lưng một dòng điện, “Không nói cho người.”

“Muốn tại phòng khách luôn sao?” Lăng Tiểu tham lam mà hít hà cái mũi, từ trong áo Bối Hiểu Ninh truyền ra một hương vị thơm mát. Gặm cắn dọc theo cổ hân đến bên miệng, môi tiếp xúc với nhau, cả hai cũng không hề do dự hay bất an, ôm nhau tới bên giường. Thân thể Lăng Tiểu khẽ nghiêng về phía trước, Bối Hiểu Ninh đã bị đè lại ở trên giường.

Hung hăng ôm lấy người trong lòng một trận vuốt ve cắn mút, Lăng Tiểu không thể chờ đợi được nữa mà bắt đầu xé xuống quần áo cả hai người. Mặc dù lúc còn ở nhà Lăng Tiểu hai người cũng thường xuyên cởi trần, nhưng lúc đó là vì ăn cơm nóng hoặc buổi sáng tỉnh dậy còn chưa kịp mặc quần áo. Lần này không giống như vậy, Bối Hiểu Ninh và Lăng Tiểu sắp làm chuyện gì đấy(///v///), đều tự nhiên có chút chút kích động cùng khẩn trương. Lăng Tiểu cúi xuống, môi dừng lại ngậm thứ nho nhỏ trước ngực Bối Hiểu Ninh, làm nó hiện lên màu hồng hồng, một bên dùng đầu lưỡi hết lần này đến lần khác chơi đùa dụ dỗ, một bên cạo quần lót của hân ném ra đất. Hô hấp Bối Hiểu Ninh dần dần loạn...

Ôm ảo tưởng kiềm chế đến hơn mười ngày, Lăng Tiểu cuối cùng cũng lại thấy được thân thể trắng nõn không chút tỳ vết của Bối Hiểu Ninh. Y trở mình sang một bên, khởi động nửa người trên, nhìn thấy chính bàn tay mình đang đặt nhẹ lên đường cong tuyệt đẹp, lướt trên thắt lưng mềm nhẵn bởi vì bị nhu niết mà hiện lên ấn ký đỏ nhàn nhạt, Lăng Tiểu nhịn không được cúi đầu, nhẹ nhàng cắn lên môi Bối Hiểu Ninh. Bối Hiểu Ninh bị đau đớn trên môi làm hừ nhẹ một tiếng. Lăng Tiểu khoát tay, nâng sau gáy hân lên, đem đầu lưỡi thân kinh bách chiến(*) kỹ xảo thành thực của mình tham nhập vào khoang miệng vẫn như cũ không biết phải làm sao của Bối Hiểu Ninh. Tay kia độ mạnh yếu vừa phải khẽ cầm vật đã muốn dựng thẳng giữa hai chân Bối Hiểu Ninh, chậm rãi xoa nắn.

(*) thân kinh bách chiến: ta nghĩ là kinh nghiệm đầy mình~ =.=|||

Bối Hiểu Ninh kinh hoảng muốn vươn tay ngăn cản, Lăng Tiểu ngay tại miệng đối phương phiến giang đảo hải-sống cuộn biển gầm dừng dừng đầu lưỡi lại, “Hư nhắm mắt lại.”

Lăng Tiểu mặc sức cắn liếm cắn dây dưa đầu lưỡi Bối Hiểu Ninh, đồng thời bàn tay nắm chặt gờ ngón cái lên, dọc theo đỉnh mẫn cảm di chuyển nhịp nhàng từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng cạo sát làm nó đứng lên. Một ít chất lỏng trong suốt đã chảy ra, rất nhanh làm cho ngón cái ma sát càng nhanh không thể nào kháng cự lại kích thích.....

“Ừm.... Tiểu.....Àn.....Đừng.....chờ một.....ha.....” Lời nói muốn ngăn cản của Bối Hiểu Ninh bị đầu lưỡi giáo hoạt biến thành từng tiếng vô nghĩa đơn độc. Bối Hiểu Ninh ôm lấy bả vai Lăng Tiểu, khoái cảm khó có thể nói lên lời từng trận từng trận đánh úp khiến hân muốn mất đi lý trí.....

Cảm giác được cơ thể Bối Hiểu Ninh có biến hóa, Lăng Tiểu tăng nhanh tiết tấu trên tay. Bối Hiểu Ninh ưỡn lưng, mọi âm thanh huyền ảo trong nháy mắt đều trở nên tĩnh lặng. Lăng Tiểu nhẹ vuốt vuốt phân thân còn run run, da thịt dần khôi phục lại cảm giác mềm dẻo. Lăng Tiểu ngẩng đầu, khuôn mặt Bối Hiểu Ninh hai gò má ửng hồng giờ phút này thoát nhìn như một trái đào chín trơn bóng mượt mà. Không đợi

hắn hoàn toàn qua cơn thở dốc, ngón tay Lăng Tiểu liền dọc theo trên da thịt Bối Hiểu Ninh tìm về phía một nơi mẫn cảm khác. Bối Hiểu Ninh run run, mở mắt, hơi nước phủ kín hai tròng mắt trong veo hiện lên một tia sợ hãi.

“Xoay người lại.” Tiếng nói trầm thấp của Lăng Tiểu đã trở nên khàn khàn.

Bối Hiểu Ninh trở mình, đem mặt vui sâu vào lớp chăn mềm. Lăng Tiểu quì trên giường, tay trái kéo vòng eo mảnh khảnh của Bối Hiểu Ninh, tay phải vẫn còn lưu lại chất lỏng ẩm áp liền đem ngón giữa chậm rãi thăm dò vào huyết khẩu đang gắt gao khép kín.

Cảm giác bị dị vật xa lạ xâm nhập làm Bối Hiểu Ninh không nhịn được nhăn chặt mày. Lăng Tiểu cúi người, cánh môi co dãn không mất đi sự dẻo dai lấp đầy lỗ tai Bối Hiểu Ninh, đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ loạn theo hình dáng lỗ tai, luồng khí ẩm áp, ẩm ướt dịu dàng từng đợt tiến vào trong tai, “Sợ hãi sao?”

“Không.....sợ....” Lời còn chưa dứt, tay phải Lăng Tiểu di chuyển vài cái, lại cho vào thêm một ngón tay thứ hai, chuyển động mấy lần sau lại tách ra khoảng cách giữa hai ngón hay. Thân thể Bối Hiểu Ninh run rẩy, co rút lại một chút, hai tay túm chặt lấy chăn.

Thanh âm từ tính kèm theo tiếng thở dốc nặng nề của Lăng Tiểu lần nữa vang lên, “Ta... chịu không nổi.” Y rút ngón tay ra, thẳng lưng, đem vật thể nóng bỏng đặt ngay trước cửa vào vì mất đi ngón tay mà lại gắt gao khép chặt. Lăng Tiểu nắm lấy kéo căng hai cánh mông, chậm rãi đẩy về phía trước, thẳng đến khi hưng khí (**) hoàn toàn vào hết. Bối Hiểu Ninh phân không rõ là thống khổ hay sung sướng là “Ân” một tiếng, thân thể từ từ cứng ngắc, sống lưng chảy ra một tầng mồ hôi.

(**) hưng khí: hẳn ai cũng biết nó-là-cái-gì-đấy. ///~///

Lăng Tiểu hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi phun ra, từ từ đọng đưa phần eo. Cảm giác đau đớn xé rách cùng một tia khoái cảm mơ hồ lập tức từ phía sau lan tràn ra toàn thân từng tắc da thịt Bối Hiểu Ninh. Đau đớn cùng khoái cảm lẫn lộn tuôn ra khỏi yết hầu, “A! Ân...Tiểu.....Chậm...Chậm một chút... Đau...”

Thanh âm Bối Hiểu Ninh run nhẹ, pha lẫn vài tầng ai oán thở hổn hển. Lăng Tiểu nghe vậy vào tai, tất cả lại biến thành kích thích tại nơi đang bị vây trong trạng thái cực độ hưng phấn làm y xúc động. Y không thể kiềm chế mà gia tăng tốc độ rút ra đẩy vào, huyết khẩu gắt gao bao vây lấy cự vật thô to cứng rắn không nhịn được mà rung mình, liền nhận lấy cọ xát thô bạo mà rất nhanh lại co rút.

Đại não Lăng Tiểu nhanh chóng lâm vào trống rỗng, một tiếng rỗng giống như thống khổ lại thỏa mãn, ý chí Lăng Tiểu trong nháy mắt tan vỡ giữa không trung lại như bị giam hãm giữa âm thanh trùng kích va chạm...

Hai thân thể đầy mồ hôi vẫn còn đang gắn kết với nhau nằm sấp trên giường. Lăng Tiểu nghiêng nghiêng nhẹ cắn trên khuôn mặt nộn nộn mềm mềm của Bối Hiểu Ninh, hơi thất vọng nói: “Như thế nào mà lại nhanh như vậy?”

“Còn nhanh?! Người muốn đau chết ta sao?”

“Thế đau không?”

“Mẹ nó đau chứ! Không tin người thử xem!”

“Ta thấy người kêu rất thích thú mà a.”

“Người đi chết đi!”

“Hừm! Đều tại người, từ lúc gặp được người nha, đại ca đây không có được phát tiết, ghen muốn chết.”

Bối Hiểu Ninh một tay đẩy Lăng Tiểu từ trên người xuống quay lại, “Người muốn lừa đùa ngu nào đây?! Không có phát tiết lần nào? Ngày đó Ny Đế Á thì làm gì ha?!”

“Trời đất chứng giám! Bọn ta chưa từng làm cái gì hết á, thật luôn! Lúc ấy ta cứ nhắm mắt là lại nghĩ đến người, cũng không biết phải làm sao, còn tưởng từ nay về sau sẽ không lên nổi nữa.”

“Vậy còn bạn gái người? Ta thấy nàng, hai người đều mặc áo ngủ đấy còn gì?”

“Ông trời có mắt! Bọn ta ở Bắc Kinh hai ngày, ta vẫn nghĩ đến chuyện chưa gọi điện thoại cho người, cái gì cũng chưa cùng cô ấy làm! Lúc người chạy đến nhà ta, chúng ta mới về đến thay áo ngủ, ta ngay cả tay còn chưa có chạm qua cô ấy!” Lăng Tiểu vẽ mặt cực kỳ ủy khuất.

Bối Hiểu Ninh nâng tay tát cho y một cái lên cái mặt đẹp trai, “Người đừng có mà chiếm được tiện nghi liền khoe mẽ khôn lỏi!”

Lăng Tiểu vùi mặt vào cổ Bối Hiểu Ninh, dùng sức cọ cọ, “Hiểu Ninh Sau này ta chỉ có thể làm với một mình người thôi, người lúc nào cũng phải an ủi trái tim yếu ớt của ta a!” (=.=.....)

Bị Lăng Tiểu cọ cọ sát sát một hồi lâu, Bối Hiểu Ninh đột nhiên nhớ tới cái gì, giơ tay đẩy mặt Lăng Tiểu ra, “Người trước kia không phải thẳng sao?”

Lăng Tiểu gật đầu.

“Không hề chạm qua nam nhân khác?”

“Đương nhiên không có.”

Bối Hiểu Ninh nheo chặt hai mắt, “Thế làm thế quái nào mà người lại hiểu rõ cách làm thế hả?!”

“Hắc hắc, không được thịt heo, chẳng lẽ cũng không được xem heo thế nào sao?” (có mà ca xem phim con heo! =v=)

Bối Hiểu Ninh đập Lăng Tiểu một cước, “Người mới là heo!”

Lăng Tiểu lại cười hì hì dán lên người Bối Hiểu Ninh, “Thực ra...ta hỏi người đi trước nha, gọi điện đến hỏi Cát Ân.”

“Người nói cái gì?!” Bối Hiểu Ninh muốn nhảy dựng lên trên giường ý chứ, “Muốn chết hả?! Loại chuyện này mà cũng có thể đi hỏi người khác?!”

“Thế thì phải làm sao bây giờ? Ta không muốn để người phải đau đớn mà.”

“Người... Người có thể lên mạng mà tìm a!”

“Thời kỳ hòa bình này a, mấy trang web đen đỏ tìm cũng không ra.”

Bối Hiểu Ninh xoay mặt sang một bên, “Người đồ thói không biết xấu hổ, cứ nhiên đúng là đã tìm....”

Một lát sau Lăng Tiểu ngồi dậy châm một điếu thuốc. Bối Hiểu Ninh lấy tay chọt chọt y mấy phát, đột nhiên nhớ ra cái đồ ‘hung phạm’ làm trò xấu xa này, “Này? Tại sao ta lại là người bị đè?”

“Bởi vì ta cao hơn người.”

“Nói vậy! Ai nói là cao thì được đè lùn?”

“Bởi vì ta cường tráng hơn người.”

“Vớ vẩn! Ta chưa từng nghe ai nói qua gầy hơn thì nhất định phải bị đè.”

“Bởi vì ta lớn hơn người.”

“Lớn tuổi hơn thì được đè bé sao? Không có đạo lý!”

“Ta nói không phải tuổi.”

Bối Hiểu Ninh sững sốt, cười lên người Lăng Tiểu, “Tiểu đệ đệ lớn thì có thể khi dễ người khác sao? Luật ở đâu quy định thế hả?!”

Lăng Tiểu phun khói thuốc lên mặt Bối Hiểu Ninh, “Pháp luật không quy định, kinh tế học quy định thế á.”

“Hả?” Bối Hiểu Ninh nghi hoặc nhìn Lăng Tiểu.

“Người xem a.” Lăng Tiểu nghiêm trang bắt đầu khoa tay múa chân, “Tiểu đệ đệ của người so với ta nhỏ hơn, nếu như người tới, ta sẽ chỉ sướng bằng như thế này.” Lăng Tiểu lấy cả bản tay so với một chén cơm

bé týt, “Nhưng nếu là ta tới, người sẽ sướng như thế này.” Lăng Tiểu lại lấy tay so với cả một chậu nước rửa mặt to đùng, “Như vậy mới phù hợp với nguyên lý phân phối tài nguyên làm cho lợi ích được lớn nhất nha.”

“Người...” Bối Hiểu Ninh nghẹn lời, túm lấy bóp cổ Lăng Tiểu, “Người đừng có mà ở đó nói hươu nói vượn! Ta bây giờ liền thử xem người có sướng nhiều hay không?”

Lăng Tiểu dụi tàn thuốc, không đợi Bối Hiểu Ninh đề lại mình, xoay người liền đề lại hất dưới thân, “Đây là tự người trêu chọc ta.”

“Người muốn làm gì?!” Bối hiểu Ninh giãy dụa, tứ chi bị đề thành hình chữ đại.

“Người nói ta muốn làm gì? Vừa nãy chỉ là khai vị thôi, bây giờ mới là món chính nha.”

“Uy! Ta còn đau nha!”

“Không sao, Cát Ân nói, làm nhiều nhiều thì không đau nữa.”

“Người có nhân tính hay không hả?!”

“Không có.”

....

Ôi H..... giờ thì ta đã hiểu nỗi lòng của hủ khi edit H... lần đầu tiên nên là edit xong rồi ta vẫn thấy....
cần truyền gấp nhóm máu O đúng là cảm giác nó khác chỉ đọc thôi! =))) khục khục

20. Chương 20

Được cho ăn một châu ‘bữa chính’, Bối Hiểu Ninh bị ăn đến cả người xụi lơ, hạ thân tê dại. Cả hấn lẫn Lăng Tiểu đều là một đêm không ngủ (ó.Ồ lần đầu đó nha...), vừa thêm sáng sớm lặn qua lặn lại đến giữa trưa, mãi tại lúc cuối cùng Lăng Tiểu cảm thấy mĩ mãn rồi, hai người liền sáng khoái ôm nhau nặng nề chìm vào ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, Bối Hiểu Ninh mơ mơ màng màng mà nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, hấn giật mình ngồi dậy, nghiêng lỗ tai nghe ngóng, không thấy động tĩnh gì. Bối Hiểu Ninh gãi đầu, nghĩ rằng mình chắc là nằm mơ, lại nằm trở về. Lăng Tiểu trở mình một cái, “Mấy giờ rồi?”

Bối Hiểu Ninh nhìn thoáng điện thoại di động, “Ừ... khoảng ba giờ rồi.”

“Ta thấy đói muốn chết, từ tối hôm qua đến giờ còn chưa bỏ cái gì vào bụng a.”

“Ta cũng vậy...”

“Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.”

“Đi.”

Hai người cũng nhau ngồi dậy mặc quần áo. Mặc được một nửa, Lăng Tiểu quay lại nhìn Bối Hiểu Ninh, đột nhiên nói: “A? Sao người lại không đi làm?”

“Àn, ta...” Bối Hiểu Ninh vươn đầu khỏi cổ áo phòng, “Ta bị tạm thời cho thôi việc.”

“Hà?! Tại sao?”

Bối Hiểu Ninh hậm hực ngồi vào cạnh giường, nói lại chuyện hôm qua xảy ra ở công ty.

“Thằng đó thực sự nói người như vậy?”

“Àn.”

“Nó gọi là gì?”

“Hà Tân Khải.”

“Nó vẫn còn làm ở công ty các người?”

“Ân.”

Lăng Tiểu gật đầu, không nói. Bối Hiểu Ninh lại cảm thấy không đúng, đi đến trước mặt Lăng Tiểu nhìn y, “Người muốn làm gì?”

Lăng Tiểu đang ngồi trên giường, y ngẩng đầu, đón ánh mắt Bối Hiểu Ninh, “A? Không làm gì, hỏi chơi thôi.”

“Chuyện của ta không cho người nhúng tay vào.”

“Tại sao?”

“Ta có thể tự mình giải quyết.”

Lăng Tiểu kéo tay Bối Hiểu Ninh lắc lư, “Tốt a, chuyện mình mình tự làm, bé ngoan.”

“Vâng, cảm ơn!” Bối Hiểu Ninh rút tay về, “Đi mau, rửa tay ăn cơm.”

Lúc Bối Hiểu Ninh từ phòng vệ sinh đi ra, Lăng Tiểu liền đi vào, đi qua bên người hắn, còn không quên bóp mũi hắn một cái. (==//==)

Lăng Tiểu đi vào phòng khách, thấy Bối Hiểu Ninh đang đứng ngăn người bên cạnh bàn trà.

“Làm gì đấy?”

Bối Hiểu Ninh chỉ vào một hộp thức ăn hình tròn bọc vải bố thêu hoa lộn xộn trên bàn trà, “Cái này không phải là người mang đến đấy chứ?”

Lăng Tiểu đi qua, xé lớp vải bố lên một chút, “Người để mất đầu hả? Cái này vừa nhìn là thấy chỉ có thể là của mấy bà bác hay dùng gì đó.”

Bối Hiểu Ninh mở lớp vải ra, lấy một hộp cơm nhựa ra, “Thôi xong hết rồi.”

“Làm sao vậy?”

“Đây là thịt kho tương mẹ ta nấu.”

“Có ý gì?”

“Cái này lúc đầu không ở trong nhà ta.”

“A?”

“Mẹ ta có qua đây.”

“Lúc nào?!”

“Lúc chúng ta đang ngủ.” (bắt gian tại giường rồi :)))

“A!” Lăng Tiểu lập tức làm ra vẻ mặt cực kì hoảng sợ, “Không dậy chào hỏi mẹ vợ gì cả, thất lễ quá!”

Bối Hiểu Ninh ngồi lên ghế salon, tàn nhẫn nhéo một cái rồi liếc mắt nhìn y, “Người đứng đắn chút được không?! Lần này xong hết rồi, thật sự đi đời rồi, ta chết chắc rồi.”

Lăng Tiểu mở nắp hộp thức ăn ra, lấy tay quệt một cái, nếm một ít, “Ăn rất ngon nha!”

“Này này!”

Lăng Tiểu ngồi xổm xuống, chống tay lên đùi Bối Hiểu Ninh, “Người có chắc chắn là mẹ người cầm đến không?”

“Chắc chắn tuyệt đối không thể sai được.”

“Bà vào nhà bằng cách nào?”

“Bà có chìa khóa. Thỉnh thoảng sẽ đến dọn dẹp phòng ốc, giặt quần áo hoặc là cho ta các loại thức ăn.”

“Thế sao bà lại không gọi người dậy a?”

“Làm thế xấu hổ muốn chết a?! Bà nhất định nghĩ rằng ta đi làm rồi, không có nhà, lúc vào lại thấy cảnh hai chúng ta ngủ cùng nhau, sau đó vừa kinh hoàng vừa lúng túng liền chạy trốn luôn. Nếu không bà đã bỏ túi bao ra, để thức ăn vào tủ lạnh rồi.”

“Ừ, cũng đúng lắm. Nếu không... người gọi điện hỏi một chút xem?”

Bối Hiểu Ninh hơi suy nghĩ, lấy điện thoại di động ra, ấn số. Nghe một lúc, hần buông tay, “Không nghe.”

“Chắc là không nghe thấy.”

“Hy vọng là vậy.” Bối Hiểu Ninh thở dài, cúi đầu ủ rũ đứng dậy, “Quên đi. Chuyện đã rồi, chuyện thế nào hay thế ấy, bình đến tướng cảm, nước đến đất ngăn. Đi, ăn cơm.”

Lăng Tiểu mượn xe, hai người ra Cốt Đầu quán ăn. Một bát sườn, một bát xương sống, lại một bát bánh canh lần lượt bị tiêu diệt triệt để, Bối Hiểu Ninh ăn no kênh, “Ăn, dễ chịu muốn chết!”

Lăng Tiểu châm thuốc, “Ta tới Túy Mộng xem thế nào, rồi đi Túy Mĩ, người đi cùng ta luôn.”

“Thì đi, dù sao ông đây cũng thất nghiệp rồi a~”

“Sau đó cùng ta về nhà.”

“Ăn... Cũng được.”

“Ngày mai đến nhà người thu dọn đồ vật, mang về nhà ta luôn.”

“Vì cái gì?!”

“Cái gì vì cái gì, người nói vì cái gì?”

“Có phải ta không có nhà đâu, ta không đi!”

“Ai cho không đi? Người đã là người của ta rồi!” (:D)

Bối Hiểu Ninh thoát một cái quay lại quét mắt nhìn bốn phía, hoàn hảo, không phải giờ ăn cơm, bên cạnh không có khách nào khác, “Ai là người của người? Ngủ với người một lần thì là người của người luôn chắc? Nói vậy người phải có cả một quân đoàn vợ toàn là người của người á, nhà người còn lâu mà vẫn còn ở đây nhá!”

Lăng Tiểu cười cười, “Ta đây đi nhà người.”

“Vô tư, không chê thì cứ đến.”

“Thế mai cho ta chìa khóa luôn.”

“Người muốn đến thật hả?”

“Đương nhiên, tối nay ta về nhà thu dọn đồ đạc.”

Đến Túy Mộng bar, Bối Hiểu Ninh theo Lăng Tiểu thông dong đi vào cửa màn cuốn đã mở một nửa. Lâm Uy, Vương Bư cùng với mấy người khác Bối Hiểu Ninh có gặp qua nhưng không nhớ kỹ tên đang khoa tay múa chân nói cái gì đấy với một người công nhân lắp đặt. Thấy Lăng Tiểu tới, bọn họ cũng đi qua chào hỏi y, có người lại lấy ra một bản vẽ đưa tới cho y.

Bối Hiểu Ninh đứng ở chỗ cửa ra vào, xa xa nhìn Lăng Tiểu. Lúc này hần đột nhiên phát hiện, Lăng Tiểu cư nhiên lại mặc âu phục đi giày da. Y không phải rất ghét ăn mặc cứng nhắc như thế sao? Chẳng lẽ hôm qua vì đi tìm mình nên y cố ý ăn mặc chỉnh chu? Bối Hiểu Ninh cũng không chắc lắm, nhưng y mặc như vậy nhìn thực sự rất đẹp mắt, khó trách có nhiều phụ nữ vì y mà mê muội thế.

Lăng Tiểu một tay cầm bản vẽ, một tay kẹp điều thuốc, bên cạnh có người chỉ chỉ trỏ trỏ lên tờ giấy. Một lát thấy y cau mày hỏi cái gì, sau đó lại vừa cười vừa gật đầu. Thỉnh thoảng y lại ngẩng đầu lên so sánh chỉ vào chỗ nào đó trong quán bar. Người trong phòng từ lúc Lăng Tiểu vào liền quy tụ lại bên người y, cứ như trên người y có một loại từ trường đặc biệt nào đó. Trong một phạm vi không gian nhất định, chỉ cần có y ở đó, sẽ rất khó làm người khác không chú ý đến. Bối Hiểu Ninh bĩu môi nghĩ: nhưng tại sao chỉ có mình ta cùng một chỗ với y mà lại không trở thành như vậy được ta?

Nghĩ đến nhập thần, điện thoại rung lúc lâu Bối Hiểu Ninh mới cảm thấy. Lấy ra vừa nhìn thì thấy là mẹ gọi.

“Uy? Mẹ.”

“Hiểu Ninh.....”

“Mẹ, hôm nay mẹ.... đến chỗ con đúng không?”

“Ừ, ta cho người hộp thịt kho tương.”

“Nga, con thấy rồi.”

Một trận trầm mặc.

“Sao hôm nay người không đi làm?”

“Con...Hôm nay có chuyện, con được nghỉ mấy ngày.”

Lại trầm mặc.

“Ta...”

“Mẹ...”

Vẫn lại trầm mặc.

“Ta không nói với cha người. Trước khi người về nhà, ta muốn... chúng ta nói chuyện đã.”

“Vâng.”

Vừa cúp điện thoại, Bối Hiểu Ninh mới ngẩng đầu, đúng lúc Lăng Tiểu đi tới, “Xong việc ở đây rồi, đi thôi, đi Túy Mĩ bar.”

Bọn họ đến Túy Mĩ bar lúc sắc trời còn sớm, không có bao nhiêu khách.

Bối Hiểu Ninh nói muốn uống chút rượu, nghe nhạc một chút, xem ít tiết mục. Lăng Tiểu thu xếp cho hắn một chỗ ngồi hai người ở bên cạnh sân khấu. Ban đầu Lăng Tiểu cũng ngồi cùng hắn một lúc, uống một chai bia, sau đó phải đi lo công việc.

Bối Hiểu Ninh vừa nghĩ đến cuộc gọi vừa xong, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái. Rầu rĩ cúi đầu một mình uống một ly lại một ly. Lúc uống đến chai bia thứ ba thì Nỵ Đế Á và Cát Ân tới. Cát Ân cất đồ đạc vào phòng hóa trang rồi đi ra ngồi đối diện Bối Hiểu Ninh.

“Aiz? Người tới hả.” Bối Hiểu Ninh chào hỏi.

Cát Ân quơ quơ tay trước mắt Bối Hiểu Ninh, “Sao lại một mình người ngồi đây uống rượu thế này?”

“Ta nghe nhạc một chút.” Bối Hiểu Ninh chỉ chỉ ca sĩ đang hát trên sân khấu.

“Ân...” Cát Ân cười quỷ dị, “Hôm nay lúc sáng sớm ta còn đang ngủ, Tiểu ca gọi điện cho ta.”

Bối Hiểu Ninh đang rót rượu vào miệng, nghe thế liền uống sặc, “Khụ khụ... thật hả?”

“Người bình tĩnh cái nào.” Cát Ân sầm soi qua lại, giơ tay vỗ nhẹ sau lưng Bối Hiểu Ninh.

“Không có chuyện gì không có chuyện gì.” Bối Hiểu Ninh cầm khăn ăn trên bàn xoa xoa miệng.

Cát Ân ngồi lại trên ghế, “Thực ra thì... Tiểu ca... Người đừng nhìn y như vậy, y rất tốt.”

“Thật a? Sao ta không thấy thế lắm ta.”

“Từ từ rồi sau này người sẽ biết, ta nhìn đàn ông rất chuẩn... Tiểu ca.”

Bối Hiểu Ninh xoay người lại, Lăng Tiểu không biết từ lúc nào đã đứng phía sau hắn. Lăng Tiểu nhìn Cát Ân vắt áo xuống tay, sau đó nhìn Bối Hiểu Ninh, “Các người đang nói chuyện gì vậy?”

Cát Ân đứng lên, “Ân, không có gì, hai người nói chuyện đi, ta đi qua phòng hóa trang chút. Người có cái gì chưa rõ sau này có thể gọi điện cho ta, Tiểu ca có số của ta rồi.” Nói xong Cát Ân nhìn Bối Hiểu Ninh gật gật hai mắt, xoay người rời đi.

Lăng Tiểu ngồi xuống, “Các người đang nói chuyện gì?”

“Không có gì, Cát Ân nói chuyện buổi sáng người gọi điện cho cậu ấy.”

“À ừ.”

Bối Hiểu Ninh tiếp tục uống rượu. Thấy hắn không muốn nói thêm nữa, Lăng Tiểu mắt hứng lại ngồi một lát, rồi lại đứng lên đi lo công việc.

Vừa lại uống thêm một chai, trên sân khấu thay đổi một nam ca sĩ khác. Một phụ nữ bưng ly rượu đi tới, “Xin hỏi, chỗ này có người ngồi chưa?”

Bối Hiểu Ninh tưởng nàng muốn mượn ghế, lắc đầu nói không có. Ai biết nàng ta liền cười cười rồi ngồi xuống luôn, “Một mình a?”

Bối Hiểu Ninh gật đầu.

“Vậy sao không ra quầy bar ngồi?”

“Chỗ này ngay chính giữa sân khấu mà?”

“Người cũng đến để xem Ny Đế Á?”

“Cô biết cô ấy?”

“Ừ.” Nàng uống ly rượu trong tay, “Chỗ này rất nhiều khách quen đều là đến xem Ny Đế Á.”

“Cô cũng vậy a?”

Nàng hơi hạ khóe miệng, “Ta không phải, ta là đến xem trai đẹp nha.”

“Cát Ân?”

“Đúng rồi, anh ấy mỗi ngày đều có diễn nha.”

“Hôm nay cũng có sao?”

Nàng ta gật đầu, “Bất quá... đáng tiếc a! Anh ấy... vừa nãy ta thấy anh ấy nói chuyện phiếm với người, hai người là bạn sao?”

Bối Hiểu Ninh chưa kịp trả lời đã phát hiện tầm mắt nàng hướng ra phía sau mình nhìn nhìn. Bối Hiểu Ninh quay đầu, là Lăng Tiểu.

“Tiểu thư, thật vô ý, chỗ này...”

Nàng ta vội vàng đứng lên, “A?! Là người sao? Thật vô ý quá, vừa rồi vị tiên sinh này nói không có ai...”

“A, không sao. Ta vừa vặn cần tìm hắn có chút chuyện.” Lăng Tiểu vẫn duy trì nụ cười đúng mực.

Nàng ta rời đi, Lăng Tiểu lại ngồi xuống.

“Sao?”

“Chả sao cả! Các người đang nói chuyện gì, cô ta là muốn câu người đó hả?”

“Người bị bệnh tưởng hả?!”

“Trong quán bar thì loại người nào cũng có.”

“Người chính là muốn không ai được ngồi chỗ này chứ gì?”

“Ừ, như thế là tốt nhất.”

“Thế thì tốt nhất người vẩy một ít nước tiểu lên mấy cái bàn xung quanh ý, đánh dấu lãnh thổ vào. Đùng có mà cứ xuất quỷ nhập thần đột nhiên xuất hiện phía sau ta a.”

Lăng Tiểu nhìn Bối Hiểu Ninh cười cười, “Ta sẽ cân nhắc.” Sau đó y lại đứng lên xách cái ghế đi, để luôn sang một cái bàn khác.

*Ôi chết mất =)))))))) đánh dấu lãnh thổ =)))))))))))))))))))))) moah ha ha ha ha *

Tiêu: cái kiểu “Vâng, cảm ơn” của anh Ninh nghe giống hết người Mai Mai ạ =))))))))))))))))))

21. Chương 21

Người trong quán bar ngày một nhiều, khoảng lúc hơn 11h cơ hồ đã không còn chỗ trống nào nữa.

Ny Đế Á nhảy hết điệu múa, Cát Ân lên sân khấu. Làm cho Bối Hiểu Ninh phải giật mình chính là, Cát Ân vậy mà cũng múa bụng. Mặc dù Bối Hiểu Ninh không biết nhưng hẳn cũng có thể nhìn ra vũ đạo của Cát Ân và Ny Đế Á khác nhau rất nhiều. Vũ đạo của Cát Ân càng thêm ưu nhã, nội liễm, sức lực sung mãn, động tác lúc vươn rộng ra, khi thu hẹp lại, tựa hồ biến đổi càng uyển chuyển càng tăng thêm cảm giác mỹ cảm cho cơ thể.

Cát Ân hóa trang lên mắt làm đôi mắt vốn to lại tràn ngập mị lực thoát nhìn thêm mê hoặc lòng người. Cát Ân khiêu vũ cứ một vòng lại một vòng liếc mắt xuống dưới sân khấu, ngẫu nhiên liếc đến Bối Hiểu Ninh vài lần, làm cho hắn hết hồn khiếp vía: này này này... đây là chỗ nào chứ hả?! Tôi chưa muốn bị yêu tinh đầu độc đâu!

Bối Hiểu Ninh chuyển tầm mắt sang nơi khác, liếc thấy Lăng Tiểu đang mang theo một bình rượu đứng lại trong một góc chăm chú nhìn. Hai tròng mắt y dán chặt lên trên sân khấu, hoàn toàn không có chú ý tới Bối Hiểu Ninh đang nhìn y. Bối Hiểu Ninh trong lòng cười lạnh một tiếng: hừ! Anh khá lắm Lăng Tiểu! Không cho tôi tiếp xúc với Cát Ân, chính mình thì lại tâm hoa nộ phóng!

Cát Ân nhảy xong một khúc, cô gái vừa mới nói chuyện với Bối Hiểu Ninh lúc này lập tức ôm một bó hoa to dùng vọt lên.

Bối Hiểu Ninh ngồi mãi bắt đầu thấy mệt, đi đến bên cạnh chỗ Lăng Tiểu.

“Lần đầu tiên anh xem Cát Ân nhảy a?”

“Không phải, xem nhiều lần rồi. Mỗi lần cũng đều kinh tâm động phách(*) a!”

(*) kinh tâm động phách: rung động lòng người.

“Kiểu nhảy của Cát Ân không giống lắm với Ny Đế Á.”

“Ừ, hẳn nhảy điệu vũ bụng của Ai Cập, còn Ny Đế Á nhảy theo phong cách Thổ Nhĩ Kỳ.”

“Có cố gắng nghiên cứu nha.”

“Cát Ân nói cho tôi đây chứ.”

“Nga.” Bối Hiểu Ninh gật đầu, “Aiz? Anh hôm nay thế nào mà không thấy chơi bài a?”

“Làm sao mà ngày nào cũng chơi được. Hơn nữa Uy Tử bọn họ cũng không ở đây, không ai chơi cùng tôi.”

“Tôi muốn chơi với anh.”

“Được lắm!”

Bối Hiểu Ninh đem toàn bộ tiền lương vừa mới lĩnh thua sạch. (=.=|||)

Bọn họ rời quán bar khi đã gần 3h sáng. Lăng Tiểu lái xe, Bối Hiểu Ninh ngồi cạnh ghế lái, trong tay ôm hoa.

“Anh làm gì mà thế nào cũng phải liều chết xin cho bằng được hoa của người ta hả?”

“Ai liều chết xin cho bằng được đâu, Cát Ân vốn là muốn để hoa lại quán bar. Hơn nữa, tôi chính là thích nhìn bộ dáng em cầm hoa nha.”

“Thế sao anh không tự đi mua mà tặng tôi?” Vừa nói xong Bối Hiểu Ninh lập tức hối hận, bắt quá muộn rồi~.

Kétttttttttt Lãng Tiếu một cước phanh lại, y quay đầu cười nhìn Bối Hiểu Ninh, “Em muốn tôi mua hoa tặng em?”

Mặt Bối Hiểu Ninh đỏ bừng, “Không phải, không có, không phải cái ý đó. Tôi.... Anh ngàn vạn lần đừng có mà tặng a! Hai thằng đàn ông mà tặng hoa cái gì?! Có thấy buồn nôn không chứ?!” Hắn làm cho mình giống như đang giận dữ mà xoay mặt sang một bên nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Lãng Tiếu nhìn hắn ngay cả cái lỗ tai cũng đỏ, không nhận được ý cười nổi lên khóe miệng, một tay với lấy cổ Bối Hiểu Ninh kéo qua, hôn một cái lên mặt, “Em đúng thật là đáng yêu quá đi!”

Bối Hiểu Ninh một tay đẩy y ra, “Hôn cái gì hôn?! Bộ không thấy buồn nôn hả?! Tối lắm rồi đây! Mau đi! Máy giờ rồi chứ?!”

Đến cửa tiểu khu, Lãng Tiếu không dừng xe, trực tiếp đi vào.

“Hửm? Sao anh không đi vào a? Đây là muốn đi chỗ nào?”

“Mua chút đồ vật.”

“Mua cái gì nữa? Đã trễ thế này rồi, đi chỗ nào mua?”

Lãng Tiếu không nói lời nào, hai mắt vừa thỉnh thoảng nhìn quét qua ven đường, vừa tiếp tục lái xe. Bối Hiểu Ninh thấy bộ dáng thần thần bí bí của y, không biết y muốn làm gì, cũng chẳng thêm hỏi nhiều.

Lại thêm hơn mười phút, Lãng Tiếu dừng xe lại, xuống xe. Bối Hiểu Ninh nhìn chỗ ven đường, chỉ còn một nhà trọ đèn vẫn sáng, hộp đèn sáng loáng lóe bốn chữ thật lớn Đồ dùng người lớn. (///v///)

Chỉ chốc lát sau, Lãng Tiếu trở lại. Y đem một túi nhựa đầy ắp ném lên đùi Bối Hiểu Ninh. Bối Hiểu Ninh mở túi ra: vốn là thuốc bôi trơn.

“Sao anh mua nhiều như vậy làm gì?”

“Hai mươi hộp. Nhiều sao?”

“Hai mươi hộp?! Anh muốn làm gì?”

“Để nhà em mười hộp, nhà tôi mười hộp. Lúc đầu vốn nghĩ muốn mua bốn mươi hộp, sợ em nói tôi, nên mới mua ít đi.”

“Bốn mươi hộp?! Anh muốn mua về để ăn đấy hả?”

“Không phải nha, tôi là nghĩ sau này sẽ thường thường cần đến a.”

“Anh...” Bối Hiểu Ninh thật sự là không còn lời nào để nói....

Trở lại nhà Lãng Tiếu, Bối Hiểu Ninh cắm hoa vào lọ hân hoan, hai người lại tùy tiện ăn một chút, lại cũng nhau nhìn TV tán dóc một hồi, Bối Hiểu Ninh đứng lên đi tắm rửa. Lúc đi ra, hắn bọc khăn tắm, vừa lau bầu vừa nghiêm mặt ngồi xuống ghế salon. Lãng Tiếu xoa xoa tóc hắn ướt sũng, “Làm sao vậy?”

Bối Hiểu Ninh không lên tiếng.

“Làm sao vậy? Ai thiếu em tám trăm đồng hả.”

“Sưng rồi.”

“Àn? Cái gì?”

“Sưng rồi.”

“Cái gì sưng rồi?”

Bối Hiểu Ninh đâm một phát vào người Lãng Tiếu, “Anh nghĩ cái gì sưng rồi?! Sau này đừng hòng!”

Lãng Tiếu nhìn Bối Hiểu Ninh trừng mắt nhìn, đột nhiên phản ứng lại, “Ha ha ha ha...”

“Anh còn dám cười?!”

Lăng Tiểu ngừng cười, “Trên lầu có thuốc mỡ, tôi cầm đến giúp em thoa nhé?”

“Không cần, tôi mệt rồi.” Bối Hiểu Ninh đứng lên đi về phía phòng ngủ cho khách.

Lăng Tiểu đuổi theo, kéo hần lại, “Em đi làm gì?”

“Ngủ a.”

“Ngủ? Ngủ thì vào phòng này làm gì? Đi, qua phòng tôi ngủ. Tôi cũng tắm rửa đi ngủ ngay đây.”

Bối Hiểu Ninh ngẫm lại, “Tôi đi giặt đồ lót đã, hôm đó lúc đi mang hết đồ đi rồi, bây giờ không có gì thay.”

“Em không phải mệt rồi sao? Ngày mai rồi giặt.”

“Thế tối nay tôi mặc cái gì?”

“Để trần ngủ đi!”

Bối Hiểu Ninh lập tức phòng bị nhìn Lăng Tiểu, “Anh định làm gì?”

“Ai da! Yên tâm đi! Tôi không phải cầm thú, đêm này sẽ không chạm vào em.” Nói xong không cần biết Bối Hiểu Ninh nói thêm cái gì, Lăng Tiểu trực tiếp kéo hần vào phòng ngủ.

Giữa trưa ngày thứ hai, Lăng Tiểu ôm Bối Hiểu Ninh thơm mát ngon miệng, từ trong mộng ngọt ngào tỉnh lại, gân cốt giãn ra, toàn thân thư sướng. Y ngồi xuống, cúi đầu nằm tại trên giường, nhìn Bối Hiểu Ninh hồng hồng còn đang say ngủ trên tấm nệm trắng, lại một trận ngứa ngáy. Tay nhẹ nhàng vén cái chăn mềm trên người hần, hai cái mông tròn tròn trắng trắng như bánh bao xuất hiện trước mắt. Lăng Tiểu cười đều một cái. “Ba” một tiếng, tát một cái xuống. (=.=)

Bối Hiểu Ninh sợ đến phát run, bình tĩnh luôn, nhảy dựng lên đập Lăng Tiểu một phát, “Anh làm cái gì đấy?! Người ta đang ngủ!”

Sau khi rời giường, Bối Hiểu Ninh nấu cháo, rán sủi cảo. Hai người ngồi đối diện trên quầy bar chậm rãi ăn. Được một lúc, Lăng Tiểu hỏi: “Em hôm nay có việc gì cần làm không?”

“Ừm...” Bối Hiểu Ninh nuốt sủi cảo trong miệng, “Tôi đi công ty một chuyến đã, làm thủ tục thôi việc. Sau đó lại về nhà, nói chuyện với mẹ, hôm qua bà vừa mới gọi điện xong.”

“Nga, vậy xong chuyện em lại đến quán bar tìm tôi đi.”

“Àn, đi. Tôi đại khái...”

Di động Lăng Tiểu reo, y nhìn màn hình điện thoại do dự một chút, lại liếc mắt nhìn Bối Hiểu Ninh một cái, rồi mới nghe máy.

“Uy? Đình Đình.”

“...”

“Ừ.”

“...”

“Ừ.”

“...”

“Được.”

Buông điện thoại, Lăng Tiểu lại xem Bối Hiểu Ninh, hần đang bưng bát, đổ một ít cháo cuối cùng vào miệng. Buông bát, mặt hần không một chút thay đổi mà lau miệng, đứng dậy bắt đầu nhặt bát đĩa.

“Huyền Đình nói muốn nói chuyện với tôi.”

“Nga.” Bối Hiểu Ninh không nhìn Lăng Tiểu, đem sủi cảo còn lại bọc lại cẩn thận, bỏ vào trong tủ lạnh.

“Buổi tối đừng đến quán bar tìm tôi, tôi không nhất định sẽ ở đó.”

“Ừm.”

“Ai xong việc trước thì gọi điện cho người kia nha?”

“Cứ vậy đi.”

Bối Hiểu Ninh mở vòi nước, trong phòng chỉ còn lại âm thanh “ào ào rào rào” của tiếng nước chảy.

Tiêu: có hai phụ nhân chăm chỉ, lão gia ta lười quá đi ~ phải súc tiến thôi, sr mn nha

~*hôn gió*

22. Chương 22

Lúc Bối Hiểu Ninh đến công ty thì cả Hà Tân Khải và giám đốc đều không có ở đó. Hắn đến phòng nhân sự làm xong xuôi thủ tục, lại đến phòng tài vụ giao nộp các loại hóa đơn thanh toán, được hưởng ba tháng tiền lương và trả lại chi phí công tác, hắn kiểm tra rồi nhận lấy. Sau đó mấy người đồng nghiệp chung tổ không thể đi ra ngoài đành đưa hắn ra tận cửa, an ủi hắn vài câu, hẹn qua vài ngày nữa thì lại tụ tập cùng nhau ăn cơm uống rượu.

Rời công ty, Bối Hiểu Ninh nhìn đồng hồ: chưa tới bốn giờ. Vừa vặn, giờ này cha còn chưa hết giờ làm. Bối Hiểu Ninh gọi điện thoại, ngồi xe bus về nhà.

Vừa vào đến cửa, Bối Hiểu Ninh liền nhìn thấy mẹ đã chuẩn bị vài đĩa hoa quả đặt sẵn trên bàn trà. Thay dép lê, hắn hô một tiếng: “Mẹ!”

Mẹ Bối Hiểu Ninh chạy từ trong phòng ra: “Ôi? Ta đứng ngoài ban công thế nào mà không nhìn thấy người về nhỉ?”

“Nga, con đi bên cửa phía bắc vào tiểu khu.”

“Từ công ty về à?”

“Vâng.” Bối Hiểu Ninh ngồi xuống ghế salon.

Mẹ hắn cũng ngồi xuống, “Xin nghỉ phép chưa?”

“Con... rời công ty luôn rồi.”

“Hả?! Tại sao?” Bà cầm một quả chuối tiêu đưa cho Bối Hiểu Ninh.

“À... Con muốn đổi sang chỗ khác.”

“Tại sao hả? Người đang ở chỗ này không phải tốt lắm sao?”

“Vâng... Nhưng con với tổ trưởng không hợp nhau.”

“À.”

Hai người trầm mặc trong chốc lát, Bối Hiểu Ninh ăn xong chuối tiêu.

“À ờ... ngày hôm qua ta đến chỗ nhà người ấy... nhìn thấy... người đó là người ở hôn lễ...” Bà dè dặt cân nhắc từng câu từng chữ, không biết nên nói ra thế nào mới tốt.

Bối Hiểu Ninh xấu hổ muốn chết, vẻ mặt càng ngày càng mất tự nhiên, “Nga, đúng vậy. Y... y là...”

“Người cùng với y... Người không phải nói... Nói y là...”

“Mẹ.” Bối Hiểu Ninh cúi đầu, “Những gì mẹ thấy... chính là như vậy.”

Bà Bối nâng tay che miệng lại, nước mắt chậm rãi tràn ra khỏi hốc mắt. Một hồi lâu, “Tại sao lại có thể như vậy... Tối hôm qua ta một đêm không ngủ, một mực nghĩ rằng: không có khả năng, không có khả năng... con ta vô luận như thế nào... cũng không có khả năng như thế... Nhất định là có gì hiểu lầm, nếu không thì là ta nhìn lầm rồi... Nhưng là...”

“Mẹ... Con xin lỗi...” Bối Hiểu Ninh kéo tay mẹ.

Bà lau nước mắt rồi suy nghĩ một chút, đột nhiên trở tay bắt lấy Bối Hiểu Ninh, “Hiểu Ninh, trước kia người đã nói không muốn kết hôn với Tiểu Tinh rồi, chúng ta không đồng ý. Người cố tình như vậy đúng không? Hả? Người muốn lừa ta chứ gì? Hả? Có phải hay không...”

“Mẹ! Con giống như đang lừa mẹ sao?”

“Như vậy... như vậy...” Bà bối rối nhìn chằm chằm mặt Bối Hiểu Ninh, “Vậy người là... nhất thời tò mò? Muốn thử xem?”

“Không phải thế, mẹ, con là nghiêm túc...”

“Nói láo!” Bà tức giận, gạt phắt tay Bối Hiểu Ninh ra, “Không thể nào! Nhiều năm như vậy chưa từng... thấy người có cái khuynh hướng lệch lạc như vậy, người làm thế nào mà tự nhiên lại... Người nói láo!”

“Mẹ, con...” Bối Hiểu Ninh thực sự là không biết nói thế nào, chuyện này từ đầu đến cuối chính hắn cũng không biết là làm thế nào lại phát sinh, bây giờ làm sao mà giải thích nổi cho người khác?

Bầu không khí giữa hai mẹ con ngưng trọng lại, cả hai ngồi trầm mặc.

Mẹ Bối Hiểu Ninh lại lần nữa kéo tay con mình, “Hiểu Ninh, người không cần nói nữa, mẹ biết, người nhất định là nhất thời tò mò, không phải nghiêm túc. Chuyện này mẹ sẽ không nói cho ai khác, coi như quên đi, chúng ta chưa hề nói ra, nha. Cuối tuần là sinh nhật ông người, mau về sớm một chút, nói rõ ràng với cha người, giống như hôm đó người nói trên điện thoại là được. Sau đó chúng ta cùng đi nhà Tiểu Tinh một chuyến...”

“Mẹ! ...”

“Người hãy nghe ta nói! Chúng ta đi xin lỗi. Nhiều năm như vậy rồi, quan hệ hai nhà không thể vì vậy mà bị phá hủy. Mẹ đáp ứng người, không bắt người lấy Tiểu Tinh nữa, sau này người nguyện ý lấy người con gái khác là được, nha, mẹ xin người.” Bà dùng ánh mắt cầu khẩn đau khổ nhìn con mình.

Trong tim Bối Hiểu Ninh một trận chua xót, nhìn khuôn mặt mẹ từng trẻ trung xinh đẹp nay đã đầy nếp nhăn, hắn mấp máy môi, cuối cùng cái gì cũng không nói ra được, chỉ là bất đắc dĩ mà gạt đầu. (TT^TT)

Đến giờ hẹn, Lăng Tiểu đi đến phòng ngoài quán rượu gõ gõ cửa. Cửa mở, Quý Huyền Đình vẫn như thường ngày: trang điểm vừa vặn, ăn mặc thoải mái. Cô đưa Lăng Tiểu vào phòng trong, rót một chén trà. Hai người cùng ngồi vào ghế bên cửa sổ.

“Anh hôm qua đi tìm cái người gọi là Bối Hiểu Ninh kia rồi?”

Lăng Tiểu gạt đầu.

“Hai người cùng một chỗ rồi?”

Lăng Tiểu không trả lời, giảm bớt vẻ bất mãn mà nhìn cô một cái.

Quý Huyền Đình cũng không thèm để ý, nâng chung trà lên, nhìn lá trà chậm rãi xoay xoay bên trong, không thèm để ý mà nói: “Được rồi, anh cũng được toại nguyện rồi. Muốn ném vị lạ cũng đã ném rồi, bây giờ không có chuyện gì nữa chứ?”

Lăng Tiểu nhú mày, “Cô đang nói cái gì thế?!”

Quý Huyền Đình buông chén trà xuống, hai mắt mỉm cười, nhìn về phía Lăng Tiểu, “Anh không đồng ý như thế sao? Vườn lớn, hoa rất nhiều, anh dùng phía đông, lạc phía tây, cuối cùng không phải cũng sẽ trở lại bên người em sao? Bây giờ xem thấy ngọn cỏ lạ ở trung tâm, tò mò, nhào vào ném vị, giờ thì cũng nên biết rồi, cây cỏ bất quá cũng chỉ là cây cỏ, không thể nào so với bông hoa thơm mát ở bên anh...”

“Đình Đình! Tôi lần này là hoàn toàn nghiêm túc!”

“Hửm?” Quý Huyền Đình cười cười, cong lên khoe miệng tràn ngập ý tứ châm biếm, “Còn chưa đùa đủ à? Được thôi, anh cứ chơi thêm mấy ngày đi, dù sao trước khi kết hôn cũng có thể chơi bởi một tỷ, đừng để bị nhiễm bệnh gì là tốt rồi...”

Đông! Lăng Tiểu ném chén trà lên mặt bàn, “Cô thế quái nào mà dám nói ra cả loại chuyện này hả?!”

Đông! Quý Huyền Đình cũng ném chén trà lên mặt bàn, vẻ mặt trong nháy mắt thay đổi, “Anh muốn nghe tôi nói cái gì?! Chúc phúc anh hả?! Lăng Tiểu, anh càng ngày càng quá đáng rồi! Cùng với anh một chỗ mấy năm, anh trái một người phải một người, tôi chẳng muốn nói phả đến anh. Bây giờ lại nói cho tôi anh yêu đàn ông, quý mới tin! Anh khinh thường người khác cũng có mức độ thôi, tốt xấu gì tôi cũng là hôn thê của anh, cha mẹ hai bên cũng đã gặp mặt rồi. Anh nói một câu ‘lần này là nghiêm túc’, đã nghĩ muốn vứt tôi sang một bên, có phải hơi quá đáng quá rồi hay không?!”

Quý Huyền Đình xoay mặt sang một bên, nước mắt từng hàng từng hàng chảy xuống.

“Đình Đình, anh...”

Điện thoại di động Lăng Tiểu rung một cái. Y móc ra nhìn, là Bối Hiểu Ninh.

Bối Hiểu Ninh: tôi nói chuyện với mẹ xong rồi, anh đang ở đâu?

Lăng Tiểu: tôi vẫn ở quán rượu, em về nhà trước đi. Lúc đi cầm chìa khóa rồi đứng không?

Bối Hiểu Ninh: cầm rồi.

Lăng Tiểu ngẩng đầu, Quý Huyền Đình hai mắt ngấn lệ nhìn y, “Tiểu, tôi cùng anh bốn năm, so ra vẫn kém hẳn cùng anh một tháng sao?”

“Đình Đình, không thể so sánh như vậy...”

“Hắn tốt vậy sao?”

“Hắn... Đây không phải vấn đề tốt hay không tốt.”

“Tiểu, anh quên lúc đó đã theo đuổi em như thế nào sao? Em vốn có bạn trai rồi. Sau này cùng anh một chỗ, bao nhiêu người theo đuổi em cũng không để tâm, cho đến bây giờ cũng chưa từng để tâm tư em vào ai khác...”

“Đình Đình...”

“Anh không quan tâm em, thì cũng nên nghĩ đến ông ngoại anh đi? Thân thể ông gần đây mới khỏe lại, là ông ngoại của anh, nếu giờ biết chuyện này, không biết ông sẽ tức giận đến thành cái dạng gì đây!”

Lăng Tiểu xoay xoay điện thoại di động vài vòng, “Về phía ông ngoại, anh sẽ tự nghĩ cách giải thích. Đình Đình, chúng ta hay là chia tay đi.”

“Hừ!” Quý Huyền Đình trên mặt vẫn đầy nước mắt, cười lạnh một tiếng, “Tôi không tin anh ở được lâu dài với hắn. Tôi hiểu anh mà, anh kiên trì cũng chẳng được bao lâu đâu. Anh bây giờ cảm thấy có thể vì hắn mà chia tay tôi, có thể đứng vững dưới đủ loại áp lực, đó là bởi vì các người vừa mới bắt đầu. Sớm muộn gì anh cũng thấy chán ngấy, giống như tất cả bạn gái với tình nhân trước đây của anh. Mà anh đối với hắn mà nói cũng như vậy thôi, hắn căn bản hiểu rõ anh chưa đủ, ngoài tôi ra, không có ai có thể chịu đựng nổi cái tính cách, ong bướm của anh. Tôi sẽ chờ xem, anh sớm muộn gì cũng phải quay đầu lại tìm tôi!”

Bối Hiểu Ninh dọc theo đường đi cũng đang suy nghĩ đến ánh mắt mẹ nhìn mình, nghĩ nếu như người nhà, bạn bè cũng biết chuyện hắn cùng Lăng Tiểu sẽ phản ứng như thế nào, bất tri bất giác đứng hồi lâu trước cửa. Hắn nhìn chột mã trên cửa sổ sột hời lâu, mới nhớ phải lấy thẻ trong túi áo ra quét một cái.

Vào nhà, Bối Hiểu Ninh lại tự ném mình lên ghế salon, nhắm mắt lại không muốn suy nghĩ nữa, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Lúc Lăng Tiểu trở về, thậm chí còn nghe thấy tiếng ngáy khe khẽ của Bối Hiểu Ninh. Y rón ra rón rén đi đến bên cạnh Bối Hiểu Ninh, ngồi xuống thăm thẳm trải trước ghế salon, cúi xuống ghé vào lỗ tai nhẹ nhàng gọi hắn, “Hiểu Ninh, Hiểu Ninh.”

Bối Hiểu Ninh vốn là nằm sấp ngủ, nghe thấy có người gọi mình, mơ mơ màng màng mà vội vàng ngồi dậy, mặt vẫn dính trên ghế salon, gục gặc “Biết rồi” một tiếng.

“Tiểu.”

Lăng Tiểu lập tức vui vẻ, vươn tay sờ sờ vết ngứa của ghế salon trên mặt hân, “Sao em lại ngủ ở chỗ này? Khó chịu lắm nha!”

“Nga.” Bối Hiểu Ninh vẫn còn hơi choáng, hân cào cào tóc, “Không muốn ngủ, chỉ nằm một lát thôi.”

Lăng Tiểu kéo tay hân, “Ừm... Nói chuyện xong hết với mẹ rồi? Thế nào?”

Bối Hiểu Ninh thở dài, “Còn có thể thế nào? Bà không thể tiếp nhận được, lại còn bảo tôi không được nói cho ai khác. Anh thì sao? Các anh... Nói thế nào rồi?”

Lăng Tiểu cúi đầu, loay hoay nghịch ngón tay mềm của Bối Hiểu Ninh, “Huyền Đình không tin tôi sẽ vì em mà chia tay cô ấy. Nhưng tôi đã nói tôi rất rõ ràng rồi, nói tôi với em chính là rất nghiêm túc.”

“Cô ấy... không chịu được à?”

“Ừ.”

“Khóc?”

“Ừ.”

Bối Hiểu Ninh gục đầu xuống, cắn môi, “Tôi là tên hỗn đản mà, đều tại tôi...”

“Em đang nói cái gì đấy?!” Lăng Tiểu nâng cằm hân lên, “Em sao có thể là hỗn đản được? Tôi mới đúng.”

“Tôi không nên chạy đến nhà anh ở, không nên ở lại chiếu cố anh, không cần phải sau khi đi rồi vẫn nhớ nhung anh, không nên lại đi tìm anh nói với anh...”

Lăng Tiểu đứng thẳng dậy, hôn lên đôi môi đang không ngừng kể ra đủ loại mình “không nên” thế này thế kia.

Bốn phiến môi gắt gao biện chặt vào nhau, tiết tấu hô hấp dần dần loạn. Lăng Tiểu giữ chặt thắt lưng Bối Hiểu Ninh, đem hân ấn ngã vào ghế salon, vô cùng nhuần nhuyễn mà hôn cho đã.

Lăng Tiểu ngẩng đầu, nhìn đôi môi đỏ mọng vì bị hôn mà ẩm ướt đến tỏa sáng đang cố gắng hít lấy không khí, rờ tay đỡ đến mông Bối Hiểu Ninh, “Có còn đau không?”

Bối Hiểu Ninh chuyển tầm mắt sang chỗ khác, “Tốt hơn nhiều.”

Lăng Tiểu hít một hơi thật sâu, làm cho trống ngực từ từ khôi phục. Y ngồi lại trên thảm trải, vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng gầy gầy lông mi cong dày của Bối Hiểu Ninh, “Hiểu Ninh, em nhớ kỹ: vô luận có là trước đây hay là sau này, mọi sai lầm, đều là lỗi của một mình tôi.”

Câu cuối..... bắt đầu thích Tiểu ca! :D

Tiểu ca, Ninh ca, cố lên!

.....

Tiêu: ôi, thích Tiểu ca quá đi mất >O

23. Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Đập đầu~ ứ! chương này ta lại bị thiếu raw, raw chương này chỉ có vài dòng..., và ta típ tục nhìn QT chém~ có gì mong mn góp ý cho để ta sửa nha! Cứ thiếu dài dài thế này ta cũng đau lòng lắm, nó toàn thiếu mấy khúc nóng hổi không thôi! >v< hai=”” ngày=”” sau=”” lăng=”” tiểu=”” vậy=”” mà=”” lại=”” thu=”” thập=”” vài=”” thứ=”” đồ=”” dùng=”” mang=”” đến=”” nhà=”” bối=”” hiểu=”” ninh=”” thật=”” một=”” phòng=”” năm=”” mười=”” bình=”” (*),=”” hai=”” thẳng=”” đàn=”” ông=”” to=”” xác=”” cùng=”” ở=”” đúng=”” là=”” cũng=”” có=”” chút=”” chặt=”” chội=”” nhưng=”” lăng=”” tiểu=”” dường=”” như=”” hoàn=”” toàn=”” không=”” có=”” cảm=”” giác=”” cứ=”” giả=”” ngo=”” giả=”” diên=”” mang=”” một=”” đóng=”” quần=”” áo=”” đến=”” nhét=”” đầy=”” vào=”” trong=”” cái=”” tử=”” quần=”” áo=”” vốn=”” đã=”” chả=”” to=”” lớn=”” gì=”” của=”” bối=”” hiểu=”” ninh.””

ngày=" " hôm=" " sau=" " đó=" " vốn=" " là=" " thứ=" " tư=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " cùng=" " với=" "
 mấy=" " người=" " đồng=" " nghiệp=" " tốt=" " hện=" " nhau=" " đi=" " uống=" " rượu=" " lã=" " tiểu=" "
 muốn=" " đi=" " theo=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " sống=" " chết=" " cũng=" " không=" " cho=" " trên=" "
 bàn=" " rượu=" " có=" " mấy=" " người=" " muốn=" " thử=" " thăm=" " dò=" " muốn=" " hỏi=" " bối=" "
 hiểu=" " ninh=" " về=" " lời=" " đồn=" " đãi=" " xem=" " là=" " thật=" " hay=" " giả=" " nhưng=" " đều=" "
 bị=" " hấn=" " khéo=" " léo=" " nói=" " tránh=" " đi=" " được=" " chờ=" " uống=" " hết=" " rượu=" "
 bối=" " hiểu=" " ninh=" " đánh=" " xe=" " về=" " đến=" " nhà=" " đã=" " là=" " một=" " giờ=" " đêm=" "
 vừa=" " mở=" " cửa=" " ra=" " liền=" " nhìn=" " thấy=" " lã=" " tiểu=" " mặc=" " áo=" " ngủ=" " co=" "
 quắp=" " trên=" " cái=" " ghế=" " salon=" " có=" " chút=" " nhỏ=" " với=" " y=" " đang=" " ôm=" " cái=" "
 bình=" " rượu=" " ngắm=" " tv=" " "sao=" " anh=" " không=" " đến=" " quán=" " bar?"=" " bối=" " hiểu=" "
 ninh=" " thay=" " dép=" " lê=" " "tôi=" " không=" " cần=" " phải=" " ngày=" " nào=" " cũng=" " đi=" "
 chẳng=" " muốn=" " động=" " gì=" " cả=" " không=" " có=" " gì=" " làm=" " liền=" " chờ=" " em=" "
 trở=" " về=" " thôi=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " cảm=" " thấy=" " có=" " chút=" " choáng=" " váng=" "
 ngồi=" " lên=" " ghế=" " salon=" " lười=" " biếng=" " dựa=" " vào=" " phía=" " sau=" " "ừm=" " đồng=" "
 nghiệp=" " đều=" " muốn=" " hỏi=" " tôi=" " chuyện=" " với=" " anh=" " "rồi=" " em=" " có=" " nói=" "
 không?"=" " "tôi=" " đã=" " đi=" " đâu?"=" " "có=" " cái=" " gì=" " mà=" " không=" " thể=" " nói=" "
 chứ?"=" " "nói=" " cho=" " người=" " khác=" " rồi=" " người=" " ta=" " sẽ=" " thấy=" " ra=" " làm=" "
 sao=" " a?"=" " "em=" " rất=" " dễ=" " ý=" " người=" " khác=" " cảm=" " thấy=" " thế=" " nào=" " sao?"=" "
 lã=" " tiểu=" " nhìn=" " thẳng=" " vào=" " mắt=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " "tôi=" " không=" " phải=" "
 anh=" " muốn=" " làm=" " cái=" " gì=" " thì=" " làm=" " a=" " bây=" " giờ=" " đã=" " muốn=" " đủ=" "
 loạn=" " rồi=" " cuối=" " tuần=" " tôi=" " còn=" " phải=" " về=" " nhà=" " đối=" " mặt=" " với=" " cha=" "
 đến=" " nhà=" " tiểu=" " tinh=" " giải=" " thích=" " mừng=" " thọ=" " ông=" " tôi=" " một=" " cái=" "
 đầu=" " mà=" " phải=" " nghĩ=" " một=" " đống=" " chuyện=" " tôi=" " không=" " muốn...=" " tự=" "
 tìm=" " thêm=" " phiền=" " toái=" " cho=" " mình=" " mấy=" " người=" " đồng=" " nghiệp=" " của=" "
 tôi=" " đều=" " làm=" " ở=" " công=" " ty=" " thời=" " trang=" " bọn=" " họ=" " không=" " biết=" "
 khăng=" " định=" " so=" " với=" " biết=" " tốt=" " "em=" " vẫn=" " còn=" " muốn=" " tìm=" " việc=" "
 làm=" " sao?"=" " "đương=" " nhiên=" " "đừng=" " tìm=" " tôi=" " nuôi=" " em=" " bối=" " hiểu=" "
 ninh=" " trợn=" " mắt=" " liếc=" " lã=" " tiểu=" " một=" " cái=" " "không=" " có=" " chuyện=" " đó=" "
 tôi=" " có=" " thể=" " tự=" " lực=" " cánh=" " sinh=" " nói=" " xong=" " hấn=" " đứng=" " dậy=" " đi=" "
 nhà=" " tắm=" " chờ=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " tắm=" " giặt=" " sạch=" " sẽ=" " từ=" " nhà=" " tắm=" "
 đi=" " ra=" " lã=" " tiểu=" " đã=" " tắt=" " tv=" " lên=" " giường=" " thân=" " trên=" " để=" " trần=" "
 ngồi=" " trên=" " giường=" " chờ=" " hấn=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " xốc=" " chăn=" " lên=" " ngồi=" "
 vào=" " bên=" " giường=" " phát=" " hiện=" " y=" " cái=" " gì=" " cũng=" " không=" " mặc=" " (naked=" "
 ~)=" " "anh=" " phải=" " **=" " đi=" " ngủ=" " hả?"=" " "nhìn=" " đến=" " thân=" " thể=" " tôi=" " thế=" "
 này=" " em=" " có=" " thấy=" " huyết=" " mạch=" " sôi=" " trào=" " không?"=" " "anh=" " có=" " xấu=" "
 hổ=" " hay=" " không=" " hả?"=" " "không=" " có=" " lã=" " tiểu=" " một=" " tay=" " kéo=" " bối=" "
 hiểu=" " ninh=" " lại=" " "anh..."=" " một=" " nụ=" " hôn=" " mãnh=" " liệt=" " trôi=" " qua=" " bối=" "
 hiểu=" " ninh=" " đã=" " hoàn=" " toàn=" " quên=" " mất=" " mình=" " muốn=" " nói=" " cái=" " gì=" "
 chỉ=" " còn=" " biết=" " há=" " mồm=" " hít=" " lấy=" " hít=" " để=" " không=" " khí=" " lã=" " tiểu=" "
 đưa=" " một=" " tay=" " xuống=" " giữa=" " hai=" " chân=" " hấn=" " cọ=" " xát=" " một=" " lát=" " sắc=" "
 mặt=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " chuyển=" " hồng=" " ánh=" " mắt=" " cũng=" " trở=" " nên=" " thật=" "
 mông=" " lung=" " lã=" " tiểu=" " cúi=" " đầu=" " dùng=" " mũi=" " mình=" " cọ=" " lên=" " xuống=" "
 trên=" " chóp=" " mũi=" " hấn=" " "hiểu=" " ninh..."=" " tôi=" " thật=" " muốn=" " một=" " ngụm=" "
 một=" " ngụm=" " ăn=" " sạch=" " em=" " trong=" " âm=" " thanh=" " chan=" " chứa=" " đều=" " là=" "
 ân=" " cần=" " cùng=" " sử=" " nịnh=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " đặt=" " tay=" " lên=" " vai=" " lã=" "
 tiểu=" " "anh=" " là=" " quý=" " đối=" " nhập=" " vào=" " thân=" " người=" " phàm=" " hay=" " sao?"=" "
 cái=" " gì=" " cũng=" " đòi=" " ăn=" " "tôi=" " chỉ=" " muốn=" " ăn=" " em=" " lã=" " tiểu=" " cần=" "
 một=" " ngụm=" " lên=" " cổ=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " sau=" " đó=" " nhẹ=" " nhàng=" " cần=" "
 một=" " đường=" " xuống=" " dưới=" " cảm=" " giác=" " tê=" " dại=" " cùng=" " một=" " ít=" " đau=" "
 đau=" " nhích=" " dần=" " xuống=" " bụng=" " hấn=" " nhin=" " không=" " được=" " hơi=" " chuyển=" "
 động=" " nửa=" " thân=" " trên=" " mắt=" " thấy=" " lã=" " tiểu=" " há=" " mồm=" " ngậm=" " tiểu=" "
 đê=" " đê=" " đang=" " đứng=" " thẳng=" " giữa=" " hai=" " chân=" " hấn=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" "
 liền=" " đẩy=" " ngay=" " đầu=" " y=" " ra=" " "anh=" " làm=" " cái=" " gì?"=" " "em=" " nói=" " tôi=" "
 làm=" " gì?"=" " "không=" " cần!=" " thực..."=" " kỳ=" " quái!=" " "sao=" " mà=" " kỳ=" " quái?"=" "

lăng="”" tiếu="”" vươ="”" đầu="”" lưỡ="”" liếm="”" môt="”" cái="”" “a!="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" hít="”" sâu="”" môt="”" hơi="”" lă="”" tiếu="”" giữ="”" tay="”" hắ="”" vùi="”" đầu="”" đem="”" toà="”" bộ="”" nuốt="”" vào="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" ở="”" trong="”" lòng="”" hô="”" môt="”" tiếng="”" rất="”" mẹ="”" nó="”" thư="”" thái="”" a!="”" (:j)="”" đầu="”" lă="”" tiếu="”" đã="”" giống="”" như="”" cái="”" pít-tông="”" đơ="”" đư="”" lên="”" lên="”" xuống="”" xuống="”" hơn="”" nữa="”" đầu="”" lưỡ="”" liếm="”" lộn="”" xư="”" quah="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" thích="”" muố="”" chết="”" đi="”" đư="”" chắ="”" còn="”" sức="”" lực="”" đầu="”" đi="”" ngắ="”" cắ="”" y="”" đơ="”" giắ="”" nằm="”" trên="”" giườ="”" tướ="”" cái="”" gổ="”" đê="”" lên="”" mặt="”" mìn="”" làm="”" làm="”" môt="”" lát="”" ngay="”" tại="”" lúc="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" sắp="”" không="”" nhĩ="”" nổi="”" nữa="”" lă="”" tiếu="”" bỗ="”" nhiê="”" đư="”" lại="”" y="”" môt="”" lă="”" nữa="”" lại="”" nhỗ="”" lên="”" trên="”" lấy="”" cái="”" gổ="”" ra="”" nhĩ="”" thấy="”" khuô="”" mặt="”" lậ="”" ra="”" vại="”" phầ="”" lo="”" lă="”" củ="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" cười="”" nói="”" “chúng="”" ta="”" phải="”" cùng="”" tới="”" với="”" nhau="”" chứ="”" sau="”" đó="”" y="”" vươ="”" tay="”" lấy="”" ra="”" môt="”" hợ="”" bói="”" trư="”" đư="”" chuẩ="”" bị="”" từ="”" trướ="”" quế="”" lấy="”" môt="”" ít="”" lên="”" tay="”" ngón="”" tay="”" chặ="”" rắ="”" tham="”" tiến="”" vào="”" bên="”" trong="”" cơ="”" thể="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" cắ="”" giắ="”" lă="”" lă="”" làm="”" miệ="”" huyết="”" co="”" rút="”" lại="”" môt="”" chắ="”" theo="”" chuyể="”" độn="”" ngày="”" môt="”" nhằ="”" củ="”" ngón="”" tay="”" hô="”" hắ="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" cữ="”" trở="”" nên="”" đôn="”" dập="”" rất="”" nhằ="”" lă="”" tiếu="”" rút="”" ngón="”" tay="”" ra="”" giữ="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" trên="”" thàn="”" giườ="”" giớ="”" hai="”" chầ="”" hắ="”" lên="”" chín="”" mìn="”" thì="”" đư="”" trên="”" mặt="”" đắ="”" đem="”" đĩ="”" nóng="”" bỗ="”" đặ="”" vào="”" củ="”" lúc="”" tiến="”" vào="”" độn="”" thời="”" cữ="”" nắ="”" lấy="”" phầ="”" thầ="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" nhướ="”" mắ="”" lă="”" tiếu="”" bắt="”" đầu="”" giắ="”" nhẹ="”" độn="”" tác="”" “có="”" còn="”" đầ="”" không?"”" “còn...="”" cữ="”" đư="”" lă="”" tiếu="”" chặ="”" rắ="”" đơ="”" đư="”" phầ="”" eo="”" phố="”" hợ="”" với="”" tiế="”" tấ="”" trên="”" tay="”" thắ="”" đến="”" khi="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" mờ="”" mắ="”" rắ="”" rồi="”" không="”" kiể="”" chắ="”" đư="”" phắ="”" ra="”" tiếng="”" rên="”" rắ="”" lă="”" tiếu="”" mới="”" bắt="”" đầu="”" gia="”" tắ="”" độn="”" tác="”" tay="”" và="”" thắ="”" lư="”" va="”" chặ="”" thề="”" mắ="”" lă="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" môt="”" trậ="”" rư="”" độn="”" củ="”" mìn="”" co="”" rút="”" lại="”" mắ="”" lă="”" chắ="”" lổ="”" mắ="”" trắ="”" mắ="”" liệ="”" ra="”" trong="”" tay="”" lă="”" tiếu="”" phư="”" lên="”" trên="”" ngư="”" không="”" đợ="”" hắ="”" khô="”" phư="”" lại="”" tĩ="”" tá="”" lă="”" tiếu="”" giớ="”" đầu="”" gổ="”" hắ="”" lên="”" đắ="”" về="”" phầ="”" trướ="”" hai="”" ngư="”" lă="”" nữa="”" cùng="”" nhau="”" về="”" lại="”" trên="”" giườ="”" lă="”" tiếu="”" lấy="”" tay="”" đờ="”" tiế="”" tặ="”" đơ="”" đư="”" thầ="”" thể="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" nhĩ="”" khuô="”" mặt="”" an="”" tuẩ="”" ẩ="”" ướ="”" mỗ="”" hời="”" ở="”" trướ="”" mắ="”" mìn="”" đư="”" đư="”" lay="”" độn="”" cùng="”" với="”" hô="”" hắ="”" nặ="”" nề="”" và="”" môt="”" tiếng="”" thét="”" chắ="”" độn="”" lổ="”" tai="”" hắ="”" bỗ="”" qu="”" có="”" chắ="”" đầ="”" đốn="”" ở="”" phầ="”" sau="”" vì="”" bị="”" cộ="”" xắ="”" liê="”" tặ="”" không="”" ngừng="”" mang="”" đến="”" môt="”" tia="”" khoá="”" cắ="”" rư="”" độn="”" mà="”" tại="”" trong="”" cơ="”" thể="”" có="”" như="”" môt="”" cơ="”" sỏ="”" đắ="”" vào="”" trầ="”" ra="”" cắ="”" bên="”" ngoà="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" cắ="”" thấy="”" giống="”" như="”" chín="”" mìn="”" cữ="”" sắp="”" bị="”" chìm="”" ngắ="”" trong="”" đó="”" hắ="”" giớ="”" tay="”" lên="”" muố="”" che="”" khuẩ="”" biể="”" cắ="”" trên="”" mặt="”" mìn="”" lă="”" tiếu="”" duổ="”" tay="”" vữ="”" vằ="”" đê="”" chắ="”" cổ="”" tay="”" hắ="”" si="”" mê="”" mà="”" ngắ="”" nhĩ="”" ngư="”" dưới="”" thầ="”" vì="”" mìn="”" mà="”" dầ="”" dầ="”" thầ="”" chí="”" không="”" rồ="”" ý="”" thức="”" mơ="”" hồ="”" chín="”" y="”" cữ="”" rất="”" nhằ="”" đặ="”" tới="”" trặ="”" thái="”" cực="”" đĩ="”" cuố="”" cùng="”" theo="”" môt="”" tiếng="”" gắ="”" lỏ="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" lă="”" thứ="”" hai="”" ưỡ="”" thắ="”" cơ="”" thể="”" co="”" rút="”" rồi="”" rư="”" rắ="”" vại="”" cái="”" thờ="”" đố="”" qu="”" đi="”" lă="”" tiếu="”" ngò="”" dắ="”" giớ="”" tay="”" thầ="”" thiế="”" vổ="”" vổ="”" lên="”" khuô="”" mặt="”" vắ="”" còn="”" đờ="”" ử="”" củ="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" “này="”" tiếu="”" quỉ="”" em="”" bắ="”" hai="”" lầ="”" bói="”" hiểu="”" ninh="”" nghĩ="”" nghĩ="”" hi="”" hi="”" cười="”" môt="”" tiếng="”" tướ="”" lấy="”" cái="”" chắ="”" lên="”" che="”" mặt.(kute="”" quố="”" ~)="”" lă="”" tiếu="”" đặ="”" chắ="”" xuố="”" dưới="”" hờ="”" môt="”" cái="”" lên="”" cái="”" trắ="”" vắ="”" còn="”" rịn="”" mỗ="”" hời="”" “dắ="”" nào="”" chúng="”" ta="”" đi="”" tắ="”" trên="”" ngư="”" toà="”

là=" tiếu=" nòng=" nọc=" của=" em=" thôi."=" (nòng...=" nọc?=" o///o=" ~=" qt=" nó=" ghi=" thể,=" k=" có=" raw=" nên=" ta=" lực=" bắt=" tòng=" tâm,=" để=" thể=" luôn=" thôi...=" >///<) bối=" hiểu=" ninh=" ngồi=" dậy,=" cười=" cười=" nhìn=" lảng=" tiếu=" đứng=" trên=" mặt=" đất,=" "vậy=" chờ=" ngày=" mai=" đến=" tôi=" lời=" tiếu=" nòng=" nọc=" của=" anh=" ra=" nhé."=" lảng=" tiếu=" suýt=" nữa=" té=" ngã.= " thời=" điểm=" hai=" người=" tỉnh=" lại,=" đã=" là=" buổi=" chiều=" ngày=" hôm=" sau.= " lảng=" tiếu=" cùng=" bối=" hiểu=" ninh=" mặt=" đối=" mặt=" chụm=" lại=" trên=" giường=" cũng=" không=" muốn=" động.= " bối=" hiểu=" ninh=" lấy=" tay=" vẽ=" theo=" đường=" cong=" cao=" thấp=" pháp=" phong=" trên=" mặt=" lảng=" tiếu.= " một=" lát=" sau,=" bối=" hiểu=" ninh=" nói=" "tôi=" đối=" bụng.= " lảng=" tiếu=" nói=" "tôi=" cũng=" đối=" bụng=" rồi."=" nói=" xong=" hai=" người=" cũng=" không=" thêm=" động=" dậy,=" tiếp=" tục=" nằm=" úp=" sấp=" như=" hai=" con=" cá=" chết.= " lại=" một=" lát=" sau,=" bối=" hiểu=" ninh=" trở=" mình,=" "tiếu,=" anh=" nói=" hai=" thằng=" như=" chúng=" ta,=" có=" phải=" cuộc=" sống=" rất=" thối=" nát=" không?=" lảng=" tiếu=" trở=" mình=" đánh=" một=" cái=" mắt=" xem=" thường,=" "ông=" đây=" chính=" là=" yêu=" cuộc=" sống=" thối=" nát."=" ở=" trên=" giường=" lẩn=" lộn=" gần=" nữa=" giờ,=" bối=" hiểu=" ninh=" cuối=" cùng=" cũng=" đối=" không=" chịu=" được,=" đứng=" lên=" nấu=" hai=" gói=" mì=" ăn=" liền.= " lúc=" ngồi=" ăn,=" lảng=" tiếu=" nói=" "tôi=" nghĩ=" em=" vẫn=" nên=" cho=" mấy=" người=" đồng=" nghiệp=" biết=" chuyện=" của=" hai=" chúng=" ta,=" sớm=" muộn=" gì=" thì=" họ=" cũng=" sẽ=" biết=" chuyện=" thôi."=" bối=" hiểu=" ninh=" cắn=" miếng=" trứng,=" "tôi=" biết=" sớm=" muộn=" gì=" họ=" cũng=" biết=" chuyện,=" nhưng=" mà...=" như=" vậy=" đi,=" trước=" là=" cho=" bạn=" tôi=" biết=" anh=" cũng=" là=" bạn=" của=" tôi=" đã.= " "bọn=" họ=" chẳng=" phải=" cũng=" gặp=" qua=" tôi=" rồi=" sao,=" tôi=" còn=" mời=" bọn=" họ=" uống=" rượu."=" "đâu=" có=" đơn=" giản=" vậy?=" phải=" làm=" cho=" bọn=" họ=" cảm=" thấy=" khi=" có=" anh=" bên=" cạnh=" sẽ=" không=" mất=" tự=" nhiên=" trước=" đã.= " "thế=" phải=" làm=" thế=" nào?=" bọn=" họ=" bình=" thường=" đều=" phải=" đi=" làm=" a,=" cũng=" không=" có=" nhiều=" cơ=" hội=" tiếp=" xúc.= " "ừm.....=" tôi=" có=" ý=" này."=" bối=" hiểu=" ninh=" dùng=" răng=" nanh=" gặm=" gặm=" chiếc=" đũa,=" "sắp=" đến=" quốc=" khánh=" mừng=" một=" tháng=" mười,=" được=" nghỉ=" dài,=" bọn=" tôi=" hàng=" năm=" đều=" đi=" ra=" ngoài=" chơi,=" đến=" lúc=" đó=" tôi=" tìm=" một=" cái=" cố,=" nghĩ=" cách=" cho=" anh=" theo=" cùng.= " "tốt=" tốt!"=" lảng=" tiếu=" giống=" một=" thằng=" nhóc=" hưng=" phấn=" hân=" lên.= " "nhưng=" anh=" nhất=" định=" phải=" giả=" vờ=" như=" chỉ=" là=" bạn=" bè=" bình=" thường=" của=" tôi=" thôi."=" "thế...=" có=" thể=" lên=" gặp=" nhau=" bạn=" đêm=" không?=" "không=" được.= " "có=" thể=" hôn=" môi=" không?=" "không=" được.= " "có=" thể=" ôm=" em=" không?=" "không=" được!"=" lảng=" tiếu=" chu=" mỏ=" nghĩ=" nghĩ=" một=" tý,=" "thế=" lúc=" trở=" về=" em=" phải=" bồi=" thường=" cho=" tôi.= " bối=" hiểu=" ninh=" đỏ=" mặt=" ném=" vó=" mì=" vào=" lảng=" tiếu,=" "anh=" đỏ=" háo=" sắc!"=" (*)=" bình=" đơn=" vị=" đo=" diện=" tích=" thì=" phải=" *tại=" sao.....=" raw=" của=" ta.....=" cứ=" đến=" khúc=" gay=" cần=" em=" lại=" bỏ=" ta=" mà=" đi=" là=" sao.....=" ta=" đau=" lòng=" >

24. Chương 24

Cuối tuần, Bối Hiểu Ninh về nhà. Cùng ngồi nói chuyện với cha một hồi, theo như dặn dò của mẹ, Bối Hiểu Ninh giải thích y như lúc trước đã nói trong điện thoại chuyện ở hôn lễ.

Cha của Bối Hiểu Ninh là người nghiêm khắc, trầm mặc ít lời. Nghe Bối Hiểu Ninh nói xong, ông cũng không hỏi thêm nhiều, chỉ là gật gật đầu, lại châm một điếu thuốc, sau đó dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Bối Hiểu Ninh một lát. Bối Hiểu Ninh chột dạ, lại bị ông nhìn như vậy, trong lòng từng đợt sợ hãi, vài lần đều định đem sự thật nói ra. Nhưng lại nghĩ đến mẹ già, mấy lời muốn nói Bối Hiểu Ninh đều có nuốt ngược trở vào.

Buổi tối, Bối Hiểu Ninh đi theo cha mẹ mua vài thứ, lại đi nhà Vương Tinh một chuyến. Vương Tinh không có nhà, nói là cùng bạn bè ra bên ngoài. Bối Hiểu Ninh cùng mẹ giải thích đến nửa ngày nguyên nhân Bối Hiểu Ninh bị mang đi hôn hôn lễ với cha mẹ Vương Tinh, cha Vương Tinh không ngừng gật đầu, “Àn.... Phải.... Chúng ta không tin.... Với.... Chuyện đó sao có thể.... Hiểu Ninh là chúng ta nhìn thấy nó lớn lên mà....” Nhưng ánh mắt ông nhìn Bối Hiểu Ninh lại thủy chung là bán tín bán nghi. (Tự nhiên ghét cả nhà Vương Tinh~ nhất là cái bà Vương Tinh ấy, chuẩn nhanh thế! =”=)

Bất quá đã đến lúc này rồi, Bối Hiểu Ninh đã chẳng buồn quan tâm người Vương gia thấy hắn thế nào nữa. Hiện tại hắn còn đang lo sự thật đến một ngày nào đó không che dấu nổi nữa. Nếu trong nhà biết tất cả đều là vì Vương Tinh không muốn cùng mình kết hôn mới gây ra chuyện, lúc đó chỉ sợ không biết sẽ âm ỉ ra cái tình trạng gì nữa.

Ra khỏi nhà Vương Tinh rồi, Bối Hiểu Ninh cúi đầu đi theo phía sau cha mẹ, im lặng không lên tiếng. Cha có vài lần quay lại nhìn hắn, chỉ thở dài.

Ngày hôm sau, Bối Hiểu Ninh một nhà ba người đến chỗ ông nội tham gia lễ mừng thọ, ông nội và cha mẹ của Vương Tinh cũng đều đi. Từ hôm hôn lễ Bối Hiểu Ninh bị Lăng Tiểu mang đi đã hơn một tháng rồi, lần đầu tiên gặp lại ông nội bà nội hắn, nhưng lại không giống trước đây nhào tới ôm bọn họ, mà là đứng yên một chỗ rầu rĩ kêu hai tiếng: “Ông, bà.” Nhưng thật ra ông Bối nóng lòng gặp cháu, không quản nhiều như vậy, liền kéo Bối Hiểu Ninh vào phòng. Mẹ Bối Hiểu Ninh cũng vội vàng đi theo vào.

Hai mẹ con vào trong phòng vừa đúng lúc hai vị ông hai nhà đang nói chuyện ở hôn lễ. Nói qua nói lại, cuối cùng ông Bối Hiểu Ninh thở dài, “Ồi, đều là cái số cả! Ông trời không muốn cho ta và lão Vương kết thông gia mà a! Nếu vậy... chuyện kết hôn coi như qua đi. Nếu Hiểu Ninh và Tiểu Tinh còn muốn cùng với nhau thì ta đương nhiên rất vui, nhưng nếu hai đứa còn tìm được người thích hợp với mình hơn, thì ta cũng không muốn bắt ép. Muốn lấy ai thì hai đứa cứ lấy đi, đừng chậm trễ chuyện chung thân đại sự.”

Cụ ông tổng kết mọi chuyện xong, Bối Hiểu Ninh âm thầm thở phào nhẹ nhõm: Chuyện đã đến nước này, từ từ tính tiếp vậy.

Cha Bối Hiểu Ninh sớm đã ngồi sẵn trong phòng ăn. Chuyện quan trọng nhất nói xong rồi, người hai nhà cùng ngồi xuống bàn ăn. Trên bàn cũng không ai nhắc lại chuyện tại hôn lễ, chuyện này tạm thời coi như đã qua.

Ở lại một đêm tại nhà cha mẹ. Đến sáng sớm Bối Hiểu Ninh mới quay lại nhà mình.

Lăng Tiểu còn chưa dậy, Bối Hiểu Ninh ngồi vào bên giường nhìn y. Y đang gất gao ôm chặt gối đầu của Bối Hiểu Ninh, thoát nhìn như đang ngủ say. Bối Hiểu Ninh vừa định vươn tay đi nhéo mũi y, y nhưng lại mặt nhăn mày nhíu, đột nhiên hô một tiếng: “Mẹ!”

Tay Bối Hiểu Ninh dừng lại, cho tới nay chưa từng nghe Lăng Tiểu nói qua chuyện cha mẹ mình, lần đầu tiên nghe y gọi như vậy, tất nhiên là ở trong mơ.

“Mẹ....Đừng... đi....” Lăng Tiểu vươn một tay bắt đầu quơ quào trong không trung.

Bối Hiểu Ninh vội vàng giơ tay ra. Lăng Tiểu bắt được đồ vật rồi. Y đem tay Bối hiểu Ninh kéo vào trong lòng, ôm lấy thật chặt, mày dần dần giãn ra, lại cúi đầu một tiếng: “Mẹ...”

Tay Bối Hiểu Ninh bị Lăng tiểu ôm, không có cách nào rời đi, hắn chẳng thể làm gì khác hơn là lén lút nằm xuống bên cạnh Lăng Tiểu. Sau đó Bối Hiểu Ninh dùng tay kia xoa xoa mái tóc ngắn của y, nhắm hai mắt lại.

Ngày một tháng mười chóp mắt đã sắp tới, Bối Hiểu Ninh theo mấy người bạn thân đã bàn bạc tốt nơi sắp đến, hắn quyết định ra ngoài chơi cho đã rồi mới về tìm việc làm.

Hôm nay Bối Hiểu Ninh ở nhà một mình rầu rĩ nghĩ một cái cố, lúc đó làm thế nào cho Lăng Tiểu đi theo, Trương Suất gọi điện đến. Nói xe không đủ dùng, bọn họ có 6 người, thêm người nhà nữa phải là 9, 10 người, mà chỉ có một chiếc xe của Trình Ngôn. Trương Suất giao luôn nhiệm vụ tìm xe cho Bối Hiểu Ninh, nói bọn họ phải đi làm, giờ chỉ còn Bối Hiểu Ninh nhàn rỗi. Còn nói mang theo một tên ngoan ngoan nào đó đi làm tài xế cũng được.

Bối Hiểu Ninh nghĩ: đúng là trời cũng muốn giúp ta! Lập tức nhanh miệng đáp ứng luôn.

Túy Mộng bar đã được sửa chữa rất tốt, Lăng Tiểu cũng đi kiểm tra một lần rồi. Lúc về nhà Bối Hiểu Ninh đã làm xong cơm tối.

Lăng Tiểu rửa tay, ngồi cạnh bàn chờ bối Hiểu Ninh.

Bối hiểu ninh bưng một đĩa thức ăn cuối cùng lên, tháo tạp dề rồi ngồi xuống, hần nhìn Lăng Tiểu cười nói: “Mùng một có còn muốn theo bọn tôi ra ngoài chơi không?”

“Bọn em định đi đâu vậy?”

“À, đi Túy Long Cốc (*) ở nhà nông dân.”

“Hành trình tính đi như thế nào?”

“Mùng một đi, mùng 3 về. Thế nào? Có chuyện sao?”

Lăng Tiểu nheo mắt rồi chớp chớp con ngươi, “Nếu tôi không đi em có thấy mất hứng không hả?”

Bối Hiểu Ninh gạt tay cười phì, “Không có đâu, nếu anh bận thì cứ đi làm việc của anh đi.”

Lăng Tiểu nhếch miệng, “Tôi đi.”

“Nếu vướng chuyện gì thì cứ nói, đừng miễn cưỡng a.”

“Có gì mà miễn cưỡng, tôi muốn cũng chả có việc ý chứ.”

Ba mươi tháng chín, Bối Hiểu Ninh gọi điện cho Trương Suất, nói mượn xe Lăng Tiểu. Trương Suất không hỏi nhiều. chỉ nói có xe là tốt rồi, rồi sẽ phụ trách nói cho những người khác. Sau đó Bối Hiểu Ninh đến siêu thị mua thật nhiều đồ ăn vặt trên đường. Vốn Lăng Tiểu cũng muốn đi theo hần, nhưng bị Bối hiểu Ninh ngăn lại, cũng hạ lệnh cấm: Không cho phép Lăng Tiểu bước vào siêu thị. (==))

Ăn xong cơm tối, Lăng Tiểu lẩn lên ghế salon xem TV, Bối Hiểu Ninh đem trang phục thức ăn gì đấy cho vào balo. Để dùng, để ăn, hần đầu tiên nhét đầy đồ vào chung một cái balo. Một lát sau lại thấy không đúng, lại lấy ra chia đồ mình và Lăng Tiểu ra hai túi riêng biệt, lẩn qua lẩn lại lại lẩn qua lẩn lại.

Lăng Tiểu nghe hần xếp mãi xếp mãi không xong, rốt cục không nhin được một tay bóp thắt lưng, một tay kẹp điều thuốc đến phía sau Bối hiểu Ninh, “Em muốn ra nước ngoài sao? Sao mà chuẩn bị lâu thế?”

Bối Hiểu ninh quay đầu trừng mắt với y, “Anh đã không tự mình làm đi, còn muốn quản tôi?”

“Ngày mai tôi đã không được đụng vào em rồi, hôm nay còn không cho tôi thỏa mãn một chút sao a?” Vừa nói Lăng Tiểu vừa từ phía sau luồn tay vào trong áo Bối hiểu Ninh.

Bối Hiểu Ninh đẩy tay lăng Tiểu ra, “Thu vuốt anh lại! Tôi còn chưa chuẩn bị xong. Anh ngủ trước đi, ngày mai còn phải mượn xe đấy.”

“Tôi muốn ngủ cũng với em.” Lại thò tay ta mon men.

Bối Hiểu Ninh giơ tay đánh cho một phát, “Đừng vớ vẩn, nhanh đi ngủ!”

Lăng Tiểu đành hạ khoe miệng xuống, “Tôi đến bên giường chờ em.”

Chờ đến lúc Bối Hiểu Ninh lên giường, Lăng Tiểu sớm đã ngủ đến bất tỉnh nhân sự. (==))))))))))))))))))

Buổi sáng hôm sau, trời sáng choang rồi hai người mới tỉnh. Bối Hiểu Ninh chiên bánh mì trứng cho hai người, cùng Lăng Tiểu ăn.

Cơm nước xong rồi lên xe, Lăng Tiểu giúp Bối hiểu Ninh vác ba lô xuống, “Ồm... hình như quên cái gì.” Nói xong hần đã đi xuống xe.

Bối Hiểu Ninh cảm thấy mặc danh kỳ diệu mà mở ba lô ra xem xem, buồn bực nghĩ: mang toàn bộ rồi còn gì, lại thiếu cái gì nữa nhỉ?

Rất nhanh, Lăng Tiểu hai tay trống trơn đi ra. Y ngồi lại vào trong xe, Bối hiểu Ninh nghiêng đầu nhìn y, Lăng Tiểu nhìn chăm chăm phía trước, khởi động xe hơi, “Nga, nhớ lắm rồi.”

Tiếp theo bọn họ đón Tôn Lỗi cùng Khương Hạo. Khương Hạo đi một mình, Tôn Lỗi dẫn theo em nhỏ còn đang học trung học. Lúc đến điểm hẹn với Trình Ngôn, Bối Hiểu Ninh cũng Khương Hạo, Tôn Lỗi xuống xe, ngồi xổm một chỗ hút thuốc lá tán dóc.

Lăng Tiểu cùng em gái ở lại trong xe nghe nhạc. Nghe được một lúc, em gái đột nhiên từ sau xe ló lên phía trước, “Đây là bài hát gì vậy?”

“Em chưa từng nghe qua?” Lăng Tiểu hơi nghiêng đầu.

“Vâng.”

“Bài hát cũ rồi, có nói em cũng không biết.”

Cô bé khinh thường bĩu môi, ngồi trở lại.

Lăng Tiểu nhìn qua kính thấy biểu hiện của cô bé, cảm thấy rất thú vị, “Em tên gì?”

“Tôn Miểu Miểu.”

“Miểu Miểu? Thật dễ nghe a!”

Cô bé không phát ra tiếng mỉm cười.

Lúc này xe Trình Ngôn mới tới, trên xe là vợ hán Lưu Na, Trương Suất, Mã Hồng cùng Đỗ Hoàn Đào. Bối Hiểu Ninh mấy người lên lại trên xe, Lăng Tiểu nhìn Trình Ngôn làm một động tác tay, ý bảo cho hán đi trước. Trình Ngôn gật đầu, nhấn ga lên quốc lộ, Lăng Tiểu lập tức đuổi theo.

Hai chiếc xe, mười người, thẳng đến Túy Long Cốc.

Ui cũng muốn đi phượt một chuyến quá~ *Ta chả thấy tên Miểu Miểu dễ nghe tẹo nào!*

(*) Túy Long Cốc: thung lũng rộng.

Một số hình ảnh:

Tiêu: chú thích hình ảnh thật là một nha Phu nhân ==!!!!

About these ads

25. Chương 25

Trên đường lúc sau khoảng 10h, điện thoại di động của Lăng Tiểu bắt đầu reo không ngừng, nhưng y vẫn không tiếp, cuối cùng đành để Bối Hiểu Ninh tắt máy luôn. Còn những người khác trên xe, Bối Hiểu Ninh không tiện trực tiếp hỏi, chỉ trong lúc tắt máy thì nhìn thoáng qua, hình như đều là bằng hữu của y gọi.

Giữa trưa, bọn họ đến một hiệu cơm nhà nông dưới chân núi ăn cơm. Bối Hiểu Ninh nghẹn đầy một bụng nước tiểu, xuống xe liền chạy thẳng vào nhà xí. Lúc đi ra những người khác đều đã vào nhà rồi, chỉ còn Lăng Tiểu vẫn còn đứng trong sân dựa vào xe hơi gọi điện thoại. Bối Hiểu Ninh một bên rửa tay một bên vênh tai lên nghe xem y đang nói gì.

Rửa tay đến ba lần, Bối Hiểu Ninh mới nghe thấy rõ ràng: Túy Mộng bar hôm nay khai trương lại lần nữa, ông chủ không đến, bạn bè y không thể làm gì khác hơn là gọi điện đến chúc mừng.

Lăng Tiểu gọi điện thoại xong, Bối Hiểu Ninh vẩy vẩy nước trên tay, đi theo phía sau y cùng nhau vào trong phòng.

“Quán bar hôm nay khai trương lại à?”

“Ừ.”

“Sao lại không nói cho tôi biết?”

“Cũng chả phải chuyện gì to tát.”

“Nhưng anh cũng nên đến đây trông coi chứ?”

“Không việc gì.”

Tối bên bàn, Bối Hiểu Ninh không buồn nhắc lại, Trình Ngôn đưa thức ăn qua, nói những người khác đều ăn xong hết rồi, còn mỗi hai người bọn họ thôi.

Lăng Tiểu ăn một ít dưa chua, rau cải, thịt luộc, Bối Hiểu Ninh ăn một ít hành lá trộn đậu phụ.

Trên bàn ăn cơm, Lăng Tiểu trò chuyện vui vẻ, ứng phó rất tự nhiên. Bối Hiểu Ninh bình thường nói không ít lúc này lại có chút trầm mặc ít nói. Bất quá có nhiều người, bầu không khí thân thiện, hình như cũng không ai phát giác ra có chuyện gì khác thường.

Ăn được khá khá rồi, lại xảy ra chuyện: Tôn Miểu Miểu trong bát thức ăn gấp ra một con bọ.

Trương Suất vội kêu người bán hàng đi tìm ông chủ. Mọi người bầy miệng tám lời (*) bắt đầu ầm ĩ xem nên làm thế nào bây giờ. Cuối cùng Bối Hiểu Ninh nói: “Coi như chưa có gì xảy ra. Ông chủ chắc chắn cũng là một nông dân địa phương, biến nhà ven đường của mình làm cửa tiệm, chắc cũng chẳng dễ dàng gì đâu. Bọ thì cũng là ở trên núi, tóm lại so với ruồi với gián trong thành phố vẫn còn sạch sẽ chán.”

(*) QT: thất chú ý bát thiết.

Đến lúc ông chủ tới, quả nhiên là một khuôn mặt thật thà phúc hậu, thoát nhìn là một người đàn ông trung thực. Ông xoa xoa tay, vẻ mặt áy náy mà nhìn nhìn bát canh rau cải bên trong còn con bọ, “À... chuyện này, thực sự xin lỗi, thức ăn chúng tôi sẽ không đòi tiền nữa. Các vị ngồi thêm một lúc, để ta bảo bọn họ đi lấy thêm thức ăn, quả hồng trộn đường trắng, là do nhà tự trồng, vừa mới hái về, mời mọi người nếm thử đầu tiên, ta cho không.”

Nói xong ông lộ ra một cái răng trắng, cười ngây ngô chờ đáp lại. Đối mặt với một đôi bàn tay bị phơi nắng đến đen sạm, khuôn mặt chẳng chịt nếp nhăn của lão nông, mọi người nhìn ta, ta nhìn người, mọi ngôn từ quyết liệt trước đó của Lưu Na và Mã Hồng đều bay đi đâu mất, không ai nói nên lời.

Lăng Tiểu đánh vỡ trầm mặc, “Thôi được rồi, thức ăn nhà ông ăn cũng ngon lắm, lại có nhiều, cho chúng tôi thưởng thức hương vị của món ăn thôn dã. Nhưng mà ông chủ sau này phải chú ý một chút a! Chúng tôi vẫn còn là để nói chuyện, sẽ không trách ông, nhưng nếu đụng phải một người ngang ngược không nói lý, không trả tiền không nói làm gì, không chừng còn đánh cả ông, ông nói lúc đó phải làm sao?”

Ông chủ liên tục gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, chúng ta sau này nhất định sẽ cẩn thận hơn nữa!”

Ông chủ rời đi. Chỉ chốc lát sau, một bát lớn cà chua ngâm đường được bưng vào. Đây chính là hương vị thôn quê chân chính, trong thành phố bất kể thế nào cũng không có mà ăn. Cà chua vẫn còn nóng, ăn vào sẽ thấy vị của ánh mặt trời dồi dào chiếu qua vãn âm ấm chưa kịp nguội, tan ra một chỗ trong miệng, lập tức cả khoang miệng và mũi tràn ngập hương vị của mặt trời.

Một bát thức ăn miễn phí được cho thêm, trong nháy mắt bị càn quét sạch sẽ, chuyện con bọ bé xíu thì chẳng biết đã bị ném tới chỗ xa xôi nào rồi.

Lên đường lần tiếp đã là hai giờ chiều, bọn họ đi nhanh lên núi. Đoạn đường thuận lợi, khi trời vẫn còn sáng, đoàn người đã tới được chỗ cho thuê nhà. Lượn lờ vài vòng trong thôn, cuối cùng chọn một nhà nhìn có vẻ sạch sẽ, nhỏ nhắn, còn có khoảng sân vườn trông cũng khá. Bọn họ thuê nhà của người chủ ở nhà bên cạnh cách đó có một cái sân.

Nói là cả cái sân, thực ra trong sân chỉ có một gian nhà được dựng theo kiểu Bắc triều. Đồ vật đông tây, giường chia nam bắc, cộng thêm phòng bếp sau gian dựng đồ cũng một nhà kho, điển hình là một chỗ ở của nông dân vùng đông bắc.

Mặc dù có 4 cái giường, nhưng chỉ có hai gian phòng, cho nên bọn họ đành tách riêng nam nữ ra. Nữ ở bên phòng đông, giường đất bên hướng bắc ngủ một người, một người ngủ bên hướng nam. Phòng phía tây của bên nam, Lăng Tiểu, Tôn Lỗi cùng Khương Hạo mấy người cơ thể khổng lồ ngủ bên giường phía bắc, còn lại ngủ bên giường phía nam.

Chỗ ngủ chuẩn bị tốt, bọn họ lại bắt đầu thương lượng hành trình mấy ngày nay. Cuối cùng quyết định: lát nữa tranh thủ lúc chủ nhà chuẩn bị cơm tối cho bọn họ thì chia làm mấy tốp tự hành động, trước tiên

là đi bộ lung tung ở bên vùng lân cận. Ăn cơm tối xong thì đánh mặt trượt, chơi bài. Ngày mai vào cốc một ngày, tối trở về. Ngày mốt vào thôn xem có thổ đặc sản hay đồ gì trên núi hay thì mua về.

Chia nhau hành động thì cùng vợ với bạn gái thành một đôi rồi đi chơi vui vẻ chứ sao. Khương Hạo, Đỗ Hoàn Đào cùng Bối Hiểu Ninh nói muốn lên núi đi một chút, xem qua đường đi ngày mai, Lăng Tiểu vốn rất muốn đi theo bọn Bối Hiểu Ninh, không chờ y há mồm Bối Hiểu Ninh rất kiên quyết từ chối y một cái. Vì vậy y chẳng thể làm gì khác hơn là cùng hai anh em Tôn Lỗi và Tôn Miểu Miểu ra bờ sông xem cá.

Ngồi xem cá Lăng Tiểu rất là buồn bực, y thực sự không hiểu mấy con cá thì có cái quái gì đáng xem, chẳng hiểu nha đầu kia làm gì mà vui vẻ đến thế, xắn tay áo lên nhảy vào, liên tục đập ầm ầm trong nước.

Lăng Tiểu và Tôn Lỗi ở trên bờ hút thuốc lá, câu cá câu không tán dóc. Lăng Tiểu hỏi Tôn Lỗi, sao lại có một em gái nhỏ như vậy, Tôn Lỗi cười nói đó là ngoài ý muốn của cha mẹ. Sau lại nói đến Bối Hiểu Ninh, Lăng Tiểu cuối cùng cũng thấy hăng hái.

Chờ bọn y nhìn lên trời cũng thấy khá muộn rồi, bắt đầu quay lại, Lăng Tiểu đã biết Bối Hiểu Ninh khi học đại học ở tại tầng ba phòng 305 giường kê ở cửa sổ bên trái. Lúc đi học hẳn hay lên lớp hộ người khác nên về sau rất hay bị các thầy cô giáo tăm tia. Sáng sớm dậy chỉ có hẳn đi giúp người khác lấy cơm, cả phòng cũng chỉ có một mình hẳn nhiều lần dọn dẹp chăm lo mấy chuyện vụn vặt.

Mọi người trở về hết, chủ nhà cũng mang cơm tối làm xong rồi lên.

Cơm bày ra trên bàn trong sân, để thêm một ngọn đèn vàng ấm. Gió đêm mát lạnh, thổi chậm chậm từ trên núi xuống, tiếng côn trùng ếch nhái, có thể so như chốn thế ngoại đào nguyên. (Bỗng lai tiên cảnh) Thức ăn ăn ngon, hương vị rượu thơm mát, cả mười người ăn đều cảm thấy mỹ mãn. Rượu địa phương này rất nổi tiếng, nghe nói trước đây từng có hoàng đế vi hành, đến đây du ngoạn, uống rượu nhà dân tự cất, sau ba ngày, đến khi hồi cung thì ban thưởng ba chữ “Túy Long Cốc” cho nơi đây.

Ăn xong cơm, trừ Tôn Miểu Miểu, ai cũng uống đến mức lâng lâng rồi. Nhưng mặc dù say, nhưng không có cảm giác váng đầu buồn nôn, mà lại thấy cảm hứng dâng trào, liền bắt đầu nói chuyện phiếm, từ chính trị kinh tế đến ngôi sao đủ thứ tạp nham trên đời. Sau đó cũng không biết ai mở đầu, nói chuyện con cái sau này. Đề tài tập trung chỗ tất cả mọi người muốn con trai hay con gái. Đã kết hôn và có bạn gái tất nhiên muốn tổ thái độ trước, Trình Ngôn và Lưu Na nói muốn có bé trai, vì muốn cha mẹ vui vẻ. Trương Suất và Mã Hồng muốn có con gái, nói con gái sẽ gần bó hơn. Bạn gái Khương Hạo không có tới, hẳn nói bọn họ cũng bàn qua rồi, cũng muốn có con gái. Tôn Lỗi vừa chia tay với bạn gái, chỉ nói tùy tiện, quan trọng trước mắt phải tìm một cô gái đã. Đỗ Hoàn Đào không có bạn gái, cũng nói tùy tiện. Cuối cùng còn lại Lăng Tiểu và Bối Hiểu Ninh. Lăng Tiểu không mở miệng, không tự giác mà nhìn qua Bối Hiểu Ninh, khoác một tay lên người hẳn, “Người nói sao? Hiểu Ninh.”

Bối Hiểu Ninh hận không thể mời Thiên Lôi ra đây đánh cho Lăng Tiểu một phát tại chỗ, rất tự nhiên mà quệt rớt cánh tay Lăng Tiểu, “Nếu kết hôn rồi tốt nhất tôi rất muốn sinh một long phượng thai (**), nam nữ đều có, đủ cả, thật viên mãn.”

(**) long phượng thai: sinh đôi một nam một nữ

Mọi người trên bàn đều nói ý này thật tốt, chỉ là không dễ dàng thực hiện. Sau đó lại cùng nhau quay lại chăm chú xem Lăng Tiểu.

Lăng Tiểu châm thuốc, chậm như rùa phun ra một câu, nói: “Tôi à không muốn có con. Đơn giản nhận nuôi hai đứa, quá tốt.”

Đáp án này làm mọi người có chút ngạc nhiên, nhưng dù sao cũng không phải quá thân thiết, cũng không ai tiếp tục bình luận. Bối Hiểu Ninh thì lại rõ ràng, lời này vốn là nói cho một mình hẳn nghe.

Cơm nước xong rồi, theo kế hoạch đánh bài chơi mặt trượt. Lăng Tiểu đông chuồn tây bị chộp, vẫn phải chơi. Bối Hiểu Ninh biết, y có thừa kinh nghiệm trên chiếu bạc, chơi với bọn họ, y muốn thua chắc chắn cũng khó, nhìn bộ dáng y, lúc này thật khiến bạn bè Bối Hiểu Ninh cao hứng, cam tâm tình nguyện vui vẻ nhận thua.

Trước khi đi ngủ Bối Hiểu Ninh đi nhà xí trong sân. Vì là nhà nông, bên trong nhà xí chỉ đào một cái hố. Bối Hiểu Ninh gõ gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng Lăng Tiểu, “Có người.”

“Tiểu à?”

“Hiểu Ninh? Là tôi.”

“Anh đi ra lúc nào đấy? Tôi rửa mặt bên ngoài mà sao không thấy anh nhỉ?”

“Tôi đi ra chính vào lúc em nhắm mắt lại để rửa á.”

“Nga, tôi đi về trước vậy.”

“Khoan! Em chờ một chút!”

“Làm chi?”

“Tôi hỏi em, em thật sự muốn có một bé trai một bé gái sao?”

Kỳ thật kết hôn nói muốn có song phượng thai là ý định mấy năm trước Bối Hiểu Ninh nghĩ ra, bắt quá lúc này Bối Hiểu Ninh nghĩ một chút, cười cười nói: “Tôi nói đùa thôi.”

“À. Bất quá... Tôi nghĩ là nếu có hai đứa cũng hay ho lắm.”

“Tốt thôi, anh có thể đi tìm người sinh mà.”

“Thế thì xin kiếu. Tôi nghĩ có thể nhận nuôi, nhưng không biết nhà nước có cho phép hai người nam nhận nuôi em bé không? Nếu không... đi Châu Phi một chuyến, chỗ ý đầy trẻ con. Em thấy thế nào?”

Bối Hiểu Ninh cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nhấc chân đá lên cửa, “Anh lấy đầu ra làm ý tưởng thế? Kéo phân ra thôi mà cũng nói nhảm nhiều như vậy! Chả ai muốn ngồi đây nghe anh lảm nhảm.” Nói xong Bối hiểu Ninh đi, Lăng Tiểu lại nói thêm mấy câu lý sự.

Ban đêm Bối Hiểu Ninh bị mấy câu lảm bảm nói mớ của Trương Suất và Khương Hạo đánh thức. Cũng ngủ không nổi liền đứng lên ngồi một lúc, hần theo ánh trăng chiếu từ cửa sổ vào xem giường bên. Lúc này mới phát hiện giường bên bắc đó ba người ngủ mặc dù không chặt, nhưng chiều dài giường đối với Lăng Tiểu mà nói thì hơi bị ngắn, gối đầu đã bị y ném xuống đất, nửa cái đầu để trên thành giường, thoạt nhìn rất là không thoải mái.

Bối Hiểu Ninh rón ra rón rén đi xuống đất, nhặt gối đầu, nhẹ nhàng nâng đầu Lăng Tiểu lên, đặt gối vào. Lăng Tiểu trở mình một cái, co chân lên, không nhận ra gì, lại yên lặng ngủ tiếp.

Lão gia, cả nhà mình phượt một bữa đi~ ghen tỵ quá~

Tiêu: ờm, đợi Lão gia kìm được anh công nào đại gia đã

~About these ads

26. Chương 26

Lúc trời sắp sáng, Bối Hiểu Ninh mơ mơ màng màng ngủ được thêm một lúc.

Chờ mọi người cũng dậy thu thập xong hết, chủ nhà đã chuẩn bị xong cháo, trứng gà và một ít củ cải dưa muối.

Sau khi ăn uống nó đủ, mọi người lại lên đường.

Vào trong cốc đường xá nhỏ lại uốn lượn ngoằn ngoèo, không có cách nào đi xe. Bọn họ đành dựng một tấm bạt che lên mũ xe, sau đó đi bộ vào núi.

Túy Long Cốc vốn là một khu phong cảnh rất đẹp, nhưng bởi vì đường không dễ đi, không có phương tiện ra vào, cho nên du khách ít hơn. Bất quá cũng bởi vì tình trạng này, môi trường sinh thái trong Túy Long Cốc được bảo vệ rất tốt.

Đoàn người mua phiếu vào khu du lịch rồi đến thẳng thác nước trong Túy Long Hồ.

Túy Long Hồ không phải quá lớn, nhưng vẻ đẹp nằm ở hai thác nước chảy làm ba tầng, mỗi tầng địa hình lớn nhỏ màu sắc không giống nhau. Lăng Tiểu tới bên hồ ngồi xõm xuống, vốc nước hồ lên uống một ngụm, Tôn Miếu Miếu kinh ngạc kêu một tiếng: “A! Bẩn lắm á!”

“Bẩn?” Lăng Tiểu lau lau miệng, “Nước này so với nước máy còn sạch hơn nhiều. Trước kia có một công ty Nhật Bản muốn khai thác nơi này, thành lập một nhà máy sản xuất nước khoáng. Sau khi bọn họ khảo sát xong hết rồi, phát hiện muốn khai thác chỗ này thì phải thông đường được trước đã, chi phí rất cao, cuối cùng đành bỏ qua.” (tranh thủ quảng cáo đây hả... có phải tác giả ăn tiền để quảng cáo không đây...? ta thấy nghi quá. =”=)

Bối Hiểu Ninh cũng ngồi xõm xuống, học bộ dáng Lăng Tiểu uống một ngụm, “Àn?! Có chút ngọt ngọt!”

Những người khác nghe hẳn nói như vậy, lập tức cũng chạy đến bên hồ ngồi xõm xuống uống nước hồ, uống xong đều nói uống rất ngon, nhất trí rằng uống xong cảm giác như được sống lại, nước quả thực là rất trong.

Uống nước cho đã, Lưu Na lấy trong ba lô ra một tấm thảm mỏng, cũng Mã Hồng trải thảm ra. Đoàn người vội buông ba lô xuống, lấy thức ăn ra đặt lên trên. Đi một hồi rồi ngồi trên thảm nghỉ ngơi, tinh lực giống như lại tràn đầy như cũ, vài người lấy máy ảnh ra bắt đầu chụp.

Lăng Tiểu cũng lấy máy ảnh ra. Nhưng mà lại ngại lời dặn trước đây của Bối Hiểu Ninh, không tiện trực tiếp gọi Bối Hiểu Ninh ra chụp ảnh cùng mình, chỉ có thể giả vờ chụp phong cảnh, vô tình chụp trúng Bối Hiểu Ninh đứng cạnh người khác thôi. Thật vất vả mới túm được cơ hội hẳn đứng một mình bên bờ sông, Lăng Tiểu không kịp điều chỉnh khung hình, ngay lập tức lấy tốc độ sét đánh ấn chụp ảnh luôn. Nháy được ảnh xong rồi y còn quay lại lướt nhanh nhìn bốn phía, xem có người nào nhìn thấy y hay không, trông cứ như kẻ trộm. Thực ra muốn chụp ảnh cùng bạn bè cũng chẳng có gì ghê gớm cả, nhưng là trong lòng Lăng Tiểu như có ma, chụp xong một đồng ảnh, không hiểu sao trong lòng lại sinh ra một tia khoái cảm mơ hồ. (=)))) há há há há =)) chết cười vì Tiểu ca =)))

Lăng Tiểu vừa thu máy lại, định xem mấy ảnh vừa chụp, Tôn Lỗi đã đi tới, đưa máy ảnh của mình ra trước mặt Lăng Tiểu, “Lăng ca, chụp giúp ta và Miếu Miếu vài tấm với.”

Cảnh sắc bên hồ rất đẹp, vừa lại hầu như không có du khách lui tới, cả đoàn người bọn họ vẫn ở đó đến giữa trưa, ăn uống hết hơn nửa đồ ăn vặt và cơm trưa mang đến rồi mới lưu luyến rời đi, quay lại đoạn đường dọc theo đầu nguồn con suối ở Túy Long Hồ đi xuống đáy cốc.

Đã sắp tới cuối thu, đi vào trong rừng, gió thoảng chút lạnh, bóng cây lác lác, đi trên đường núi làm cho người ta cảm nhận được một cảm giác thanh thản dễ chịu. hai bên đường đều là các loại lá cây đủ màu sắc xanh, đỏ, vàng của đủ loại cây cối. Mười người vừa đi đường vừa chụp rất nhiều ảnh, mọi người đổi qua đổi lại, người theo ta, ta theo hẳn mà tạo thành đủ loại tổ hợp ảnh lưu niệm. Lăng Tiểu cuối cùng cũng có cơ hội một mình chụp được mấy kiểu riêng với Bối Hiểu Ninh. (=)))

Đến tận đáy cốc, trước mắt bọn họ xuất hiện thủy vực rộng lớn Thương Long Loan. Một du thuyền đã có năm, sáu du khách ngồi đang chờ bên bờ, muốn mời thêm một ít người nữa rồi mới xuất phát. Xa xa chủ thuyền liền nhìn thấy mười người đang từ trên bờ đi tới, vì vậy bắt đầu lớn tiếng hướng bọn họ vẫy tay.

Đoàn người lên thuyền, chưa được bao lâu, thuyền liền chạy. Chạy đến giữa hồ, chủ thuyền tắt động cơ, làm cho con thuyền trôi nổi trên mặt hồ theo cơn gió mà phiêu lãng.

Bốn phía Thương Long Loan được ụ núi bao bọc, đưa mắt nhìn cảnh núi non trùng điệp màu sắc đẹp không sao tả xiết. Người trên thuyền liền gơ máy ảnh lên, ‘tách tách tách tách’ mãnh liệt ấn nút chụp.

Lăng Tiểu cả đoạn đường đi nói không ngừng, chụp liên tục, bây giờ không biết có phait mệt rồi hay không, hay là đag suy nghĩ cái gì, lẳng lặng một mình đứng ở đuôi thuyền tựa vào lan can, xuất thần ngắm người nhìn mặt nước.

Bối Hiểu Ninh mặc dù trước kia chưa từng tới Túy Long Cốc, nhưng truyền thuyết Thương Long Loan thì có biết đến. Nghe nói Thương Long Loan vốn là miệng của một ngọn núi lửa đã ngừng hoạt động, hình như một cái bát rộng sâu không thấy đáy, nếu có người bất hạnh chết đuối trong hồ thì chắc chắn sẽ không tìm nổi thi thể. Hơn nữa cho đến nay vẫn có người tin rằng trong Thương Long Loan có rồng, thậm chí năm ngoái báo chí còn um xùm vì chụp được dưới nước thấy một bóngng ma không rõ dài đến mấy chục thước.

(thủy quái hồ Lockness? :-j Ta thấy hồ quái nào sâu mà chả lòi ra mí cái tin đồn kiểu này ~đúng là quảng cáo miễn phí mà.....)

Bối Hiểu Ninh nhìn bóng lưng có chút cô đơn của Lăng Tiểu, đột nhiên nhớ tới hình xăm rồng vô cùng sống động trên lưng y. Không nhận được đi qua đứng bên cạnh y, tựa lên trên lan can.

“Nhìn gì vậy?”

Lăng Tiểu không nhúc nhích, như cũ nhìn chằm chằm mặt nước, “Có biết trong nước có rồng không?”

“Anh tin à?”

“Ừ. Nghe nói nước ở đây thông ra biển đấy.”

“Chỗ này cách biển xa như vậy, làm sao mà được? Chỉ là truyền thuyết thôi ha?”

“Có truyền thuyết địa phương đẹp như vậy, tôi tự nguyện tin vào truyền thuyết.”

Bối Hiểu Ninh nghiêng đầu, nhìn cái ót rất tròn của Lăng Tiểu bị một lớp tóc ngắn ngắn bùm xùm bao trùm nghĩ muốn: cái mặt cọt nhả như thế mà ngẫu nhiên bộc phát lại khiến cho người ta tâm động a!

Hai người nghiêng lưng, yên lặng đứng ở đuôi thuyền, nhất thời không gian như được ngăn cách hoàn toàn khỏi những người khác. (aka thể giới riêng của 2 ng :D)

Du thuyền trôi nổi giữa hồ thêm một lát, thì lại quay về.

Lúc trở lại trên bờ, bọn họ đổi đường bắt đầu đi lên núi. Vốn đã đi khác với lộ trình rồi, ai cũng thấy hơi mệt, rất nhanh đã kéo giãn khoảng cách ra tầm năm tùm ba. Mười người đi một đoạn lại nghỉ ngơi một lúc, đường núi bầy lằn quanh co tám lần ngoặt ngoẹo, dần dần, đi suốt trước là Bối Hiểu Ninh và Khương Hạo đi cuối cùng là Tôn Lỗi và Tôn Miểu Miểu bị rớt lại rất xa, cả hai bên đều không nhìn thấy nhau nữa.

Lăng Tiểu cách phía sau Bối Hiểu Ninh rất gần, y một bên đi song song với Đỗ Hoành Đào đang lải nhải không ngừng, một bên nhìn chằm chằm bóng lưng Bối Hiểu Ninh. Nói đến công ty trước kia của Bối Hiểu Ninh, Tôn Lỗi đột nhiên thở hồng hộc chạy bật mạng đến, phía sau còn có Trương Suất và Trình Ngôn.

Tôn Lỗi hỏi có ai nhìn thấy Tôn Miểu Miểu không, bốn người đi phía trước lập tức dừng lại, hỏi có chuyện gì xảy ra.

Tôn Lỗi nói vừa rồi Tôn Miểu Miểu nói muốn đi nhà xí, hắn đưa cô bé vào rừng tìm chỗ giải quyết, còn mình ở ven đường chờ. Nhưng mà chờ hoài chờ mãi, cũng không thấy cô bé trở ra, Tôn Lỗi sốt ruột, liền vào rừng cây tìm. Tìm một vòng lại một vòng, lại quay lại trên đường, vẫn không thấy cô bé đâu, Tôn Lỗi nghĩ liệu có phải mình bỏ qua chỗ nào, không gawoj mình nên chạy đi hỏi mọi người, sau đó chạy lên đến đây hỏi.

Lúc này Lưu Na và Mã Hồng cũng chạy tới. Cuối cùng bọn họ bàn bạc, quyết định để Lưu Na và Mã Hồng chờ tại chỗ, còn lại bảy người vào rừng chia nhau tìm, vô luận tìm được hay không, nửa tiếng sau quay lại chỗ cũ, trở về tụ họp với mọi người.

Rất nhanh cả bảy người đi theo các hướng khác nhau cũng biến mất trong rừng cây.

Nửa tiếng sau, Lăng Tiểu đụng phải Tôn Miểu Miểu bên một sườn núi nhỏ.

Nguyên lai là lúc cô bé vào trong rừng tìm chỗ, sợ trên đường có người đi đường nhìn thấy, nên đi sâu vào trong rừng cây. (liều v~) Nhưng sau đó cô bé quay lại tìm Tôn Lỗi thì không thấy hắn đâu, nên nghĩ Tôn Lỗi chờ lâu sốt ruột lại vào rừng tìm mình, cho nên lại chạy vào rừng. Nhưng mà tìm mãi cũng không thấy chỗ mình biến thành nhà xí vừa rồi đâu, quay qua quay lại liền hơi hơi lạc đường. Mới vừa nghe được có người gọi mình, cô bé theo tiếng gọi tìm đến, mới tình cờ gặp được Lăng Tiểu.

Tôn Miểu Miểu đi theo Lăng Tiểu trở về.

Đi một lát cô bé đột nhiên hỏi: “A? Tiểu ca.”

“Cái gì?”

“Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ba mươi.”

“Thế thì...” Tôn Miếu Miếu nghiêng đầu, “Anh có bạn gái chưa?”

“Ồ... Không có.”

“Sao anh phân vân một lúc mới nói à?”

“Bởi vì...” Lăng Tiểu cúi đầu nhìn Tôn Miếu Miếu, “Em hỏi cái này làm gì?”

“Hừ! Nhất định là có! Con trai chính là đồ lừa đảo!”

“À?” Lăng Tiểu vui vẻ, “Tại sao lại nói như vậy?”

“Hiếu Ninh ca ca chính là đồ lừa đảo!”

“Hiếu Ninh?! Sao em lại biết?” (ngơ quá, lòi đuôi bầy h J)

“Lúc em còn nhỏ, anh ấy đến nhà em chơi, nói em lớn lên thật là xinh đẹp. Em nói anh ấy chờ em, lớn lên em sẽ làm bạn gái anh ấy, lúc ấy anh ấy cũng đồng ý rồi. Thế mà lúc trước anh ấy dám kết hôn? Mặc dù lúc trước anh em nói không kết hôn được, nhưng em quyết định đá anh ấy, không thể làm bạn gái anh ấy được.”

Lăng Tiểu không nhịn được cười ra tiếng, “Ừ, đúng rồi. Đàn ông mà sớm nắng chiều mưa như thế thì không thêm.”

“Vậy anh thật sự không có bạn gái à?”

“Thế nào, em lại muốn làm bạn gái anh hả?”

“Không được sao?”

“Được thì cũng được. Nhưng mà... em tốt nhất nên nhân cơ hội không có ai thử len lén hỏi Hiếu Ninh ca của em xem, xem anh ấy có đồng ý không đã.”

“Hừ! Em hỏi anh ấy làm cái gì, lúc anh ấy kết hôn cũng không có tới hỏi em mà!”

“Ừm... Em cứ hỏi trước xem làm sao, chẳng may anh ấy không đồng ý thì sao?”

“Hừ! Hỏi thì hỏi!” Tiểu nha đầu vênh mặt, vẩy vẩy mái tóc đi lên trước. Đi được vài bước thì cô bé dừng lại, “Quên đi! Mấy ông già các anh cũng không đáng tin, em thà chọn một đứa ở lớp còn hơn!”

“Cái gì?!... Ha ha ha ha.....” Lăng Tiểu cuối cùng cũng không nhịn được cười.

About these ads

27. Chương 27

Lăng Tiểu mang Tôn Miếu Miếu quay lại địa điểm tập hợp trước đó. Trừ Bối Hiếu Ninh, tất cả mọi người đều đã trở về.

Lăng Tiểu vội vàng gọi điện thoại cho hắn, điện thoại vừa thông, ba lô Bối Hiếu Ninh để lại lập tức truyền ra tiếng chuông điện thoại của hắn.

“Đồ ngốc này.” Lăng Tiểu lẩm bẩm một câu.

Không có cách nào khác, mọi người lại cùng nhau ngồi vào ven đường bắt đầu vừa nói chuyện phiếm vừa chờ Bối Hiếu Ninh.

Lăng Tiểu không ngừng nhìn đồng hồ, phát hiện thời gian trôi chậm hơn bình thường rất nhiều.

Qua mười lăm phút đồng hồ, Lăng Tiểu không chờ nổi nữa. Y đứng dậy nói: “Hiếu Ninh chắc lạc đường rồi, lại còn không mang điện thoại di động. Tôi đi tìm cậu ấy xem sao.”

Trương Suất lấy điện thoại di động ra, nhìn giờ, “Mới qua mười phút, chờ thêm một chút đi, người lớn thế rồi, chắc không đến mức lạc đâu?”

Lăng Tiểu cau mày nhìn vào sâu trong rừng cây, “Tôi cứ đi tìm xem. Các anh cũng có số điện thoại của tôi, nếu cậu ấy trở về thì gọi cho tôi là được.” Nói xong Lăng Tiểu đã đi rồi.

Lại qua năm phút đồng hồ, Tôn Lỗi ngồi không yên, hần vốn cũng không lo Bối Hiểu Ninh, nhưng nhìn thấy vẻ khẩn trương của Lăng Tiểu, hần cũng có chút nóng nảy. Dù thế nào đi nữa cũng là vì đi tìm em của mình mà mới thành như vậy. Chẳng may Bối Hiểu Ninh sẩy chân một cái, núi này vừa cao lại hiểm trở, đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tôn Lỗi đứng dậy, “Ta cũng đi tìm xem.”

Hần vừa đứng, Khương Hạo và Đỗ Hoành Đào cũng đứng dậy, cũng nói muốn đi tìm. Tôn Lỗi vội vàng ấn họ ngồi lại, “Các người ngồi yên, lát nữa lại lạc thêm ai nữa thì làm sao về được. Ta nhớ đường rất tốt, ta đi là được, ta và Lăng Tiểu hai người thế nào cũng tìm được hần. Các người cứ ở chỗ này chờ xem.” Nói xong Tôn Lỗi cũng đi vào rừng.

Bối Hiểu Ninh vòng qua vòng lại hơn nửa ngày cũng không tìm được Tôn Miểu Miểu, nên muốn nhìn xem đã qua bao lâu, lúc này mới phát hiện mình quên mang điện thoại di động. (thế thì mua đt làm gì??? >"<) hần=" ước=" lượng=" thời=" gian=" có=" lẽ=" cũng=" đến=" giờ=" rồi,=" nên=" quay=" về=" liên=" loáng=" thoáng=" nghe=" thấy=" có=" người=" gọi=" tên=" mình=" hần=" vênh=" tai=" lên=" nghe=" xem=" âm=" thanh=" đó=" xa=" gần=" lại=" nghe=" hai=" tiếng,=" mới=" đáp=" một=" câu,=" “tôi=" ở=" đây!”=" lăng=" tiểu=" nghe=" thấy=" trả=" lời,=" vội=" vàng=" chạy=" lên=" phía=" trước=" vài=" bước,=" rất=" nhanh=" nhìn=" thấy=" bối=" hiểu=" ninh=" cũng=" đang=" đi=" lại=" phía=" mình=" hai=" người=" đụng=" một=" chỗ,=" lăng=" tiểu=" bắt=" được=" tay=" bối=" hiểu=" ninh,=" “em=" là=" cái=" đồ=" ngốc=" mà,=" sao=" lại=" không=" mang=" điện=" thoại?”=" bối=" hiểu=" ninh=" sờ=" sờ=" mũi,=" “quên=" mất.”=" lăng=" tiểu=" lại=" nâng=" cầm=" hần,=" “em=" còn=" có=" thể=" nhớ=" kỹ=" cái=" gì=" hả?”=" bối=" hiểu=" ninh=" đập=" đập=" tay=" lăng=" tiểu,=" “tìm=" được=" miểu=" miểu=" rồi=" sao?”=" “tìm=" được=" rồi,=" đang=" chờ=" em=" đấy!”=" “hả?”=" thế=" thì=" nhanh=" thôi!”=" bối=" hiểu=" ninh=" nhanh=" chân=" định=" chạy.=“ lăng=" tiểu=" một=" tay=" kéo=" hần,=" “chờ=" đã!”=" bối=" hiểu=" ninh=" quay=" đầu=" lại,=" “làm=" gì?”=" “án...”=" lăng=" tiểu=" cười=" xấu=" xa,=" “đi,=" tôi=" mang=" em=" đến=" chỗ=" này.”=" “a?”=" chỗ=" nào?”=" “đi=" thôi!”=" đi=" thì=" sẽ=" biết.”=" “mọi=" người=" đang=" sốt=" ruột=" chờ=" rồi!”=" “ai=" da!”=" không=" cần=" phải=" vội,=" có=" tôi=" đang=" đi=" tìm=" em=" này.”=" đi,=" gần=" thôi.”=" không=" để=" bối=" hiểu=" ninh=" nói=" thêm=" cái=" gì=" nữa,=" lăng=" tiểu=" lời=" hần=" đi=" chỗ=" khác.=“ bối=" hiểu=" ninh=" ôm=" cánh=" tay,=" lạnh=" mặt=" nhìn=" sơn=" động=" trước=" mặt,=" “đây=" là=" chỗ=" anh=" nói=" đó=" hả?”=" “đúng=" vậy!”=" lần=" trước=" bọn=" tôi...”=" “anh=" tới=" tụy=" long=" cốc=" rồi?”=" bối=" hiểu=" ninh=" nghiêng=" đầu=" nhìn=" lăng=" tiểu.=“ “nga...”=" lăng=" tiểu=" không=" cần=" thận=" lỗ=" miệng,=" giờ=" tay=" lên=" mắt=" tự=" nhiên=" sờ=" sờ=" sau=" cổ,=" “tới=" rồi.=“ lúc=" ấy=" bọn=" tôi=" nghỉ=" chân=" trong=" sơn=" động=" này.”=" “thế=" sao=" anh=" còn=" không=" nói.”=" “sợ=" em=" không=" cho=" tôi=" theo.”=" “anh...”=" quán=" bar=" khai=" trương=" anh=" không=" đi,=" còn=" muốn=" cùng=" tôi=" đi=" đến=" một=" chỗ=" anh=" đi=" rồi.=“ anh=" giới=" lăm.”=" “tôi=" không=" muốn=" em=" mất=" hứng=" mà.=“ hơn=" nữa=" tôi=" rất=" thích=" chỗ=" này,=" đi=" thêm=" một=" lần=" cũng=" tốt.”=" “anh=" á!”=" chỗ=" này=" có=" quái=" gì=" mà=" hay,=" cần=" bản=" không=" đáng=" phải=" đến=" hai=" lần.=“ hơn=" nữa=" anh=" cũng=" có=" phải=" là=" rảnh=" rồi=" gì=" đâu=" chứ.”=" “được=" rồi,=" đến=" cũng=" đến=" rồi.=“ nhanh=" lên=" một=" chút=" nào,=" mau=" dành=" thời=" gian=" làm=" chính=" sự=" thôi.”=" nói=" xong=" lăng=" tiểu=" liền=" túm=" bối=" hiểu=" ninh=" lời=" vào=" trong=" sơn=" động.=“ bối=" hiểu=" ninh=" bị=" lăng=" tiểu=" kéo=" vào=" sơn=" động,=" tốn=" bao=" nhiêu=" sức=" lực=" mới=" bỏ=" được=" tay=" y=" ra,=" “chính=" sự=" cái=" gì=" hả?!”=" lăng=" tiểu=" cười=" hắc=" hắc,=" “còn=" giá=" bộ=" ngây=" thơ,=" em=" nói=" là=" chính=" sự=" gì=" nào?”=" vừa=" nói=" y=" vừa=" đuổi=" tay=" lời=" được=" ở=" đâu=" ra=" một=" hộp=" bôi=" trợn,=" giờ=" lên="

trước=" " mắt=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" " quơ=" " quơ=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" " giật=" " mình=" "
 nhìn=" " lảng=" " tiểu=" " "anh...=" " như=" " thế=" " nào=" " mà...=" " a!=" " hôm=" " trước=" " anh=" "
 quay=" " về=" " là=" " để=" " lấy=" " cái=" " này=" " hả?"=" " "ừ."=" " lảng=" " tiểu=" " gật=" " đầu=" "
 "anh...=" " liền=" " hai=" " ngày=" " như=" " vậy,=" " anh=" " cũng...=" " lảng=" " tiểu=" " một=" " tay=" "
 đẩy=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" " lên=" " tường=" " thạch=" " bích=" " trong=" " sơn=" " động,=" " cúi=" "
 đầu=" " hôn=" " sâu=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" " chống=" " bả=" " vai=" " lảng=" " tiểu=" " muốn=" "
 đẩy=" " y=" " ra=" " nhưng=" " lảng=" " tiểu=" " sức=" " khỏe,=" " công=" " phu=" " hôn=" " lại=" "
 còn=" " là=" " hạng=" " nhất,=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" " giầy=" " giụa=" " được=" " vài=" " cái,=" "
 hai=" " tay=" " liền=" " dần=" " dần=" " mắt=" " đi=" " khí=" " lực,=" " một=" " hồi=" " hôn=" " môi=" "
 thật=" " mãnh=" " liệt=" " chấm=" " dứt,=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" " cảm=" " thấy=" " có=" " chút=" "
 thiếu=" " dưỡng=" " khí,=" " hẩn=" " bùng=" " tỉnh=" " mà=" " hít=" " vội=" " mấy=" " ngậm=" " khí,=" "
 "vừa=" " rồi...=" " hình=" " như=" " có=" " người=" " gọi=" " tôi."=" " "đâu=" " có?"=" " tôi=" " đâu=" "
 có=" " nghe=" " thấy."=" " lảng=" " tiểu=" " bắt=" " đầu=" " vươn=" " tay=" " cỏi=" " nút=" " áo=" " sơ=" "
 mi=" " của=" " bói=" " hiểu=" " ninh,=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" " không=" " cần=" " y,=" " chỉ=" " là=" "
 hạ=" " mi=" " mắt=" " nhìn=" " tay=" " lảng=" " tiểu=" " nói:=" " "thật=" " mà,=" " ta=" " thực=" " sự=" "
 nghe=" " thấy."=" " hai=" " nút=" " áo=" " bị=" " cỏi=" " ra,=" " xương=" " quai=" " xanh=" " trắng=" "
 ngần=" " của=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" " lộ=" " ra,=" " lảng=" " tiểu=" " gấp=" " gấp=" " chờ=" "
 không=" " nổi=" " xông=" " vào=" " găm=" " cần,=" " "được=" " a!=" " em=" " không=" " tập=" " trung,=" "
 xem=" " tôi=" " dạy=" " dỡ=" " em!"=" " môi=" " lảng=" " tiểu=" " theo=" " tay=" " động=" " tác=" " lui=" "
 dần=" " xuống=" " phía=" " dưới,=" " một=" " mặt=" " tại=" " trên=" " ngực=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" "
 dùng=" " sức=" " mót=" " vào,=" " một=" " mặt=" " cỏi=" " bỏ=" " toàn=" " bộ=" " nút=" " áo=" " còn=" "
 lại=" " của=" " hẩn,=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" " miễn=" " cưỡng=" " chống=" " đỡ=" " thân=" " thể,=" "
 dựa=" " vào=" " trên=" " thạch=" " bích,=" " cúi=" " đầu=" " nhìn=" " lảng=" " tiểu=" " khom=" " lưng,=" "
 trông=" " giống=" " một=" " con=" " sắc=" " lang=" " đang=" " ở=" " trên=" " người=" " mình=" " găm=" "
 đến=" " liếm=" " đi,=" " để=" " lại=" " một=" " chuỗi=" " dấu=" " vết=" " bắt=" " qui=" " tắc,=" " hạ=" "
 thân=" " hẩn=" " rất=" " nhanh=" " có=" " phản=" " ứng,=" " lảng=" " tiểu=" " một=" " tay=" " cỏi=" "
 bỏ=" " thất=" " lưng=" " hẩn,=" " một=" " tay=" " đặt=" " tại=" " giữa=" " hai=" " chân=" " hẩn,=" "
 "thiệt=" " là,=" " nhìn=" " em=" " còn=" " giả=" " vờ=" " nữa,=" " rõ=" " ràng=" " cũng=" " đã...=" " bói=" "
 hiểu=" " ninh=" " đột=" " nhiên=" " đẩy=" " mạnh=" " lảng=" " tiểu=" " ra=" " lảng=" " tiểu=" " không=" "
 phòng=" " bị,=" " ngã=" " ngồi=" " lên=" " mặt=" " đất,=" " y=" " bị=" " dọa,=" " ngẩng=" " đầu=" "
 lên,=" " vừa=" " muốn=" " phát=" " hỏa,=" " nhưng=" " lại=" " phát=" " hiện=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" "
 đang=" " trợn=" " to=" " mắt=" " nhìn=" " cái=" " cửa=" " động,=" " y=" " cũng=" " nhìn=" " theo=" "
 tâm=" " mắt=" " bói=" " hiểu=" " ninh,=" " liền=" " nhìn=" " thấy=" " tôn=" " lỗi=" " cũng=" " đang=" "
 trợn=" " mắt=" " há=" " hốc=" " mồm=" " đứng=" " đó...=" " không=" " khí=" " trong=" " nháy=" " mắt=" "
 ngưng=" " trọng,=" " ba=" " người=" " đều=" " không=" " nhúc=" " nhích,=" " căng=" " thẳng=" " vài=" "
 giây,=" " lảng=" " tiểu=" " đột=" " nhiên=" " cười,=" " lau=" " lau=" " khước=" " miệng,=" " bình=" " tình=" "
 đứng=" " lên,=" " tôn=" " lỗi=" " cũng=" " bị=" " xúc=" " động=" " bật=" " lại=" " công=" " tắc,=" " đầu=" "
 tiên=" " là=" " lui=" " về=" " phía=" " sau=" " hai=" " bước,=" " sau=" " đó=" " chạy=" " tóe=" " khói,=" "
 sắc=" " mặt=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" " xám=" " đen,=" " hẩn=" " nắm=" " chặt=" " áo=" " sơ=" " mi=" "
 một=" " chút,=" " cũng=" " không=" " quay=" " đầu=" " lại=" " mà=" " ra=" " khỏi=" " sơn=" " động,=" "
 lảng=" " tiểu=" " đứng=" " một=" " mình=" " tại=" " chỗ=" " trong=" " chốc=" " lát,=" " bắt=" " đặc=" "
 dĩ=" " thờ=" " dài,=" " chẳng=" " thể=" " làm=" " gì=" " khác=" " hơn=" " là=" " vội=" " vàng=" " đuổi=" "
 theo,=" " trở=" " lại=" " chỗ=" " mọi=" " người=" " đang=" " đợi,=" " bọn=" " họ=" " lần=" " nữa=" "
 lên=" " đường,=" " lảng=" " tiểu,=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" " và=" " tôn=" " lỗi=" " không=" " nói=" "
 lời=" " nào,=" " cách=" " nhau=" " xa=" " xa=" " đều=" " tự=" " buồn=" " bực=" " bước=" " đi,=" " chưa=" "
 ai=" " phát=" " hiện=" " sự=" " kì=" " lạ=" " của=" " ba=" " người,=" " vẫn=" " như=" " cũ=" " ngoảnh=" "
 lại=" " nói=" " chuyện=" " phiếm,=" " đi=" " một=" " lúc,=" " tôn=" " miêu=" " miêu=" " nháy=" " lon=" "
 ton=" " lên=" " phía=" " trước=" " bên=" " cạnh=" " bói=" " hiểu=" " ninh,=" " "hiểu=" " ninh=" " ca,=" "
 các=" " anh=" " làm=" " sao=" " thế?"=" " "a?"=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" " sừng=" " sốt,=" " "cái=" "
 gì=" " làm=" " sao?"=" " "các=" " anh=" " sao=" " trông=" " mắt=" " hửng=" " thế?"=" " anh=" " của=" "
 em=" " cũng=" " cúi=" " mặt=" " không=" " nói=" " chuyện=" " với=" " em."=" " bói=" " hiểu=" " ninh=" "
 quay=" " đầu=" " lại=" " hung=" " hăng=" " liếc=" " đục=" " nguyên=" " một=" " cái=" " lỗ=" " trên=" "
 người=" " lảng=" " tiểu=" " đi=" " ở=" " phía=" " sau,=" " "nga,=" " không=" " sao,=" " là=" " bị=" " bọn=" "
 anh=" " liền=" " lụy,=" " quay=" " lại=" " chỗ=" " ở,=" " chủ=" " nhà=" " đã=" " làm=" " tốt=" " cơm=" "

rồi.=”” mọi=”” người=”” lại=”” vừa=”” đôi=”” vừa=”” mệt,=”” ăn=”” ngấu=”” nghiêng,=”” đều=”” nói=”” không=”” còn=”” sức=”” đâu=”” chơi=”” nữa,=”” muốn=”” đi=”” ngủ=”” sớm.=”” nằm=”” lên=”” giường=”” rồi=”” mà=”” bối=”” hiểu=”” nhìn=”” vẫn=”” không=”” ngủ=”” được,=”” lật=”” đi=”” lật=”” lại=”” trở=”” mình=”” suốt,=”” điện=”” thoại=”” di=”” động=”” đột=”” nhiên=”” vâng=”” một=”” tiếng,=”” là=”” tin=”” nhắn.=”” tôn=”” lỗi=”” chuyện=”” khi=”” nào?=”” bối=”” hiểu=”” nhìn=”” để=”” chế=”” độ=”” im=”” lặng,=”” do=”” dự=”” một=”” chút=”” trước=”” đó=”” vài=”” ngày.=”” tôn=”” lỗi=”” sau=”” lúc=”” chúng=”” ta=”” uống=”” rượu=”” tại=”” quán=”” bar=”” của=”” y=”” sao?=”” bối=”” hiểu=”” nhìn=”” :=”” ân.=”” tôn=”” lỗi=”” quyết=”” định=”” rồi?=”” bối=”” hiểu=”” nhìn:=”” ân.=”” một=”” lát=”” sau.=”” tôn=”” lỗi=”” sao=”” không=”” nói=”” cho=”” mọi=”” người?=”” bối=”” hiểu=”” nhìn:=”” sợ=”” các=”” người=”” không=”” tiếp=”” nhận=”” được.=”” tôn=”” lỗi=”” cũng=”” già=”” hết=”” cả=”” đến=”” nơi=”” rồi?=”” có=”” cái=”” gì=”” mà=”” không=”” tiếp=”” nhận=”” được.=”” quay=”” về=”” tìm=”” thời=”” cơ=”” nói=”” đi,=”” như=”” thế=”” mãi=”” mất=”” tự=”” nhiên.=”” lại=”” một=”” lát=”” sau.=”” bối=”” hiểu=”” nhìn:=”” cảm=”” ơn.=”” tôn=”” lỗi=”” đứng=”” nói=”” mấy=”” lời=”” khách=”” khí=”” vô=”” dụng=”” này,=”” mời=”” ta=”” ăn=”” cơm!=”” bối=”” hiểu=”” nhìn:=”” được!=”” lộ=”” tẩy=”” rồi,=”” đều=”” tại=”” thói=”” dè=”” xòm=”” của=”” tiểu=”” ca~=”” about=”” these=””>

28. Chương 28

Ngày thứ hai thức dậy, mọi người chia nhau đi mua thổ đặc sản. Bối Hiểu Ninh chủ động gọi Lăng Tiểu vào một thôn cách nơi bọn họ ở không xa.

Trên đường Bối Hiểu Ninh đưa tin nhắn cho Lăng Tiểu nhìn.

“Em xem, tôi đã bảo là cứ nói thẳng rõ ràng ra rồi mà.” Lăng Tiểu trả điện thoại lại cho Bối Hiểu Ninh.

“Đâu có đơn giản được như anh nói. Đây là Đại Lỗ Tử a, hần bình thường đã tùy tiện rồi. Vốn tôi cũng muốn nói lắm, chỉ không biết những người khác sẽ phản ứng thế nào đây.”

“Hừm! Em toàn tính kỹ trước sau thế để làm gì.” Lăng Tiểu khoát một cánh tay lên vai Bối Hiểu Ninh, “Tôi thì mặc kệ, trở về đến quán bar với tôi, để bọn họ gọi em là chị dâu.”

“Này! Anh đừng có làm càn! Không cho nói lung tung!”

“Cái gì mà không cho nói lung tung, bạn của tôi, tôi quyết định!” Lăng Tiểu dùng sức ôm cổ Bối Hiểu Ninh.

“Anh buông tay!” Bối Hiểu Ninh kéo cánh tay Lăng Tiểu ra, “Có người nhìn đấy!”

“Nhìn thì cứ nhìn! Hai thằng bạn thân không được làm thế hả? Trong đầu em có quỷ à, toàn nghĩ lệch lạc hết ra.”

Bối Hiểu Ninh huých khuỷu tay vào sườn Lăng Tiểu một cái, “Anh mới suy nghĩ lệch lạc!”

Lăng Tiểu nhảy ra né, vươn tay bóp sau gáy Bối Hiểu Ninh một cái, “Tiểu tử thôi, còn dám đánh lén tôi!” Vừa nói y vừa cù tay chân Bối Hiểu Ninh.

“Ha ha ha ha..... anh đừng náo loạn! Hai thằng đàn ông trêu nhau nhìn thật khó coi!” Bối Hiểu Ninh đẩy Lăng Tiểu ra chạy lên trước.

“Em đứng lại đó cho tôi!” Lăng Tiểu đuổi theo. (=v=)

Tới phiên chợ trong thôn, Lăng Tiểu và Bối Hiểu Ninh mua một ít trăn ma, hoàng ma (*), hạt thông cùng bồ đào núi. Trên đường về đụng phải hai vợ chồng Trình Ngôn. Lưu Na nhìn hai tay trống trơn của Bối Hiểu Ninh hỏi: “Hừm? Hiểu Ninh, người không mua cái gì hả?”

(*) trăn ma, hoàng ma: là mấy loại nấm thì phải. Ta lười search quá

~“Mua rồi!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Bối Hiểu Ninh hối hận còn không kịp. Lưu Na và Trình Ngôn cùng lúc nhìn sang túi lớn túi bé Lăng Tiểu đang xách, “Nga, ta nói nha, sao Tiểu lại mua nhiều nấm như vậy, ăn không hết là bị hỏng luôn đấy.”

Ăn xong cơm trưa, mọi người lên đường, bắt đầu quay về. Lúc này xe Lăng Tiểu đi phía trước. Sau lúc từ trên núi xuống, bọn họ lại vào một thôn khác. Đường có chút khó đi, Lăng Tiểu giảm tốc độ. Hai chiếc xe vẫn duy trì khoảng cách cố định chậm rãi chạy trên đường lớn trong thôn. Đột nhiên, Lăng Tiểu phanh gấp lại, Trình Ngôn giật cả mình, xem chút nữa tông vào đuôi xe trên.

Không đợi Bối Hiểu Ninh hỏi chuyện gì xảy ra, lăng Tiểu xuống xe. Y đi tới trước xe, khom lưng, chờ y đứng thẳng lại, trong tay có nhiều thêm một quả bóng thịt lông xù, vốn là một con chó nhỏ.

Người trong xe cũng đi xuống, vây quanh người Lăng Tiểu. Tôn Miểu Miểu, Lưu Na cùng Mã Hồng lập tức hô to gọi nhỏ.

“Đáng yêu quá đi!” “Con chó nhỏ như vậy!” “Thích quá đi mất!”...

Mặc dù các nàng kêu có chút khoa trương, nhưng lại rất thích hợp với hình dáng con chó nhỏ.

Con chó con mới khoảng chưa đầy ba tháng tuổi, lông màu vàng, cả người tròn xoe, dường như cả cơ thể nhỏ bé chỉ nằm gọn trong bàn tay Lăng Tiểu, nó đang lườm lườm hai tròng mắt ngây thơ đen nhánh, dùng đầu lưỡi phấn hồng liếm liếm đầu mũi đen của mình. Móng vuốt nhỏ so với ngón tay Lăng Tiểu chẳng lớn hơn bao nhiêu còn đang đập loạn xung quanh.

Bối Hiểu Ninh sờ đầu nhỏ của nó, “Con chó nhà ai vậy a?”

Lăng Tiểu ngẩng đầu nhìn bốn phía một chút, sau đó đem con chó đến một ngôi nhà gần đây.

Chỉ lát sau, lăng Tiểu lại đi ra, nó vẫn còn ở trên tay, tay kia lại có thêm một cục bông tròn tròn nữa.

Lăng Tiểu đi đến trước mặt mọi người, “Chủ nó nói có bốn con chó con lận, đã cho hai con đi rồi, đang lo hai con này không ai lấy, hỏi chúng ta có muốn lấy không.”

Tôn Miểu Miểu bật dậy ngay, “Em muốn em muốn!”

Tôn Lỗi kéo cô bé lại, “Muốn cái gì mà muốn? Em chăm được nó hả? Anh bình thường cũng không có về nhà, mẹ không cho em nuôi đâu.”

Tôn Miểu Miểu lập tức dẩu miệng bĩu môi, “Nhưng mà... Đáng yêu quá đi!”

Lưu Na cúi người xuống, nhìn nhìn hai con chó trông giống nhau như đúc kia, “Ừm... Nhà ta có một con mèo với một con chó rồi, có chút bẽ bộn, nếu không.....” (ta muốn! ta cũng muốn nuôi! TT^TT)

Mã Hồng vỗ tay cái độp, “Lăng ca, không phải người ở một mình sao?! Nhà người nhất định rất rộng rãi, không bằng... Người cũng mang về nuôi đi, sau này bọn ta cũng có thể đến nhà người nhìn bọn nó. Giống chó địa phương này rất thông minh, nuôi tốt lắm!”

Lăng Tiểu thoáng nhìn Bối Hiểu Ninh, hai tròng mắt hần đã dán vào hai quả bóng lông kia rồi, “Ý kiến hay nha! Tiểu, anh mang về đi!”

Lăng Tiểu cười cười, thả hai con chó nhỏ vào lòng Bối hiểu Ninh, “Được thôi, em ôm cho anh đi. Đi nào, lên xe.”

Chặng đường còn lại, trong xe Lăng Tiểu loạn muốn điên, hai vật nhỏ lăn bò khắp mọi ngõ ngách không nói, lăn lộn đùa giỡn với nhau xong rồi, lại tiểu ra một bãi trên đùi Bối Hiểu Ninh và Tôn Miểu Miểu. (J))

Tưởng rằng Tôn Miểu Miểu sẽ không vui, không ngờ cô bé lại cười khanh khách nói: “Tiểu ca, sau này trong xe anh sẽ có một mùi hương dễ chịu nha!” Làm cho Bối hiểu Ninh, Tôn Lỗi và Khương Hạo cũng cười theo.

Trở lại trong thành phố, trời đã hóa đen. Lăng Tiểu và Trình Ngôn tách nhau ra, vừa lại đưa hai anh em Tôn Lỗi và Khương Hạo về nhà.

Trong xe chỉ còn lại Lăng Tiểu và Bối Hiểu Ninh. Lăng Tiểu nhìn một chút hai cục bóng lông đang thiếp đi trong lòng Bối Hiểu Ninh, “Sao bây giờ? Để nuôi ở nhà em, hay là đến nhà tôi?”

“Ừm... Hay là đến nhà anh đi, chỗ nhà tôi nhỏ quá.”

“Ai chăm sóc chúng nó?”

“Tôi a.”

“Được a!” Lăng Tiểu vói tay xoa loạn bù xù đầu tóc Bối Hiểu Ninh, “Tôi nói em đến nhà tôi em không đi, vì chúng nó em lại không thèm nói hai lời đi luôn a.”

“Hừ!” Bối hiểu Ninh bĩu môi, “Anh? Anh đáng yêu được như chúng nó sao?”

“Tôi rất đáng yêu a!”

“Chả thấy gì cả.”

“Vậy em yêu tôi cái gì a?”

“Ai mà... Ai mà yêu anh hả?!” Bối Hiểu Ninh đỏ mặt luôn.

Lăng Tiểu lại vói tay sờ sờ trên mặt hấn một chút, “Cả đoạn đường lúc nào em cũng nghiêm túc, cười lên như thế này mới đáng yêu.”

Nhà Lăng Tiểu đã rất nhiều ngày không có ai ở, khắp nơi đều là bụi. Vừa đến nhà Bối hiểu Ninh bắt đầu dọn phòng, Lăng Tiểu lại lái xe đến cửa hàng thú cưng mua cho hai con chó nhỏ các loại đồ dùng và thức ăn.

Chờ Bối Hiểu Ninh thu dọn được kha khá, mới nhớ gọi điện cho Lăng Tiểu, dặn y đừng mua nhiều quá để về muộn, Lăng Tiểu gọi điện thoại lại, bảo Bối Hiểu Ninh xuống gara giúp y mang đồ vật.

Bối hiểu Ninh nhìn thấy Lăng Tiểu liền choáng váng. Hấn mua bốn cái ổ chó, lý do là để tiện đổi. Hai cái ***g sắt, nói là dùng lúc cho bọn nó đi bệnh viện tiêm vắc-xin thì dùng. Thức ăn dành cho chó con mười cân, nói là chó con lớn rất nhanh, ăn nhiều lắm. Bát ăn năm cái, bát uống nước năm cái, nói chúng nó oánh nhau sung quá có thể làm vỡ. Còn lại một túi đồ hộp cho chó, một túi đồ ăn vặt cho chó, sữa bột cho chó, bột canxi, bột vitamin, đều bốn cái, dọ mõm chó, dây buộc, còn có cầu tiêu cho chó, thuốc nhỏ mắt, dầu nhỏ tai, thuốc đường ruột, sữa tắm cho chó, chải lông, thuốc lông, cắt móng tay vân vân, mỗi thứ ít nhất hai cái, cùng với bao nhiêu là đồ chơi.

“Anh... Anh quá khoa trương rồi nha?!” Bối hiểu Ninh thương cảm

~“Khoa trương hả? Chủ tiệm thú cưng nói mấy thứ này đều cần đến hết.”

“Hấn nói anh tin liền hả?! Hơn nữa nhiều như thế mua mỗi thứ một cái không phải được rồi sao?”

“Nhưng mà... chúng ta có hai con chó lận mà.”

“Anh còn dám cãi! Để anh đi chính là một sai lầm, ông chủ tiệm đó hấn là cười sượng đến muốn chết đi?”

“Cũng không có a, hấn nói cho tôi là hai con chó không cần mua nhiều bát ăn bát uống như vậy. Nhưng mà tôi nghĩ cũng chả khác nhau lắm, cho nên cứ cầm luôn.”

Bối Hiểu Ninh trừng mắt liếc Lăng Tiểu một cái, “Hừ! Chờ đấy, không thể không vạn lại cái tật xấu này của anh!” Nói xong hấn hầm hừ mang trước mấy cái túi lên lầu.

trước khi kịp nhận nuôi/bắt cóc hai đứa trẻ, hai anh đã nuôi thành công hai con cún! J))

Tiêu: TT^TT tay đau chết mất, h mới post lên đc cho các nàng >O< about=”” these=””>

29. Chương 29

Chờ Bối Hiểu Ninh mang đóng đồ Lăng Tiểu mua về thu dọn xong, lại thử chỗ cho 2 con cún, pha sữa bột cho hai tiểu tử kia, cho 2 đứa ăn, đã là hơn 11h.

Bối Hiểu Ninh mệt mỏi nghiêng người xuống ghế salon nằm không muốn động dậy nữa. Lăng Tiểu liền đi đến bên cạnh, đỡ chân Bối Hiểu Ninh lên, lấy lòng xoa bóp, “Mệt rồi?”

“Ân. Lúc ở Túy Long Cốc chưa từng ngủ ngon, lúc về lại phải thu dọn phòng chuẩn bị cho cún, có thể không mệt sao?”

“Lại đây, tôi giúp em hảo hảo xoa bóp.”

“Thôi khỏi, ai biết anh có âm mưu gì nữa.”

“Ai da! Em thật là chó cắn Lữ Động Tân (*).” Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng tay Lăng Tiểu ucnx không dừng lại.

(*) Chó cắn Lữ Động Tân: Tích này chắc ai hay đọc danmei cũng biết, ai k biết phiên hồi Gu Gò thúc nhé >D< bói==” hiểu==” ninh==” cười==” cười,==” “thôi==” được==” rồi!=” biết==” là==” anh==” hảo==” tâm==” [r:=” có==” ý==” tốt],==” chỉ==” là==” nói==” giỡn==” với==” anh==” thế==” thôi.=” hai==” ngày==” nay==” anh==” cũng==” không==” ngủ==” ngon==” ha?==” cái==” giường==” đó==” có==” về==” ngắn,==” tôi==” thấy==” anh==” toàn==” phải==” cuộn==” người==” lại==” ngủ==” a.”==” “ân,==” hoàn==” hảo.”==” lăng==” tiểu==” vãn==” còn==” đnag==” ân.=” bói==” hiểu==” ninh==” nhìn==” hai==” con==” cún==” béo==” mập==” đang==” lẫn==” lộn==” quán==” quýt==” nhau==” ở==” tám==” thăm==” trên==” mặt==” đất,==” suy==” nghĩ==” một==” lát==” nói==” “ừm...==” cho==” chúng==” nó==” một==” cái==” tên==” đi.”==” “được==” a.”==” “gọi==” là==” gì==” bây==” giờ?”==” “Ờ?==” còn==” chưa==” biết==” nữa,==” mà==” chúng==” nó==” là==” đưc==” hay==” là==” cái==” nhĩ?”==” “là==” con==” đưc.”==” “vậy==” em==” muốn==” đặt==” kiểu==” tên==” thế==” nào?”==” “kiểu==” đặc==” biệt==” một==” tỹ.”==” “thế==” thì...==” gọi==” tiểu==” lục==” nhi==” cùng==” tiểu==” cửu==” nhi==” đi.”==” [r:=” tiểu==” 6==” nhi==” và==” tiểu==” 9==” nhi,==” hũu==” chưa==” mn?==” khục==” khục==” :-j]=” “a?==” sao==” lại==” thế?”==” bói==” hiểu==” ninh==” khó==” hiểu==” nhìn==” lăng==” tiểu.=” lăng==” tiểu==” cười==” đến==” quĩ==” dị,==” “em==” đoán.”==” “a!”==” bói==” hiểu==” ninh==” đột==” nhiên==” phản==” ứng==” lại,==” giơ==” một==” chân==” khác==” lên==” đạp==” y==” một==” cước,==” “đứng==” dẫn==” chút==” đi!”==” “tôi==” chịu==” không==” nghĩ==” ra==” được==” a.”==” “gọi==” gì==” giờ==” đây?==” cầu==” cầu?==” viên==” viên?”==” [r:=” cả==” 2==” đều==” nghĩa==” là==” tròn==” tròn==” như==” quả==” bóng==” á]=” “thế==” thì==” gọi==” là==” dẫn==” dẫn==” đi.”==” [r:=” dẫn=”trúng”=v=”] lại==” ăn==” một==” đạp.”==” “hoan==” hoan?==” mao==” mao?==” nhục==” nhục?”==” bói==” hiểu==” ninh==” cau==” mảy,==” nói==” lắm==” lắm,==” rất==” là==” chăm==” chú.=” [r:=” theo==” thứ==” tự=”vui” vui,==” lòng==” lòng,==” thịt==” thịt==”)))] “em==” đừng==” nói==” thêm==” nữa,==” tôi==” nổi==” hết==” cả==” da==” gà==” lên==” rồi==” a.”==” “thế==” anh==” nói==” coi==” gọi==” cái==” gì?”==” “gọi==” tên==” nào==” thuận==” lợi==” may==” mắn==” chút.”==” “Ờm...==” cát==” tường?==” như==” ý?==” chiêu==” tài?==” tiến==” bảo?==” [r:=” theo==” thứ==” tự==” may==” mắn,==” như==” ý,==” gọi==” tiền==” tài,==” thu==” báu==” vật]=” lăng==” tiểu==” đổi==” qua==” một==” chân==” khác==” của==” bói==” hiểu==” ninh,==” “trần==” trụi==” quá==” đi==” ~?”==” “vậy==” anh==” nói==” a.”==” “ân...==” như==” vậy==” đi,==” tôi==” ra==” gọi==” chúng==” nó==” thử==” xem.=” gọi==” mà==” tới==” thì==” coi==” như==” tên.”==” “ừ.”==” lăng==” tiểu==” buông==” chân==” bói==” hiểu==” ninh==” rồi==” ngồi==” xổm==” xuống,==” “phiêu==” nhi==” hồ!=” phiêu==” nhi==” hồ!=” môn==” tiền==” thanh!=” môn==” tiền==” thanh!...”==” [r:=” phiêu==” nhi==” hồ==”bóng” có==” râu?==” môn==” tiền==” thanh=”trước” cửa?==” trong==” sạch?==” @.@==” ta==” cũng==” chả==” hiểu==” là==” tiểu==” ca==” đang==” rổng==” cái==” gì==” lắm==” a-]=” “này!”==” bói==” hiểu==” ninh==” túm==” lấy==” cái==” gối==” dựa==” trên==” ghế==” salon==” ném==” qua,==” “anh==” gọi==” loạn==” cái==” gì==” đấy?!”==” lăng==” tiểu==” không==” thêm==” để==” ý==” đến==” hấn,==” tiếp==” tục==” nghiêm==” túc==” gọi==” “nhất==” điều==” long!=” nhất==” điều==” long!=” cửu==” đồng!=” yêu==” kê!=” hồng==” thập!...”==” [r:=” hàng==” rổng==” rần,==” chín==” ống,==” gà==” bé,==” mười==” đồ.]=” cuối==” cùng,==” hai==” con==” cún==” tên==” là==” bạch==” bản==” với==” đồng==” hoa==” nhi.=” lăng==” tiểu==” rất==” hài==” lòng,==” lấy==” tay==” vuốt==” vuốt==” hai==” cái==” đầu==” tròn==” tròn,==” sau==” đó==” đứng==” lên,==” “được==” rồi,==” đặt==” tên==” xong==” rồi==” em==” nghĩ==” ngơi==” đi,==” tôi==” đi==” nấu==” hai==” gói==” mì.”==” bói==” hiểu==” ninh==” gặt==” đầu,==” chẳng==” buồn==” nói==” nữa.==” đợi==” lăng==” tiểu==” nấu==” xong==” xuôi,==” định==” gọi==” bói==” hiểu==” ninh==” qua==” ăn,==” phát==” hiện==” hấn==” đã==” ngủ==” thiếp==” đi==” trên==” ghế==” salon.=” ngày==” thứ==” hai,==” bói==” hiểu==” ninh==” còn==” chưa==” kịp==” dậy,==”

lăng=" tiểu=" đã=" đi=" rồi=" bối=" hiểu=" ninh=" tỉnh=" dậy=" thì=" xem=" hai=" con=" cún=" trước=" sau=" đó=" chính=" mình=" tùy=" tiện=" ăn=" lung=" tung=" rồi=" liền=" mang=" bạch=" bản=" và=" đồng=" hoa=" nhi=" đến=" bệnh=" viện=" thú=" y=" cho=" chúng=" nó=" kiểm=" tra=" toàn=" diện=" lại=" lấy=" thêm=" mấy=" cuốn=" sổ=" tay=" sau=" khi=" về=" đến=" nhà=" trước=" tiên=" bối=" hiểu=" ninh=" đánh=" dấu=" ngày=" tiêm=" phòng=" lên=" lịch=" treo=" tường=" sau=" đó=" xem=" hết=" mấy=" cuốn=" sổ=" tay=" chơi=" với=" hai=" tiểu=" tử=" kia=" một=" lát=" bối=" hiểu=" ninh=" vừa=" định=" gọi=" cho=" lăng=" tiểu=" hỏi=" y=" có=" muốn=" về=" nhà=" ăn=" cơm=" tối=" không=" thì=" điện=" thoại=" đã=" reo=" vang=" bối=" hiểu=" ninh=" nghe=" máy=" "uy?"=" đầu=" dây=" bên=" kia=" yên=" lặng=" trong=" giây=" lát=" "là=" nhà=" lăng=" tiểu=" phải=" không?"=" một=" thanh=" âm=" ôn=" nhu=" trong=" treo=" của=" phụ=" nữ=" "đúng=" vậy=" hiện=" tại=" y=" không=" có=" nhà=" ngài=" là...=" "ta=" là=" quý=" huyền=" đình=" người=" là=" bối=" hiểu=" ninh?"=" "nga=" đúng=" vậy=" xin=" chào=" bối=" hiểu=" ninh=" lập=" tức=" đứng=" thẳng=" dậy=" "tiểu=" y....=" y=" không=" có=" nhà=" người=" nên=" gọi=" đi=" động=" cho=" y=" "ta=" không=" tìm=" y=" ta=" muốn=" tìm=" người."=" "a?"=" ân...=" có=" chuyện=" gì=" sao?"=" "ngày=" mai=" người=" có=" thời=" gian=" rảnh=" không?"=" ta=" muốn=" gặp=" người."=" bối=" hiểu=" ninh=" căng=" thẳng=" chuyện=" cần=" đến=" cuối=" cùng=" cũng=" đến=" "có=" "tốt=" lắm=" chiều=" mai=" hai=" giờ=" công=" viên=" hồ=" đông=" cửa=" phía=" tây=" bên=" cạnh=" có=" một=" quán=" cà=" phê=" "được=" "người=" tốt=" nhất=" dừng=" nói=" cho=" tiểu=" nếu=" không=" y=" sẽ=" không=" để=" người=" gặp=" ta=" "cứ=" vậy=" đi=" "buông=" điện=" thoại=" rồi=" bối=" hiểu=" ninh=" mới=" phát=" hiện=" trong=" lòng=" bàn=" tay=" mình=" sớm=" đã=" dẫm=" mò=" hỏi=" mãi=" đến=" bốn=" giờ=" sáng=" lăng=" tiểu=" mới=" về=" bối=" hiểu=" ninh=" buổi=" sáng=" dậy=" muộn=" cũng=" không=" thấy=" mệ=" nhìn=" lăng=" tiểu=" đổi=" dép=" bối=" hiểu=" ninh=" lấy=" rau=" đã=" rửa=" sạch=" từ=" trước=" và=" cánh=" gà=" được=" ướp=" từ=" trước=" ra=" "đói=" bụng=" không?"=" tôi=" làm=" cánh=" gà=" nướng=" cho=" anh=" nha?"=" "tuyệt=" vừa=" lúc=" đói=" bụng=" bối=" hiểu=" ninh=" cho=" cánh=" gà=" vào=" lò=" nướng=" lại=" thái=" rau=" lăng=" tiểu=" cỏi=" áo=" khoác=" ngồi=" xồm=" trên=" mặt=" đất=" bắt=" đầu=" chơi=" đùa=" với=" bạch=" bản=" và=" đồng=" hoa=" nhi=" y=" đầu=" tiên=" là=" bắt=" bọn=" nó=" nằm=" ngửa=" ra=" làm=" chúng=" nó=" lộ=" ra=" cái=" bụng=" tròn=" tròn=" hồng=" hồng=" sau=" đó=" lăng=" tiểu=" lấy=" tay=" xoa=" xoa=" hai=" cái=" bụng=" ngay=" từ=" đầu=" hai=" tiểu=" tử=" kia=" đã=" có=" ý=" đồ=" muốn=" ngo=" ngoáy=" ngồi=" dậy=" nhưng=" mà=" cổ=" găng=" đến=" mấy=" lần=" phát=" hiện=" dùng=" sức=" cũng=" phí=" công=" liền=" không=" thèm=" chống=" cự=" nữa=" mặc=" kệ=" lăng=" tiểu=" làm=" trò=" làm=" ra=" đến=" đủ=" loại=" tư=" thế=" kỳ=" quái=" xoa=" xoa=" một=" lúc=" hai=" đứa=" dần=" dần=" buông=" lỏng=" thân=" thể=" theo=" tiết=" tấu=" lúc=" lúc=" của=" lăng=" tiểu=" cuối=" cùng=" trong=" ngực=" phát=" ra=" âm=" thanh=" "khò=" khò=" khò=" khò=" mang=" theo=" vẽ=" mặt=" hưởng=" thụ=" thỏa=" mãn=" nhắm=" hai=" mắt=" lại=" lò=" nướng=" "đỉnh=" một=" tiếng=" bối=" hiểu=" ninh=" lấy=" cánh=" gà=" nướng=" ra=" lăng=" tiểu=" rửa=" tay=" lấy=" thêm=" mấy=" lon=" bia=" rồi=" ngồi=" xuống=" trước=" quầy=" bar=" bối=" hiểu=" ninh=" không=" đói=" bụng=" nhưng=" cũng=" đi=" theo=" ngồi=" đối=" diện=" y=" "hôm=" nay=" đưa=" bạch=" bản=" với=" đồng=" hoa=" nhi=" đi=" bệnh=" viện=" rồi?"=" "ân=" "bác=" sĩ=" nói=" sao?"=" "nói=" nên=" nuôi=" chúng=" nó=" khỏe=" mạnh=" sau=" đó=" đi=" kiểm=" tra=" lại=" sau=" tháng=" sau=" đi=" tiêm=" chủng=" "nga=" thế=" là=" tốt=" rồi=" chó=" mang=" từ=" trong=" thôn=" ra=" chắc=" là=" không=" bị=" làm=" sao=" bao=" giờ=" thì=" có=" thể=" tắm=" rửa?"=" "tiêm=" chủng=" xong=" đã=" "a?"=" lâu=" thế=" tôi=" cảm=" thấy=" trên=" người=" chúng=" nó=" bây=" giờ=" đã=" hơi=" hơi=" hơi=" rồi=" nha=" "hỏi=" cái=" gì=" mà=" hỏi=" cún=" còn=" nhỏ=" như=" vậy=" không=" chừng=" chúng=" nó=" còn=" thấy=" anh=" hỏi=" á=" lăng=" tiểu=" buông=" cánh=" gà=" mới=" gặm=" được="

một=" nửa,=" giơ=" tay=" lên=" ngửi=" ngửi,=" "tôi=" hôi=" chỗ=" nào=" đâu."=" bói=" hiểu=" ninh=" không=" để=" ý=" đến=" y,=" cú=" đầu=" nghịch=" nghịch=" nướ=" trong=" cốc,=" "ừm...=" có=" chuyện=" này."=" "sao?"=" "hôm=" nay=" tôi.....=" bói=" hiểu=" ninh=" dừng=" lại=" không=" nói=" tiếp.= "sao=" nào?"=" "không=" có=" gì."=" "ai=" da!=" em...=" tôi=" ghét=" nhất=" là=" người=" khác=" nói=" một=" nửa=" á,=" nhanh=" lên=" một=" chút=" a!=" hôm=" nay=" em=" làm=" sao?"=" "nga..."=" bói=" hiểu=" ninh=" ngược=" hai=" mắt=" lên=" nhìn=" lảng=" tiếu=" một=" chút,=" "không=" phải=" hôm=" nay,=" thực=" ra=" là=" hôm=" qua.= "tôi=" có=" quên=" hỏi=" anh,=" anh=" nói=" gì=" với=" tôn=" miếu=" miếu=" thế?"=" "làm=" sao?"=" "hôm=" qua=" lúc=" dừng=" xe=" đi=" về=" sinh,=" cô=" bé=" hỏi=" tôi:= "sau=" này=" có=" thế=" làm=" bạn=" gái=" của=" anh=" được=" không."=" lảng=" tiếu=" vui=" vẻ,=" "cô=" bé=" thực=" sự=" hỏi=" em=" thế?"=" "a,=" anh=" rớt=" cuộc=" nói=" cái=" gì=" với=" cô=" bé=" rồi?"=" sao=" cô=" bé=" lại=" đến=" hỏi=" tôi=" chứ?"=" "vậy=" em=" trả=" lời=" thế=" nào=" rồi?"=" "tôi=" nói=" không=" thể=" được."=" "nga?"=" tại=" sao?"=" lảng=" tiếu=" đắc=" ý=" nheo=" lại=" hai=" mắt.= "tôi=" nói=" anh=" rất=" là=" đào=" hoa,=" không=" xứng=" với=" cô=" bé.= "em=" nói=" gì=" cơ?!=" "tôi=" nói=" anh=" không=" xứng=" với=" cô=" bé=" a."=" "em=" sao=" có=" thể=" làm=" hỏng=" bét=" hình=" tượng=" vĩ=" đại=" của=" tôi=" trong=" trái=" tim=" non=" nốt=" của=" một=" cô=" bé=" ngây=" thơ=" thế=" chứ?"=" [r:= ọc.....]= "anh=" dừng=" phát=" ngôn=" mấy=" câu=" khó=" nghĩ=" không=" biết=" xấu=" hổ=" ý=" nửa,=" anh=" nói=" cái=" gì=" với=" cô=" bé=" rồi?"=" "không=" có=" gì=" hết=" a.= "chỉ=" là=" cô=" bé=" nói=" em=" đã=" đồng=" ý=" làm=" bạn=" trai=" cô=" bé,=" sau=" đó=" em=" lại=" chạy=" đi=" kết=" hôn=" với=" người=" khác,=" cô=" bé=" rất=" tức=" giận,=" cho=" nên=" muốn=" đổi=" người,=" lại=" thấy=" tôi=" cũng=" không=" tệ,=" nên=" hỏi=" tôi=" có=" được=" không.= "tôi=" chỉ=" bảo=" cô=" bé=" đi=" hỏi=" em.= "bất=" quá,=" nói=" lại,=" tiếu=" nha=" đầu=" này=" có=" đôi=" mắt=" nhìn=" cũng=" không=" tệ=" nha."=" bói=" hiểu=" ninh=" cười,=" "a?"=" ra=" cô=" bé=" còn=" nhớ=" rõ.= "chứ=" sao,=" em=" làm=" tổn=" thương=" một=" trái=" tim=" trẻ=" thơ=" nha.= "xem=" ra=" sau=" này=" chỉ=" có=" thể=" do=" tôi=" giúp=" em=" đền=" bù=" rồi.= "cái=" rắm=" á!=" anh=" biết=" sau=" đó=" cô=" bé=" cùng=" tôi=" nói=" cái=" gì=" không?"=" "nói=" cái=" gì?"=" "cô=" bé=" hỏi=" quan=" hệ=" của=" hai=" chúng=" ta=" có=" phải=" là=" rất=" không=" bình=" thường=" hay=" không."=" "a?!=" "tôi=" cũng=" thực=" giật=" mình=" nha,=" hỏi=" tại=" sao=" cô=" bé=" lại=" hỏi=" như=" vậy.= "cô=" bé=" chế=" giễu,=" cho=" ta=" một=" câu:= "cảm=" giác.= "lại=" còn=" nói=" cái=" gì=" mà=" giác=" quan=" thứ=" 6=" của=" phụ=" nữ=" rất=" chuẩn.= "ai=" = "trẻ=" con=" bây=" giờ=" a!=" bói=" hiểu=" ninh=" lắc=" đầu,=" "càng=" ngày=" càng=" kỳ=" lạ=" mà.= "vậy=" em=" nói=" như=" thế=" nào?"=" "tôi=" đương=" nhiên=" nói=" không=" phải,=" bào=" cô=" bé=" dừng=" đoán=" mò.= "lảng=" tiếu=" có=" chút=" thất=" vọng,=" chẹp=" chẹp=" miệng,=" lại=" mở=" một=" lon=" bia.= "một=" lát=" sau,=" bói=" hiểu=" ninh=" mấp=" máy=" môi=" rồi=" lại=" im.= "lảng=" tiếu=" nhìn=" bộ=" dạng=" muốn=" nói=" lại=" thôi=" của=" hần,=" không=" nhịn=" được=" hỏi:= "em=" muốn=" nói=" gì?"=" "a?"=" nga,=" không=" có=" gì.= "em=" cứ=" nói=" ra=" đi=" xem=" nào?"=" "không=" có=" a!=" không=" có.= "bói=" hiểu=" ninh=" chột=" dạ=" tránh=" ánh=" mắt=" lảng=" tiếu,=" nhìn=" món=" ăn=" đã=" bị=" ăn=" gần=" hết,=" không=" buồn=" nhắc=" lại.= "trong=" đầu=" suy=" nghĩ=" mấy=" lần,=" chuyện=" quý=" huyền=" đình=" hện=" ngày=" mai=" gặp=" mặt=" đến=" cuối=" cùng=" vẫn=" không=" nói=" ra=" lời=" nào.= "đạo=" nỳ=" mãi=" coi=" phim=" vs=" bán=" lrittoru=" no=" namida=" nên=" ta=" bê=" trễ=" edit=" gần=" tháng=" rồi=" ~=" may=" mà=" còn=" mấy=" chương=" edit=" trước=" ném=" cho=" lg=" ~=" ê=" hê=" ~=" tks=" lg=" nhieu=" nhieu=" ta=" sẽ=" có=" phim=" cho=" lg=" coi=" ké=" bán=" chung=" >D< tội=" lỗi=" a=" tội=" lỗi=" ~=" hự=" hự=" hự=" chương=" sau=" có=" xôi=" thịt=" na=" ~*= "tiêu=" ngoan,=" nhớ=" cop=" phim=" và=" yaoi=" cho=" lão=" gia=" nga~,=" người=" mà=" lười=" thì=" cung=" mình="

mọc=" " năm=" " mất=" ">

30. Chương 30

Lăng Tiểu tắm rửa xong lên đến giường, trời đã sáng. Y chui vào trong chăn mềm, vươn tay ôm lấy Bối Hiểu Ninh, ôm đến trong lòng mới phát hiện hắc ngữ trên a. [R: XD] Lăng Tiểu ôn nhu như con cá trượt xuống sờ xoạng thân thể trơn bóng mấy lần, Bối Hiểu Ninh xoay người ôm lấy y, hai tay mềm nhũn cũng không an phận mà ở trên tấm lưng rắn chắc của y tùy tiện dạo chơi.

Lăng Tiểu kinh hỉ hôn đôi môi lửa nóng mềm mại, nghiêng người đem Bối Hiểu Ninh đặt ở dưới thân. Gần gũi dây dưa một lúc, tiếng thở dốc của hai người ngày càng thêm nặng. Bộ vị phía trước của hai người đã hiên ngang ngẩng đầu đang cọ xát lẫn nhau, càng trở nên nóng bỏng.

Lăng Tiểu buông môi, dùng tay chống thân thể, nhìn hai mắt Bối Hiểu Ninh đã khép hờ, đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy, vươn tay nắm chặt bộ vị kia của hai người, bắt đầu luật động lên xuống. Bối Hiểu Ninh nhin không được hơi rướn thắt lưng, muốn kề khít với Lăng Tiểu, nhưng khoảng cách quá lớn, làn da còn chưa kịp chạm vào nhau, thân thể của hắn đã lún nửa rơi lại trên giường. Như thế lặp đi lặp lại mấy lần, gấp đến độ hắn có chút miệng khô lưỡi khô.

Bối Hiểu Ninh phập phồng nhấp nhô lún qua lún lại, xem trong mắt Lăng Tiểu, hắn căn bản chính là đang giãy dụa thân thể hấp dẫn mình. Ngay lúc Lăng Tiểu quên mình ngắm nhìn vẻ mặt nồng nóng khát vọng của hắn, Bối Hiểu Ninh lơ đãng vươn đầu lưỡi phần nộn liềm liềm hai bờ môi hé mở. Lăng Tiểu bỗng nhiên thấy máu phóng thẳng lên não, thiếu chút nữa thì máu mũi bắn tung tóe. Không nói hai lời, Lăng Tiểu lập tức một tay nâng Bối hiểu Ninh.

Theo tiến vào của Lăng Tiểu, Bối Hiểu Ninh phát ra một tiếng ngâm mơ hồ. Lăng Tiểu vô cùng thoải mái mà thở ra một hơi dài, không chế tiết tấu đang đưa thắt lưng.

Qua khoảng thời gian tiếp xúc này, thân thể Bối Hiểu Ninh đã dần thích ứng với thô trường và lực độ của Lăng Tiểu. Hiện tại hắn đang cố gắng thả lỏng vai lưng, nâng mông lên nghênh hợp Lăng Tiểu. Hắn biết giờ phút này tư thế mình có bao nhiêu phóng đảng cùng bất kham, nhưng càng đảng trào càng nghĩ muốn, một trận lại một trận khoái cảm mạnh mẽ giống như không thể ngừng lại từ đại não hắn truyền xuống hai chân.

Theo va chạm không ngừng, âm thanh đập dính như tiếng nước của hai khối thân thể giao triền từ địa phương kết hợp với nhau vang lên làm người xấu hổ vô cùng, trong đó còn lẫn tiếng hô hấp nặng nề cùng tiếng rên rỉ trầm thấp, Bối Hiểu Ninh cảm thấy mình đã đến cực hạn, nhưng những va chạm tiếp tục lớn hơn nữa chung quy lại quảng hắn lên đỉnh càng cao hơn. [R: ta cũng xấu hổ >///<<] cuối=" " cùng=" " lẳng=" " tiểu=" " không=" " hề=" " khổng=" " chế=" " dục=" " vọng=" " của=" " mình," " phóng=" " túng=" " thân=" " thể=" " tận=" " tình=" " tuôn=" " trào=" " một=" " hồi," " hai=" " người=" " đồng=" " thời=" " đạt=" " đến=" " cao=" " trào," " trận=" " chiến=" " hoàn=" " hảo=" " chấm=" " dứt." " bối=" " hiểu=" " ninh=" " đưa=" " lưng=" " về=" " phía=" " lẳng=" " tiểu," " gói=" " đầu=" " lên=" " một=" " cánh=" " tay=" " y." " lẳng=" " tiểu=" " dùng=" " tay=" " kia=" " từ=" " phía=" " sau=" " vây=" " lấy=" " hắn," " sau=" " đó=" " vùi=" " đầu=" " vào=" " trong=" " tóc=" " hắn," " hung=" " hăng=" " hít=" " một=" " hơi," " “em=" " thật=" " là=" " dễ=" " ngủi=" " nha." " “có=" " gì=" " mà=" " dễ=" " ngủi," " toàn=" " là=" " mồ=" " hôi." " “chính=" " là=" " mùi=" " mồ=" " hôi." " “đó=" " là=" " mùi=" " mấy=" " bà=" " có=" " chồng=" " mới=" " có," " ta=" " cũng=" " không=" " có=" " mùi=" " mồ=" " hôi." " “dù=" " sao=" " tôi=" " cũng=" " thích=" " ngủi." " bối=" " hiểu=" " ninh=" " duỗi=" " tay=" " về=" " phía=" " sau," " ôm=" " lấy=" " thắt=" " lưng=" " lẳng=" " tiểu." " ngủi=" " ngủi=" " chốc=" " lát," " lẳng=" " tiểu=" " đi=" " chuyển=" " mũi=" " nói:" " “hiểu=" " ninh," " hôm=" " nay=" " sao=" " em=" " lại=" " chủ=" " động=" " thể=" " a?" " là=" " vì=" " lúc=" " đi=" " túy=" " long=" " cóc=" " tôi=" " biểu=" " hiện=" " rất=" " được=" " đúng=" " không?" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " nhắm=" " mắt=" " gật=" " đầu," " “ừm," " đúng=" " vậy." " lẳng=" " tiểu=" " ôm=" " chặt=" " hai=" " tay=" " bối=" " hiểu=" " ninh=" " cọ=" " xát=" " lên=" " cổ=" " tay=" " y=" " trước=" " mặt," " trong=" " lòng=" " hắn=" " biết:" " mình=" " là=" " bởi=" " vì=" " ngày=" " mai=" " đi=" " gặp=" " quý=" " huyên=" " đình," " trong=" " lòng=" " không=" " yên," " nên=" " mới=" " tích=" " cực=" " chủ=" " động=" " như=" " vậy." " hắn=" " bắt=" " quá="

chỉ=" là=" muốn=" làm=" cho=" thân=" thể=" cùng=" linh=" hồn=" hai=" người=" có=" thể=" kết=" hợp=" thêm=" chặt=" chẽ=" hơn=" nữa,=" chặt=" hơn=" nữa,=" lại=" chặt=" thêm=" nữa...=" bối=" hiểu=" ninh=" đến=" quán=" cà=" phê=" họ=" hện=" sớm=" 15',=" hấn=" gọi=" một=" ly=" soda,=" tìm=" một=" vị=" trí=" trong=" góc=" ngồi=" xuống,=" đúng=" hai=" giờ,=" quý=" huyền=" đình=" xuất=" hiện,=" trời=" đã=" rất=" lạnh=" rồi,=" cô=" mặc=" một=" cái=" váy=" ngắn=" và=" áo=" khoác=" mỏng,=" trên=" cặp=" đùi=" đẹp=" chỉ=" có=" một=" tầng=" tất=" chân=" hơi=" mỏng,=" bối=" hiểu=" ninh=" đứng=" lên,=" ý=" bảo=" vị=" trí=" mình=" đang=" ngồi,=" quý=" huyền=" đình=" sau=" khi=" nhìn=" thấy=" hấn,=" hướng=" người=" phục=" vụ=" khoát=" tay=" áo,=" sau=" đó=" làm=" vẽ=" mặt=" tươi=" cười=" chuyên=" nghiệp,=" bước=" từng=" bước=" chân=" thật=" dài,=" thướt=" tha=" biết=" bao=" mà=" đi=" về=" phía=" bối=" hiểu=" ninh,=" "xin=" chào,=" quý=" huyền=" đình=" giữ=" lễ=" hướng=" bối=" hiểu=" ninh=" vươn=" tay,=" bối=" hiểu=" ninh=" bắt=" được=" bàn=" tay=" cô=" nhẹ=" nhàng=" cầm,=" "xin=" chào,=" hai=" người=" đều=" tự=" ngồi=" xuống,=" phục=" vụ=" bưng=" cà=" phê=" tới,=" quý=" huyền=" đình=" lấy=" một=" tách=" thêm=" mấy=" thìa=" đường,=" chờ=" cà=" phê=" xong,=" bối=" hiểu=" ninh=" cùng=" quý=" huyền=" đình=" đều=" không=" nói=" lời=" nào,=" tự=" đánh=" giá=" đối=" phương,=" cầm=" tách=" cà=" phê,=" quý=" huyền=" đình=" thử=" độ=" ấm,=" không=" uống,=" "tiểu=" gẩn=" đây=" vẫn=" tốt=" chứ?=" quý=" huyền=" đình=" trước=" tiên=" phá=" vỡ=" trầm=" mặc,=" "nga,=" vẫn=" là...=" như=" xưa=" thôi,=" bối=" hiểu=" ninh=" cần=" cần=" dục=" dục=" cân=" nhắc=" từng=" câu=" chữ,=" "vậy=" cũng=" không=" tệ=" lắm=" ha,=" đang=" lo=" không=" tìm=" được=" người,=" không=" ngờ=" gọi=" điện=" đến=" nhà=" y=" lại=" là=" người=" tiếp,=" bây=" giờ=" người=" đang=" ở=" đó=" sao?=" bối=" hiểu=" ninh=" nhả=" mày=" một=" chút,=" "quý=" tiểu=" thư=" tìm=" ta=" rồi=" cuộc=" muốn=" nói=" chuyện=" gì?=" "các=" người=" cùng=" một=" chỗ=" được...=" hơn=" nữa=" tháng?=" khẩu=" khí=" quý=" huyền=" đình=" có=" ý=" cần=" bản=" đó=" là=" khoảng=" thời=" gian=" không=" đáng=" nhắc=" tới,=" bối=" hiểu=" ninh=" gạt=" đầu,=" "đúng=" vậy,=" "nga,=" được=" từng=" ấy=" thời=" gian=" cũng=" là=" giới=" rồi,=" bối=" hiểu=" ninh=" biết=" cô=" có=" ý=" tứ=" gì,=" còn=" nhìn=" không=" được=" hỏi=" một=" câu,=" "bao=" lâu=" thì=" mới=" là=" dài?=" "các=" nhân=" tình=" của=" tiểu=" a!==" người=" không=" biết=" sao?=" y=" có=" một=" biệt=" danh=" khác=" là=" 'hoàng=" kim=" chu,=" "hoàng=" kimchu?=" quý=" huyền=" đình=" cười,=" "người=" ngay=" cả=" cái=" này=" cũng=" không=" biết?=" bối=" hiểu=" ninh=" lắc=" đầu,=" "phụ=" nữ=" ở=" cùng=" y=" rất=" ít=" người=" có=" thể=" ở=" qua=" một=" tuần=" (chu),=" lúc=" tiểu=" cao=" húng,=" đối=" với=" các=" nàng=" muốn=" sao=" được=" vậy,=" mua=" cho=" các=" nàng=" đủ=" loại=" đồ=" vật=" cũng=" coi=" như=" tiêu=" tiền=" như=" nước,=" nhưng=" thường=" thường=" không=" tới=" một=" tuần,=" y=" thấy=" chán,=" ngấy=" rồi,=" liền=" nói=" bái=" bai,=" "ta=" không=" phải=" phụ=" nữ,=" "hừ!==" có=" gì=" khác=" nhau=" sao?=" khi=" người=" theo=" y=" cùng=" một=" chỗ,=" chẳng=" lẽ=" cuộc=" sống=" hằng=" ngày=" ăn=" uống=" vãn=" vãn=" y=" đều=" chiếu=" cố=" người=" sao?=" y=" vốn=" là=" một=" người=" bị=" động=" không=" phải=" soa?=" ta=" không=" tin,=" tiểu=" sê=" không=" thay=" đổi,=" y=" sê=" không=" vì=" bất=" luận=" kẻ=" nào=" mà=" thay=" đổi,=" "vậy=" tại=" sao=" cô=" còn=" muốn=" kết=" hôn=" với=" y?=" "cái=" này=" a,=" y=" đương=" nhiên=" là=" có=" ưu=" điểm=" của=" y=" a,=" chỉ=" là=" muốn=" cùng=" y=" một=" chỗ=" mà=" nói,=" đồng=" thời=" phải=" chịu=" được=" khuyết=" điểm=" của=" y=" thôi,=" bản=" thân=" ta=" vốn=" cảm=" thấy=" chẳng=" có=" bao=" người=" làm=" được=" đến=" thể,=" ta=" hôm=" nay=" tìm=" người,=" chính=" là=" muốn=" nói=" cho=" người=" nghe=" một=" số=" chuyện=" người=" không=" biết,=" miễn=" cho=" tương=" lai=" người=" rơi=" vào=" quá=" sâu,=" khiến=" cho=" tất=" cả=" mọi=" người=" chịu=" thống=" khổ,=" trước=" tiên=" là=" nói=" về=" chuyện=" ta=" với=" tiểu=" đi,=" chúng=" ta=" gặp=" nhau=" trên=" máy=" bay,=" chuyện=" này=" cũng=" không=" có=" gì=" lo=" lắng,=" tính=" tình=" y=" người=" cũng=" biết,=" thấy=" người=" thuận=" mắt=" quyen=" rừ="

tất=" " nhiên=" " không=" " dễ=" " dàng=" " an=" " phân.= " " đương=" " nhiên=" " rồi,=" " y=" " đẹp=" " trai=" " anh=" " tuần=" " ai=" " chả=" " thích=" " xem,=" " ta=" " có=" " ăn=" " tượng=" " rất=" " tốt=" " với=" " y,=" " nhưng=" " là=" " lúc=" " ấy=" " ta=" " đã=" " có=" " bạn=" " trai,=" " cùng=" " không=" " nghĩ=" " nhiều.= " " hướng=" " hồ=" " loại=" " chuyện=" " này=" " cũng=" " thường=" " gặp,=" " chỉ=" " coi=" " như=" " một=" " lần=" " gặp=" " mặt=" " đẹp=" " coi=" " như=" " hết,=" " ta=" " không=" " để=" " ở=" " trong=" " lòng.= " " vừa=" " khéo=" " y=" " lại=" " phải=" " đi=" " xem=" " ông=" " ngoại,=" " lại=" " ngồi=" " đúng=" " chuyển=" " bay=" " của=" " ta,=" " đôi=" " ta=" " mấy=" " lần=" " đựng=" " phải=" " y=" " nói=" " đó=" " là=" " duyên=" " phận,=" " cho=" " ta=" " số=" " điện=" " thoại=" " y=" " không=" " nói,=" " còn=" " sống=" " chết=" " muốn=" " tìm=" " cách=" " liên=" " lạc=" " với=" " ta,=" " ta=" " liền=" " cho=" " y=" " số=" " đường=" " dây=" " nóng=" " công=" " ty,=" " nếu=" " y=" " có=" " bản=" " lãnh=" " có=" " thể=" " tìm=" " ra=" " số=" " tên=" " điện=" " thoại=" " của=" " ta,=" " ta=" " liền=" " coi=" " y=" " là=" " bằng=" " hữu.= " " y=" " theo=" " đuổi=" " ta=" " như=" " thế=" " nào,=" " ta=" " không=" " cần=" " nói=" " tỉ=" " mĩ=" " cho=" " người,=" " tin=" " rằng=" " người=" " cũng=" " không=" " thích=" " nghe.= " " dù=" " sao=" " lúc=" " y=" " tra=" " ra=" " điện=" " thoại=" " của=" " ta,=" " ta=" " liền=" " cùng=" " bạn=" " trai=" " của=" " ta....=" " nga,=" " phải=" " là=" " bạn=" " trai=" " cũ=" " của=" " ta=" " cũng=" " bị=" " y=" " làm=" " loạn=" " lên.= " " đại=" " khái=" " là=" " bởi=" " vì=" " theo=" " đuổi=" " ta=" " có=" " chút=" " khó=" " khăn,=" " cũng=" " có=" " thể=" " là=" " ta=" " so=" " với=" " phụ=" " nữ=" " y=" " từng=" " tiếp=" " xúc=" " qua=" " không=" " giống=" " nhau,=" " dù=" " sao=" " ta=" " cũng=" " trở=" " thành=" " bạn=" " gái=" " duy=" " nhất=" " cố=" " định=" " của=" " y.= " " sau=" " đó=" " vì=" " chuyện=" " y=" " trêu=" " hoa=" " ghẹo=" " nguyệt,=" " chúng=" " ta=" " cũng=" " có=" " cãi=" " nhau,=" " cũng=" " từng=" " âm=" " ỉ,=" " mỗi=" " lần=" " đến=" " cuối=" " cùng=" " y=" " cũng=" " chỉ=" " có=" " một=" " câu=" " nói:= " " chúng=" " ta=" " chia=" " tay=" " đi.= " " nhưng=" " sau=" " ta=" " lại=" " phát=" " hiện=" " mình=" " đã=" " không=" " thể=" " ly=" " khai=" " y=" " rồi.= " " con=" " người=" " luôn=" " thật=" " đáng=" " buồn,=" " mất=" " đi=" " rồi=" " mới=" " biết=" " quý=" " trọng,=" " muốn=" " quý=" " trọng=" " thứ=" " gì=" " đáng=" " giá=" " ngay=" " trước=" " mắt=" " nhưng=" " chung=" " quy=" " lại=" " không=" " có=" " cách=" " nào=" " nắm=" " bắt=" " được.= " " ta=" " không=" " muốn=" " làm=" " người=" " như=" " vậy,=" " cho=" " nên=" " không=" " ngại=" " nói=" " cho=" " người,=" " chuyện=" " kết=" " hôn=" " chính=" " là=" " ta=" " đề=" " nghị=" " trước.= " " ta=" " nói=" " ta=" " muốn=" " gả=" " cho=" " y,=" " theo=" " y=" " cả=" " đời.= " " y=" " thật=" " cao=" " hứng,=" " cũng=" " thật=" " cảm=" " động,=" " nói=" " vốn=" " tưởng=" " rằng=" " chính=" " y=" " căn=" " bản=" " sẽ=" " không=" " thể=" " nào=" " tìm=" " được=" " người=" " có=" " thể=" " dễ=" " dàng=" " tha=" " thứ=" " cho=" " y,=" " người=" " muốn=" " vĩnh=" " viễn=" " cũng=" " y=" " một=" " chỗ.= " " bắt=" " quá=" " lúc=" " ấy=" " ta=" " liền=" " nói=" " điều=" " kiện=" " với=" " y:= " " trước=" " khi=" " kết=" " hôn=" " y=" " muốn=" " thể=" " nào=" " cũng=" " được,=" " ta=" " tuyệt=" " không=" " quản,=" " một=" " khi=" " đã=" " kết=" " hôn,=" " y=" " cũng=" " tuyệt=" " không=" " được=" " phép=" " thay=" " đổi.= " " nhưng=" " kỳ=" " thật=" " ta=" " biết,=" " chính=" " là=" " khi=" " kết=" " hôn=" " thực=" " sự,=" " ta=" " cũng=" " không=" " có=" " khả=" " năng=" " mỗi=" " ngày=" " buộc=" " chặt=" " y.= " " chỉ=" " bắt=" " quá=" " chuyện=" " gì=" " cũng=" " có=" " giới=" " hạn,=" " y=" " có=" " bản=" " lãnh=" " ở=" " bên=" " ngoài=" " làm=" " loạn,=" " phải=" " có=" " bản=" " lãnh=" " không=" " để=" " cho=" " ta=" " biết.= " " đương=" " nhiên,=" " nói=" " như=" " vậy,=" " cũng=" " không=" " phải=" " là=" " ta=" " không=" " để=" " ý,=" " mà=" " vốn=" " có=" " một=" " số=" " việc=" " không=" " thể=" " lúc=" " nào=" " cũng=" " muốn=" " quản=" " mà=" " quản=" " được,=" " dù=" " sao=" " cũng=" " phải=" " tự=" " mình=" " cam=" " tâm=" " tình=" " nguyện=" " mới=" " được.= " " ta=" " tin=" " tưởng=" " chính=" " mình,=" " cho=" " ta=" " đủ=" " thời=" " gian,=" " sẽ=" " có=" " một=" " ngày=" " như=" " vậy.= " " nói=" " đến=" " lời=" " này,=" " có=" " thể=" " người=" " đang=" " suy=" " nghĩ,=" " chuyện=" " này=" " không=" " có=" " gì=" " khó=" " khăn,=" " người=" " cũng=" " có=" " thể=" " làm=" " được.= " " nhưng=" " trên=" " thực=" " tế=" " chẳng=" " dễ=" " dàng=" " chút=" " nào,=" " hướng=" " hồ=" " người=" " cùng=" " một=" " chỗ=" " với=" " y=" " còn=" " phải=" " lo=" " ngại=" " chuyện=" " người=" " nhà,=" " bằng=" " hữu=" " nhìn=" " vào=" " thế=" " nào,=" " lại=" " làm=" " sao=" " có=" " thể=" " toàn=" " tâm=" " toàn=" " ý=" " mà=" " đi=" " trần=" " trọng=" " một=" " phần=" " tình=" " cảm=" " vốn=" " là=" " không=" " quang=" " minh=" " chính=" " đại=" " vô=" " cùng=" " yếu=" " ớt=" " của=" " mình=" " đây?= " " người=" " cảm=" " thấy=" " kiên=" " nhẫn=" " của=" " tiểu=" " với=" " người=" " có=" " thể=" " duy=" " trì=" " được=" " bao=" " lâu=" " chứ?= " " bối=" " hiểu=" " ninh=" " vãn=" " không=" " nhúc=" " nhích,=" " nhìn=" " chằm=" " chằm=" " không=" " chớp=" " mắt=" " bọ=" " khí=" " đang=" " không=" " ngừng=" " nổi=" " lên=" " trong=" " ly=" " soda,=" " trên=" " mặt=" " không=" " có=" " bất=" " kỳ="

biểu=" "hiện=" "nào.= " "được=" "rồi.= " "trước=" "chưa=" "nói=" "cái=" "này.= " "quý=" "huyền=" "đình=" "bưng=" "lên=" "ly=" "cà=" "phê=" "đã=" "lạnh=" "uống=" "một=" "ngum,=" " "y=" "hắn=" "là=" "cho=" "tới=" "bây=" "giờ=" "chưa=" "từng=" "nói=" "cho=" "ngươi=" "chuyện=" "cha=" "mẹ=" "y=" "đi?"=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "mãnh=" "liệt=" "ngước=" "mắt=" "lên,=" "nhìn=" "thẳng=" "vào=" "ngũ=" "quan=" "xinh=" "đẹp=" "của=" "quý=" "huyền=" "đình.= " "trên=" "mặt=" "cô=" "ta=" "hiện=" "ra=" "đắc=" "ý=" "tươi=" "cười,=" " "đúng=" "vậy,=" "có=" "một=" "số=" "việc=" "sợ=" "rằng=" "chỉ=" "có=" "thể=" "nói=" "ra=" "với=" "người=" "thân=" "cận=" "nhất,=" "ngươi=" "không=" "biết=" "vốn=" "đã=" "nằm=" "trong=" "dự=" "liệu=" "của=" "ta.= " "bất=" "quá=" "bây=" "giờ=" "nếu=" "là=" "loại=" "tình=" "huống=" "này,=" "ta=" "nghĩ=" "ngươi=" "hiếu=" "rõ=" "một=" "chút=" "sẽ=" "tốt=" "hơn.= " "tiểu=" "không=" "có=" "cha.= " " "có=" "ý=" "gì?"=" " "cuối=" "cùng=" "cũng=" "thấy=" "hứng=" "thú=" "rồi?"=" "được=" "rồi.= " "mẹ=" "của=" "tiểu=" "chưa=" "kết=" "hôn=" "đã=" "có=" "tiểu,=" "ngươi=" "cũng=" "biết=" "ở=" "thời=" "đó=" "thì=" "nó=" "có=" "ý=" "nghĩa=" "gì.= " "cho=" "nên=" "từ=" "lúc=" "nhỏ=" "tinh=" "thần=" "của=" "mẹ=" "tiểu=" "đã=" "không=" "tốt=" "lắm=" "rồi,=" "mãi=" "đến=" "năm=" "tiểu=" "ba=" "tuổi,=" "bà=" "cắt=" "cổ=" "tay=" "tự=" "sát.= " "tiểu=" "không=" "có=" "thân=" "nhân=" "khác,=" "bất=" "quá=" "cũng=" "may=" "khi=" "bà=" "qua=" "đời=" "có=" "để=" "lại=" "tiền=" "và=" "di=" "chức,=" "giúp=" "tiểu=" "học=" "xong=" "trung=" "học.= " "sau=" "đó=" "ông=" "ngoại=" "tiểu=" "từ=" "đài=" "loan=" "đến=" "mỹ,=" "quay=" "về=" "đại=" "lục=" "tìm=" "được=" "tiểu=" "đã=" "là=" "chuyện=" "của=" "hai=" "năm=" "sau.= " "bây=" "giờ=" "biết=" "tại=" "sao=" "mỗi=" "lần=" "y=" "mua=" "đồ=" "vật=" "đều=" "mua=" "nhiều=" "như=" "vậy=" "rồi=" "chưa?"=" "đừng=" "nhìn=" "y=" "tài=" "lực=" "to=" "lớn,=" "không=" "thiếu=" "tiền,=" "bằng=" "hữu=" "huynh=" "đệ=" "nhiều,=" "cả=" "ngày=" "hi=" "hi=" "ha=" "ha=" "cái=" "gì=" "cũng=" "không=" "để=" "trong=" "lòng,=" "kỳ=" "thực=" "y=" "là=" "một=" "nam=" "nhân=" "cực=" "độ=" "khuyết=" "thiếu=" "cảm=" "giác=" "an=" "toàn.= " "ngươi=" "nhất=" "định=" "còn=" "chưa=" "có=" "thấy=" "qua=" "bộ=" "dáng=" "y=" "khi=" "phát=" "hỏa,=" "đó=" "là=" "tình=" "hình=" "còn=" "vượt=" "quá=" "sức=" "tưởng=" "tượng=" "của=" "người=" "bình=" "thường=" "a.= " "quý=" "huyền=" "đình=" "nói=" "xong,=" "dựa=" "vào=" "lưng=" "ghế,=" "khoanh=" "tay=" "nhìn=" "bối=" "hiếu=" "ninh,=" "chờ=" "hắn=" "phản=" "ứng.= " "qua=" "thời=" "gian=" "rất=" "lâu,=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "buông=" "môi=" "dưới=" "đang=" "cắn=" "chặt,=" "hắn=" "đem=" "nước=" "soda=" "còn=" "lại=" "trong=" "ly=" "uống=" "sạch=" "sẽ,=" "sau=" "đó=" "mới=" "chuyển=" "động=" "cái=" "ly=" "rỗng=" "chậm=" "rãi=" "nói:= " " "quý=" "tiểu=" "thư,=" "tôi=" "cảm=" "thấy=" "cách=" "làm=" "của=" "cô=" "có=" "chút=" "vấn=" "đề.= " " "nga?"=" "có=" "vấn=" "đề=" "gì?"=" "trong=" "thanh=" "âm=" "mang=" "theo=" "một=" "tia=" "khiêu=" "khích.= " " "yêu=" "một=" "người,=" "thứ=" "nhất=" "sẽ=" "đốc=" "lòng,=" "nếu=" "như=" "y=" "không=" "thể=" "vì=" "ngươi=" "mà=" "hết=" "lòng,=" "như=" "vậy=" "y=" "liền=" "không=" "đáng=" "để=" "ngươi=" "yêu.= " "đây=" "không=" "phải=" "vấn=" "đề=" "có=" "thể=" "thay=" "đổi=" "hay=" "không,=" "mà=" "là=" "vấn=" "đề=" "y=" "có=" "muốn=" "thay=" "đổi=" "hay=" "không.= " "khoan=" "dung=" "vốn=" "là=" "một=" "loại=" "phẩm=" "chất=" "tốt,=" "nhưng=" "là,=" "không=" "thể=" "có=" "trong=" "ái=" "tình.= " "cô=" "không=" "nên=" "dùng=" "khoan=" "dung=" "không=" "thỏa=" "đáng=" "của=" "mình,=" "làm=" "cho=" "tiểu=" "cảm=" "thấy=" "mắc=" "nợ=" "đối=" "với=" "cô.= " "còn=" "có,=" "liên=" "quan=" "đến=" "chuyện=" "cha=" "mẹ=" "tiểu.= " "nếu=" "như=" "đó=" "là=" "một=" "vết=" "thương=" "trong=" "lòng=" "tiểu,=" "y=" "không=" "nghĩ=" "muốn=" "để=" "tôi=" "nhìn=" "thấy,=" "tôi=" "tuyệt=" "không=" "miễn=" "cường.= " "nhưng=" "là=" "mặc=" "kệ=" "nói=" "như=" "thế=" "nào,=" "cũng=" "cảm=" "ơn=" "cô=" "có=" "thể=" "ngồi=" "xuống=" "ôn=" "hòa=" "nhã=" "nhận=" "nói=" "chuyện=" "với=" "tôi,=" "cùng=" "tôi=" "nói=" "chuyện=" "về=" "tiểu.= " "sau=" "khi=" "nói=" "xong,=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "rất=" "muốn=" "lập=" "tức=" "đứng=" "dậy=" "rời=" "đi,=" "nhưng=" "mình=" "dù=" "sao=" "cũng=" "là=" "đàn=" "ông,=" "như=" "vậy=" "rất=" "thiếu=" "phong=" "độ,=" "hắn=" "liền=" "kiên=" "trì=" "ngồi=" "trên=" "ghế=" "không=" "nhúc=" "nhích.= " "nghe=" "xong=" "hắn=" "nói,=" "quý=" "huyền=" "đình=" "bật=" "dậy=" "từ=" "trên=" "ghế,=" "ánh=" "mắt=" "sắc=" "bén=" "thẳng=" "tấp=" "bức=" "thẳng=" "về=" "hướng=" "bối=" "hiếu=" "ninh.= " "bốn=" "mắt=" "nhìn=" "nhau,=" "giằng=" "co=" "trong=" "chốc=" "lát,=" "cuối=" "cùng=" "nàng=" "cái=" "gì=" "cũng=" "không=" "nói,=" "cúi=" "đầu=" "bất=" "đầu=" "lục=" "lợi=" "trong=" "ví.= " " "cô=" "cứ=" "đi=" "đi,=" "tôi=" "mời.= " "bối=" "hiếu=" "ninh=" "nói.= " "khỏi=" "cần,=" "cảm=" "ơn.= " "quý=" "huyền=" "đình=" "để=" "ra=" "ba=" "mười=" "đồng="

đề="” xuống="” dưới="” tách="” cà="” phê,="” xoay="” người="” rồi="”>

31. Chương 31

Ra khỏi quán cà phê, Bối Hiểu Ninh gọi điện cho Lăng Tiếu. Lăng Tiếu nói đang ăn cơm ở nhà hàng, cũng gọi hân qua ăn.

Bối Hiểu Ninh không muốn nghỉ nhiều, gọi xe theo địa chỉ Lăng Tiếu nói đến khách sạn.

Xuống xe, Bối Hiểu Ninh cảm thấy cso chút không đúng. Hân cho rằng Lăng Tiếu chắc đang một mình ăn cơm, nhưng ngẩng đầu nhìn, trước mắt rõ ràng là nhà hàng hải sản tươi sống cao ba tầng. Như vậy nhất định còn có bằng hữu của Lăng Tiếu ăn cùng, có lẽ là đang nói chuyện gì quan trọng.

Bối Hiểu Ninh do dự không biết nên đi lên hay không, hay là gọi cho Lăng Tiếu nói hân đã về nhà trước rồi. Lúc này thì điện thoại reo, là Lăng Tiếu.

“Đứa ngốc này, còn nhìn cái gì nữa?! Tôi cũng đã nhìn thấy em rồi.”

“A?” Bối Hiểu Ninh vội vàng ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

“Ngẩng lên, phía trên, trên nữa, đó đúng rồi.”

Rốt cục Bối Hiểu Ninh cũng nhìn thấy Lăng Tiếu đang đứng sau cửa sổ lầu ba nhìn xuống đất.

“Mau lên đây đi, tầng 3, Mãn viên xuân sắc.”

Không đợi Bối Hiểu Ninh nói cái gì nữa, Lăng Tiếu dập điện thoại, đi về chỗ ngồi.

Không có cách khác, Bối Hiểu Ninh chẳng thể làm gì khác hơn là kiên trì đến cùng vào nhà hàng vậy, đi theo người phục vụ đến phòng biển ‘Mãn viên xuân sắc’.

Cửa vừa mở ra, tình hình bên trong so với tưởng tượng của Bối Hiểu Ninh không khác biệt là mấy. Cả căn phòng sức nức mùi khói thuốc, rượu và đồ nhậu, mười mấy vị lão đại, ngồi xung quanh một bàn tròn lớn ở chính giữa đang tán dóc vui vẻ. Nhìn thấy hân xuất hiện tại cửa, bỗng chốc cả phòng im bật.

Lăng Tiếu đứng lên, “Lại đây, Hiểu Ninh.”

Bối Hiểu Ninh giữa mười mấy ánh mắt sấm soi, đi tới bên cạnh Lăng Tiếu.

Ghế cùng đồ ăn đã lấy thêm, Lăng Tiếu ngồi xuống, Bối Hiểu Ninh cũng ngồi xuống theo. Hân mặt mang tươi cười, nhanh chóng nhìn quét qua một vòng. Có hai người tuổi có vẻ lớn với một người trẻ tuổi nhận không ra, còn lại đều là những người hân từng gặp qua lúc Lăng Tiếu bị thương.

“Đây là một bằng hữu của ta, Bối Hiểu Ninh.” Lăng Tiếu hướng về phía ba người kia giới thiệu, “Hiểu Ninh, vị này chính là Quách cục trưởng, vị này là Thường đội trưởng, còn đây là tài xế của Quách cục trưởng, Lý ca.”

Bối Hiểu Ninh gật đầu từng cái một, sau đó vội vàng đổ đầy rượu vào trong chén của mình, sau đó bưng chén rượu đứng lên, “Các vị đại ca, lần đầu tiên gặp mặt, ta trước mạo phạm, các người tự nhiên a.”

Nói xong Bối Hiểu Ninh cạn sạch chén rượu, lại đổ cái chén không, rồi mới ngồi xuống lần nữa.

Quách cục trưởng cùng Lý đội trưởng hài lòng cười cười, cũng uống sạch chén rượu trước mặt mình. Lý tài xế bưng cái chén của mình lên, uống tượng trưng một ngụm, “Đây là trà a.”

Tiếp theo hai vị ‘trưởng’ theo lễ phép có hỏi một ít chuyện của Bối hiểu Ninh. Sau đó mọi người trên bàn lại tiếp tục nói đề tài trước khi Bối Hiểu Ninh tiến vào.

Nghe một lúc, Bối Hiểu Ninh liền rõ ràng, bọn họ đang nói chuyện Mã lão nhị.

Trước khi Mã lão nhị ra tù, ở bên trong cũng đập phá kha khá, cũng có chút thể hiện địa vị trên giang hồ. Nhưng không nghĩ tới gã vừa mới ra tù đã chém người, chuyện này giờ đã đồn khắp nơi, cho nên tất cả mọi người đều cho rằng Mã lão nhị nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Quan trọng nhất là gã đã xuất viện được một tuần, lại đột nhiên biệt tích không thấy xuất đầu lộ diện.

Bối Hiếu Ninh có thể nghe hiểu, tất cả mọi người đều cso chút lo lắng cho Lăng Tiểu. Nhưng chính y lại có vẻ như không quá quan tâm, còn rất nhanh nói sang chuyện khác, nói đến chuyện quán bar.

Uống rượu đến khoảng năm giờ, Quách cục trưởng cùng Thường đội trưởng nhìn đồng hồ, đứng lên nói còn có việc, phải đi trước. Những người khác lập tức cũng đứng lên theo, Quách cục trưởng cuống quýt khoát tay, “Mọi người cứ uống tiếp đi, tiếp tục tiếp tục, mau ngồi xuống.”

Lăng Tiểu kiên trì muốn đưa ông xuống lầu, vì vậy Lâm Uy cùng Vương Bư đi theo phía sau cùng đưa bọn họ ra ngoài. Mọi người còn lại trong phòng bắt đầu rôm rả nói chuyện Mã Lão nhị. Bối Hiếu Ninh nghiêng người, từ cửa sổ nhìn xuống dưới lầu xem.

Xuống lầu vài người trực tiếp đi tới một chiếc xe con màu đen bên cạnh. Lý tài xế lên xe trước ngồi vào ghế lái. Lăng Tiểu cùng Lâm Uy mở hai cửa xe sau hai bên, Quách cục trưởng cùng Thường đội trưởng trước sau lên xe, Lăng Tiểu cùng Lâm Uy lại đóng cửa xe. Sau đó Lăng Tiểu có chút cúi người, đối với người ngồi trong xe gật tay. Xe chậm rãi chuyển động, Lăng Tiểu đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Một loạt động tác, Lăng Tiểu đều làm rất nghiêm trang khiêm nhường, tự nhiên lại không mất vẻ anh tuấn xuất sắc, từ góc độ của Bối Hiếu Ninh mà nói, cứ hễ lúc có thể nhìn thấy khuôn mặt của Lăng Tiểu, y đều đang cười thật chân tâm thực ý như ánh dương quang sáng lạn.

Xe chạy xa dần, xa khỏi tầm nhìn của Lăng Tiểu. Y quay người lại, đường nét trong sáng trên gương mặt nháy mắt biến thành vẻ nghiêm túc lạnh lùng, Lâm Uy cùng Vương Bư lập tức đứng vây quanh bên người y. Y lấy ra 3 điều thuốc, đưa mỗi người một điều. Ba người hút thuốc, bất động tại chỗ. Không biết Lâm Uy và Vương Bư nói cái gì với Lăng Tiểu. Hai mắt y híp lại, như nghĩ tới cái gì mà nhìn xa xa, phần lớn chỉ là gật đầu, thỉnh thoảng có chút nhăn mặt nhíu mày.

Một lát sau, hút xong hết thuốc, Lăng Tiểu ném xuống mặt đất dập dập lửa, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thoáng trên tầng 3, đối diện với ánh nhìn chăm chú của Bối Hiếu Ninh. Lăng Tiểu cong môi, lộ ra tươi cười mê chết người, chớp chớp mắt, Bối Hiếu Ninh xem chút bị điện giật chết ngay tại chỗ, mặt lập tức đỏ ửng.

Ba người trở lại phòng, đều tự ngồi lại, mọi người lại tán dóc vài câu. Lăng Tiểu đột nhiên háng giọng, “Khụ khụ, toàn là người một nhà cả rồi. Có chuyện này muốn nói.”

Mọi người lập tức yên lặng, Bối Hiếu Ninh không biết y muốn nói gì, cũng quay đầu nhìn. Ai biết Lăng Tiểu lại vươn tay nắm chặt tay Bối Hiếu Ninh, “Sau này Hiếu Ninh coi như là chị dâu của các người rồi nha.”

Một trận gió lạnh thổi qua, động tác của tất cả mọi người đều đơ tại trận. [R: moáh há há há há =)))] Qua mấy giây, cso người chuyển ánh mắt từ Lăng Tiểu sang nhìn Bối Hiếu Ninh. Bối Hiếu Ninh thậm chí còn nghe được tiếng xương cổ quay qua ‘răng rắc răng rắc’.

“Đại ca, anh từ lúc nào thì cái lộ thế?” [R: cái lộ= đổi đường= đi đăm mĩ lộ =))]

Lăng Tiểu không thêm để ý vuốt vuốt cằm, “Ồ... Chắc là sau khi gặp Hiếu Ninh á.”

“A?! Thế thì... Thế thì chúc mừng đại ca!” Lâm Uy là người đầu tiên phản ứng lại với tình hình, bưng ngay chén rượu lên.

“Đúng vậy đúng vậy!” Những người khác cũng phụ họa theo, làm điệu bầu không khí xấu hổ.

“Ừm, cũng là tiểu tử người thông minh lanh lợi.” Lăng Tiểu nhìn Lâm Uy hài lòng gật đầu.

Trong đầu Bối Hiếu Ninh nổ OÀNH một tiếng: mẹ người đồ XXOO! Chúc mừng cái đầu anh á! Lăng Tiểu! Anh chết chắc!!!!!!!

“Hiếu Ninh?! Uống rượu a? Còn nghĩ cái gì nữa?” Lăng Tiểu vỗ vỗ hân.

Bối hiếu Ninh mặt rút gân đành cố nặn ra một nụ cười so với khóc còn nhìn khó coi hơn, uống rượu.

Làm gì có vấn đề nào có tính chất khủng bố oanh tạc diện rộng tính phá hủy cao hơn cái đề tài này, một chén rượu làm sao mà xong được? Bối Hiếu Ninh vừa buông chén, có người đặt câu hỏi luôn.

“Tiểu ca, như vậy sau này anh cũng không tìm con gái nữa hả?”

Lăng Tiểu lệch miệng, hít hà nhẩn nhở, làm ra bộ mặt đau xót, “Hức! Chỉ có thể nhịn đau mà bỏ sở thích thôi a!” Suy nghĩ một chút y còn nói: “Bất quá mấy người yên tâm, ta không có hứng thú với các người, a.”

Vương Bưu vỗ vỗ mặt mình, “Chứ sao, nhìn bọn ta thô kệch thế này, có hứng thú thì cũng là bọn ta có hứng thú với đại ca chứ.”

Lăng Tiểu rùng mình một cái, “Ý cha, ta cũng không muốn sau này vừa ăn vừa nôn á.”

Nói một câu, làm cả phòng cười ầm lên.

Cuối cùng cũng tính tiền rời đi, bọn họ lại hàn huyên chuyện khác, Bối Hiểu Ninh vẫn nhẩn nại, chưa để cho Lăng Tiểu khó xử.

Đợi đến được quán bar, vào phòng làm việc của Lăng Tiểu, rốt cục chỉ còn hai người Lăng Tiểu và Bối hiểu Ninh. Bối Hiểu Ninh xoay tay khóa trái cửa phòng.

Lăng Tiểu quay đầu ngay lại, “Em khóa cửa phòng làm gì?”

Bối Hiểu Ninh chọn chọn khoe miệng, đi từng bước một đến trước mặt Lăng Tiểu, vươn tay nắn áo y xuống, làm cho tai y kề sát miệng mình, “Anh nói xem?”

Ba chữ vô cùng đơn giản, được hắt thì thầm, như có lại như không, hấp dẫn vô hạn.

Lăng Tiểu từ đầu đến chân, nhất thời mềm nhũn.

Bối Hiểu Ninh nghiêng đầu, nhẹ nhàng liếm lên hình dáng đôi môi Lăng Tiểu.

Lăng Tiểu làm sao chịu được câu dẫn táo bạo của hắn, không đợi Bối Hiểu Ninh liếm xong một vòng, y liền chờ không nổi mà hé miệng, ngậm đầu lưỡi mềm mại không an phận kia, một tay theo khe hở bên hông Bối Hiểu Ninh luồn vào bên trong quần áo hắn.

Bối Hiểu Ninh cũng không ngăn cản y, mặc y trên dưới sờ một trận điên cuồng.

CHờ y sờ cũng tạm tạm, Bối Hiểu Ninh duỗi tay cởi thắt lưng y. Quần rơi trên mặt đất, Bối Hiểu Ninh luồn tay vào trong quần lót Lăng Tiểu, cảm bộ phận đã sưng tấy nóng bỏng kia lên vỗ về chơi đùa.

Lăng Tiểu túm quần áo Bối Hiểu Ninh kéo lên trên. Bối Hiểu Ninh kịp thời ngăn y lại, đem quần áo y lột ra trước, sau đó dùng sức đẩy, Lăng Tiểu không có sức chống cự bị đẩy ngã xuống ghế salon.

Bối Hiểu Ninh ngồi xổm xuống, bắt đầu hôn trong ngực Lăng Tiểu, một mặt cởi quần lót của y. Quần lót bị ném xuống mặt đất, môi Bối Hiểu Ninh lại lướt một đường xuống phía dưới.

Lăng Tiểu mấy lần kích động muốn ngồi dậy nghĩ muốn bắt lấy Bối Hiểu Ninh đem hắn đặt ở dưới thân, đều bị Bối Hiểu Ninh giơ tay dè trở về. Mắt thấy vẻ mặt quyến rũ của Bối Hiểu Ninh đôi môi đỏ tươi ướt át hé mở, rất nhanh sẽ di chuyển đến địa phương máu chảy nhất, lăng Tiểu gấp đến độ muốn ăn thịt người luôn rồi, thế nhưng Bối Hiểu Ninh đột ngột dừng lại mọi động tác, đứng lên luôn.

“Àn?” Lăng Tiểu sững sốt.

Bối Hiểu Ninh lộ vẻ mặt khó xử, “A! Chết rồi, tôi phải về với Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi thôi a.” Nói xong hắn xoay người đi thẳng ra cửa.

“Này! Này! Hiểu Ninh! ...” [R: nhịn cười đến nội thương ta mất >D< *run=” run*”]=” bói=” hiểu=” ninh=”” cảm=”” tay=”” nắm=”” cửa=”” quay=”” đầu=”” lại=”” mím=”” cười=”” [r:=” như=”” đút=”” mẹ],=”” “anh=”” từ=”” từ=”” chơi=”” một=”” mình=”” đi=”” nhé!”=”” mở=”” cửa,=”” ra=”” ngoài,=”” đóng=”” cửa,=”” bói=”” hiểu=”” ninh=”” không=”” một=”” tia=”” do=”” dự=”” đương=”” nhiên=”” hắn=”” không=”” quên=”” giữ=”” cửa=”” khóa,=”” cái=”” này=”” cũng=”” coi=”” như=”” mình=”” rút=”” chi=”” là=”” tận=”” tình=”” tận=”” nghĩa=”” rùi=”” nha=”” *ý=”” cha,=”” dịch=”” tlbtn=”” rút=”” là=”” tổn=”” calo=”” nha=””>O< mệ=”” lăm=”” đó=”” nha=”” ~=”” edit=”” 1=”” ch.=”” tlbtn=”” là=”” ta=”” có=”” thể=”” edit=”” xong=”” ít=”” nhót=”” là=”” 2ch.=”” nkttnt=”” nha,=”” mùa=”” hè=”” rùi=”” chời=”” lóng=”” nắm=”” nha,=”” cổ=”” vũ=”” ta=”” đi=”” ~=”” like=”” đi,=”” còm=”” đi=””>D< ~=”” ta=”” rút=”” chi=”” là=”” iêu=”” wi=”” mí=”” bọn=”” chế=”” hay=””

còm=" hay=" like=" nha =" nhờ=" thể=" mờ=" tlbtn=" mới=" 1=" tuần=" ra=" được=" mấy=" ch=" đó=" nha*=" about=" these=" ">

32. Chương 32

Bối Hiếu Ninh nhanh như chớp lao ra khỏi quán bar, gọi taxi. Chưa đi nổi năm trăm thước, điện thoại liền reo, là tin nhắn.

Lăng Tiêu: Em chờ đấy, đêm nay không lăn qua lăn lại em đến ba ngày cũng không dậy nổi, tôi sẽ không họ Lăng!

Bối Hiếu Ninh: Anh nổi không? Lão già à.

Về đến nhà rồi, điện thoại di động của Bối Hiếu Ninh cũng không có reo thêm. Hắn biết nhất định là quán bar có chuyện, nếu không với tốc độ của Lăng Tiêu, y mặc quần áo rồi đuổi lại đây, hoàn toàn có thể về trước mình từ lâu.

Cửa vừa mở ra, Bạch Bản cùng Đồng Hoa Nhi lập tức chạy đến bên chân Bối Hiếu Ninh, bắt đầu điên cuồng lắc lư cái đuôi mà xoay hất tới tới lui lui. Bối Hiếu Ninh cúi người, mỗi tay nâng một đứa, ôm cả hai lên, “Cục cưng, đói bụng rồi ha?”

Bối Hiếu Ninh nhanh chóng chuẩn bị thức ăn cho chúng nó, nhìn hai đứa ăn xong. Sau đó lại cầm khăn tay từng chút từng chút nhẹ nhàng lau khô miệng từng đứa một, rồi mới thả bọn nó lại xuống đất. Hia tiểu tử kia rất nhanh lại bắt đầu chiến đấu tranh đồ chơi của nhau. Bối hiếu Ninh đứng cạnh nhìn, thâm cảm thấy buồn cười chết đi được. Thông qua quan sát hết 2 ngày, hắn đã nhìn ra khác biệt tính cách của Bạch Bản với Đồng Hoa Nhi.

Đồng Hoa Nhi có vẻ hoạt bát hơn, Bạch Bản thì ngoan hiền hơn chút. Mới thoát nhìn, Đồng Hoa Nhi trông như thường thường bắt nạt Bạch Bản, nhưng mà nếu nhìn cẩn thận hơn một chút mà nói, không khó phát hiện, thực ra là Đồng Hoa Nhi cố gắng trêu gọi Bạch Bản chơi đùa với nó, nhưng mà Bạch Bản lại luôn không thèm để ý đến nó. Cho nên mặc dù đồ chơi cùng xương đầy trên đất, nhưng chỉ cần Bạch Bản bất động, Đồng Hoa Nhi cũng sẽ không di chuyển, một khi Bạch Bản muốn chơi cái nào Đồng Hoa Nhi nhất định sẽ chạy thật nhanh đi cướp, hơn nữa bình thường Bạch Bản cũng không tranh giành nhiều với Đồng Hoa Nhi. Mà mỗi lần Bạch Bản không thèm tranh nữa, chuyển mục tiêu sang đồ chơi khác hoặc xương cho chó khác, Đồng Hoa Nhi lại cũng nhất định nhả ngay chiến lợi phẩm mình vừa cướp được, tiếp tục nhảy vào tranh cắn cái gì đó trong miệng Bạch Bản, chưa từng có ngoại lệ. [R: kuteeeee >D< phúc=" hắc=" công=" manh=" thụ=" nha=" :d]=" bối=" hiếu=" ninh=" nhìn=" đồng=" hoa=" nhi=" đối=" với=" bạch=" bản=" không=" ngừng=" dây=" đưa,=" tự=" mình=" cười=" cười=" liền=" xoay=" người=" lên=" lâu=" hắc=" chuẩn=" bị=" làm=" mấy=" phần=" sơ=" yếu=" lý=" lịch,=" sau=" đó=" online=" một=" chút.==" lâu=" hai=" nhà=" lăng=" tiêu=" bối=" hiếu=" ninh=" tổng=" cộng=" cũng=" không=" đi=" lên=" được=" mấy=" lần,=" hơn=" nữa=" thời=" gian=" lưu=" lại=" mỗi=" lần=" cũng=" rất=" ngắn,=" chủ=" yếu=" là=" lên=" lấy=" đồ=" vật.==" bắt=" quá=" chính=" bản=" thân=" lăng=" tiêu=" cũng=" rất=" ít=" khi=" lên=" lâu=" hai,=" bình=" thường=" dùng=" cái=" gì=" cũng=" ở=" dưới=" lâu,=" trên=" lâu=" chỉ=" có=" hai=" gian=" phòng=" cho=" khách,=" một=" gian=" thư=" phòng,=" nửa=" phòng=" khách=" cùng=" một=" phòng=" vệ=" sinh.==" nếu=" không=" phải=" cần=" dùng=" máy=" tính=" hoặc=" đọc=" sách,=" quả=" thực=" là=" không=" có=" việc=" gì=" cần=" phải=" lên=" lâu=" hai.==" bối=" hiếu=" ninh=" vào=" thư=" phòng=" trực=" tiếp=" mở=" máy=" tính.==" lý=" lịch=" làm=" được=" một=" nửa=" thì,=" hắc=" phát=" hiện=" vương=" tinh=" login.==" ngã=" tâm=" quy=" xử=" tiểu=" tinh?=" notangel:=" hiếu=" ninh=" ca.==" ngã=" tâm=" quy=" xử=" người=" đang=" ở=" đâu=" đây?=" notangel:=" bạn=" trai=" ta=" đến=" tq=" rồi.==" ta=" sẽ=" nói=" thật=" tình=" cảm=" của=" mình=" với=" người=" nhà,=" kỳ=" thực=" là=" đến=" gặp=" nói=" cho=" anh=" ấy=" một=" chút=" tình=" huông=" trong=" nhà.==" qua=" vài=" ngày=" ta=" trở=" về,=" đến=" lúc=" đó=" liền=" nói=" rõ=" ngọn=" ngành=" mọi=" chuyện,=" trả=" lại=" trong=" sạch=" cho=" người=" ngã="

tâm=" quy=" xử="=" notangel=" làm=" sao=" vậy?=" ngã=" tâm=" quy=" xử=" người=" bàn=" lại=" với=" ta=" một=" chút=" đã,=" trước=" mắt=" đừng=" nói=" cho=" người=" nhà,=" chúng=" ta=" gặp=" mặt=" nói=" chuyện.=" notangel=" ngã=" tâm=" quy=" xử=" một=" hai=" câu=" không=" nói=" rõ=" được,=" về=" rồi=" nói.=" ta=" còn=" có=" việc,=" đi=" trước=" nhé.=" notangel=" được=" được,=" bận=" thì=" đi=" đi.=" 8=" ngã=" tâm=" quy=" xử=" 88=" [r=" 8="bát="> các bợn TQ đọc giống bye => 88=bái bai]

Bối Hiểu Ninh đóng cửa sổ chat, nghĩ một chút, tiếp tục đánh lý lịch.

làm xong hết sơ yếu ký lịch, Bối Hiểu Ninh lại tranh thủ tán dóc với bằng hữu một lát. Nhìn thời gian đã hơn 11h. Hắn vận thắt lưng mệt mỏi, xoa bả vai, đứng lên. Nhìn quanh phòng một chút, hắn đi ra giá sách thật lớn phía sau.

Cái này với cái giá sách trong phòng làm việc của Lăng Tiểu không khác nhau là mấy, sách rất nhiều, nhưng toàn mới tinh, thậm chí còn chưa bóc giấy bọc như bao bên ngoài. [=.] Bối hiểu Ninh nhìn xuống mấy ngăn ở dưới, phát hiện còn sách trong tủ, theo đó toàn là các tác phẩm nổi tiếng của nước ngoài đến cả các loại tạp chí tiêu khiển, thật đúng là tạp nham cái gì cũng có, đầy đủ hết.

Đột nhiên, Bối Hiểu Ninh ở ngăn dưới cách vách phát hiện một loạt mười mấy quyển sách lạ. hắn cao hứng cực kỳ, vội ôm ra một loạt. Trong đó có vài cuốn là loại cũ, ở nhà Bối Hiểu Ninh cũng có mấy quyển trông giống giống. Có loại là bìa cứng, phía trên in chữ nghệ thuật album, bên trong là màu đen, mỗi lần mở ra thấy một tấm ảnh nằm trong những tấm giấy bạc được cố định, mỗi trang đều có ngăn cách. Một loại khác ngoài bìa sáng bóng, in những tấm ảnh phong cảnh bình thường, con người hoặc hình ảnh động vật nhỏ, bên trong là màu trắng, mỗi trang đều được bọc giấy bóng kính trong suốt.

Bối Hiểu Ninh lấy ra một quyển thoạt nhìn có vẻ là cũ nhất, do dự một chút: hắn là sẽ không cho xem đi? Cũng là sách thôi. Lại nói... ai bảo y để ở ngoài. Chủ yếu là Bối Hiểu Ninh thực sự là rất muốn được nhìn thấy bộ dạng Lăng Tiểu lúc còn bé, cuối cùng hắn cắn răng một cái, mở ra.

Trang thứ nhất là chụp từ thời Dân quốc, trên ảnh chụp một phụ nữ mặc sườn xám đoan trang, dịu dàng tươi cười nhìn về phía màn ảnh. Bối Hiểu Ninh nhất thời tò mò, cẩn thận gỡ ảnh chụp xuống lật mặt sau lên, quả nhiên có chữ viết, nét chữ rất thanh tú, viết là: bà nội năm 1929 Vu Bắc Bình. Bối Hiểu Ninh bấm đầu ngón tay tính một chút, khẳng định không phải bà nội Lăng Tiểu.

Hắn cất ảnh chụp trở vào, lại lật trang khác. Có ảnh toàn gia đình, cũng có ảnh chụp một người, còn có ảnh chụp trẻ con, có ảnh phía sau có chữ viết, có ảnh không. Nhìn hết một lượt, Bối Hiểu Ninh vẫn nhìn không ra bọn họ có là họ hàng Lăng Tiểu không.

Vừa lại lật thêm một trang, niên đại thay đổi, rất rõ ràng là sau khi giải phóng. Đó là ảnh sân khấu, chụp bảy tám người nam nữ trẻ tuổi, cùng nhau đứng chung một chỗ, trên người mặc quần áo hồng quân, trên mặt đều vẽ dày đặc, trên tay đều ôm lời dẫn của Mao chủ tịch, vẻ mặt cùng tư thế đều tràn ngập ý chí chiến đấu. Mặt sau viết: cùng các đồng chí đồng hương diễn kịch.

Một tấm khác chụp mặt nghiêng của một phụ nữ đang nhảy múa, ánh sáng hơi kém, nhìn không rõ mặt lắm, nhưng vóc dáng này thì khỏi nói. Nhìn trang điểm rất giống như đang vui vẻ. Mặt sau không có chữ.

Bối Hiểu Ninh lại giở sang trang khác, một tấm ảnh hấp dẫn ánh mắt của hắn. Vốn là tấm ảnh chụp nửa thân trên của một người phụ nữ, không cần nhìn nhiều, liếc mắt một cái là nhìn ra ngay là mẹ của Lăng Tiểu. Là một người rất đẹp, ngũ quan đoan chính, khí chất thanh nhã. Nhìn kỹ, nói không nên lời chỗ nào Lăng Tiểu lớn lên giống bà, nhưng là nhìn qua khuôn mặt, có cảm giác hai người giống nhau như đúc. Mi mắt người trong ảnh toát ra một cỗ linh khí nói không nên lời, thêm hai bên tóc vừa đen lại thô buông xuống trước ngực, ngồi thẳng tắp. Bối Hiểu Ninh lưu luyến nhìn hồi lâu, mới lại lật một tờ, sau đó hắn phát hiện tờ này đã là tờ cuối cùng rồi.

Bối Hiểu Ninh để nó sang một bên, lại đổi một quyển khác. Mở ra, chính là loại bọc giấy bóng kính, một tờ để hai tấm ảnh. Tờ đầu tiên là một đứa trẻ mập mạp, ảnh bên cạnh là lúc mới ăn xong, lại còn có thêm chữ viết, viết là: Tiểu Tiểu một tuần tuổi. Bối Hiểu Ninh rất vui vẻ, không ngờ có thể nhìn thấy bộ dáng

lăng Tiếu từ lúc nhỏ như vậy. Bối Hiểu Ninh nghiêm túc nhìn hồi lâu. Trừ ra hai mắt, thật đúng là nhìn không ra đây là Lăng Tiếu.

Tiếp theo là một nam hài đang mặc quần yếm thũng đầy (*), trên mặt đầy nước mũi, phía trước lộ ra tiểu kê kê. Lại nhìn kỹ, sống mũi hình như có cao hơn chút. Bên cạnh viết: Tiểu Tiếu ba tuổi.

(*): quần thũng đầy cho con nít mặc

~Lật qua thêm một tờ, màu sắc rực rỡ, vẫn là cùng một bé trai, đã không còn mặc quần thũng đầy nữa, trên tay xách thêm một cái súng đồ chơi nát tả tơi. Không giống người thường chính là, y không như mấy bé trai khác cầm đầu súng trong tay, mà là ôm khư khư khẩu súng, rất chán chường mà buông thõng tay bên thân. Trên khuôn mặt đã loáng thoáng có bóng dáng bây giờ của Lăng Tiếu. Bên cạnh viết: Tiểu Tiếu sáu tuổi.

Lại lật thêm, bé trai quy củ mà đứng, trên cổ có thêm khăn quàng đỏ. Bên cạnh viết: Tiểu 9 tuổi, cấp hai [**]. Bối Hiểu Ninh vừa muốn xem tiếp, đột nhiên cảm giác có cái gì đó không đúng, lại lật lại một tờ trước so sánh. Chính là quần áo, quần áo mặc lúc 9 tuổi và 6 tuổi này cùng là một bộ quần áo, chỉ là cái sau nhìn cũ hơn rất nhiều, cũng nhỏ đi rất nhiều, cổ chân cổ tay Lăng Tiếu cũng hở hết cả ra. Bối Hiểu Ninh nhớ lại một chút, năm đó chính nhà mình cũng không giàu có, nhưng trẻ con lớn rất nhanh, cùng một bộ quần áo cũng không bị mặc tận 3 năm a, huống hồ đây lại còn là mặc để chụp hình. Xem ra... Tiểu lúc đó cùng mẹ đã trải qua rất nhiều cực khổ rồi, trong lòng Bối Hiểu Ninh chut xót.

[**]: này ta cũng k chắc lắm ~ nhưng 9 tuổi học lớp 2 hơi lạ, mà học cấp 2 cũng lạ ~ nên ta để như QT ghi cấp.

Hai mắt rời đến một trang khác, Bối Hiểu Ninh lại càng bị dọa. Hắn thấy Tiểu nhe răng cười chụp ảnh cùng mẹ. Ảnh chụp người phụ nữ so với người trên tấm ảnh trước đó Bối hiểu Ninh nhìn thấy tưởng như hai người, cả người gầy gò không nói, tuổi cũng giống như già thêm 20 tuổi, đôi mắt vẫn mỹ lệ như cũ nhưng trong ánh mắt lại trống rỗng như nhất đàm tử thủy[***]. Bên cạnh là Lăng Tiếu bộ dáng của thiếu niên mặc một cái quần thùng thình cùng một cái áo sơ mi kỳ lạ. Bối hiểu Ninh cân nhắc một lát, nguyên lai bộ đồ Lăng Tiếu mặc được may chắp vá từ vải vụn, đường viền của rất nhiều bộ quần áo phụ nữ khác. Tấm ảnh này không có viết chữ.

[***] nhất đàm tử thủy: ao tù nước đọng ~ có lẽ ý chỉ ánh mắt rất trống rỗng buồn bã?

Tờ này không có, Bối hiểu Ninh lại tiếp tục gỡ, mãi cho đến cuối cùng, vẫn không có thấy lại được mẹ của Lăng Tiếu, chỉ có một mình y đơn độc hoặc cùng với một ông lão chụp ảnh. Bối Hiểu Ninh đoán người nọ có lẽ chính là ông ngoại của y. Trên ảnh Lăng Tiếu dần dần lớn lên, chẳng những không còn thấy thêm quần áo không vừa người, ngược lại quần áo càng ngày càng kén chọn. Bên cạnh ảnh chụp hay mặt sau cũng đều không xuất hiện thêm bất kỳ chữ viết nào.

Sau đó Bối hiểu Ninh lại tiếp tục xem thêm mấy cuốn album khác, cơ hồ đều là ảnh Lăng Tiếu chụp cùng bạn bè. Nhiều nhất là ảnh chụp mấy năm gần đây, đa số toàn là in từ máy tính ra, trong còn có rất nhiều là chụp cùng Quý Huyền Đình cùng các loại mỹ nữ phong cách khác nhau. Có ăn cơm, có du lịch, có trong nước, có chụp ở nước ngoài.... Phong cảnh đẹp, người cũng đều đẹp, nhưng nhìn không có cảm giác như mấy tấm ảnh cũ.

Bối Hiểu Ninh lại lấy cuốn album có hình chụp Lăng Tiếu lúc còn bé lên xem, hắn phát hiện Lăng Tiếu trưởng thành suốt ngày cười không ngừng của bây giờ trong ảnh chụp trước kia lại không hề tươi cười, kể cả tấm lúc một tuần tuổi, thoạt nhìn đều như đang nổi giận đùng đùng.

Bối hiểu Ninh mở ra so sánh, ‘Ca’ một tiếng, cửa thư phòng mở ra. Bối Hiểu Ninh giật mình, sợ đến mức từ trên ghế nhảy dựng lên.

Lăng Tiếu xuất hiện tại cửa.

“Anh về lúc nào thế?! Sao không phát ra âm thanh nào hết vậy? Làm tôi sợ muốn chết!”

“Tôi gọi xem suốt. Nga, thư phòng này ta làm cách âm à.”

“Mấy giờ rồi?”

“Hai giờ.”

“A? Đã trễ thế rồi?!”

“Đừng vậy.” Lăng Tiểu mặt cười *** đến gần Bối Hiểu Ninh, “Đừng có mà giả vờ lơ mơ với tôi, đừng hòng quên em đã làm cái gì, nói qua...”

Tươi cười của Lăng Tiểu biến mất trong nháy mắt, tầm mắt dừng lại ở một đồng album đang bày trên bàn.

Bối Hiểu Ninh chột dạ đứng dậy, thanh âm cũng thành nhỏ nhỏ nhẹ nhẹ, “Tôi...Tôi thấy cái này đặt trên giá sách, cho nên.... liền... muốn nhìn một chút.”

Tầm mắt Lăng Tiểu dần dần chuyển sang cuốn cũ nhất đang mở rộng, chính là mẹ của y xinh đẹp phong nhã ở ngay chính giữa tờ giấy.

Y nhìn chăm chăm một lát, rồi Lăng Tiểu chậm rãi vươn tay, dùng ngón cái tràn ngập tiếc thương mà sờ sờ lên khuôn mặt trên tấm ảnh, sau đó cúi đầu nói: “Đây là mẹ của tôi, rất đẹp đúng không?”

33. Chương 33

Bối Hiểu Ninh nâng tay xoa ngón tay Lăng Tiểu, “Tiểu, tôi... Hôm nay có đi gặp một người.”

“Ai?” Hai mắt Lăng Tiểu vẫn như trước nhìn chăm chăm ảnh chụp.

“Quý Huyền Đình.”

Lăng Tiểu ngẩng đầu, nhìn về phía Bối Hiểu Ninh.

“Hôm qua cô ấy gọi điện cho tôi, nói muốn gặp, nên...”

“Cô ấy nói cái gì với em?” Trên mặt Lăng Tiểu không rõ là biểu cảm gì.

“Cô ấy nói mấy chuyện của hai người, nói anh hoa tâm, từng có rất nhiều bạn gái. Còn nói cả...”

“Cái gì?”

“Chuyện mẹ của anh.”

“Cô ta? Nói chuyện mẹ tôi với em? Nói như thế nào?”

“Cô ấy nói...Anh từ nhỏ không có cha, là mẹ anh chưa lấy chồng đã mang thai anh. Nói... mẹ anh vào lúc anh 13 tuổi... thì ra đi.”

Lăng Tiểu nhíu mày, “Cô ta làm sao mà biết mấy chuyện này?”

Bối Hiểu Ninh thấy kỳ quái, “Không phải anh nói cho cô ấy sao?”

Lăng Tiểu lắc đầu, “Tôi cho tới bây giờ chưa từng nói chuyện này cho bất luận kẻ nào. Trừ ... Nga, tôi biết rồi, chắc là ông ngoại của ta nói cho cô ta.”

“Anh cho tới giờ chưa từng nói qua chuyện này cho cô ấy?!” Trong lòng Bối Hiểu Ninh không kìm được một trận mừng rỡ.

“Chưa từng.”

Cao hứng xong, Bối Hiểu Ninh vẫn thấy khó hiểu, “Không phải hai người cũng nói chuyện cưới xin rồi sao, chẳng lẽ cô ấy không có hỏi qua anh?”

“Có hỏi, nhưng mà tôi không muốn nói cho cô ta.”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả, con người ai cũng có chút chuyện không muốn để cho người khác biết không phải sao.”

“Nhưng không phải nói ra sẽ thoải mái hơn sao? Một mình ôm chuyện trong lòng không phải rất khó chịu sao?”

Trong mắt Lăng Tiểu có cái gì lóe lên một cái, y luồn tay vào túi, lấy một điều thuốc ra, ngậm trong miệng, không châm, “Em muốn biết?”

“Nếu anh nguyện ý nói cho tôi.”

Lăng Tiểu không nói lời nào.

Một phút, hai phút... năm phút.....hơn mười phút trôi qua. Y vẫn ngậm nguyên điều thuốc chưa châm đứng tại chỗ bất động, Bối Hiểu Ninh kiên nhẫn nán lại chờ.

Đột nhiên, Lăng Tiểu rút điều thuốc ra khỏi miệng, ném lên trên bàn. Y liếc mắt nhìn Bối Hiểu Ninh một cái, xoay người đi đến kết sắt để bên cạnh giá sách.

Lục tìm một lát, y đứng lên quay người lại, trong tay cầm thêm một bao vải đen.

Lăng Tiểu đi đến trước mặt Bối Hiểu Ninh, để cái bao kia lên bàn.

“Năm đó, lúc ông ngoại tôi chạy sang Đài Loan, người trong nhà không chết thì cũng thất lạc, cuối cùng chỉ còn lại bà ngoại tôi cùng mẹ tôi sống nương tựa vào nhau. Sau mẹ tôi lại về quê gia nhập vào đội ngũ, bà ngoại một mình ở nhà lâu rồi bệnh qua đời. Cho nên... Từ khi tôi bắt đầu có ý thức tới nay, người thân duy nhất bên cạnh chính là mẹ. Bà vẫn có thói quen ghi chép lại nhật ký, đây là toàn bộ nhật ký lưu lại trước khi bà qua đời.” Lăng Tiểu mở tấm vải đen ra, bên trong lộ ra mấy cuốn nhật ký da màu đỏ đã phai màu viết ‘Đông phương hồng’. Lăng Tiểu nhặt lại điều thuốc mới vừa nãy ném lên mặt bàn, nhét lại vào miệng, cau mày châm thuốc, “Cái này cho tới giờ tôi chưa từng cho ai xem qua. Cũng nghĩ rằng sau này cũng không có khả năng sẽ cho bất luận kẻ nào xem. Bất quá... có lẽ em nói đúng, có một số việc, một mình ôm khư khư trong lòng quả thật rất khó chịu. Cuộc sống trước khi 13 tuổi, đối với tôi mà nói, chính là thiên đường... cũng là cơn ác mộng. Tôi sẽ không kể chuyện xưa, nếu em cảm thấy hứng thú, thì cứ tự mình từ từ xem đi.”

Nói xong Lăng Tiểu dập thuốc, xoay người rời khỏi thư phòng. Bối Hiểu Ninh nhìn phía sau y còn lưu lại vài làn khói tản mát, ngồi trở lại trên ghế, cúi đầu lấy ra một quyển nhật ký.

Toàn bộ đều xem xong hết, Bối Hiểu Ninh quay đầu lại xem sắc trời ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên. Hắn xếp lại mấy cuốn nhật ký cẩn thận một lần nữa, cất lại vào trong túi, sau đó đứng dậy, nhắm mắt lại thở một hơi dài.

Bối Hiểu Ninh xuống lầu, thấy Lăng Tiểu đang ngồi ghế salon hút thuốc xem TV, năm bên cạnh y là Bạch Bản cùng Đồng Hoa Nhi đang ngủ đến chết đi sống lại.

Lăng Tiểu ngẩng đầu, “Xem xong hết rồi? Nhanh thế?”

“Anh còn chưa ngủ?”

“Chờ em xuống.”

Bối Hiểu Ninh ôm Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi về chỗ, tự mình ngồi xuống bên cạnh Lăng Tiểu.

Lăng Tiểu quay đầu nhìn về mặt buồn rầu ảm đạm của Bối Hiểu Ninh đang nhìn mình chăm chăm, “Sao nào?”

“Tiểu, lúc anh còn nhỏ thật...”

“Em nếu dám nói đáng thương, tôi liền...”

“...Thật hiểu chuyện.”

Lăng Tiểu lặng đi một chút, sau đó lộ ra một nụ cười không sao cả, vươn tay ôm lấy bả vai Bối Hiểu Ninh, “Được rồi! Tôi bây giờ đã bị em nhìn thấu rồi. Để cho công bằng, bây giờ đến lượt em nói chuyện của em cho tôi.”

“Tôi?” Bối Hiểu Ninh nghiêng đầu, “Tôi không có gì hay để nói cả a.”

“Không được! Phải nói.” Lăng Tiểu xuyên tay vào trong tóc Bối Hiểu Ninh, dùng sức chà sát hai cái.

“Cũng như tất cả những đứa trẻ khác thôi, thực sự không có gì hay để nói mà!”

“Thế cũng vẫn phải nói, nói bừa cái gì cũng được, mau!”

Bối Hiểu Ninh thở dài nhìn Lăng Tiểu như một đứa bé giận dỗi, “Anh muốn nghe cái gì nào?”

“Từ lúc sinh ra luôn.”

“Được rồi.” Bối Hiểu Ninh đẩy tay Lăng Tiểu ra, ngồi ngay ngắn, bày ra tư thái nghiêm trang, “Khoảng 28 năm trước, một tiếng sấm dậy đất bằng, ta Bối Hiểu Ninh, sinh ra.”

“Gi? Sấm?”

“A, ngày mẹ tôi sinh tôi ngày đó có một trận mưa to sấm sét ầm ầm luôn.” [R: nguy hiểm ra phết đấy Ninh ca :))]

“Nga, rồi. Tiếp tục.”

“Tôi sinh ra trong một xã hội mới, lớn lên dưới cờ đỏ, chính là sau khi thời kỳ cũ sụp đổ thì tôi được sinh ra. [R: chém] Sau đó tôi vào nhà trẻ, đi mẫu giáo, tiểu học, trung học, cao trung [cấp III], đại học, đi làm. Xong hết rồi.”

“Hết... Xong hết rồi?!”

“Ừ, xong hết rồi.”

“Cái gì mà tùm la tùm lum thế! Không được! Nói lại! Lúc em đi học bộ không có xảy ra chuyện gì hay ho chắc?”

“Hay ho hử... Cũng chả có gì đặc biệt cả. Lúc học tiểu học có dút tóc bạn nữ, để sâu bọ rần rết vào hộp phấn của giáo viên. Học cấp II thì trốn học đi chơi game, đánh bi-a, cũng kết bè kết phải đánh nhau, bị thầy giáo gọi phụ huynh, về nhà bị cha ta đập cho một trận. Lên cấp III thì ta lại ngoan hiền, hảo hảo học tập, ngày ngày hướng đến tương lai. Chờ lúc lên đại học, thì so với bây giờ cũng không khác lắm.”

“Thế thì... còn trong nhà? Cha mẹ em là kiểu người thế nào?”

“Cha mẹ a, cũng là kiểu bình thường thôi, cùng đi làm, hồi đó bị gọi ‘hai vợ chồng công nhân viên chức’, cấp cao chưa đến, cấp dưới thì vượt xa. Cả nhà thành thật chất phác, nghiêm phụ từ mẫu, nói chung là một nhà ba người, vui vẻ ấm cúng, cũng không đến nỗi nhàm chán.”

“Nga, nói vậy tình cảm rất tốt nha.”

“Cũng coi như thế đi, thỉnh thoảng cũng cãi nhau một tý, nhưng mà toàn mấy chuyện lông gà vỏ tỏi [chuyện nhỏ nhặt], không mấy khi cãi nhau trước mặt tôi. Nhưng thật ra cũng vì tôi, nên có cãi nhau to mấy lần.”

“Vì em?”

“Ừm. Nhà của tôi là vậy, trước nay tôi có làm sai cái gì đều là mẹ dạy, tôi giả bộ hiểu chuyện, giả mù sa mưa nhỏ mấy giọt nước mắt là được cho qua. Nhưng mà dám chọc vào cha tôi, tôi sẽ bị chết rất thê thảm, mẹ tôi liền chịu không nổi. Nhớ lần cuối cùng cha đánh tôi là lúc đầu tháng 3, sắp thi, tôi đọc truyện trong giờ bị giáo viên tóm được. Sau đó lúc đi thi, không hiểu làm bài thế nào mà bị rớt mười hạng. Cha tôi nói chuyện với giáo viên xong về nhà bán sạch truyện của tôi. Tôi lúc ấy phát điên luôn, hét ầm lên đòi đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông, cha tôi không thèm khách khí tặng tôi hai cái bạt tai. Sau đó dấu tay của ông in trên mặt tôi hai ngày, mẹ tôi ba ngày không nói chuyện với ông. Cuối cùng tôi tìm được ông lão bán giấy vụn, hùn toàn bộ tiền tiết kiệm, mới mua lại được mấy quyển truyện kia.”

“Toàn bộ tiền tiết kiệm? Là bao nhiêu?”

“Quên rồi, chắc mấy trăm đồng thôi.”

Lăng Tiểu ngây ngốc nhìn Bối Hiểu Ninh, “hắc hắc, cũng có ý tứ.”

“cái gì có ý tứ?”

“Nhà em.”

Kỳ thật Bối Hiểu ninh biết, kiểu cuộc sống của gia đình bình thường này Lăng Tiểu chưa từng có qua, có lẽ cũng đang là mong ước của lòng y, nhưng hẳn cũng biết Lăng Tiểu bây giờ thể hiện ra ngoài sáng sửa lác quan né tránh không nói chuyện cũ, hoàn toàn vốn là bởi vì y không hy vọng bị người khác chú ý tới điểm ấy. Cho nên Bối Hiểu Ninh không muốn y cảm giác được thái độ của mình sau khi hiểu rõ lại có gì thay đổi so với trước kia, vì vậy cố ý mạn bất kinh tâm[thờ ơ] mà nói: “Như mấy gia đình bình thường khác thôi a! Bạn học của tôi tủy tiện túm bữa một đứa thì cũng nói ra một rổ chuyện xưa giống nhau như đúc a.”

“Không ngờ em cũng có lúc phản nghịch như vậy.”

“Ai chả có tuổi dậy thì a.”

“Ân, đúng vậy.” Lăng Tiểu gật đầu, như nghĩ tới cái gì mà ngăn cả người ra.

Một lát sau, y thở dài một hơi vươn vai, “Ân, có chút mệt rồi.”

“Ừm, cũng hơn 7h rồi, hai ta ngủ chút đi.”

“Hào.”

Lăng Tiểu cùng Bối Hiểu Ninh đơn giản rửa mặt một chút, rồi cùng lên giường. Vào trong chăn, lúc đầu là Lăng Tiểu ôm bối Hiểu Ninh, chờ sau khi y ngủ, Bối Hiểu Ninh tách hai tay y ra, vươn tay ôm kéo gáy y xuống, y giật giật, cúi đầu, vùi vào trong lòng bối hiểu Ninh. Bối Hiểu Ninh nhắm mắt lại, đặt cằm lên đỉnh đầu y, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve gáy y, trước mắt hiện ra từng trang từng trang nhật ký, thế nào cũng không ngủ được.

[R: từ chương sau sẽ được dòm diary của mama Tiểu ca ~]

*ý cha ~ đã được 209 trang word rùi đây >D< hê="" hê="" hê="" mà="" đến="" bi="" h="" ta="" mới="" tìm="" ra="" cái="" hình="" minh="" họa="" của="" truyện="")="" [dòm="" lên="" đầu="" chương]=="" coi="" cái="" tay="" vs="" cái="" mở="" tiểu="" ca="">

>D< mai="" một="" cho="" cái="" ảnh="" nỳ="" vô="" trước="" văn="" án="" nha="" lg="" .*="" *=="" tiêu:="" 209="" là="" của="" mi="" thôi,="" ta="" để="" font="" nhỏ="" nên="" cũng="" ngắn="" lắm="")="")="" about="" these="">

34. Chương 34

[chú thích: toàn bộ phần nghiêng không ở trong ngoặc [...] bắt đầu từ ... đều là trích từ nhật ký]

.....

Ngày 12 tháng 6 năm 1968, thời tiết: trời chuyển râm

Hôm nay lại bị thiếp đại tự báo. [R: nguyên văn: .]

Xế chiều đi cùng mẫu thân tham gia đại hội phê đấu, bọn họ nói mẫu thân là nữ đặc vụ của bọn phản động quốc dân đảng lưu lại, là tay sai của giai cấp tư sản, là lũ đầu trâu mặt ngựa...

Ngày mai bọn họ sẽ đến khám xét rồi tịch thu tài sản. Khám thì cứ khám đi, dù sao cũng chẳng tìm ra nổi cái gì, ta cũng quen rồi. Bắt đi điều phổ hay là thẩm tra cũng chẳng sao, chỉ cần đừng bắt giam mẫu thân ta là được rồi.

Ngày hôm qua nghe nói Cao hiệu trưởng tự sát trong nhà giam. Ta thực sự không thể tin được, ông là một người thật tốt! Nhưng nghĩ thế chứ ta cũng không dám nói cho người khác, chỉ có thể yên lặng trông mong trong lòng, hy vọng có một ngày lịch sử có thể trả lại trong sạch cho ông!

Ai Cuộc sống như vậy khi nào mới thay đổi đây?!

Thôi rồi, lát nữa phải giấu nhật ký thật kỹ, nếu bị tìm được thì sẽ kinh khủng lắm.

Nhân dân dựa vào tổ chức của chúng ta. Các phần tử phản động của Trung Quốc, dựa vào tổ chức nhân dân nổi dậy của chúng ta lật đổ. Hễ là phản động gì đó, người không đánh, chúng sẽ không sụp đổ. Cái này cũng giống như quét dọn, chổi không tới, tro bụi sẽ không thể tự chạy mất.

.....

Ngày 5 tháng 12, thời tiết: Tuyết rơi nhỏ

Hôm nay mấy trường học ‘Hồng vệ binh liên hợp đội’ rốt cục cũng giải tán!

Không biết nói gì hơn, Mao Chủ tịch vạn tuế!

Quần chúng chính là anh hùng, mà chúng ta đã qua thời ấu trĩ tức cười rồi, không biết điểm này, thì không có khả năng hiểu được tri thức tối thiểu.

.....

Ngày 20 tháng 9 năm 1969, thời tiết: trời quang

Ngày mai phải đi rồi, thật lo lắng cho mẫu thân. Ngày hôm qua bà uống thuốc, ban đêm vẫn bị ho mà tỉnh dậy mấy lần. Bà thức dậy đều nhẹ tay nhẹ chân, sợ đánh thức ta, ta chỉ cố giả vờ như ngủ rất say.

Trong lòng ta thật khó chịu! Nhưng còn có biện pháp nào đây? Ta sinh ra tại thời đại Tân Trung Quốc, phải tích cực hưởng ứng chỉ thị tối cao của Chủ tịch “Thanh niên trí thức về lại nông thôn, tiếp thu giáo dục của tầng lớp trung nông, là điều thiết yếu”! [R: cái này lịch sử TQ ta cũng k hiểu lắm, mà lại ngại lên GG thức tra nữa > < hic= " hic]= "= " ngày= " 24= " tháng= " 9,= " thời= " tiết:= " trời= " quang= " ngôi= " ba= " ngày= " xe xe= " lửa,= " xe= " hơi,= " lại= " cả= " xe= " bò.= " cuối= " cùng= " cũng= " đến= " thôn= " cũ.= " ta= " cùng= " tương= " hồng= " thanh= " bị= " an= " bài= " ở= " lại= " nhà= " đồng= " hương= " triệu= " đại= " gia.= " triệu= " đại= " nương= " là= " người= " tốt= " lắm,= " từ= " sớm= " đã= " chuẩn= " bị= " phơi= " chăn= " cho= " chúng= " ta.= " nghe= " nói= " ngày= " mai= " phải= " dậy= " rất= " sớm= " để= " gặt= " lúa,= " nên= " đi= " ngủ= " sớm= " một= " chút.= " mặc= " dù= " ta= " chưa= " từng= " đến= " ruộng= " bao= " giờ,= " nhưng= " ta= " có= " quyết= " tâm= " sẽ= " vượt= " qua= " được= " hết= " thấy= " khó= " khăn,= " hoàn= " thành= " tất= " cả= " nhiệm= " vụ= " mà= " đảng= " và= " nhân= " dân= " giao= " phó!= " cuộc= " sống= " mới= " tinh= " sắp= " bắt= " đầu,= " hết= " thấy= " đều= " là= " tốt= " đẹp= " cùng= " ngập= " tràn= " hy= " vọng!= " = " toàn= " tâm= " toàn= " ý= " mà= " vì= " nhân= " dân= " phục= " vụ,= " một= " khắc= " cũng= " không= " thoát= " ly= " quần= " chúng;= " tất= " cả= " đều= " xuất= " phát= " từ= " lợi= " ích= " của= " nhân= " dân,= " mà= " không= " phải= " xuất= " phát= " từ= " lợi= " ích= " của= " cá= " nhân= " hay= " tập= " đoàn= " nhỏ= " nào= " hết;= " nhất= " trí= " có= " trách= " nhiệm= " với= " đồng= " bào= " cùng= " trách= " nhiệm= " với= " cơ= " quan= " với= " lãnh= " đạo= " đảng;= " đó= " chính= " là= " điểm= " xuất= " phát= " của= " chúng= " ta!= "= " ngày= " 24= " tháng= " 10,= " thời= " tiết:= " râm= " chỉ= " chớp= " mắt= " mà= " đã= " đến= " thôn= " trang= " này= " được= " một= " tháng= " rồi,= " mủ= " nước= " trên= " tay= " bắt= " tri= " bắt= " giác= " mà= " đã= " biến= " thành= " nốt= " chai,= " lúc= " rửa= " lên= " thì= " thấy= " đau= " buốt.= " hồng= " thanh= " nói= " đây= " là= " bước= " đầu= " tiên= " đến= " gần= " với= " khổ= " cực= " của= " quần= " chúng,= " nhưng= " vì= " sao= " ta= " không= " thích= " tay= " của= " mình= " lại= " biến= " thành= " như= " thế?= " xem= " ra= " ta= " cần= " sâu= " sắc= " kiểm= " điểm= " lại= " mình= " một= " chút.= " đêm= " tối,= " đứng= " hít= " một= " hơi= " mùi= " đồng= " ruộng,= " đột= " nhiên= " cảm= " thấy= " rất= " thê= " lương.= " mùa= " thu= " thực= " sự= " là= " thời= " kỳ= " làm= " cho= " người= " ta= " đa= " cảm...= " ...= " ngày= " 5= " tháng= " 2= " năm= " 1970,= " khí= " trời:= " âm= " u= " hôm= " nay= " là= " trừ= " tịch= " [r:= " giao= " thừa],= " nhưng= " lại= " nghe= " được= " một= " tin= " dữ:= " mẫu= " thân= " đã= " qua= " đời.= " ta= " biết= " đã= " quá= " muộn= " rồi,= " ta= " không= " thể= " ở= " bên= " bà= " trước= " khi= " bà= " ra= " đi,= " bây= " giờ= " có= " trở= " về= " cũng= " không= " còn= " kịp= " nữa.= " gọi= " điện= " thoại,= " người= " ở= " nhà= " máy= " đã= " lo= " liệu= " hậu= " sự= " cho= " mẫu= " thân= " xong= " hết= "

rồi.= ta.= là.= một.= đứa.= con.= gái.= bắt.= hiều.= bọn.= họ.= làm.= bánh.=
 chèo.= vắn.= thẩn.= mừng.= năm.= mới.= ta.= trốn.= trong.= chán.= khóc.= một.=
 ngày.= cái.= gì.= cũng.= không.= muốn.= ăn.= ta.= không.= còn.= một.= thân.=
 nhân.= nào.= trên.= đời.= nữa.== ngày.= 17.= tháng.= 7.= năm.= 1971.=
 thời.= tiết.= âm.= u.= chuyển.= mưa.= nhỏ.= hôm.= nay.= trong.= đội.= thành.=
 lập.= nhóm.= tập.= kỹ.= sau.= này.= chúng.= ta.= có.= thể.= đến.= các.= thôn.=
 phụ.= cận.= biểu.= diễn.= tiết.= mục.= rồi.= thật.= tốt.= quá!= lúc.= hợp.=
 nhóm.= có.= một.= người.= mới.= chuyển.= tới.= từ.= đội.= 7.= gọi.= là.= lằng.=
 hướng.= chí.= anh.= ấy.= trông.= rất.= giống.= diễn.= viên.= trong.= phim.= nói.=
 chuyện.= rất.= có.= duyên.= buổi.= tối.= đội.= đến.= thôm.= chiếu.= hai.= bộ.=
 phim.= địa.= đạo.= chiến.= =.= và.= noãn.= xuân.= .[r.= 2.= bộ.= phim.=
 ‘con.= đường.= chiến.= đấu.= và.= ‘xuân.= ẩm’]= mặc.= dù.= cũng.= xem.= qua.=
 rất.= nhiều.= lần.= nhưng.= vẫn.= thấy.= rất.= cảm.= động.= =.= sử.= dụng.=
 vắn.= nghệ.= thành.= một.= bộ.= phận.= của.= cách.= mạng.= cơ.= khí.= làm.=
 đoàn.= kết.= nhân.= dân.= giáo.= dục.= nhân.= dân.= đả.= kích.= giặc.= tiêu.=
 diệt.= vũ.= khí.= lợi.= hãi.= của.= giặc.= đồng.= tâm.= hiệp.= lực.= với.= nhân.=
 dân.= đấu.= tranh.= với.= giặc.== ngày.= 23.= tháng.= 8.= năm.= 1972.=
 thời.= tiết.= mưa.= hôm.= nay.= sau.= khi.= hội.= học.= tập.= ca.= ngời.= chỉ.=
 thị.= tối.= cao.= xong.= đồng.= chí.= lằng.= hướng.= chí.= đề.= xuất.= không.=
 chỉ.= muốn.= làm.= chiến.= hữu.= trong.= công.= việc.= với.= ta.= còn.= muốn.=
 sống.= vai.= chiến.= đấu.= với.= ta.= trong.= cuộc.= sống.= kỳ.= thật.= ta.= với.=
 anh.= ấy.= cũng.= có.= ấn.= tượng.= tốt.= nhưng.= mà.= bây.= giờ.= nhiều.=
 nơi.= đang.= âm.= ì.= chuyện.= quay.= lại.= thành.= thị.= nếu.= ta.= đáp.= ứng.=
 anh.= ấy.= rồi.= tương.= lai.= làm.= sao.= bây.= giờ?= chúng.= ta.= không.= có.=
 hộ.= tịch.= thành.= phố.= ở.= đây.= nếu.= sau.= này.= thực.= sự.= có.= thể.=
 quay.= lại.= thành.= thị.= vậy.= không.= phải.= lại.= chia.= tay?= ta.= rất.=
 mâu.= thuẫn.= chuyện.= này.= nhất.= định.= phải.= thận.= trọng.= ta.= nói.=
 muốn.= suy.= nghĩ.= một.= chút.= anh.= ấy.= hình.= như.= rất.= không.= vui.=
= ngày.= 2.= tháng.= 4.= năm.= 1973.= thời.= tiết.= trời.= quang.= qua.=
 hơn.= nửa.= năm.= suy.= nghĩ.= hôm.= nay.= ta.= chính.= thức.= đồng.= ý.=
 thỉnh.= cầu.= của.= đồng.= chí.= lằng.= hướng.= chí.= nhưng.= là.= chuyện.= mấy.=
 ngày.= hôm.= trước.= bọn.= họ.= ăn.= trộm.= cừu.= nướng.= bị.= mấy.= bác.=
 nông.= dân.= phát.= hiện.= cho.= nên.= anh.= ấy.= sắp.= bị.= điều.= về.= đội.=
 7.= để.= nhận.= xử.= phạt.= bắt.= quá.= không.= có.= vắn.= đề.= gì.= ta.=
 tin.= tưởng.= chỉ.= cần.= trong.= tâm.= chúng.= ta.= là.= tình.= cảm.= chân.=
 thành.= thì.= thời.= gian.= và.= không.= gian.= cũng.= không.= thể.= cách.= trở.=
 chúng.= ta.= bồi.= dưỡng.= ra.= tình.= cảm.= cách.= mạng.= trong.= công.= việc.=
 cùng.= lao.= động!= chúng.= ta.= đã.= nói.= kỹ.= rồi.= muốn.= tiếp.= tục.=
 duy.= trì.= thư.= từ.= mùa.= xuân.= đã.= tới.= rồi.= rất.= nhanh.= sẽ.= thấy.=
 hoa.= nở.= chim.= hót.= hết.= thấy.= cuộc.= sống.= đều.= là.= hân.= hoan.=
 hướng.= tới.= vinh.= quang!= =.= phong.= vũ.= tổng.= xuân.= quy.= phi.=
 tuyết.= ngênh.= xuân.= đáo.= dĩ.= thị.= huyền.= nhai.= bách.= trượng.= băng.=
 do.= hữu.= hoa.= chi.= tiểu.= tiểu.= dã.= bắt.= tranh.= xuân.= chích.= bả.=
 xuân.= lai.= báo.= đải.= đáo.= sơn.= hoa.= lạn.= mạn.= thì.= tha.= tại.= tòng.=
 trung.= tiểu.= ...= ngày.= 9.= tháng.= 9.= năm.= 1976.= thời.= tiết.= âm.= u.=
 toàn.= quốc.= kinh.= hoàng.= toàn.= dân.= khóc.= thương!= hôm.= nay.= người.=
 lãnh.= đạo.= vĩ.= đại.= mao.= chủ.= tịch.= của.= chúng.= ta.= qua.= đời.= rồi.=
 vừa.= mới.= nghe.= tin.= tức.= này.= ta.= không.= thể.= tin.= nổi.= vào.= lỗ.=
 tai.= của.= mình.= đến.= hợp.= đội.= ta.= không.= thể.= không.= chế.= cảm.=
 xúc.= của.= mình.= cùng.= mấy.= người.= bạn.= tốt.= khóc.= cả.= một.= ngày.=
 sau.= này.= biết.= làm.= sao.= đây?= không.= có.= mặt.= trời.= chỉ.= đường.=
 cho.= chúng.= ta.= chúng.= ta.= phải.= đi.= về.= đâu?= vừa.= mới.= viết.= cho.=
 hướng.= chí.= một.= lá.= thư.= thật.= dài.= buồn.= bực.= trong.= lòng.= không.=
 cách.= nào.= giải.= bỏ.= chỉ.= có.= thể.= thổ.= lộ.= hết.= ra.= cùng.= anh.=

ấy.= "=" ngày=" 22=" tháng=" 10=" năm=" 1977,=" thời=" tiết=" trời=" quang=" khô=" phục=" lại=" lệ=" thi=" rồi!=" [r=" có=" về=" những=" năm=" đó=" ct=" cãm=" k=" cho=" thi=" cử=" đh=" và=" cd]= " tin=" vui=" này=" truyền=" đến,=" chúng=" ta=" nhin=" không=" được=" hoan=" hô=" nhẩy=" múa.= " ta=" cuối=" cùng=" đã=" có=" thể=" hoàn=" thành=" giắc=" mộng=" học=" đại=" học=" của=" mình=" rồi.= " nhưng=" lại=" khiến=" ta=" không=" thể=" không=" bắt=" đầu=" lo=" lắng=" một=" chuyện=" khác khi=" nào=" ta=" mới=" có=" thể=" quay=" lại=" thành=" phố=" đây?=" nghe=" nói=" rất=" nhiều=" người=" nhờ=" quan=" hệ=" mà=" có=" thể=" trở=" về,=" thậm=" chí=" có=" một=" số=" đã=" có=" việc=" làm.= " ta=" nên=" làm=" cái=" gì=" bây=" giờ?=" ta=" có=" thể=" nhờ=" ai?=" xé=" chiều=" nhận=" được=" thư=" của=" hướng=" chí,=" anh=" ấy=" nói=" nhiều=" lần=" có=" gắng,=" bây=" giờ=" cuối=" cùng=" đã=" cso=" thể=" quay=" lại=" đội=" của=" chúng=" ta=" rồi,=" khiến=" cho=" nội=" tâm=" đầy=" lo=" âu=" của=" ta=" cũng=" có=" điểm=" chút=" an=" ủi.= " ta=" biết=" anh=" ấy=" vì=" chuyện=" quay=" lại=" thành=" phố=" nên=" rất=" sốt=" ruột,=" hai=" người=" cũng=" nhau,=" có=" lẽ=" có=" thể=" nghĩ=" ra=" biện=" pháp=" gì=" đó,=" chờ=" anh=" ấy=" tới=" lại=" từ=" từ=" bàn=" bạc=" xem=" sao.= " ...=" ngày=" 2=" tháng=" 10=" năm=" 1978,=" thời=" tiết=" trời=" chuyển=" râm=" người=" từ=" nội=" thành=" chiêu=" gọi=" công=" nhân=" đã=" đến,=" bọn=" họ=" ở=" lại=" huyện=" thành,=" chúng=" ta=" cần=" bản=" không=" có=" cách=" nào=" nhìn=" thấy=" được=" họ,=" người=" cạnh=" tranh=" quá=" nhiều,=" ta=" tin=" rằng=" cơ=" bản=" họ=" đã=" có=" quyết=" định=" nội=" bộ=" rồi.= " nhưng=" hướng=" chí=" không=" từ=" bỏ,=" hôm=" nay=" từ=" sáng=" sớm=" đã=" nghĩ=" cách=" đi=" huyện=" thành,=" bây=" giờ=" còn=" chưa=" quay=" về.= " ta=" không=" ô=" hy=" vọng=" nào,=" thật=" sự=" thì=" không=" đi=" cũng=" không=" sao.= " cùng=" hướng=" chí=" kết=" hôn,=" ở=" lại=" chỗ=" này=" cả=" đời=" cũng=" được.= " ...=" ngày=" 5=" tháng=" 10,=" thời=" tiết=" trời=" quang=" ông=" trời=" cuối=" cùng=" cũng=" mở=" mắt,=" hôm=" nay=" ta=" nhận=" được=" tin=" báo,=" ta=" đã=" có=" thể=" về=" nhà=" rồi.= " xé=" chiều=" khi=" hướng=" chí=" trở=" về,=" đã=" biết=" chuyện=" này.= " ta=" nghĩ=" ta=" có=" lẽ=" nên=" ở=" lại,=" ở=" bên=" cạnh=" hướng=" chí,=" cùng=" anh=" ấy=" một=" chỗ.= " nhưng=" là=" anh=" ấy=" bắt=" ta=" phải=" về,=" anh=" ấy=" nói=" anh=" ấy=" cũng=" có=" thể=" về=" nhanh=" thôi,=" chờ=" anh=" ấy=" thu=" xếp=" ổn=" thỏa,=" sẽ=" đi=" tìm=" ta.= " còn=" nói=" nếu=" ta=" bỏ=" qua=" cơ=" hội=" lần=" này=" không=" chừng=" tương=" lai=" sẽ=" oán=" hận=" anh=" ấy.= " anh=" ấy=" nói=" rất=" có=" đạo=" lý,=" hơn=" nữa=" rất=" kiên=" định,=" ta=" không=" thể=" không=" tin=" tưởng=" anh.= " hơn=" nữa=" 4=" năm=" xa=" cách=" không=" thể=" chia=" lìa=" chúng=" ta,=" lần=" này=" chỉ=" là=" ly=" biệt=" ngắn=" ngủi,=" chúng=" ta=" nhất=" định=" sẽ=" rất=" nhanh=" đoàn=" tụ.= " ...=" ngày=" 10=" tháng=" 11,=" thời=" tiết=" tuyết=" nhỏ=" bắt=" tri=" bát=" giắc=" quay=" về=" đã=" một=" tháng=" rồi,=" đến=" nhà=" xướng=" đi=" làm=" cũng=" được=" một=" tuần=" rồi.= " cũng=" không=" tẻ=" lắm.= " chỉ=" là=" buổi=" tối=" về=" nhà=" sẽ=" cảm=" thấy=" rất=" tịch=" mịch,=" phòng=" này=" để=" khong=" đã=" gần=" 8=" năm,=" thế=" nào=" cũng=" vắng=" người=" ra=" một=" mùi=" ẩm=" mốc.= " hôm=" nay=" nhận=" được=" tui=" của=" hướng=" chí,=" anh=" ấy=" cũng=" rất=" nhanh=" đã=" có=" thể=" về=" lại=" thành=" phố=" rồi.= " thật=" là=" tin=" tức=" làm=" người=" ta=" cao=" hứng,=" ta=" vui=" về=" cực=" kỳ,=" nhưng=" mấy=" ngày=" nay=" thân=" thể=" rất=" khó=" chịu,=" làm=" gì=" cũng=" không=" có=" khí=" lực,=" lúc=" nào=" cũng=" buồn=" ngủ,=" ăn=" cái=" gì=" cũng=" không=" ngon=" miệng,=" ăn=" cơm=" tối=" xong=" lại=" còn=" muốn=" ói=" ra.= " không=" thể=" để=" lâu=" hơn=" nữa,=" ngày=" mai=" phải=" xin=" nghỉ=" đi=" bệnh=" viện=" khám=" xem=" thể=" nào.= " vừa=" mới=" tìm=" được=" sách=" giáo=" khoa=" lúc=" xưa=" đi=" học,=" mai=" lại=" đến=" tiệm=" sách=" xem=" cso=" tư=" liệu=" ôn=" tập=" nào=" khác=" không.= " sang=" năm=" nhất=" định=" ta=" phải=" tham=" gia=" thi=" vào=" trường=" cao=" đẳng,=" một=" năm=" không=" đỗ,=" ta=" sẽ=" thi=" lại=" một=" năm,=" ta=" học=" cơ=" bản=" rất=" tốt,=" chắc=" không="

có=" vãn=" đề=" gì.=" được=" rồi,=" tất=" cả=" đều=" thuận=" lợi,=" ta=" thấy=" rất=" vừa=" lòng.=" ==" biết=" rồi=" nha!!!=" chết=" tôi=" rồi=" a!!!=" tôi=" thấy=" rõ=" mình=" bạch=" rồi=" nhá!!!=" lảng=" tiểu=" chính=" là=" 30=" tuổi!!!=" 30=" tuổi!!!=" tiểu=" sinh=" năm=" 79=" á!=" nhật=" ký=" là=" mẹ=" tiểu=" viết=" ra=" nha,=" phía=" trên=" không=" phải=" nói=" đấy=" sao?=" chính=" là=" nhật=" ký=" của=" mẹ=" tiểu=" nha.=" tính=" sai=" tuổi=" làm=" sao=" được?!!!=" pai=" quay=" lại=" xem=" lại=" xem!!!=" tỉnh=" táo-ing...=" phần=" ba=" chiều=" mai=" xem=" tiếp,=" phải=" cướp=" ghé=" salon=" trước=" mới=" được=" ~=" *đoạn=" trên=" →=" là=" lời=" của=" ninh=" ca.=" ời=" lậ=" chúa=" ~=" ta=" k=" bít=" gì=" lịch=" sử=" tq=" đầu=" tt^tt=" chơi=" ta=" à.....=" ta=" chỉ=" bít=" thanh=" niên=" tq=" mí=" năm=" ý=" hình=" như=" phải=" về=" quê=" làm=" ruộng=" thật=" thui~=" còn=" thì=" chả=" bít=" gì=" ráo=" ">"< cả=" chương=" này=" (và=" chương=" sau)=" đều=" là=" nhật=" ký=" của=" mẹ=" tiểu=" ~=" mãi=" mới=" thấy=" nv=" chính=" cưa=" cta=" xuất=" hiện=" ">

*

35. Chương 35

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

[chú thích: toàn bộ phần nghiêng không ở trong ngoặc [...] bắt đầu từ ... đều là trích từ nhật ký]

Ngày 11 tháng 11, khí trời: quang đặng

Ta mang thai rồi. Đã hơn hai tháng. Chẳng lẽ là vận mệnh muốn giỡn chơi ta đấy ư?! Như thế này thật không công bằng, ta vừa mới trở về, tất cả cũng chỉ vừa muốn bắt đầu lại lần nữa.

Làm sao bây giờ đây? Ta còn chưa có kết hôn.

Có lẽ... Ta hẳn là nên đi tìm Hướng Chí.

Đầu óc rất loạn, như một mớ bòng bong.

...

Ngày 1 tháng 12, khí trời: tuyết lớn

Cái gì là đáng buồn nhất trong đời người? Chính là thế này chẳng?

Nghe nói Lăng Hướng Chí cuối cùng cũng về được thành phố rồi. Ta ngồi xe lửa hai ngày, thật vất vả mới có thể dựa theo thông tin hẩn để lại tìm được địa chỉ nhà hẩn. Vậy mà hẩn cư nhiên đã kết hôn rồi, sau khi trở về còn được một suất công việc tốt lành. Ta còn có thể nói cái gì nữa đây? Cái gì thiên hoang địa lão [trường tồn với đất trời], cái gì hải khô thạch lạn [sông cạn đá mòn], tất cả toàn là nói dối gạt người! Ta hận hẩn! Vĩnh viễn hận hẩn!

Khóc, còn có ích gì? Ta phải kiên cường.

...

Ngày 10 tháng 12, khí trời: tuyết tạnh trời quang

Hôm nay nhận được thư của Hướng Chí. Ta vốn không muốn xem, nhưng vẫn không nhịn được mở ra. Hẩn muốn ta phá thai, rồi cho ta hảo hảo học thi đại học. Hẩn nói hẩn kết hôn chỉ là tính kế để thích ứng, chỉ là tạm thời, hẩn căn bản không có thương thê tử hiện tại của hẩn, còn nói qua hai năm nhất định sẽ ly hôn với nàng, tới tìm ta.

Ta nên làm gì đây? Chẳng lẽ lại bỏ đứa bé? Ta làm không được. Ta biết Lăng Hướng Chí đang lừa dối ta, hẩn sẽ không ly hôn đâu. Chỉ là đã thực sự xa cách rồi, một người nam nhân như vậy, ta sao còn có thể theo hẩn cùng một chỗ?

Nhưng là... Để đứa trẻ không có cha ư?

Ta rút cuộc nên làm gì bây giờ?

...

Ngày 13 tháng 2 năm 1979, khí trời: quang

Hôm nay ở nhà xưởng nghe thấy mấy bà rồi việc buôn chuyện về ta, nói rất khó nghe. Nói ta có thể thuận lợi về thành phố nhờ ngủ với lãnh đạo, cho nên mới bị làm cho to bụng. Ta sẽ không để ý đến lời họ nói, thích nói cái gì thì cứ nói đi. Dù sao ta nhất định phải sinh hạ đứa bé này. Tên nó ta cũng nghĩ rồi, mặc kệ là trai hay gái cũng gọi là Tiểu [cười], hy vọng sau này nó có thể khoái khoái lạc lạc [vui vẻ], luôn miệng cười đùa. Về phần họ gì, ta cứ nghĩ mãi, hay là cứ để theo họ cha nó thì hơn. Có lẽ một ngày kia cái kẻ phụ bạc ấy có thể nghĩ lại mà quay về nhận con của mình.

Xế chiều con thứ 2 của dì Phương ở cách vách đi bộ đội về, cố ý qua xem ta, mang theo thật nhiều đồ ăn. Lúc còn bé chơi với nhau suốt hần còn chưa có cao hơn ta, giờ thì còn vừa đen vừa cường tráng nữa chứ.

Lúc vừa mới thấy ta hần có nhìn qua bụng của ta, nhưng là cái gì cũng không hỏi. Đại khái trước khi đến chắc cũng nghe qua rồi đi.

...

Ngày 5 tháng 5 năm 1979, khí trời: quang

Ta làm mẹ rồi! Tiểu đến với thế giới này sớm hơn 2 tháng.

Hôm qua ta phát hiện trong vai hết nước, trời lại khuya quá rồi, không thể đi gọi Phương nhị ca đến giúp được. Ta đành phải tự mình đi xách nước, không ngờ...

Đều tại ta không tốt, không nên cậy mạnh, hại Tiểu bị sinh sớm không nói, còn quấy rầy đến hai bên hàng xóm láng giềng.

Tiểu Tiểu thật nhỏ gầy a! Tiểu bảo bố đáng thương của ta, là tại mẹ ăn không nhiều, con bị thiếu dinh dưỡng rồi sao? Nhưng mà nhìn khuôn mặt tròn của con mẹ rất hạnh phúc, vừa giống cha con vừa giống mẹ, thật phiêu lượng [xinh xắn] a!

Nhưng mà... Lăng Hưởng Chí, bây giờ anh đang làm gì? Anh có biết con mình có bao nhiêu xinh xắn đáng yêu không?

Sớm đã không còn liên hệ với hần rồi, nhưng ta vẫn quyết định ngày mai viết thư nói chuyện Tiểu Tiểu được sinh ra nói cho hần. Dù sao cũng là cha đứa bé, hần cũng nên được biết.

...

Ngày 15 tháng 12 năm 1982, khí trời: âm u

Sáng sớm ta ra công xưởng xem danh sách phê bình đánh giá 'Công nhân công tác tiên tiến' của năm nay, vẫn là không có ta. Ta biết nguyên nhân, quần đốc nói cho ta rồi, bọn họ không chỉ xét mỗi thành tích lao động, còn phải để ý đến dư luận quần chúng, bảo ta thông cảm cho ông. Ta không sao cả, mấy năm nay lưu trường phỉ đoản ta đã sớm nghe thành quen rồi.

Buổi tối Phương nhị ca tới. Ngày mai hần kết hôn, hần nói chỉ cần ta nói một lời, hần có thể không để ý đến ý kiến của mẹ hần nữa, lập tức cùng một chỗ với ta. Ta không có đáp ứng, Phương nhị ca vốn là người tốt, dì Phương cũng là người tốt. Ta không thể thương tổn bọn họ, càng không thể để nhị ca vì ta mà bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, hưởng hô ta vẫn xem hần như anh trai. [R: mẹ Tiểu ca a, bác cũng là ng tốt nữa mà TToTT hic~]

Hiện tại luôn không ngủ nổi, cứ đến đêm là lại mở to mắt đến tận hừng đông, thật sự là thống khổ. Hy vọng đêm nay có thể ngủ ngon giấc.

...

Ngày 30 tháng 9 năm 1986, khí trời: quang

Khí trời rất tốt, nhưng ta lại vẫn như cũ thống khổ cả một ngày.

Giữa trưa nay quản đốc lại đưa ta đi ăn cơm với lãnh đạo cơ quan. Quản đốc còn có ý giới thiệu ta, làm cho các bà các chị lại ghen ghét. Cũng quá bất ngờ đi, cơm nước xong, cái vị phó cục trưởng kia quả nhiên tới nói bóng nói gió với ta: chỉ cần ta theo ông, thì có thể điều thăng ta tiến vào đơn vị sự nghiệp. Ôi thật là phiền không chịu nổi. Ta phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi loại thống khổ này đây?

Tiểu cũng không làm ta bết lo, vừa rồi thằng bé đi học về trên mặt lại thấy vài vết thương. ta rất tức giận, hung hăng đánh nó. Mỗi lần đánh xong cũng hối hận, nhưng lại không khống chế được chính mình. Thằng bé rất ương bướng, chưa bao giờ nói tại sao mình lại đánh nhau, cũng không khóc, không chịu xin tha thứ, ta cuối cùng càng đánh càng tức giận. Tại sao nó luôn không nghe lời? Năm nay đã đánh gãy hai cái thước nhựa rồi.

Bây giờ thằng bé đang ăn cơm, ta làm cho nó thịt kho tàu nó thích nhất. Nó gọi ta ăn cùng, ta nói không đói bụng, để nó ăn trước. Kỳ thật là ta không nỡ, ta ăn thì đâu còn đủ cho nó.

...

Ngày 25 tháng 8 năm 1989, khí trời: mưa nhỏ

Hôm nay cuối cùng cũng cùng đám người trong xưởng cái lộn ầm ĩ, mấy bà ấy mắng ta là đồ *** đãng, đồ điên. Toàn là mấy người vô văn hóa, ta không thèm chấp.

Còn có một chuyện quan trọng hơn làm ta đau đầu. Hôm nay Tiểu khai giảng, phải mau mau nộp học phí. Ở trong xưởng mấy năm nay ta đều bị ức hiếp, tiền lương tiền thưởng chả có bao nhiêu, bây giờ vật giá còn lên cao, ta cảm thấy mình cũng sắp không nuôi nổi Tiểu mất. Một mình nuôi con thật là khó a!

Tiểu, mẹ xin lỗi con. Mẹ biết, trong lớp của con, đồ dùng với quần áo của con đều là kém nhất, nhưng cho tới bây giờ con cũng chưa từng nói ra.

Lần trước trường thằng bé tổ chức đi xem phim, ta thuận đường đưa nó đi một đoạn. Nhìn thấy mấy đứa nhỏ cùng lớp khác mang theo thật nhiều đồ ăn vặt, chỉ có một mình Tiểu là cái gì cũng không có. Một đứa nhỏ diều võ dương oai cầm một cây kem vừa ăn vừa chào hỏi Tiểu. Ta thấy thế liền đi mua cho Tiểu một túi hạt dưa. Tiểu thật là cao hứng, lúc ta đi thằng bé còn nắm một vốc nhét vào tay ta, ta suýt nữa thì khổ sở muốn chết, cố nén lắm mới không ở trước mặt nó khóc ra.

...

Ngày 19 tháng 11 năm 1991, khí trời: trời quang chuyển âm u

Ta đã ở bên bờ sụp đổ, tại sao không có một việc gì có thể làm cho ta cảm thấy vừa lòng? Kiếp trước ta đã làm sai cái gì?!

Hôm nay ta bị chủ nhiệm lớp Tiểu mời đến trường học. Cô giáo nói Tiểu cùng một bạn nữ trong lớp có quan hệ nam nữ bất chính, nói bạn nữ kia gia đình có điều kiện rất tốt, thường mua cho Tiểu các loại đồ ăn vặt cùng đồ dùng học tập, còn nói chuyện này tạo thành ảnh hưởng rất xấu với lớp. Ta căn bản không thể tin nổi, nhưng vừa rồi Tiểu tan học trở về, ta hỏi nó, nó cứ nhiên lại thừa nhận!

Nó đây là muốn tức chết ta, từ nhỏ ta đã một mực giáo dục nó, không được chê nghèo ham giàu, tham luyến hư vinh, nhưng sao đến cuối cùng nó vẫn lại giống như người cha đáng ghét kia của nó?! Ta đánh nó, nó lại còn cãi lại nó không phải vì bạn nữ kia mua cho nó mấy thứ ấy. Đã làm sai chuyện giống hệt như cha của nó giờ còn muốn giáo biện!! Vì nó, ta bị người ta chửi rửa dâm chọc sau lưng nhiều năm như vậy, ta sao lại sinh ra đứa trẻ như thế chứ?!

Đau đầu đến sắp nứt ra rồi. Mỗi ngày đều không ngủ được, công việc không như ý, con cái không tu tỉnh... Còn sống, đã biến thành một chuyện thống khổ đến thế.

Đến khi nào ta mới được giải thoát?

...

Ngày 8 tháng 10 năm 1992, khí trời: âm u

Xem đó, hôm nay chính là hàn lộ. [một trong 24 tiết, vào ngày 8, 9 tháng 10]

Vừa vào thu, nhớ tới cuộc sống năm đó ở nông thôn, đơn giản mà vui sướng. Thuở thanh xuân của ta cứ như vậy ra đi không còn trở lại...

Hôm qua viết di thư rồi còn đi bán mấy cái nhẫn mẹ ta lưu lại, hẳn là đủ cho Tiểu học hết trung học.

Vốn nghĩ muốn đợi cho đến khi Tiểu tròn mười tám tuổi, nhưng giờ thực sự không kiên trì nổi nữa. Thống khổ trên cơ thể và tinh thần không có lúc nào là thôi hành hạ ta. Có người mẹ thế này, đối với Tiểu mà nói chỉ có thể là gánh nặng.

Chờ Tiểu về, ta sẽ cùng nó một đêm cuối cùng, nấu một ít thức ăn ngon cho nó. Ngày mai lần cuối cùng tiễn nó đi học, ta đã có thể an tâm mà ra đi.

Ngày 9 tháng 10, khí trời: mưa

Mẹ, sao mẹ có thể nói đi là đi, con còn có thật nhiều điều muốn nói với mẹ, nhưng giờ mẹ không nghe được, con cũng tìm không thấy. Viết ở đây có lẽ mẹ có thể nhìn thấy đi.

Lúc về thấy mẹ ngồi dưới đất dựa vào giường, khắp nơi đều là máu, con khóc, nhưng con không có la, bởi vì con biết, mẹ đã không nghe được nữa rồi. Mẹ lúc nào cũng nói con ương bướng, không biết nhận lỗi, cũng không biết khóc. Mẹ, con sai rồi, con hay làm cho mẹ tức giận, là con không tốt. Con cũng khóc, mẹ còn có thể nhìn thấy không? Có phải đã quá muộn rồi?

Tại sao mẹ lại muốn ngồi dưới đất, sao không nằm ở trên giường? Lại còn chuẩn bị một chậu nước để ra bên cạnh. Vừa rồi lấy tay mẹ từ trong chậu nước ra, nước kia vẫn còn thật ấm. Khi ôm mẹ lên trên giường, thân thể của mẹ thật lạnh, nhất định là lạnh lắm? Con bế mẹ thật lâu, mẹ có cảm thấy không? Mẹ xem, con đã có thể ôm mẹ lên rồi. Con đã lớn lên, có thể bảo vệ mẹ rồi. Nhưng tại sao mẹ không thể chờ thêm hai năm? Mẹ lại vội đi tìm bà ngoại rồi sao?

Con thay cho mẹ bộ quần áo mẹ thích nhất, rồi còn điểm phấn tô son. Thật là đẹp, trông mẹ giống như đang ngủ thiếp đi thôi.

Mẹ còn chuẩn bị cho con nhiều đồ ăn đồ dùng như vậy. Mấy hôm trước mẹ dạy con làm cơm với thức ăn, con cũng nhớ kỹ. Mẹ yên tâm đi.

Con có xem di thư mẹ để lại, con sẽ nghe lời.

Vừa rồi mới tìm Phương nhị thúc đến đây, ông ấy khóc thật thương tâm! Sau đó ông lại tìm người khiêng mẹ đi. Bây giờ bọn họ còn đang làm linh đường, bảo con vào nhà nghỉ ngơi một lúc, nói đến tối còn phải túc trực bên linh cữu.

Con thật khờ, tại sao đến bây giờ mới đến nhìn nhật ký của mẹ. Nếu xem sớm một ngày, có lẽ mẹ sẽ không bỏ con mà đi nữa.

[R: :((((((((((((((((((((((((hức hức, quá buồn, chương này quá buồn :((khóc chết ta~ TT^TT edit cảm giác mạnh hơn đọc a

~Sau bao ngày ngụp lặn trong đồng bài tập vs lại NO MẠNG, cuối cùng ta đã về vs tổ quốc danmei của ta TT^TT , thế mà ch mới nó lại đau lòng dư lầy đây :((oa oa

~Tiểu ca, từ h ta sẽ k nói xấu a nữa, k ngờ a khổ vậy

~may mà hết chương này là hết nhật ký, chương sau lại đc coi các anh hơn r

xi nước mũi Lão Gia, đạo này toàn up tr. của ta, k thấy edit gì cả, lười quá đấy, khen ta đi r thì ta tha cho ~]

Tiêu: Tiêu gia chính thức trở lại nha~ *nhảy nhót*

36. Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

[Robin: chương này ngọt hơn chương trước nhieu và các a đã quay lại, bữa hơn trc rất nhiều ~ (k phải nói xấu a đâu Tiểu ca! >D<)] bói=" hiểu=" ninh=" gửi=" sơ=" yếu=" lý=" lịch=" hết=" không=" đến=" mây=" ngày=" thì=" được=" gọi=" đi=" làm.= " đó=" vốn=" là=" một=" công=" ty=" nhỏ=" mới=" thành=" lập,=" công=" việc=" rất=" nhiều,=" nhân=" lực=" lại=" không=" đủ.= " mỗi=" ngày=" bói=" hiểu=" ninh=" đều=" đi=" sớm=" về=" muộn,=" bận=" rộn=" đến=" rồi=" tinh=" rồi=" mù,=" liên=" tục=" trong=" nửa=" tháng.= " một=" ngày=" cũng=" không=" nghỉ=" ngơi.= " cứ=" như=" vậy,=" hần=" và=" lằng=" tiểu=" hai=" người=" khó=" có=" thể=" nhìn=" thấy=" đối=" phương=" khi=" thức=" dậy.= " lằng=" tiểu=" ghen=" đầy=" một=" bụng=" hỏa,=" nhưng=" mà=" không=" tìm=" đâu=" ra=" cơ=" hội=" để=" phát=" tiết=" với=" hần.= " [r="v=|||] hôm=" nay=" cuối=" cùng=" bói=" hiểu=" ninh=" cũng=" được=" nghỉ=" ngơi,=" hần=" đánh=" một=" giấc=" một=" mạch=" đến=" giữa=" trưa,=" rồi=" mới=" lưu=" luyện=" từ=" trên=" giường=" ngồi=" dậy.= " hần=" dụi=" dụi=" hai=" mắt=" đi=" ra=" phòng=" khách,=" nhìn=" thấy=" lằng=" tiểu=" mặt=" đang=" dần=" thối=" ra=" ngồi=" trên=" salon=" hút=" thuốc=" lá,=" bên=" chân=" có=" hai=" quả=" bóng=" lông=" đang=" dụi=" a=" dụi=" y=" cũng=" không=" thêm=" để=" ý.= " bói=" hiểu=" ninh=" đi=" qua=" ôm=" hai=" con=" cún=" vào=" lòng,=" "sao=" anh=" không=" ôm=" chúng=" nó=" lên,=" đáng=" thương=" quá!"=" "tôi=" thương=" chúng=" nó=" thì=" ai=" thương=" tôi=" a?!=" lằng=" tiểu=" nói=" cực=" kỳ=" chua=" xót=" đau=" lòng.= " "anh=" lại=" trúng=" gió=" ở=" đâu=" nữa=" thế?"=" lằng=" tiểu=" quay=" ngoắt=" mặt=" sang=" phía=" bói=" hiểu=" ninh,=" "em=" nhìn=" tôi=" đi=" đây=" này."=" bói=" hiểu=" ninh=" ngồi=" vào=" bên=" cạnh=" y,=" ngó=" lên=" ngó=" xuống=" mấy=" lần,=" "anh...=" làm=" sao?"=" "tôi=" gầy!"=" lằng=" tiểu=" nói=" cực=" kỳ=" nghiêm=" túc.= " "gầy?"=" bói=" hiểu=" ninh=" thả=" bạch=" bản=" và=" đồng=" hoa=" nhi=" lên=" đùi,=" vươn=" tay=" sờ=" sờ=" trên=" bụng=" y,=" "anh=" gầy=" chỗ=" nào?"=" rõ=" ràng=" vừa=" béo=" vừa=" khỏe,=" mấy=" ngày=" nữa=" mang=" đi=" thịt=" được=" rồi=" ý.= " "mất=" em=" bị=" làm=" sao=" thế?"=" tôi=" gầy=" cực=" kỳ,=" em=" xem=" chỗ=" này=" này,=" chỗ=" này=" đây=" này."=" lằng=" tiểu=" vừa=" nói=" vừa=" vén=" quần=" áo=" biểu=" diễn=" cơ=" bụng,=" cơ=" ngực=" cùng=" cơ=" tay,=" "mặt=" tôi=" cũng=" tốp=" lại=" hết=" cả=" rồi=" đây=" này!"=" "này=" này!"=" mặt=" anh=" là=" nhỏ=" từ=" đầu=" rồi=" đấy=" chứ?"=" "dù=" sao=" đi=" nữa=" tôi=" vẫn=" gầy!"=" "rốt=" cuộc=" thì=" anh=" muốn=" nói=" gì?"=" "em=" không=" thấy=" áy=" náy=" à?"=" "tôi=" áy=" náy=" tại=" sao?"=" "chẳng=" có=" ai=" nấu=" cơm=" cho=" nên=" tôi=" mới=" đói=" đến=" gầy=" xòm=" thế=" này=" đây=" này!"=" "đừng=" có=" mà=" vớ=" vẩn,=" chứ=" lúc=" tôi=" chưa=" đến=" anh=" ăn=" cơm=" thế=" nào?"=" "làm=" sao=" mà=" giống=" nhau=" được?!=" lúc=" em=" chưa=" tới=" là=" hết=" cách,=" đành=" phải=" ra=" ngoài=" ăn.= " nhưng=" bây=" giờ=" thì=" sao?"=" tôi=" mỗi=" ngày=" mở=" mắt=" đều=" không=" thấy=" em=" đâu,=" không=" được=" ăn=" cơm=" em=" nấu=" còn=" chưa=" tính,=" ngay=" cả=" sủng=" cũng=" không=" thông=" ngủ=" không=" được.= " làm=" cho=" tôi=" cực=" kỳ=" sốt=" ruột,=" trong=" bụng=" lửa=" cháy=" bùng=" bùng,=" đi=" ra=" ngoài=" cũng=" ăn=" không=" vô."=" [r=" sủng=" ...="//=" dạ=" nó=" là=" cái-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-dấy=" đấy=" a=" ~=" xin=" đừng=" bắt=" ta=" phải=" nói=" toẹt=" ra=" ">"<:))]= " bói=" hiểu=" ninh=" nghiêng=" đầu=" nhìn=" lằng=" tiểu,=" "thế=" anh=" muốn=" thế=" nào?"=" "em=" từ=" chúc.= " "anh=" nói=" cái=" gì=" cơ?!"=" "em=" đừng=" đi=" làm=" nữa."=" lằng=" tiểu=" dán=" mặt=" trước=" mặt=" bói=" hiểu=" ninh,=" bày=" ra=" một=" cái=" mặt=" cầu=" xin=" nũng=" nịu,=" "hiểu=" ninh...=" "không=" được."=" "tại=" sao=" chứ?!"=" "tôi=" bày=" giờ=" ở=" nhà=" anh=" đây=" đã=" mất=" mặt=" lằng=" rồi,=" anh=" còn=" muốn=" tôi=" biến=" luôn=" thành=" tiểu=" bạch=" kiểm=" được=" người=" ta=" nuôi=" nữa=" à?"=" [r=" tiểu=" bạch=" kiểm=" := " hèm,=" chắc=" ai="

cũng=" "bít=" "rau=" "đấy,=" "là=" "chỉ=" "các=" "bạn=" "nhỏ=" "nhỏ=" "xinh=" "xinh=" "yếu=" "yếu=" "ngơ=" "ngơ=" "như=" "kiểu=" "mấy=" "bé=" "động=" "vật=" "nhỏ=" "cần=" "người=" "iêu=" "thương=" "chăm=" "sóc=" "ế=" "còn=" "gọi=" "là=" "trai=" "bao,=" "n=" "mà=" "ta=" "cứ=" "thích=" "hiểu=" "theo=" "nghĩa=" "kia=" "cơ=" ">" "<" "kiểu=" "gì=" "cũng=" "phải=" "đi=" "làm=" "mới=" "được=" "à?" " "kiểu=" "gì=" "cũng=" "phải=" "thế." " "tốt=" "lắm." " "lãng=" "tiếu=" "dời=" "mặt=" "ra,=" "nghiêm=" "túc=" "nhìn=" "bối=" "hiểu=" "ninh,=" "tôi=" "thuê=" "em." " "gì?" "anh=" "thuê=" "tôi?" " "đúng=" "vậy." " "bối=" "hiểu=" "ninh=" "lập=" "tức=" "vui=" "vẻ,=" " "anh=" "thuê=" "tôi=" "làm=" "gì?" "tiếp=" "rượu=" "hay=" "là=" "nhảy=" "múa?" "tôi=" "cũng=" "không=" "có=" "khả=" "năng=" "làm=" "mấy=" "cái=" "ấy,=" "nhiều=" "lắm=" "cũng=" "chỉ=" "làm=" "được=" "nhân=" "viên=" "phục=" "vụ=" "thôi,=" "mà=" "còn=" "không=" "nhận=" "được=" "tên=" "rượu=" "nữa=" "cơ." " "lãng=" "tiếu=" "lắc=" "đầu,=" "tôi=" "thuê=" "em=" "làm=" "giám=" "đốc." " "làm=" "gì=" "cơ?" "anh=" "muốn=" "nghĩ=" "hư=" "rồi=" "à?" " "bối=" "hiểu=" "ninh=" "cho=" "rằng=" "y=" "đang=" "nói=" "đùa,=" "thuận=" "miệng=" "ché=" "nhạo=" "một=" "câu,=" "không=" "phải,=" "gần=" "đây=" "tôi=" "thấy=" "một=" "chỗ=" "coi=" "rất=" "được,=" "muốn=" "mở=" "một=" "tiệm=" "cơm,=" "em=" "đi=" "làm=" "giám=" "đốc=" "chỗ=" "ấy=" "đi." " "tiệm=" "cơm?" "không=" "phải=" "khách=" "sạn=" "à?" " "ở=" "thì...=" "cũng=" "như=" "nhau,=" "coi=" "như=" "thế=" "đi." " "bối=" "hiểu=" "ninh=" "cảm=" "thấy=" "y=" "không=" "giống=" "như=" "đang=" "nói=" "đùa,=" "anh=" "nghiêm=" "túc=" "đấy=" "à?" " "ừ." " "thật=" "muốn=" "tôi=" "đến=" "đấy=" "làm=" "giám=" "đốc=" "à?" " "ừ." "em=" "nấu=" "cơm=" "ăn=" "ngon=" "lắm." " "cũng=" "có=" "phải=" "đến=" "làm=" "đầu=" "bếp=" "đâu!=" "nấu=" "cơm=" "ăn=" "ngon=" "thì=" "cũng=" "có=" "được=" "việc=" "gì?" "tôi=" "không=" "làm=" "được." " "có=" "cái=" "gì=" "mà=" "làm=" "không=" "được?" "tôi=" "dạy=" "cho=" "em." " "lỡ=" "vốn=" "đấy!" " "lỡ=" "cũng=" "được,=" "chỉ=" "cần=" "em=" "không=" "đi=" "làm=" "cái=" "kiểu=" "như=" "bây=" "giờ=" "nữa=" "là=" "được!" " "không=" "được!" " "không=" "được=" "cũng=" "phải=" "làm!" " "anh...=" "anh=" "ngang=" "ngược=" "không=" "nói=" "lý!" " "giờ=" "em=" "mới=" "biết?" "muộn=" "rồi." " "tôi...=" "thôi=" "nào,=" "chỗ=" "đó=" "vừa=" "mới=" "quyết=" "định,=" "còn=" "có=" "nhiều=" "việc=" "cần=" "xử=" "lý=" "lắm." "em=" "không=" "nỡ=" "bỏ=" "đến=" "cái=" "công=" "ty=" "kia=" "làm=" "chân=" "sai=" "vật=" "thì=" "thôi.= "nhưng=" "em=" "phải=" "đến=" "nói=" "chuyện=" "với=" "ông=" "chủ=" "chứ,=" "bình=" "thường=" "nhân=" "viên=" "làm=" "việc=" "một=" "tuần=" "cũng=" "phải=" "được=" "nghĩ=" "một=" "ngày." "nếu=" "hắn=" "không=" "đồng=" "ý,=" "tôi=" "có=" "thể=" "đích=" "thân=" "đến=" "nói=" "chuyện=" "với=" "hắn.= "em=" "mau=" "đi=" "rửa=" "mặt=" "đi,=" "tôi=" "sắp=" "chết=" "đói=" "rồi,=" "chúng=" "ta=" "ra=" "ngoài=" "ăn." "bối=" "hiểu=" "ninh=" "trùng=" "mất=" "nhìn=" "lãng=" "tiếu=" "một=" "lúc,=" "biết=" "có=" "nhiều=" "lời=" "với=" "y=" "cũng=" "không=" "ích=" "gì,=" " "hừ=" "một=" "tiếng,=" "đứng=" "dậy=" "vào=" "phòng=" "vệ=" "sinh.= "cơm=" "nước=" "xong=" "xuôi,=" "bối=" "hiểu=" "ninh=" "nói=" "muốn=" "mau=" "vài=" "quyển=" "sách.= "hai=" "người=" "lại=" "đến=" "hiệu=" "sách.= "lúc=" "xếp=" "hàng=" "chờ=" "trả=" "tiền,=" "lãng=" "tiếu=" "nhìn=" "quyển=" " "phối=" "hợp=" "màu=" "sắc=" "mới=" "nhất"=" "với=" "mấy=" "quyển=" "tạp=" "chí=" "thời=" "trang=" "nói=" " "em=" "xem=" "mấy=" "loại=" "sách=" "báo=" "mà=" "chỉ=" "có=" "con=" "gái=" "mới=" "thích=" "xem=" "làm=" "gì?" " "cái=" "gì=" "mà=" "sách=" "báo=" "chỉ=" "có=" "con=" "gái=" "thích=" "xem,=" "đây=" "là=" "chuyên=" "môn=" "của=" "tôi=" "nha.= "hơn=" "nữa=" "chỗ=" "này=" "cũng=" "có=" "tạp=" "chí=" "thời=" "trang=" "của=" "nam=" "mà."=" "lãng=" "tiếu=" "bĩu=" "môi,=" " "thời=" "trang=" "của=" "nữ=" "còn=" "có=" "con=" "gái=" "mà=" "xem,=" "thời=" "trang=" "của=" "nam=" "thì=" "có=" "cái=" "gì=" "đẹp=" "mắt=" "chứ.= "tôi=" "không=" "cần=" "xem,=" "quần=" "áo=" "tôi=" "mặc=" "cũng=" "đẹp=" "đủ=" "rồi."=" "bối=" "hiểu=" "ninh=" "nhìn=" "lướt=" "qua=" "cái=" "ví=" "da=" "của=" "lãng=" "tiếu=" "đang=" "oánh=" "nhau=" "choang=" "choác=" "với=" "cái=" "quần=" "jean,=" " "nếu=" "anh=" "có=" "thể=" "vứt=" "cái=" "xích=" "anh=" "đang=" "đeo=" "trên=" "cổ=" "kia=" "xuống=" "thì=" "tốt=" "rồi."=" "còn=" "có,=" "anh=" "có=" "thể=" "thôi=" "không=" "đeo=" "kính=" "râm=" "ở=" "chỗ=" "chẳng=" "có=" "tia=" "nắng=" "nào=" "chiếu=" "tới=" "nữa=" "được=" "không?"=" "lãng=" "tiếu=" "sờ=" "sờ=" "cổ=" "mình,=" "dùng=" "ngữ=" "khí=" "rất=" "hoài=" "nghĩ=" "nói,=" " "vòng=" "này=" "là=" "cổ=" "ý=" "đeo=" "chung=" "với=" "quần=" "áo=" "này=" "đấy,=" "không=" "hợp=" "à?"=" "hợp,=" "nếu=" "anh=" "không=" "móc=" "thêm=" "vào=" "mấy=" "cái=" "răng=" "với=" "lại=" "súng=" "thì=" "càng=" "hợp=" "hơn="

nữa."=" "đến=" "lượt=" "bối=" "hiếu=" "ninh,"=" "hắn=" "để=" "sách=" "báo=" "lên=" "bàn=" "thu=" "ngân."=" "lăng=" "tiểu=" "cũng=" "thả=" "quyển=" "sách=" "mình=" "chọn=" "lên=" "trên=" "bàn."=" "là=" "sách=" "quản=" "lý=" "xí=" "nghịệp,"=" "quản=" "lý=" "quán=" "bar=" "với=" "lại=" "sách=" "hướng=" "dẫn=" "nấu=" "ăn=" "món=" "ăn=" "trung=" "quốc=" "và=" "phương=" "tây."=" "“anh=" "bắt=" "đầu=" "muốn=" "nghien=" "cứu=" "mấy=" "cái=" "này=" "rồi?"=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "lấy=" "ví=" "ra=" "chuẩn=" "bị=" "trả=" "tiền."=" "“là=" "mua=" "cho=" "em."=" "“hả?"=" "lăng=" "tiểu=" "móc=" "năm=" "trăm=" "nguyên=" "ra=" "vỗ=" "lên=" "bàn=" "thu=" "ngân=" "một=" "cái,"=" "rồi=" "xoay=" "người=" "bước=" "ra=" "ngoài=" "cửa."=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "lên=" "xe,"=" "lăng=" "tiểu=" "đột=" "nhiên=" "đưa=" "thể=" "ngân=" "hàng=" "tới=" "trước=" "mặt=" "hắn."=" "“đây=" "là..."=" "“thể=" "ngân=" "hàng."=" "[r:" "qt=" "nó=" "là=" "‘ngân=" "hàng=" "tạp=" " ()=" "“tôi=" "biết=" "là=" "thể=" "ngân=" "hàng=" "rồi,"=" "nhưng=" "mà=" "anh=" "đưa=" "để=" "làm=" "gì?"=" "“dùng=" "a."=" "“tự=" "tôi=" "có=" "rồi."=" "lăng=" "tiểu=" "để=" "thể=" "lên=" "đùi=" "bối=" "hiếu=" "ninh,"=" "“biết=" "em=" "có=" "bây=" "giờ=" "em=" "cũng=" "đi=" "siêu=" "thị=" "cho=" "tôi,"=" "sau=" "này=" "mấy=" "chuyện=" "trong=" "nhà=" "cũng=" "là=" "em=" "lo,"=" "em=" "cứ=" "cầm=" "cái=" "thể=" "này=" "đi."=" "“tôi=" "không=" "cầm."=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "nhặt=" "thể=" "lên=" "trả=" "trở=" "về."=" "“tại=" "sao,"=" "cũng=" "có=" "phải=" "thể=" "tín=" "dụng=" "đâu,"=" "chẳng=" "qua=" "là=" "cho=" "em=" "trông=" "nom=" "nhà=" "cửa=" "dùng=" "thôi."=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "suy=" "nghĩ=" "một=" "chút,"=" "vẫn=" "nghĩ=" "muốn=" "cự=" "tuyệt."=" "không=" "đội=" "hắn=" "mở=" "miệng,"=" "lăng=" "tiểu=" "trực=" "tiếp=" "nhét=" "thể=" "vào=" "ví=" "hắn,"=" "“em=" "cứ=" "cầm=" "đi,"=" "dùng=" "hay=" "không=" "tùy=" "em."=" "mặt=" "mã=" "lấy=" "tiền=" "hay=" "chuyển=" "tiền=" "đều=" "ghi=" "trong=" "cái=" "bao=" "da=" "đen=" "ở=" "dưới=" "ngăn=" "tủ=" "máy=" "tính=" "trong=" "thư=" "phòng,"=" "sau=" "này=" "tiền=" "điện=" "thoại,"=" "tiền=" "nước,"=" "tiền=" "điện,"=" "tiền=" "ga=" "tôi=" "sẽ=" "không=" "quản=" "nữa."=" "“trong=" "này=" "là=" "tiền=" "gì?"=" "“lợi=" "nhuận=" "hàng=" "tháng=" "của=" "quán=" "bar,"=" "nửa=" "năm=" "chuyển=" "một=" "lần."=" "“hiện=" "tại=" "trong=" "này=" "có=" "bao=" "nhiều=" "tiền?"=" "“em=" "tự=" "mình=" "đi=" "xem=" "là=" "biết=" "ngay=" "không=" "phải=" "sao."=" "không=" "đội=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "nói=" "thêm=" "câu=" "nào,"=" "lăng=" "tiểu=" "lập=" "tức=" "khởi=" "động=" "xe."=" "lăng=" "tiểu=" "đưa=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "đi=" "quán=" "bar,"=" "chưa=" "tới=" "giờ,"=" "khách=" "vẫn=" "còn=" "rất=" "ít."=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "đi=" "theo=" "lăng=" "tiểu=" "tới=" "cửa=" "phòng=" "làm=" "việc."=" "lăng=" "tiểu=" "giữ=" "cửa=" "mở,"=" "cho=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "đi=" "vào=" "trước,"=" "y=" "ở=" "phía=" "sau=" "sau=" "đó=" "liền=" "khóa=" "cửa=" "lại."=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "quay=" "lại,"=" "“anh=" "khóa=" "cửa=" "làm=" "gì?"=" "“em=" "nói=" "thử=" "xem?"=" "lăng=" "tiểu=" "ném=" "chìa=" "khóa=" "xe=" "lên=" "bàn=" "làm=" "việc,"=" "“em=" "quên=" "là=" "chính=" "mình=" "còn=" "làm=" "dở=" "cái=" "gì=" "ở=" "phòng=" "này=" "rồi=" "à?"=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "bản=" "năng=" "lùi=" "về=" "sau=" "từng=" "bước,"=" "“anh=" "muốn=" "làm=" "gì?"=" "“em=" "nói=" "tôi=" "muốn=" "làm=" "gì?"=" "đến=" "đây,"=" "cởi=" "ra."=" "muốn=" "tự=" "mình=" "làm,"=" "hay=" "là=" "để=" "tôi=" "giúp=" "em?"=" "“bên=" "ngoài=" "sẽ=" "nghe=" "thấy=" "đấy."=" "“em=" "không=" "phát=" "ra=" "tiếng=" "là=" "được=" "mà."=" "hay=" "là=" "em=" "cứ=" "phải=" "hét=" "lên=" "mới=" "thích?"=" "lăng=" "tiểu=" "đỉnh=" "đạc=" "vắt=" "chân=" "ngồi=" "xuống=" "ghế=" "salon,"=" "nghiêng=" "đầu=" "nheo=" "hai=" "mắt=" "lại=" "nhìn=" "về=" "phía=" "bối=" "hiếu=" "ninh,"=" "chờ=" "hắn=" "tự=" "cởi=" "quần=" "áo."=" "bối=" "hiếu=" "ninh=" "nhìn=" "thoáng=" "qua=" "cửa,"=" "trong=" "lòng=" "cân=" "nhắc=" "một=" "chút:"=" "nếu=" "bây=" "giờ=" "hắn=" "mở=" "cửa=" "chuồn=" "được=" "đi=" "nữa,"=" "thì=" "sau=" "này=" "lúc=" "về=" "nhà=" "rồi,"=" "không=" "chùng=" "còn=" "chết=" "thảm=" "hơn."=" "cuối=" "cùng=" "hắn=" "ra=" "một=" "lựa=" "chọn=" "sáng=" "suốt:"=" "lập=" "tức=" "bắt=" "đầu=" "cởi=" "quần=" "áo."=" "[r:" "‘cởi=" "ra='=" "2=" "chữ=" "này=" "thiệt=" "là=" "thâm=" "thúy=")“chắc=" "không=" "cần=" "phải=" "cảnh=" "báo=" "nữa=" "hén?"=)“))))“chương=" "sau=" "toàn=" "thịt=" "˘=" "phư=" "phư=" "phư=" "cả=" "sbb=" "cũng=" "đang=" "đến=" "đoạn=" "h,"=" "thế=" "là=" "ta=" "bị(được)=" "edit=" "1=" "lúc=" "h=" "của=" "cả=" "2=" "truyện=")“đạo=" "này=" "thời=" "tiết=" "nóng=" "bỏng=" "quá=" "nham=" "nhỏ*]=" ".....=" "tiêu=" "hị=" "hị,"=" "đi=" "nghỉ=" "dưỡng=" "mấy=" "hôm=" "k=" "up=" "truyện=" "cho=" "các=" "nàng,"=" "hị=" "hị,"=" "thất=" "lẽ=" "thất=" "lẽ=" ">

37. Chương 37

[H đó nha các tênh iêu~]

Balo, áo khoác, quần. Bối Hiểu Ninh cởi từng thứ một ném sang một bên.

“Chờ một chút! Em có thể đừng có cởi đến vui vẻ thế không, trông cứ như là chuẩn bị đi tắm thế?”

“Vậy anh muốn tôi cởi thế nào?”

“Ồm... hoang dã chút.”

Bối Hiểu Ninh cởi quần lót cái xoạch, hung hăng ném lên đầu Lăng Tiểu, “Đủ hoang dã chưa?”

Lăng Tiểu cười cười, lấy quần lót trên đầu cầm xuống, “Được rồi, để áo sơmi lại, lại đây.”

Bối Hiểu Ninh đi qua, dừng lại trước hai chân Lăng Tiểu. Lăng Tiểu cầm một cái nệm để lên mặt đất, Bối Hiểu Ninh ngoan ngoãn quỳ xuống. Ngay tại thời điểm hai đầu gối chạm xuống nệm, Bối Hiểu Ninh thật muốn tự vả cho mình hai cái: Nghe lời như thế làm cái gì?! Đúng là mẹ nó hèn mà!

Lăng Tiểu vươn tay nâng mặt Bối Hiểu Ninh lên, cúi đầu hôn xuống. Hai tay Bối Hiểu Ninh chống trên đùi Lăng Tiểu không tự giác mà chậm chậm cọ sát.

Trong chốc lát, hai người đã bắt đầu thở dốc. Tay Lăng Tiểu lần theo cổ Bối Hiểu Ninh mò lấy cổ áo sơmi của hắn, sau đó nắm chặt cổ áo.

Thôi xong! Áo sơmi của Bối Hiểu Ninh bị xé toạc ra, khuy áo văng ra đất tứ tung.

“Uy!” Bối Hiểu Ninh đẩy Lăng Tiểu ra, “Lát nữa tôi còn phải đi ra ngoài đó nha!”

Lăng Tiểu cầm lấy áo sơmi của Bối Hiểu Ninh, vừa lại kéo hắn trở về, “Không sao cả, trong phòng này có quần áo sẵn rồi.”

“Của anh quá lớn, tôi...”

Lăng Tiểu nhẹ nhàng cắn hai môi của Bối Hiểu Ninh, “Của tôi rất ‘LỚN’ sao?” Vừa nói một tay y vừa lần sờ trước ngực Bối Hiểu Ninh, tay kia duỗi xuống phía dưới.

Bối Hiểu Ninh run run mấy cái, nhất thời cảm giác thân thể có chút chống đỡ không nổi.

Lăng Tiểu gặm đủ cổ Bối Hiểu Ninh, nháy mắt lại chuyển lên miệng của hắn. Một đầu lưỡi luồn tới, đem Bối Hiểu Ninh loạn được một trận ý loạn tình mê, thần hồn điên đảo, không nhận được chủ động vươn tay cởi quần Lăng Tiểu.

Thoáng cái đã không còn trời buộc, cái gì đó giữa hai chân lập tức vọt ra dựng thẳng đứng lên trời. Lăng Tiểu buông môi Bối Hiểu Ninh, cúi đầu nhìn qua, Bối Hiểu Ninh hiểu ý cúi đầu ngậm cái vật khổng lồ ở trước mắt.

“Tê ” Lăng Tiểu hút một ngụm khí, phi thường hưởng thụ nhìn Bối Hiểu Ninh quần áo lộn xộn đang quỳ gối giữa hai chân mình, dục vọng điên cuồng trong lòng dần dần không áp chế nổi nữa. Y nắm lấy tóc Bối Hiểu Ninh đem hắn kéo lên, “Ngồi lên đi.”

Bối Hiểu Ninh đỏ mặt cắn môi một chút, đứng lên rồi ngồi xuống cưỡi lên đùi Lăng Tiểu. Lăng Tiểu nắm tay vói vào túi móc ra một lọ thuốc bôi trơn.

Bối Hiểu Ninh giật mình nhìn y, “Anh... Sao lại mang theo cái này?!”

Lăng Tiểu bóp đầu bôi trơn lên tay, “Em hiện tại thường xuyên không về nhà, ai biết lúc nào mới được cùng em một lát. Tôi quyết định sau này mang theo tùy thân, thuyết dối không thể buông tha bất kỳ cơ hội nào có thể thượng em.”

Bối Hiểu Ninh nâng tay đập đập trên mặt Lăng Tiểu, “Anh cái đồ biến thái.”

“Tôi... biến thái sao?” Ngón tay Lăng Tiểu đột nhiên cắm vào trong cơ thể Bối Hiểu Ninh.

“A...” Bối Hiểu Ninh vội vàng che miệng.

Chuyển động hai cái, lang tiếu rút ngón tay ra, vỗ vỗ lên mông Bối Hiểu Ninh. Bối Hiểu Ninh dùng đầu gối khởi động thân thể, nhắm đúng chỗ chạm rãi ngồi xuống. Thân thể trong nháy mắt bị lấp đầy, toàn thân Bối Hiểu Ninh bỗng chốc căng thẳng. Hơn mười ngày không có làm rồi, hẳn cảm thấy có chút đau đớn.

Thích ứng một lát, Bối Hiểu Ninh ôm đầu Lăng Tiểu bắt đầu trên dưới đong đưa thân thể. Lăng Tiểu dùng cánh tay gắt gao ôm quanh thắt lưng mảnh khảnh của hắn, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hắn trắng trắng hồng hồng chột xa chột gần, mấy lần muốn đi hôn bờ môi hắn, nhưng luôn ngay tại lúc vừa chạm vào đôi môi cánh hoa, khoảng cách lần nữa lại thay đổi. Chỉ có từng đợt hơi thở nóng bỏng của Bối Hiểu Ninh từ cái miệng nửa mở giác đoạn phun lên mặt y.

Rất nhanh Lăng Tiểu liền chịu không nổi cái loại hôn môi lúc xa lúc gần này, y bắt lấy chân Bối Hiểu Ninh, quay người lại đem hắn đè lên ghế salon, sau đó chính mình quỳ gối trên cái nệm lót, kéo hai chân Bối Hiểu Ninh sang hai bên đến giới hạn lớn nhất, bắt đầu thể tiến công hung mãnh.

Thị giác cũng thính giác Bối Hiểu Ninh dần dần mơ hồ, xúc giác lại trở nên mãnh liệt vô cùng. Lăng Tiểu một bên dùng sức rút ra xuyên vào, một bên kéo tay Bối Hiểu Ninh nắm chính phân thân của hắn. Loại tư thế tự an ủi này làm Bối Hiểu Ninh xấu hổ cực kỳ, hẳn giây giụa muốn lấy tay ra, nhưng Lăng Tiểu đem hắn ấn đến gắt gao.

Lực độ trên lưng Lăng Tiểu không giảm, tiết tấu trên tay cũng ngày một nhanh hơn. Bối Hiểu Ninh cắn chặt môi, cố gắng khống chế chính mình không để phát ra âm thanh. Lăng Tiểu tại giây phút cực điểm của Bối Hiểu Ninh buông thả tay hắn, Bối Hiểu Ninh không có lựa chọn nào khác phải tự mình hoàn thành động tác trong tay, chìm đắm trong khoái cảm tốt đỉnh không lời nào có thể diễn tả nổi. Mà Lăng Tiểu trong lúc Bối Hiểu Ninh không thể kìm nén run rẩy cuối cùng cũng kết thúc mà phun ra...

Cộc cộc cộc! Có người gõ cửa. Bối Hiểu Ninh sợ đến mức bật ngồi dậy túm lấy bả vai Lăng Tiểu.

“A!” Lăng Tiểu kêu thảm một tiếng, mệnh căn của y còn đang ở trong thân thể Bối Hiểu Ninh sung huyết [ứ máu :)). Bối Hiểu Ninh nhanh chóng nằm lại.

“Đại ca?! Người làm sao thế?” Là thanh âm của Vương Bư.

“Không... không có việc gì.” Lăng Tiểu mồ hôi lạnh cũng chảy cả xuống.

“Uy Tử gọi điện thoại hỏi người có nhà không.”

“Biết rồi... Lát nữa ta gọi điện lại.”

Tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, Lăng Tiểu vội vàng lui lại rút ra, “Em muốn cắt đứt nó luôn đấy à?!”

Bối Hiểu Ninh vội vàng cúi đầu kiểm tra cẩn thận, “Nhanh! Anh di chuyển một chút.”

Lăng Tiểu giật giật, “May mà không bị làm sao, nếu làm hỏng mất rồi xem sau này em còn dùng cái gì?”

Bối Hiểu Ninh ‘hihi’ cười một tiếng, “Tôi không ngại cho anh tới dùng đâu.”

“Em nằm mơ!”

Lăng Tiểu kéo quần mặc lại, đứng lên đi tới giá sách lấy bên dưới ra một cái áo phong ném cho Bối Hiểu Ninh, “Em mặc cái này đi.”

Bối Hiểu Ninh ướm áo phong lên người thử một chút, quả nhiên lớn hơn một vòng.

“Còn cái khác không?” Bối Hiểu Ninh cảm thấy thực sự không thích hợp.

“Cái này là nhỏ nhất rồi.”

Hết cách, Bối Hiểu Ninh đành phải bắt lực uất ức khoác áo khoác ra ngoài áo phong.

Lăng Tiểu gọi điện thoại cho Lâm uy, “À ừ” một lúc là xong. Sau đó y châm thuốc, “Trong phòng này hơi bí, chúng ta ra ngoài ngồi một lát đi.”

Bối Hiểu Ninh cúi đầu nhìn quần áo của mình, “Tôi cái này... trông hơi ngu?”

“Không sao cả, bên ngoài đèn tối. Không ai để ý đâu.”

“Anh chắc không?”

“Chắc chắn, ai dám nhìn em tôi móc mắt nó ra.”

Bối Hiểu Ninh vui vẻ, đi theo Lăng Tiểu ra ngoài cửa. Chính là đụng trúng ngay Cát Ân với Ny Đế Á đang cùng nhau đi vào phòng hóa trang.

“Tiểu ca, Hiểu Ninh.” Ny Đế Á bắt chuyện. Cát Ân cười hướng bọn họ gật đầu, Lăng Tiểu cũng gật đầu, Bối Hiểu Ninh không đợi, vốn đã xoay người rồi đột nhiên bị Ny Đế Á xoay trở về. Nàng xốc ngay áo khoác của Bối Hiểu Ninh lên, nhìn thẳng vào hinhvex trước ngực hắn, “Cái này không phải áo phong của Tiểu ca sao? Mấy hôm trước ta còn thấy y mặc, lúc đó ta còn khen nó rất đẹp nha.”

Bối Hiểu Ninh xấu hổ cười, “Nga, áo của tôi... bị rách.”

“Người mặc trông cũng đẹp lắm, chỉ là hơi bị lớn chút thôi.” Ny Đế Á vô tình nói một câu, liền xoay người đi vào phòng hóa trang.

Cát Ân đi tới trước mặt Bối Hiểu Ninh, nhìn lướt qua bờ vai hắn đi vào phòng, cười nói: “Bị rách? Ta xem hắn là bị xé rách đi?” Nói xong cũng đi vào phòng, còn lại Bối Hiểu Ninh mặt đỏ như ửng khi còn đang ngơ một chỗ.

Lăng Tiểu vỗ vỗ bả vai hắn, “Ai da, hết cách, hai mắt quần chúng đúng là tinh tường quá đáng. Đi, chúng ta đi uống chút đi.”

“Anh không phải nói sẽ móc mắt sao?”

“Tôi có nói thế à?”

“Anh...”

“Đi nhanh nào.” Lăng Tiểu kéo Bối Hiểu Ninh sang khu dành cho khách hàng.

Đi vài bước, Bối Hiểu Ninh đột nhiên dừng.

“Làm sao vậy?” Lăng Tiểu xoay người nhìn Bối Hiểu Ninh.

“Hà Tân Khải?!” Bối Hiểu Ninh nhìn chằm chằm một người đang ngồi bên cạnh quầy bar.

Lăng Tiểu cảm thấy cái tên này rất quen, nghĩ một lát, y vỗ ót, “Là tên tổ trưởng trước kia của em đúng không?”

“Ừ. Bên cạnh chính là... A! Là giám đốc và Vương Lực. Sao khéo vậy? Bọn họ tới uống rượu sao?” Bối Hiểu Ninh nhanh chóng lóe cái trốn sau lưng Lăng Tiểu.

“Em cũng rời chỗ ấy rồi, tại sao còn phải sợ bọn họ?”

“Tôi không muốn chào hỏi bọn họ. Có muốn chào giám đốc cũng miễn đi, tôi không muốn thấy Hà Tân Khải, làm trò trước mặt giám đốc, tôi lại không thể mắng gã.” Bối Hiểu Ninh kéo Lăng Tiểu lui trở lại cửa phòng làm việc.

Lăng Tiểu cau mày, neho hai mắt lại nghĩ một lát, “Mẹ kiếp! Đây là địa bàn của ông đây, chẳng lẽ còn không cho gã biết lễ độ được?! Cưng à, em chờ một lát.”

“Anh muốn làm gì?”

“Cho em xem một trò hay.” Lăng Tiểu vươn tay gõ gõ vừa phòng hóa trang.

Cửa mở, là Cát Ân, hắn đã thay xong trang phục diễn. Lăng Tiểu tiến lên ghé vào tai hắn thì thầm. Hai nam nhân vừa cao vừa đẹp trai lấy tư thế mập mờ như thế đứng cùng một chỗ, thật sự là không thể không khiến cho người ta tưởng tượng mơ mộng tùm lum, Bối Hiểu Ninh có chút ngẩn ngơ.

Lăng Tiểu nói xong, Cát Ân lại cúi xuống tai y nói thêm mấy câu. Cuối cùng hai người nhìn nhau cười, Cát Ân đi ra khu vực thành viên, đi qua quầy bar, đi về phía Hà Tân Khải.

R: cuối cùng đã đến màn trả thù cái theng chết bầm chết dẫm khốn nạn kia rầu >D< ó=”>

38. Chương 38

Cát Ân mặc trang phục biểu diễn lóng lánh, đi thẳng, tất cả khách ngồi trong quán đều chú ý đến hắn. Có ánh mắt trắng trợn nhìn thẳng vào hắn, cũng không thiếu người giả vờ phiếm chuyện he hé liếc mắt.

Hà Tân Khải vốn không có nhìn thấy Cát Ân đang đi về hướng mình, chờ đến lúc gã phát giác ra vẻ mặt giám đốc và Vương Lực càng ngày càng lạ, mới quay đầu lại, lúc ấy Cát Ân đã đang đứng bên người gã, Hà Tân Khải thực sự hoảng.

Lúc này trên đài ca sĩ vừa vặn hát xong một bài, Lăng Tiểu sai người gọi nàng xuống, lại bảo nhân viên vặn nhỏ âm thanh xuống.

“Tân Khải? Sao ngươi lại tới đây?” Cát Ân không biết thằng nào mới thực là Tân Khải, chớp chớp hai hàng mi dày lộ ra đôi mắt to, thật thâm tình mà lướt một lượt lên mặt mỗi người trên bàn.

Giám đốc và Vương Lực đồng loạt quay ngoắt sang nhìn Hà Tân Khải.

Hà Tân Khải dờ ra nhìn Cát Ân ngơ mắt mấy giây, lại quay lại nhìn hai người còn lại trên bàn đang dán mắt nhìn mình chằm chằm, gã nói với Cát Ân: “Ngươi... Là đang nói chuyện với ta đấy à?”

“Đúng vậy! Tất nhiên là ta nói với ngươi rồi!” Cát Ân nâng cao âm lượng.

Mấy khách ở các bàn gần đấy đều nhìn lại đây.

“Chắc là ngươi nhận nhầm người rồi?” Hà Tân Khải nhìn Cát Ân từ trên xuống dưới.

“Ngươi nói cái gì?! Nhận nhầm? Ta có nhận nhầm ai cũng thể nào nhận nhầm ngươi a!”

“Nhưng mà...” Cơ mặt Hà Tân Khải bắt đầu co quắp, “Nhưng mà ta không có nhận ra ngươi a!”

“Hà Tân Khải!! Ngươi bị điên rồi hay là đần rồi?! Còn giả vờ không nhận ra ta?!” Cát Ân lại lần nữa nâng cao âm lượng.

Mấy vị khách từ xa xa cũng bắt đầu quay sang nhìn bên này.

Hà Tân Khải đứng dậy. Gã không có cao bằng Bối Hiểu Ninh, so với Cát Ân còn lùn hơn nửa cái đầu. Gã ngẩng đầu nhìn kỹ mặt Cát Ân, cố gắng lục lọi tệp hình ảnh trong đầu. Đương nhiên, có kết quả mới là lạ. Nhưng mà lần tiếp theo gã mở miệng ra lại thấy hơi bị chột dạ, “Ta... thật sự là không có nhớ ra. Ngươi là...”

BỐP! Cát Ân không hề dự báo mà nâng tay tát một bạt tai, “Hôm qua nghe nói ngươi cùng cái tên hỗn đản chết tiệt nào đấy làm đến cùng rồi, ta còn không tin, không ngờ là thật! Ngươi không phải đã nói chỉ yêu một mình ta sao?! Bây giờ đi dụ dỗ thằng khác, còn ở đây giả vờ mất trí nhớ, ngươi quá đáng lắm!”

Hà Tân Khải thành linh bị ăn tát còn liên tục bị xô cho mấy tràng chửi rửa đến lơ tơ mơ luôn, gã dùng một tay bưng kín mặt, trợn mắt há hốc mồm nhìn Cát Ân, nhất thời chả biết phải phản ứng ra làm sao. Giám đốc với Vương Lực ngồi bên cạnh cũng bị giật mình rút cả cằm.

“Ngươi...” Hà Tân Khải tỉnh táo lại được tí, từ kinh ngạc chuyển sang tức giận. Vừa định lên cơn thì giám đốc đột nhiên đứng lên, “Tân Khải, ngươi trước mắt cứ tự giải quyết vấn đề cá nhân của mình đi, chuyện còn lại để hôm khác bàn.”

“Giám đốc, ta... Ta thực sự không biết hắn...” Hà Tân Khải còn muốn giải thích, Vương Lực cũng đứng lên luôn. Giám đốc vỗ vỗ bả vai Hà Tân Khải, sau đó liếc Vương Lực một cái, hai người một trước một sau đi về phía cầu thang.

“Giám đốc! Vương Lực! Vương Lực! ...” Hà Tân Khải nhắc chân muốn đuổi theo.

Một nhân viên lập tức đến ngăn gã lại, “Tiên sinh, của ngài hết hai mươi tám nguyên, hơi lẻ một chút, làm phiền ngài.”

“Ai da! Không được!” Hà Tân Khải lách qua nhân viên kia còn muốn đuổi tiếp.

Nhân viên kia lập tức túm lấy bắp vai gã từ sau, “Aiz? Tiên sinh, chúng ta còn chưa có nhận được tiền bo nha.”

“Ngươi...” Hà Tân Khải tức điên, nắm một vốc tiền lẻ thả vào tay nhân viên rồi chạy thật nhanh ra cầu thang.

Nhân viên kia còn ở phía sau hô một câu, “Tiên sinh! Ngài không lấy tiền thừa a?!”

Hà Tân Khải ‘bụp bụp bụp’ chạy xuống lầu.

Lăng Tiểu kéo Bối Hiểu Ninh đi xuống theo. Hai người cách cánh cửa thủy tinh nhìn thấy Hà Tân Khải vừa chạy khỏi cửa sau rồi chỉ còn trơ mắt ra nhìn giám đốc và Vương Lực lên xe đi. Gã dậm chân, không biết còn chửi thêm một câu gì, xoay người lại đi vào.

Lăng Tiểu cùng Bối Hiểu Ninh cũng đi lên lầu.

Rất nhanh, Hà Tân Khải cũng nghiêng răng nghiêng lợi đi lên, coi bộ là muốn tìm Cát Ân tính sổ. Nhưng gã vừa lên lầu hai, Lăng Tiểu liền chắn ngay trước mặt gã. Hà Tân Khải tưởng y muốn xuống lầu, vừa muốn lách sang, nhưng lại thấy Cát Ân và Bối Hiểu Ninh sau lưng Lăng Tiểu.

“Bối Hiểu Ninh?!” Hà Tân Khải dừng bước.

Cát Ân nhìn gã hạ hai mắt xuống, vắt cánh tay lên vai Bối Hiểu Ninh.

“Ra là... Ngươi hãm hại ta?!” Hà Tân Khải giơ ngón tay chỉ Bối Hiểu Ninh.

Lăng Tiểu gạt phắt tay gã sang một bên, “Mẹ nó mày chỉ cái gì mà chỉ! Mày nghĩ mày là ai? Đến lượt mày được chỉ à?”

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm, Hà Tân Khải tự thấy thể diện mất sạch sành sanh, lại không biết sống chết chỉ vào Lăng Tiểu, “Ngươi là ai?!”

Lăng Tiểu thở dài, làm một cái mặt bất lực, vươn tay túm cổ tay Hà Tân Khải dùng sức vặn.

“Á! Gãy... Gãy a!” Hà Tân Khải vặn vẹo kêu to.

“Trong đầu mày toàn cứt à?! Có nghe hiểu tiếng người không? Đã nói mày đừng có mà con mẹ nó chỉ loạn, thế mà còn chỉ!” Lúc nói lời này, Lăng Tiểu cắn răng nhắc hàm, thanh âm không lớn, nhưng lại lộ ra luồng khí tàn nhẫn làm người ta không rét mà run.

“Không... Không chỉ nữa...” Giọng Hà Tân Khải cũng hơi bị sùt sùi rồi.

Lăng Tiểu thả nắm tay ra, đồng thời đẩy. Hà Tân Khải thân thể nghiêng lệch siêu vẹo, nếu không kịp bắt trúng được tay vịn cầu thang, không chừng lăn xuống tầng dưới luôn rồi.

Lăng Tiểu móc điều thuốc ra châm, phì khói ra rồi nhìn gã cười cười, “Mày hỏi tao là ai. Tao là Lăng Tiểu, tao là ông chủ của quán bar này. Nói cho mày biết, Hiểu Ninh là người của tao, sau này nếu còn để cho tao biết mày dám nói hươu nói vượn, thì cứ rửa mông cho sạch vào chõr đấy, tao nhất định tìm người cấm* chết mày.” [R: *nó là ‘sáp’ = cấm, chọc =)] vào chỗ ai cũng biết là chỗ nào đấy :))]

Hà Tân Khải không có dũng khí nói tiếp, lại giương mắt nhìn Bối Hiểu Ninh.

“Mẹ kiếp vẫn còn xem cái gì?! Cút ngay cho tao!”

Hà Tân Khải quay người lại, lảo đảo đi xuống lầu, chặt vật cực kỳ mới ra khỏi quán bar được.

Lăng Tiểu quay người lại, phát hiện toàn bộ khách trên tầng 2 đều đang hứng thú xem náo nhiệt. Y liền ôm quyền, giả mù sa mưa phoi ra cái mặt tươi cười, “Đa tạ đã cổ vũ! Đa tạ đa tạ! Các vị mau tiếp tục, tiếp tục a!” Sau đó liền quay đầu, lại hô một tiếng, “Mở nhạc lớn lên! Ban nhạc mau tiếp tục chơi đi!”

Lăng Tiểu kéo Bối Hiểu Ninh trở lại phòng làm việc.

“Thế nào rồi? Hả giận chưa?”

Bối Hiểu Ninh miễn cưỡng cười, “Ừ.”

“Em mất hứng à?”

“Ừ... Cao hứng. Nhưng mà, như thế thì, Hà Tân Khải nhất định sẽ cảm thấy gã chửi tôi cũng không sai.”

Lăng Tiểu nắm bả vai Bối Hiểu Ninh, “Em bị ngốc rồi à, bất luận em thế nào thành đày đều chẳng nghĩ nó chửi mới là đúng, bằng không cũng không nói như vậy. Cái loại người ấy có nói lý lẽ cũng vô ích, phải cho nó chịu tởm đau khổ mới được.”

Bối Hiểu Ninh cúi đầu, “Có lẽ anh nói đúng.”

Lăng Tiểu nhìn lông mi thật dài thỉnh thoảng lại run run lên của hắn, “Em rất để ý người khác nghĩ gì nhỉ?”

“Nhân ngôn khả úy.”

Lăng Tiểu nhíu mày mím chặt môi, nghĩ tới cái gì đó. Nhưng rất nhanh biểu cảm ấy lập tức biến mất, thay vào đó lại là tươi cười. Lăng Tiểu nâng cằm Bối Hiểu Ninh, cúi đầu hôn khẽ một cái, “Không sao hết, trời sụp cũng đã có anh ở đây. Đi, chúng ta đi đánh bài, anh dạy em mấy chiêu.”

Ngày tiếp theo Bối Hiểu Ninh lại phải đi làm. Tối qua ngủ hơi muộn, cả ngày hắn cũng hơi bị lờ đờ. Xế chiều thu dọn được một nửa trong tiệm, Bối Hiểu Ninh tranh thủ giờ nghỉ sang cửa hàng tổng hợp bên cạnh đi dạo, đến một tiệm trang sức, hắn nhớ đến mấy cái vòng kim loại trên cổ Lăng Tiểu, liền đi vào.

Lúc đi ra, Bối Hiểu Ninh nhận điện thoại, là mẹ hắn gọi, bảo hắn cuối tuần về nhà một chuyến, có chuyện rất quan trọng phải nói. Bối Hiểu Ninh hỏi là chuyện gì bà lại không chịu nói, chỉ bảo đến lúc đó hắn phải về nhanh nhanh chút.

Tăng ca đến 9h, Bối Hiểu Ninh cuối cùng cũng xong việc.

Về đến nhà, Lăng Tiểu đang ở đấy, hơn nữa còn làm mì Ý với cánh gà nướng. Thịt muối có sẵn, cánh gà ướp, đều là lần trước Bối Hiểu Ninh đi siêu thị mua, không biết kỹ thuật nào nhưng y cũng cố gắng bày đặt hẳn hoi.

“Không đi quán bar à?” Bối Hiểu Ninh bỏ cặp cởi áo khoác để lên ghế salon.

“Ừm.”

“Sao không gọi điện nói tôi biết?”

“Cho em bắt ngờ.”

“Mì Ý à?”

“Chính xác!”

“Tốt hơn hết nên là mì Ý thật.”

“Em...”

Bối Hiểu Ninh cầm một cái hộp nhỏ đi đến bên bàn ăn, “Cho anh, lần sau bảo đeo thì nhớ đeo cái này đấy.”

“A? Là cái gì?”

Lăng Tiểu phòng vèo ra mở hộp, từ bên trong lấy ra một cái dây chuyền nam màu trắng bạc, hình thức rất đơn giản, không thô cũng không chi tiết quá, cơ hồ không có hoa văn gì.

“Bạch kim à?!”

“Anh cảm thấy tôi có thể mua được sao? Là bạc.”

Lăng Tiểu mừng rỡ miệng ngoác ra đến tận mang tai, “Anh đi thử!” Rồi cầm lấy vòng cổ chạy mất, phi ngay vào phòng.

Một lát sau, y mang vòng cổ trở lại bàn, “Hình như trông đẹp hơn mấy cái kia của anh nhiều.”

Bối Hiểu Ninh nhìn một lát, “Ừ, cũng hợp với anh. Lát nữa chọn ra mấy bộ quần áo cho anh, sau này đừng có mà mặc loạn, làm hỏng hết cả vóc người.”

Lăng Tiểu nghĩ nghĩ, “Ồ... được rồi, nghe lời em.”

R: đây sẽ là chương cuối cùng của tháng 7 & 8 TToTT vì tháng sau cả Cung ta sẽ đi Quân sự... thời gian qua ta bị bệnh nên kế hoạch edit thêm nhieu đã bị phá sản toàn tập ~ hic. Hy vọng ta sẽ sống sót & lành lặn trở về, t9 ta nhót định sẽ chăm edit hơn nha~

Love u all~

39. Chương 39

Đến thứ năm, Bối Hiểu Ninh xin nghỉ thứ sáu và chủ nhật. Quản lý tỏ ra không vui, cuối cùng Bối Hiểu Ninh chủ động hy sinh toàn bộ ngày nghỉ của một tháng kế tiếp, lão bản lúc ấy mới gật đầu, xem như là đã cho phép.

Được lão bản đồng ý rồi, Bối Hiểu Ninh lại bắt đầu thấy đau đầu vì Lăng Tiểu, y chính là một kẻ về phương diện kia sinh lực tràn đầy đi, nếu biết mình trong một tháng tiếp không thể cùng y, không chừng y thực dám phát điên lên đến thẳng công ty cãi tay đôi với giám đốc lắm. Nhưng mà trước mắt cứ kệ móa nó mà liệu mạng làm thôi, Bối Hiểu Ninh cũng không chú ý thêm nhiều nữa. Hắn nghĩ cố làm thêm mấy ngày cuối tuần rồi lại xin nghỉ chắc cũng không có vấn đề gì đi.

Ngày tiếp theo, mặc kệ Bối Hiểu Ninh phản đối thế nào, Lăng Tiểu vẫn kiên trì thuê xe đưa hắn về nhà cha mẹ. Y lấy lý do là muốn tương lai có một ngày tới nhà hắn đề xin cha mẹ vợ cho y rước Bối Hiểu Ninh đi. Bối Hiểu Ninh lo lắng bị người quen nhìn thấy, không có tâm trạng nói chuyện cùng y, một mực yên lặng chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đến nơi, Bối Hiểu Ninh ở trong xe thám thính tận năm, sáu phút, rồi mới chịu mở cửa xe, nhảy lên nhảy xuống như con thỏ. Sau đó đi thêm được không đến chục bước, hắn quả nhiên liền đụng trúng một người hàng xóm đang dẫn chó đi dạo. Bối Hiểu Ninh cố gắng giả vờ bình tĩnh đi theo nói chuyện phiếm, rồi lại ngồi xổm xuống chơi với hai con chó, xong mới đứng lên tiếp tục đi vào trong tiểu khu.

Lăng Tiểu mở cửa sổ xe hút thuốc, nhìn Bối Hiểu Ninh đi vào tiểu khu. Xem một lúc, y đột nhiên nhất thời cao hứng, đập thuốc, lạng lẽ bám theo.

Bối Hiểu Ninh nhìn giờ một chút, sắp đến mười hai giờ, hắn vội vàng đi nhanh hơn, hoàn toàn không có chú ý đến cái xe hơi ở xa xa đang bám theo.

Bối Hiểu Ninh vừa vào nhà, nhìn thấy mẹ hắn đoan đoan chính chính mà ngồi trên ghế salon. Bối Hiểu Ninh đổi dép, “Mẹ ở nhà một mình?”

“Cha người đi đánh mạt trượt rồi.” Nói xong mẹ Bối Hiểu Ninh cầm điện thoại nghe máy.

“A lô? Tam tẩu à!”

“...”

“Ừ, Hiểu Ninh vừa về.”

“...”

“Được, chúng ta qua ngay.”

Bà buông điện thoại, Bối Hiểu Ninh ngồi xuống trước mặt bà, “Mẹ nói có chuyện gì vậy? Chúng ta phải đi đâu à?”

“Ồ...” Mẹ trốn tránh ánh mắt Bối Hiểu Ninh, “Mấy hôm trước đến nhà cậu người ăn cơm, mẹ người nói cô ấy có một đứa cháu gái bên ngoại, năm nay đã hai sáu rồi mà còn chưa có bạn trai. Người xem, vừa lúc con bé nhỏ hơn người hai tuổi, cho nên...”

“Mẹ! Mẹ... Mẹ muốn con về để mang con đi... xem mặt?”

“Đúng vậy, người cũng lớn lắm rồi còn nhỏ gì nữa, chuyện chung thân đại sự không thể cứ kéo dài như vậy được.”

“Nhưng mà... Mẹ, con...”

“Đừng nói nữa. Người ta cũng hẹn cả rồi, hôm nay thế nào cũng phải có mặt ở đây.”

“Nhưng mà... Mẹ, con không muốn kết hôn, con...”

“Cái gì mà không kết hôn?! Sớm muộn gì người cũng phải kết hôn!”

Bối Hiểu Ninh im lặng. Mẹ hắn suy nghĩ một chút rồi lại dùng ngữ khí năn nỉ nói: “Người cứ đến xem một chút, nha, chỉ nhìn qua một cái cũng không được sao? Coi như người đi vì mẹ, có được không?”

Bối Hiểu Ninh rất bất đắc dĩ, chẳng làm gì khác được, đành vừa thở dài vừa gật đầu.

Mẹ Hiểu Ninh đứng dậy, “Được rồi, chúng ta đi nhanh đi. Đã hẹn trước ở khách sạn bên cạnh rồi, mau mau chuẩn bị.”

Bối Hiểu Ninh chậm rãi hậm hực ra cửa trước đi giày, mẹ hắn chạy vội vào nhà vệ sinh lấy lược, chải sơ qua mấy cái trên đầu Bối Hiểu Ninh, “Tóc người có thể thôi bù xù rồi tung rối mù được không hả?”

“Mẹ—” Bối Hiểu Ninh làm nũng kêu một tiếng, “Con cố ý để rối thế đấy!”

“Cái gì mà cố ý để rối thế hả? Đầu như cái tổ quạ trông hay cái gì hả?!”

Hai mẹ con đi xuống lầu, mới đi được vài bước, Bối Hiểu Ninh liếc mắt liền thấy một chiếc xe cực kỳ quen thuộc. Trong lòng hắn ‘lộp bộp’ một cái, không tự giác nghiêng đầu nhìn trong xe, nhưng cước bộ vẫn như cũ.

Trong xe không có ai, Bối Hiểu Ninh lại bắt đầu nhìn quanh bốn phía, tức giận thầm mắng: cái đồ dở hơi kia! Sao còn chưa đi?! Lại còn bám theo vào được! Còn sợ người ta không nhìn thấy y hả?!

“Nhìn cái gì thế? Hiểu Ninh.”

“A?! Không có gì.”

Đến khách sạn, người phục vụ đưa mẹ con Hiểu Ninh vào một phòng nhỏ. Sau khi vào bên trong bà lại gọi điện thoại, qua khoảng hơn mười phút thì mợ ba mang cháu gái bên ngoại của mình tới. Bối Hiểu Ninh với mẹ vội vàng đứng lên.

“Mợ ba.” Bối Hiểu Ninh gọi một tiếng.

“Lại đây, chúng ta giới thiệu một chút.” Mợ ba nói với cháu ngoại trước: “Đây là con trai của dì em gái chú người, gọi là Bối Hiểu Ninh.” Sau đó là lại quay sang Bối Hiểu Ninh, “Đây là cháu gái nhà mợ ba con, gọi là Vu Tuệ.”

“Xin chào.”

“Xin chào.”

Hai người trẻ tuổi gật đầu chào nhau. Bốn người ngồi vào, bắt đầu gọi thức ăn.

Lúc ăn cơm mẹ Hiểu Ninh cùng mợ ba nói mấy chuyện trong nhà, ngẫu nhiên cũng hỏi han nhau chuyện Bối Hiểu Ninh cùng Vu Tuệ. Bối Hiểu Ninh cảm thấy không tự nhiên muốn chết, cảm thấy cái mặt cười của mình cực kỳ miễn cưỡng. Vu Tuệ luôn luôn có chút cúi đầu, há miệng nhỏ ăn cơm, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Bối Hiểu Ninh một cái. Nếu ánh mắt hai người không cẩn thận chạm nhau, bọn họ sẽ xấu hổ cùng đối phương cười cười.

Bối Hiểu Ninh nhớ đến chuyện Lăng Tiểu có khi vẫn còn đang ở đâu đấy gần nhà hắn, ăn một lát, rồi đứng lên nói muốn đi nhà vệ sinh, rồi rời khỏi phòng.

Vào phòng vệ sinh, Bối Hiểu Ninh lấy điện thoại ra, vừa định gọi cho Lăng Tiểu. Cửa phòng vệ sinh mở ra, Lăng Tiểu bước vào.

“Sao anh lại ở chỗ này?!” Bối Hiểu Ninh giật mình nhìn y.

“Anh thấy bọn em vào, nên cũng vào theo.” Lăng Tiểu cọt nhả dán mặt vào trước mặt Bối Hiểu Ninh.

“Anh bị cưỡng theo dõi à?! Dừng xe dưới nhà tôi làm gì, lại còn cùng bọn tôi đến khách sạn?!”

“Anh đến dưới lầu nhà em là muốn biết cửa nhà em nó ra sao mà, sau này còn tiện thăm hỏi. Sau đó anh lại nghĩ nên đem tình huống trước sau hiểu cho rõ ràng, nên biết rõ cuộc sống địa phương em một chút, cho nên mới xuống xe đi dạo xung quanh. Nhìn thấy em với bác gái đi vào, đúng lúc anh cũng thấy hơi bị đối bụng nên cũng đi cùng vào kiếm cái gì ăn.”

“Anh thật là hồ đồ!” Bối Hiểu Ninh có chút tức giận, “Mẹ tôi gặp qua anh hai lần rồi, bà vừa thấy anh nhất định sẽ nhận ra! Lát nữa ra ngoài anh mau rời đi đi!”

“Nhưng mà thức ăn đã mang lên rồi, anh còn chưa có ăn.”

“Cho vào túi mang đi.”

Lăng Tiểu đột nhiên vươn tay đẩy, Bối Hiểu Ninh bị đẩy ngã lên tường, y tiến lên từng bước, “Em chắc không phải là... Sợ anh phá chuyện tốt của em đi?”

“Cái gì?”

“Anh thấy. sau lại có một người phụ nữ trung niên dẫn theo một cô gái trẻ cũng vào phòng em. Em là đến xem mặt đúng không?” Khóe miệng Lăng Tiểu cong thành một độ cung quỷ dị, mặt áp sát vào trước mắt Bối Hiểu Ninh.

“Tôi... tôi cũng không biết mẹ lại muốn tôi về làm cái này.” Bối Hiểu Ninh nhất thời thiếu dưỡng khí, thanh âm cũng thấp xuống.

“Thật sự không biết?” Môi Lăng Tiểu gần như chạm xuống mũi Bối Hiểu Ninh rồi.

“Thật sự không biết.” Bối Hiểu Ninh gắt gao thu cầm lại, lùi cũng không lùi được.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, một người khách đi vào, chứng kiến tình hình trước mắt mà ngây ngẩn cả người.

Lăng Tiểu nhanh chóng lui về phía sau từng bước, hướng người đi vào cười một chút, đi quả cánh cửa bên cạnh người nọ, đồng thời làm một tư thế ‘xin mời’. Sau đó tự mình ngắc đầu, nghênh ngang đi ra ngoài.

Người vừa đi vào là một người trung niên mập mạp, đứng ở cửa ngơ ngác nhìn Bối Hiểu Ninh vài giây, đột nhiên nói: “Người không phải là... con của Bối gia lão nhị sao?”

“A?” Bối Hiểu Ninh choáng váng.

“Ta là Lưu thúc của người, nhà ngay sau nhà người, lúc người kết hôn ta còn đi đây.”

“Nga, Lưu...Lưu thúc thúc hảo. Con còn có việc, đi trước, bác cứ... từ từ dùng.” Bối Hiểu Ninh buốt răng giống như muốn lách cả miệng: chi— chết tiệt! Minh đang nói cái quái gì a!

Chật vật chạy khỏi phòng vệ sinh, Bối Hiểu Ninh tuyệt vọng nghĩ: thôi xong rồi, Lưu thúc này là ai ta? Sao một tý ẩn tượng cũng không có a?! Liệu ông ấy có nói với cha không đây? Ừn... chắc là không. Nhưng mà... ông ấy nhất định sẽ nói với những người khác, thế thì... thôi xong hết rồi, nhất định sẽ biết....

Nghĩ vậy, Bối Hiểu Ninh đi tới cửa phòng rồi, quay đầu lại, hẩn nhìn thấy Lăng Tiểu đang ngồi ở một góc khuất nhìn mình cười ***. Bối Hiểu Ninh hung hang trừng y một cái, chỉ chỉ cửa, rồi đẩy cửa đi vào.

Cơm nước xong, bọn Bối Hiểu Ninh ra ngoài, Lăng Tiểu đã rời đi. Mẹ Hiểu Ninh muốn mợ ba và Vu Tuệ về nhà ngồi chơi. Mợ ba nhìn Vu Tuệ, Vu Tuệ không nói gì, vì vậy bốn người liền cùng nhau quay về nhà mẹ Bối Hiểu Ninh.

Lúc đi qua dưới lầu, xe Lăng Tiểu vẫn đỗ chỗ cũ, trong xe vẫn chưa có ai.

Mợ ba cùng Vu Tuệ ngồi một lúc thì đi, Bối Hiểu Ninh phụng mệnh đưa hai người xuống lầu. Xe vẫn đỗ chỗ cũ, Bối Hiểu Ninh có chút cảm giác muốn điên. Lúc quay lại phải nói còn có chút việc chưa làm xong,

phải về nhà, rồi vội vàng chạy khỏi chỗ mẹ đi ra, xe Lăng Tiểu không còn ở đấy nữa. Bối Hiểu Ninh đi tới cửa tiểu khu, xe lại xuất hiện.

Bối Hiểu Ninh không thèm để ý, cố tình ngoảnh mặt đi thẳng về phía trước, Lăng Tiểu lái xe ở phía sau chậm rãi đi theo, cuối cùng Bối Hiểu Ninh rốt cục hết nhịn nổi, mở cửa lên xe.

“Rốt cuộc thì anh nghĩ cái gì thế?!” Bối Hiểu Ninh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lăng Tiểu.

“Không nghĩ gì cả, chỉ là... em khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi một ngày, vừa lúc anh cũng không có chuyện gì làm.”

Bối Hiểu Ninh không lên tiếng, Lăng Tiểu đạp chân ga, xe bắt đầu gia tốc.

Bối Hiểu Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ngày mai tôi cũng xin nghỉ phép rồi, nhất định sẽ ở cùng với anh.”

*Tội lỗi quá, hơn 2 tháng rầu mới cho TLBTN hội ngộ cùng mn TToTT

Mong mn vẫn còn nhớ, chưa quên mất bạn Ninh đáng yêu vs bạn Tiểu dở hơi của ta a~*

About these ads

40. Chương 40

Lăng Tiểu nhìn thoáng qua sườn mặt của Bối Hiểu Ninh, chỉ nhìn thấy được đường cong từ vành tai xuống cổ của hắn, trắng trắng mềm mềm còn lộ ra chút màu sắc phấn hồng. Lăng Tiểu giơ tay miết nhẹ lên hai cánh môi của hắn, “Vậy ngày mai theo anh đi mua mấy thứ đi.”

Bối Hiểu Ninh quay đầu lại, “Mua cái gì?”

“Ngày mai em sẽ biết, là một thứ có ý nghĩa.”

Bối Hiểu Ninh lườm y một cái, “Hừ! Lại còn giả vờ thần bí.”

Lăng Tiểu không trả lời, tiếp tục chăm chú lái xe.

Một lát sau.

“Bây giờ đang đi đâu đấy?” Bối Hiểu Ninh hỏi.

“Về nhà.”

“Sớm như vậy, về nhà làm gì?”

“Về nhà a... Về nhà đương nhiên là có rất nhiều chuyện để làm rồi.” Lăng Tiểu vẽ mặt quang minh chính đại, nhưng mà trong xe lại tràn ngập mùi ẩm mốc.

Bối Hiểu Ninh khẽ liếc đánh giá Lăng Tiểu. Hôm nay y mặc chính là trang phục mấy hôm trước Bối Hiểu Ninh giúp y phối hợp áo T-shirt trắng, áo len hở cổ đen trắng, khăn quàng cổ đan tay một mặt nâu đỏ một mặt đen tuyền, quần kaki đơn giản, giày da nâu bóng. Thoải mái lại không mất vẻ trang nghiêm, ở nhà hay đi làm đều được.

Cái khăn quàng cổ kia vốn là sản phẩm mới của công ty Bối Hiểu Ninh, còn chưa có trên thị trường. Lúc Bối Hiểu Ninh cầm nó trên tay, còn cố ý dạy thêm cho Lăng Tiểu vài cách quấn khăn, nếu không hẳn thực sự có hơi bị sợ Lăng Tiểu sẽ biến nó thành trông như bãi Thượng Hải mất.

Mình chỉnh trang lại cho y đẹp trai như thế để làm cái gì nhỉ?! Bối Hiểu Ninh rất buồn bực nghĩ. Bởi vì vừa nghe y nói hết câu “Về nhà có rất nhiều chuyện để làm”, Bối Hiểu Ninh nhìn hắn, tự nhiên trái tim lại ngứa ngáy đập mạnh, trong đầu nhanh chóng hiện lên một loạt hình ảnh khiến cho người ta phải phun máu mũi. Bối Hiểu Ninh lần nữa quay mặt qua chỗ khác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Về đến nhà. Bạch Bản cùng Đồng Hoa Nhi ngoan ngoãn chạy lại, bắt đầu quanh quẩn bám lấy chân Bối Hiểu Ninh.

Lăng Tiểu cởi áo lên, ngồi lên ghế salon thuận tay mở TV, “Hắc! Đúng là hai tiểu tử không có lương tâm, lúc em không ở nhà thì suốt ngày chạy theo anh. Xem đi, vừa mới thấy em, chúng nó ngó cũng chả thèm ngó anh.”

Bối Hiểu Ninh thay nước uống trong bát cho chúng nó, lại ném vài miếng bánh khô cho chó lên mặt đất, sau đó chống tay đứng xem phóng viên điều tra tiết mục hấp dẫn trong TV của Lăng Tiểu. Thấy y không có phản ứng gì, Bối Hiểu Ninh lớn tiếng nói: “Tôi đi tắm đây.” Lăng Tiểu như trước nhìn không chớp mắt vào màn hình TV.

Bối Hiểu Ninh khẽ cắn môi, xoay người đi vào.

Lúc mở nước, Bối Hiểu Ninh tức tối nghĩ: cái đồ đầu heo! Chẳng lẽ y nói chuyện muốn về nhà làm chính là xem TV à?! Hừ! Đưa đến tận miệng rồi mà không thèm, đã thế thì quên đi! Đừng mơ gặp mặt ông đây!

Mở nước đủ, Bối Hiểu Ninh thỏa mãn nằm xuống bồn tắm, nhắm hai mắt lại. Hay lúc hắn đang đuổi thẳng chân tay, thả lỏng toàn thân, thì cửa nhà tắm bị gõ vang.

Cộc cộc cộc!

“Có chuyện gì?” Bối Hiểu Ninh biết rõ còn hỏi, tức giận đáp lại một câu.

“Tiểu thổ cục cứng, mở mở cửa ra nhé...” Lăng Tiểu trôi chảy hát một bài ca nhi đồng.

Bối Hiểu Ninh lập tức thấy vui vẻ, “Vào đi, sói đuôi bự.”

Cửa mở, sói đuôi bự thò đầu vào dò dẫm, “Oa! Có một con thỏ nhỏ vừa trắng vừa mập mập nha! Ta muốn ăn tươi người!” Nói xong cả người Lăng Tiểu đều tiến vào, y đã cởi sạch sành sanh lâu rồi.

Lăng Tiểu sải bước về phía bồn tắm, ngồi vào trong nước, vươn tay ôm Bối Hiểu Ninh đặt lên người mình. Y cúi đầu, môi rơi xuống vị trí mẫn cảm nhất trên ngực Bối Hiểu Ninh bắt đầu nhẹ nhàng mút, một tay cũng bắt đầu vuốt ve trên sống lưng bóng loáng của hắn. Hô hấp Bối Hiểu Ninh trở nên gấp gáp, “Ân ân” hai tiếng, gờ tay ôm lấy đầu Lăng Tiểu, cúi xuống nhẹ nhàng ma sát lên tóc y. Mái tóc ngắn ngủi của Lăng Tiểu nhẹ lướt qua môi Bối Hiểu Ninh khiến hắn một trận cảm giác tê dại.

Lăng Tiểu lấy một ít sữa tắm vào lòng bàn tay. Hai tay tiếp tục xoa nắn qua lại trên thân thể Bối Hiểu Ninh, xúc cảm vô cùng trơn mượt lập tức càng làm cho hai người thổ dốc lợi hại hơn. Một tay Lăng Tiểu tìm kiếm vật giữa hai chân Bối Hiểu Ninh, Bối Hiểu Ninh liền không tự giác ưỡn thẳng người, môi cũng hé mở.

Lăng Tiểu ngẩng đầu hôn lên bờ môi hắn, đồng thời một ngón tay khác bắt đầu vẽ loạn quanh lối vào chặt chẽ của hắn. Lăng Tiểu thậm chí còn cảm giác được đầu lưỡi Bối Hiểu Ninh có chút run rẩy.

Đồng thời khiêu khích cả trước lẫn sau, ly đưa được một ngón tay vào, đầu lưỡi hai người quấn quanh cùng một chỗ, tiếng rên rĩ của Bối Hiểu Ninh thoát ra cả giọng mũi trong tai ly biến thành thứ âm thanh vô cùng trong trẻo của tự nhiên.

Hai người hoàn toàn chìm đắm trong nhau mà dây dưa trong bồn tắm ấm áp, Lăng Tiểu lưu luyến buông đôi môi mềm mại của Bối Hiểu Ninh ra, đẩy hắn xuống nước. Bối Hiểu Ninh bám lấy thành bồn tắm, vênh cái miệng mượt mà lại co dãn lên khỏi mặt nước. Lăng Tiểu không nhịn nổi vỗ vỗ hai cái lên bề mặt, trên bề mặt trơn bóng trắng nõn lập tức hiện lên hai mạt màu hồng mê người. Lăng Tiểu giữ chặt phần eo mềm dẻo của hắn chậm rãi đẩy mạnh, móng tay Bối Hiểu Ninh bám chặt vào thành bồn.

Qua mấy lần va chạm đâm vào rút ra, chân Bối Hiểu Ninh ở trong nước nhịn không được khuỵu xuống, bàn chân cong lên. Trong tiếng nước xôn xao va chạm, tiếng rên rĩ khi thì phóng túng khi thì kìm nén, cơ hông cùng miệng chạm vào nhau phát ra âm thanh... pha lẫn với hơi nước dày đặc, bị phóng đại vô hạn trong phòng tắm bí kín.

Hai người cơ hồ đồng thời cùng đạt tới đỉnh cuồng loạn, Lăng Tiểu gât gao ôm lấy thắt lưng Bối Hiểu Ninh, theo hắn cùng rung lên. Chất lỏng màu trắng bắn vào trong nước lát sau liền trở thành hình dạng mờ mịt.

Sau khi tình cảm mãnh liệt dần dần yên tĩnh lại, Bối Hiểu Ninh xả nước, hai người cùng nhau tắm dưới vòi sen.

Từ nhà tắm đi ra, Bối Hiểu Ninh nhìn đồng hồ của Lăng Tiểu, đã tới giờ ăn cơm chiều rồi.

“Tối nay ăn gì?” Bối Hiểu Ninh khoác áo ngủ đi ra phòng khách.

Hắn mở tủ lạnh, nhìn qua lại, cân nhắc nên làm thức ăn gì. Lăng Tiểu đi tới phía sau hắn, một tay ôm chặt thắt lưng hắn, một tay luồn vào trong áo ngủ ôm lấy ngực hắn, “Em khó khăn lắm mới có thời gian nghỉ ngơi, đừng nấu cơm ở nhà, mệt lắm. Chúng ta ra ngoài ăn nhé?” Vừa nói Lăng Tiểu vừa cúi đầu hôn lên mặt hắn một cái.

Bối Hiểu Ninh thoáng nghiêng mặt, cánh mũi áp lên bờ môi của y, “Thế ra ngoài ăn gì?”

“Ừm... Ta nghĩ đi ăn lẩu.”

“Hừ! Nói rõ hay, ra là trong nhà không làm được.”

Lăng Tiểu thuận thế bắt lấy tay Bối Hiểu Ninh nắm xuống dưới, cù, “Được lắm! Ý tốt của anh mà em dám có gan biến nó thành thế đấy!”

“Ha ha ha ha...” Bối Hiểu Ninh đẩy Lăng Tiểu ra, “Đừng làm loạn, muốn ra ngoài thì phải mau thay quần áo đi chứ.”

Hai người không lái xe, mà đi bộ đến một quán lẩu ở ngay khu phụ cận. Khí trời đột nhiên chuyển lạnh, buổi tối các hàng quán bán đồ ăn nóng ấm đều buôn bán tốt, quán ăn nhỏ nhỏ sinh ý rất phát đạt.

Nồi bắt đầu sôi, các loại thịt rau gia vị cũng mang lên đầy đủ rồi. Lăng Tiểu gọi một chai rượu trắng. Hai người ngồi cạnh nhau, cùng ăn cùng uống, thỉnh thoảng lại cụng chén, bầu không khí rất hòa hợp ấm áp.

Lăng Tiểu bắt Bối Hiểu Ninh nói chi tiết chuyện xem mặt. Bối Hiểu Ninh nói: “Suốt cả bữa cơm tôi đều nghĩ đến chuyện anh ở bên ngài thế nào, còn đầu tâm tư mà nghe mấy bà mẹ nói gì nữa, cô gái kia cũng liên tục giữ im lặng, không có gì hay để nói. Mẹ tôi muốn tôi phải cân nhắc, ngày mai nói cho bà, tôi sẽ nói không hợp thế là xong. Mà sao anh thích hỏi thế? Cứ như là vợ người ta không bằng.”

“Hừm? Thế em thấy cô gái kia xinh đẹp không?” Lăng Tiểu vẫn không chịu bỏ qua.

“Không phải anh cũng nhìn thấy mẹ con người ta đi vào đấy sao? Còn hỏi tôi, anh thấy thế nào?”

Lăng Tiểu ‘Hắc hắc’ cười, “Anh thấy đối với em cô ta đẹp mắt.”

Bối Hiểu Ninh trừng mắt liếc y một cái, “Đừng nói hươu nói vượn!”

Lăng Tiểu nâng lên chén rượu bị nồi lẩu hun nóng, chạm Bối Hiểu Ninh một chút, một hơi uống cạn, tươi cười trên mặt không hề có. Sau đó y nhìn thẳng vào thịt dê đang bập bênh trôi trong nước canh sôi, mím chặt môi.

Bối Hiểu Ninh không hiểu y vì sao lại như vậy, không hỏi nhiều, cầm lấy chai rượu rót đầy cho y, cũng không nói.

Một lát sau, Lăng Tiểu lấy ra một điều thuốc, châm lửa rồi khẹp hờ con người đột nhiên nhìn về phía Bối Hiểu Ninh, thanh âm trầm thấp gọi một tiếng: “Hiểu Ninh.”

41. Chương 41

“Ăn?” Bối Hiểu Ninh gấp một miếng đậu phụ đông lạnh vừa được nấu chín chấm nước tương bỏ vào miệng.

“Hiện tại anh cảm thấy... rất hạnh phúc.” Lăng Tiểu thản nhiên nói.

“Hạnh phúc ư?” Bối Hiểu Ninh miệng có chút bị đậu nóng làm phỏng nhìn Lăng Tiểu lải nhải hỏi lại một câu.

“Ừ.” Lăng Tiểu gật đầu, “Có em ở bên, anh cảm thấy hạnh phúc lắm. Rốt cục cũng có cái cảm giác gia đình. Em có biết đã bao nhiêu năm anh chưa từng có loại cảm giác này rồi không?”

Bối Hiểu Ninh nuốt miếng đậu phụ, nghiêm túc lắc đầu.

“Lúc mẹ anh còn sống, anh chưa từng cảm thấy điều ấy. Bà luôn vô cớ nổi giận với anh, cũng thường đánh đập, nói anh sẽ giống như cha anh là một kẻ không có lương tâm. Có một lần anh cãi lại nói người ta có lương tâm hay không cũng có một cha, còn anh chỉ có một người mẹ tâm thần. Mẹ anh khóc suốt một đêm. Anh cho đến bây giờ vẫn không hiểu nổi lúc ấy làm sao có thể nói ra những lời tàn nhẫn như vậy. Sau đó mẹ anh cũng không còn, anh mới biết được bà đối với anh có bao nhiêu quan trọng.”

Lăng Tiểu hút điều thuốc, chậm rãi nhả khói, “Sua khi ông ngoại tìm được anh muốn mang anh sang Mỹ, anh không muốn đi, ông cũng không có cách. Công việc ở San Francisco không thể bỏ, ông chỉ có thể mỗi lần trở về đưa cho anh rất nhiều tiền. Kết quả anh liên tiêu tiền như nước, bạn bè càng ngày càng nhiều. Bình thường ban ngày đi học có bạn bè đều hoàn hảo cả, nhưng mà vừa đến tối, mọi người đều về nhà, đều có mẹ, chỉ còn lại anh một mình, cái loại cảm giác này quá thê lương, quá lạnh lẽo đến mức làm con người ta sợ hãi. Cho nên lúc đó anh bắt đầu lượn lờ trên đường đến tối muộn, rất nhanh biết được một đám người loạn thất bát tao. Sau đó lại phát hiện chỉ cần có tiền là có thể tìm được phụ nữ cho anh nằm trong lòng người ta ngủ, anh thật cao hứng, rốt cục có thể tìm được cảm giác giống như nằm bên người mẹ anh rồi, mặc dù mùi thơm trên người họ thường thường sẽ làm anh thấy gay mũi. Hạnh hạnh!”

Lăng Tiểu cười lạnh hai tiếng, lại nhả ra một búng khói, “Bắt đầu từ khi đó, anh liền có tiếng trăng hoa. Anh thường nghĩ: con mẹ nó, đã nói ông đây trăng hoa ông đây trăng hoa luôn cho biết! Dù sao từ nhỏ anh đã bị người ta mắng mãi thành quen rồi, chả sao cả. Đơn giản sau đó bắt đầu tìm các cô gái nhiều hơn. Thực ra anh cũng muốn ổn định lại, nhưng vẫn không tìm được một người phụ nữ thích hợp. Các cô ấy không phải không biết làm việc nhà, chính là cứ hờ ra lại làm nũng khiến anh phát cáu, nếu không cả ngày cũng chỉ biết bắt anh mua cho đủ thứ, vất vả lắm tìm được mấy người ngoan hiền thì lại chê anh tính tình bá đạo, chê anh suốt ngày theo một đám hồ bầy cầu hữu chơi vớ vẩn. Cuối cùng có một người cũng không tồi, lại còn nguyện ý muốn kết hôn với anh là Đinh Đinh, lại là cái người cả ngày ở trên máy bay. Bảo cô ấy lại đây theo giúp anh, có nói sao cô ấy cũng không chịu, còn liên tục nói ta là kẻ trăng hoa muốn chết, cô ta nếu lại còn không có công việc thì lại càng không quản anh nổi. Nhưng thực tế anh nào có nghiêm trọng như vậy đâu? Trong nội tâm cô ấy vốn đã không tin anh. Sau này khi anh kết hôn cùng cô ấy mất rồi, cả đời cô ấy cũng sẽ không tin anh, cô ấy khiến anh luôn cảm giác được mình vĩnh viễn thiếu nợ cô ấy.”

Lăng Tiểu dụi tàn thuốc, vươn tay sờ đến ngón út bàn tay phải của Bối Hiểu Ninh đặt trên bàn, “Anh từ trước kia cho tới bây giờ đều không muốn về nhà, nhưng bây giờ không được, vì anh đã có em bên cạnh. Cho dù em có ở bên ngoài, nhưng anh biết em rất nhanh sẽ về, anh liền cảm thấy ở trong nhà tốt lắm, một mình ở nhà nhưng một chút cũng không cô đơn. Em biết không? Cái lần anh bị thương phải đi viện hồi trước, nhận được điện thoại của em, em nói em đang đợi anh về nhà ăn cơm. Lúc ấy nếu không có ai ở gần, anh không chừng đã bật khóc ra rồi. Cần thận ngấm lại, hẳn là đã bắt đầu từ khi đó, anh đã nghĩ muốn mãi bên em.”

Nói đến đây, Lăng Tiểu bất động, Bối Hiểu Ninh cũng yên lặng.

Qua mấy phút, Lăng Tiểu tự nhiên bật cười, tiếp theo y bưng bát lên, gấp đầy thịt dê, im lặng bắt đầu ăn, giống như vừa rồi nói đều là chuyện người khác.

Bối Hiểu Ninh nhìn cái con người cao lớn Lăng Tiểu khoanh chân ngồi trên ghế, bưng một cái bát nhỏ, vui vẻ ăn ngon, trong lòng không nhận được một trận quặn đau. Quang cảnh trước mắt như vậy, chính mình sao có thể không cảm thấy hạnh phúc? Nhưng lại nghĩ đến trưa nay ở khách sạn gặp cái người kia... có lẽ trong nhà rất nhanh đã biết chuyện rồi, tâm tình hẳn lập tức trở nên trầm trọng.

Chờ Lăng Tiểu ăn xong thịt dê buông chén, Bối Hiểu Ninh chợt nắm chặt tay y. Lăng Tiểu giật mình quay đầu nhìn hẳn, lúc này có người đi qua bên người, nhân viên phục vụ đến thu dọn bát đĩa trống, hẳn cũng không hề buông tay.

Sau Lăng Tiểu cao hứng lại gọi thêm hai chai rượu. Bối Hiểu Ninh uống từ từ, Lăng Tiểu uống đến vội vàng, tính ra ba chai rượu Lăng Tiểu tự uống được xấp xỉ hai. Lúc về y có chút say. Bối Hiểu Ninh đỡ y đặt lên giường, thấm khăn ướt lau mặt cho y, sau đó tự mình tắm rửa sạch sẽ rồi cũng lên giường. Hẳn ôm đầu Lăng Tiểu ngủ một lúc, ngày tiếp theo tỉnh lại cánh tay đã tê rần.

Sáng sớm Bối Hiểu Ninh dậy làm chút cháo, hai người cùng nhau ăn hết, Lăng Tiểu dẫn Bối Hiểu Ninh đi mua cái y gọi là ‘thứ có ý nghĩa’ gì đấy.

Đến khu buôn bán, Bối Hiểu Ninh mới biết, thì ra thứ sáu cuối tuần chính là lễ Halloween, Lăng Tiểu muốn làm một ‘Đêm Halloween*’ trong quán bar, dẫn hẳn đến đây là muốn mua rượu cùng trang sức, đồ dùng và đồ hóa trang Halloween.

(*)Halloween: đêm trước ngày lễ Thánh(1/11), thả rông ma quỷ cho chúng nó chơi bởi một phen~ theo hiểu biết của ta~XD trong QT là -Vạn Thánh Tiết. Lúc ngó QT cứ ngỡ ra không biết nó là cái lễ gì =)))) các bác Tung Cửa k thể làm ơn để nguyên tiếng Anh nổi hay sao giờ???)

Lúc chọn đồ vật, Bối Hiểu Ninh đùa Lăng Tiểu, “Anh làm ông chủ thật không đáng. Mấy cái việc vặt vãnh này mà cũng đến lượt anh phải tự tay làm à?”

Lăng Tiểu cầm một cái mặt nạ đầu lâu đội lên mặt, “Nếu mua cái khác anh sẽ không đến đây, cái này không phải thú vị lắm sao~. Hơn nữa còn có trang phục của em, anh sao dám để tên chết bầm đùi mù nào mua bừa được.”

Bối Hiểu Ninh xỏ một cái bao tay gấu đen to đùng, “Thế anh muốn hóa trang thành gì?”

Lăng Tiểu gỡ mặt nạ ra, “Chúng ta mua nhiều một chút, chọn một cái còn lại cho người khác. Trước giúp anh chọn đồ của phục vụ viên đã, bọn họ phải mặc giống nhau.”

Bối Hiểu Ninh lại cầm một cái sừng có đèn nhấp nháy chụp lên đầu Lăng Tiểu, “Ai sẽ đi a? Thu vé vào cửa không?”[R: chưa gì đã muốn cấm sừng chồng sao Ninh ca =)))))) lại còn nhấp nháy >D<] lăng=” tiểu=” lấy=” một=” bộ=” cánh=” thiên=” sứ=” ướm=” vào=” phía=” sau=” bói=” hiểu=” ninh=” “sẽ=” có=” vé=” vào=” cửa=” có=” thể=” hội=” viên=” sẽ=” được=” giảm=” giá=” ưm?!=” được=” rồi=” đến=” lúc=” đó=” gọi=” trương=” suất=” tôn=” lỗi=” đến=” hết!=” phí=” vào=” cửa=” phí=” uống=” tất=” cả=” miễn=” hết=” miếu=” miếu=” mà=” được=” nghỉ=” cũng=” cho=” nhỏ=” đến=” “được=” a!=” tối=” tôi=” sẽ=” gọi=” điện=” báo!=” bói=” hiểu=” ninh=” rất=” vui=” về=” “thế=” thì...” em=” có=” thể=” nhân=” dịp=” này=” nói=” chuyện=” của=” hai=” ta=” cho=” bọn=” họ=” biết=” không?”=” lăng=” tiểu=” thử=” thăm=” dò=” hỏi=” bói=” hiểu=” ninh=” nghỉ=” lại=” kéo=” dài=” cũng=” không=” phải=” biện=” pháp=” vì=” vậy=” gật=” đầu=” nói=” “ân...” được=” thôi=” nhưng=” mà=” phải=” do=” tự=” tôi=” nói=” không=” cho=” anh=” ồn=” ào=” nói=” lung=” tung.”=” “được.”=” lăng=” tiểu=” cực=” kỳ=” bình=” tĩnh=” buông=” cánh=” thiên=” thần=” ra=” đi=” xem=” mấy=” cái=” khác=” kỳ=” thật=” trong=” lòng=” đang=” sượng=” muốn=” điên=” pháo=” hoa=” bắn=” tung=” tóe.”=” mãi=” đến=” khi=” bọn=” họ=” từ=” khu=” buôn=” bán=” trở=” ra,”=” đồ=” trang=” trí=” trong=” quán=” bar=” cũng=” mua=” được=” bốn=” túi=” to=” đùng.”=” đã=” thế=” còn=” có=” hai=” mươi=” bộ=” hóa=” trang=” hề=” chọn=” am=” phục=” vụ=” viên=” hai=” mươi=” bộ=” hóa=” trang=” thỏ=” cho=” nữ=” phục=” vụ=” viên,”=” cùng=” các=” loại=” động=” vật,”=” các=” loại=” nghề=” nghiệp,”=” các=” loại=” phim=” ảnh,”=” các=” loại=” hóa=” trang=” yêu=” ma=” quỷ=” quái=” mỗi=” thứ=” một=” bộ.”=” đáng=” lẽ=” ra=” theo=” ý=” lăng=” tiểu,”=” trừ=” phục=” vụ=” viên,”=” các=” loại=” hóa=” trang=” khác=” đều=” phải=” mua=” mỗi=” thứ=” ba=” bộ,”=” nhưng=” may=” là=” bị=” bói=” hiểu=” ninh=” kiên=” quyết=” ngăn=” lại.”=” hơn=” nữa=” theo=” như=” tính=” toán=” của=” bói=” hiểu=” ninh,”=” mỗi=” thứ=” mua=” một=” bộ=” cũng=” vượt=” xa=” nhân=” số=” dự=” toán=” của=” bọn=” họ,”=” nhưng=” lăng=” tiểu=” sống=” chết=” không=” chịu=” mua=” ít=” đi,”=” lý=” do=” của=” y=” là=” muốn=” giữ=” mấy=” bộ=” còn=” lại=” để=” ở=” nhà,”=” sau=” này=” còn=” muốn=” cùng=” bói=” hiểu=” ninh=” chơi=” nhập=” vai.”=” [r=” á=”)]” mý=” bộ=” maid=” cũng=” mua=” lun=” ó=” hả???=” >D< hý=” hý=” hý=” cosplay=” ta=” thích=” nga~=” tiểu=” ca=” hảo=” có=” năng=” khiếu=” biến=” thái=”)))]” bói=” hiểu=” ninh=” thật=” sự=” không=” muốn=” ở=” nơi=” công=” cộng=” cùng=” y=” tranh=” luận=” có=” thể=” hay=” không=” cùng=” y=” ở=” nhà=” chơi=” trò=” nhập=” vai,”=” cho=” nên=” đành=” đáp=” ứng=” y=” mỗi=” kiểu=” mua=” một=” bộ,”=” sau=” đó=” vội=” vội=” vàng=” vàng=” chuồn=” khỏi=” chỗ=” có=” ông=” chủ=” cửa=” hàng=” nghe=” thấy=” rõ=” ràng=” rành=” mạch=” bọn=” họ=” nói=” chuyện=” với=” nhau.”=” hai=” người=” tay=” xách=” nách=” mang=” tống=” một=” đồng=” túi=” đồ=” lên=”

xe=" xong,=" toàn=" bộ=" cốp=" xe=" cùng=" ghé=" sau=" đều=" chậ=" ních=" mệ=" nú=" đồ,=" hai=" người=" mệ=" phờ=" ngã=" xuống=" ghé=" thờ=" dốc,=" bói=" hiểu=" ninh=" hướng=" lăg=" tiều=" ngòi=" bên=" cạnh=" đăm=" mệ=" quỳn,=" "anh=" nói=" đi,=" biết=" phải=" mua=" lăm=" đồ=" như=" thê=" sao=" không=" gọi=" hai=" người=" đến=" giúp?=" tôi=" đây=" là=" cái=" số=" gì=" a?=" ban=" ngày=" làm=" ca,=" tan=" tằm=" anh=" ở=" nhà=" thì=" phải=" nấu=" cơm=" cho=" anh,=" anh=" không=" ở=" nhà=" thì=" phải=" đi=" siêu=" thị=" mua=" đồ,=" buổi=" tối=" phải=" ngủ=" cùng=" anh,=" anh=" tâm=" tình=" tốt=" phải=" chịu=" đưg=" bị=" anh=" chà=" đạp=" [=")]]," mệ=" muốn=" chết=" xin=" mãi=" mới=" được=" nghỉ=" hai=" ngày=" còn=" phải=" vội=" đến=" làm=" culi=" cho=" anh,=" nhìn=" tôi=" dễ=" bắt=" nạt=" lăm=" đây=" à,=" hả?=" "anh=" đây=" không=" phải=" chỉ=" nghỉ=" muốn=" mệ=" mình=" mệ=" chỗ=" với=" em=" sao?=" còn=" gọi=" người=" đến=" để=" làm=" gì?=" làm=" cái=" bóng=" đèn*= " ý=" hả?=" còn=" lâu=" đi,=" bây=" giờ=" về=" anh=" giúp=" em=" xoa=" bóp=" còn=" không=" được=" sao,=" (**)=" bóng=" đèn:= " ý=" chỉ=" phá=" đăm=" :v=" "quên=" đi,=" còn=" lạ=" gì=" anh=" nữa,=" chắc=" chắn=" là=" định=" mượn=" có=" xoa=" bóp=" chiêm=" tiện=" nghỉ=" tôi=" chứ=" gì,=" từ=" hồi=" tôi=" tan=" tằm=" mệ,=" bao=" nhiêu=" là=" lăn=" anh=" không=" phải=" ăn=" ăn=" ăn=" nhân=" tiện=" ăn=" luôn=" lên=" giường=" rồi=" hả?=" bói=" hiểu=" ninh=" quay=" đầu=" lại=" nhìn=" đống=" túi=" cao=" gần=" đến=" trần=" xe,=" "hay=" là=" mau=" tổng=" cái=" đống=" này=" ra=" quán=" bar=" trước=" đã,=" trang=" phục=" của=" chúng=" ta=" cứ=" lưu=" lại=" mấy=" bộ=" đặc=" biệt=" là=" được,=" được=" rồi,=" ban=" năy=" tôi=" không=" để=" ý,=" anh=" nói=" thăm=" với=" ông=" chủ=" cái=" gì=" đây?=" lăg=" tiều=" cười=" xấu=" xa=" nhìn=" bói=" hiểu=" ninh,=" "anh=" nói=" ông=" chủ=" tặng=" thêm=" cho=" anh=" mệ=" bộ=" nữ=" tiếp=" viên=" thỏ(1)=" cùng=" trang=" sức,=" tối=" về=" em=" mặc=" cho=" anh=" xem=" đi,=" còn=" có=" cả=" cái=" bộ=" y=" tá=" (2)=" nữa=" nha,=" "anh=" chết=" với=" tôi!= " bói=" hiểu=" ninh=" vừa=" muốn=" giơ=" tay=" oánh=" lăg=" tiều,=" thì=" điện=" thoại=" di=" động=" đổ=" chuông,=" "alô?=" bói=" hiểu=" ninh=" nghe=" máy,=" "...=" "bao=" giờ=" về?=" "...=" "nga,=" tốt=" lăm,=" ta=" sẽ=" tính=" ngày=" mai=" ở=" quán=" nào,=" đến=" lúc=" đó=" gọi=" cho=" người,=" người=" đi=" tìm=" ta=" đi,=" buồng=" điện=" thoại,=" bói=" hiểu=" ninh=" nói:= " "vương=" tinh=" về=" rồi,=" "nga,=" chắc=" cũng=" nói=" chuyện=" bạn=" trai=" với=" người=" trong=" nhà=" rồi=" chứ?=" "ừm,=" hiện=" tại=" cô=" ấy=" không=" dễ=" chịu=" lăm,=" lăg=" tiều=" nhìn=" bói=" hiểu=" ninh,=" "chuyện=" của=" chính=" em=" còn=" chưa=" có=" nói=" cho=" rõ=" ràng=" ra=" đâu,=" lại=" còn=" đi=" lo=" lăg=" chuyện=" nhà=" người=" ta?=" bói=" hiểu=" ninh=" cúi=" đầu=" loay=" hoay=" bắ=" bắ=" máy,=" "chúng=" tôi=" từ=" nhỏ=" lớn=" lên=" với=" nhau,=" cô=" ấy=" giống=" như=" em=" gái=" ruột=" của=" tôi=" vậy,=" "cũng=" đúng,=" cô=" ấy=" là=" bà=" mội=" của=" hai=" ta=" đây,=" anh=" phải=" tìm=" cơ=" hội=" hảo=" hảo=" cảm=" ơn=" cô=" ấy,=" giúp=" anh=" nhậ=" được=" em=" mệ=" miếng=" bánh=" có=" nhân=" vừa=" ngon=" vừa=" to=" thích=" chết,=" "anh=" nếu=" muốn=" cảm=" ơn=" cô=" ấy=" thì=" nên=" tìm=" cách=" giúp=" cô=" ấy=" làm=" cho=" người=" nhà=" chịu=" chấp=" nhận=" bạn=" trai=" đi,=" lăg=" tiều=" thờ=" dài,=" nâng=" tay=" nhéo=" mặt=" bói=" hiểu=" ninh,=" "gặp=" qua=" người=" gốc,=" cơ=" mà=" cũng=" chưa=" thấy=" ai=" gốc=" như=" em,=" được=" rồi,=" nghe=" lời=" em,=" trước=" tổng=" mấy=" thứ=" này=" ra=" quán=" bar=" đã,=" —————=" chú=" >

42. Chương 42

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Ăn một bữa cơm trưa đơn giản tại quán thức ăn nhanh, Lăng Tiều cùng Bối Hiểu Ninh trước đem đồ vật đến Túy Mộng. Túm hai nhân viên phục vụ một nam một nữ vừa mới đến làm ra thử trang phục, hiệu quả

không sai, trang phục thoải mái, trang phục hề tặc cười, đi cùng nhau hợp dã man. Bối Hiếu Ninh gọi mấy người nam ra thắp đèn và treo biểu ngữ tại mấy nơi trong bar, sau đó vẽ bản phác sơ bộ, xác định các đồ vật trang trí và nơi để.

Rời Túy Mộng, bọn họ lại đến Túy Mỹ. Vốn nói để đồ vật lại thì cùng nhau về nhà luôn, nhưng đụng mặt Lâm Uy, lại bị rủ đi ăn quán cơm mới mở. Sau đó lại nói tìm mấy người xung quanh ăn tối cùng. Lăng Tiểu nghĩ mai Bối Hiếu Ninh còn phải dậy sớm đi làm, bảo hẳn về trước.

Chờ Lăng Tiểu về đến nhà, đã hơn hai giờ sáng, Bối Hiếu Ninh đã sớm ngủ từ lâu, trang phục mới mua về cũng chưa thí nghiệm được thành công.

Ngày tiếp theo trước khi Bối Hiếu Ninh kịp gặp Vương Tinh, thì thấy mẹ gọi điện đến, Bối Hiếu Ninh nói không thích Vu Tuệ. Bà ‘Nga’ một tiếng, không hỏi thêm nhiều, chỉ nói sẽ tiếp tục bảo thân thích bạn bè lưu ý, tìm một cô gái tốt giới thiệu cho. Bối Hiếu Ninh biết mẹ mình rõ ràng vì sao hẳn không thích Vu Tuệ. Nhưng hẳn không cần phải cãi nhau với mẹ trong điện thoại, hơn nữa hẳn có cảm giác nếu trước mắt cứ đáp ứng sau này ngoan ngoãn đi xem mặt có thể khiến tâm lý bà thoải mái hơn, mình chỉ là chịu chút khổ thôi, đi gặp mấy cô gái cũng không sao cả. Cho nên chỉ nói được, cũng nghe theo sắp xếp của bà. Mẹ Hiếu Ninh quả nhiên liền cảm thấy thỏa mãn cúp điện thoại.

Địa điểm gặp mặt của Bối Hiếu Ninh và Vương Tinh chỉ là một quán bánh Tây bình thường. Lúc hẳn đi vào, Vương Tinh đã đến rồi. Bối Hiếu Ninh trướ ngồi xuống đơn giản hỏi thăm tình huống hiện tại của cô, sau đó gọi hai phần sandwich cùng một ly trà sữa. Vương Tinh nói đã ăn rồi mới đến, Bối Hiếu Ninh tiện gọi thêm cho cô phần bánh ga-tô.

Nhìn Bối Hiếu Ninh ăn xong sandwich, Vương Tinh mới nói: “Hôm qua ta vừa về nhà, mẹ ta nói trước đó mấy ngày người vừa cùng Nhị đại gia và Nhị đại nương đến nhà ta, giải thích chuyện hôn lễ. Bà và cha ta cũng nửa tin nửa ngờ. Lúc đó ta đã nghĩ nói hết chuyện xảy ra cho rõ ràng, nhưng người gọi điện nói chúng ta phải gặp mặt thảo luận trước, nên ta cũng không dám nói nhiều, người có chuyện gì muốn nói cho ta sao?”

Nhị đại gia và Nhị đại nương trong lời Vương Tinh nói chính là chỉ cha mẹ của Bối Hiếu Ninh, vì hai nhà Bối-Vương quan hệ rất tốt, nên cha Bối Hiếu Ninh không chia anh em theo lớn nhỏ mà dựa theo thời gian chín đứa trẻ sinh ra mà xếp. Từ nhỏ Vương Tinh gọi cha Bối Hiếu Ninh là Nhị đại gia, mà Bối Hiếu Ninh cũng gọi cha Vương Tinh là Tam thúc.

Bối Hiếu Ninh uống vài ngụm trà sữa, hút sạch giọt sữa còn lại trong ống hút, “Àn... trước mắt ta còn phải giải quyết một số chuyện, người cũng đừng nói chân tướng cho bọn họ vội, làm hai nhà không thoải mái.”

“Ừm...” Vương Tinh lấy đĩa ăn còn trong miệng ra, “Ta không rõ, lại chuyện gì xảy ra nữa thế? Ta bên này sớm muộn gì cũng phải làm rõ với người nhà, người cần gì phải khổ oan uống mang cái danh đồng tính luyến ái nữa. Trước đây ta nói thế là vì sợ người trong nhà vẫn còn cảm giác cứ vẫn được lại bắt chúng ta làm hôn lễ lại lần nữa. Nhưng hiện tại đã qua thời gian dài thế này rồi, ta tin ý định muốn chúng ta kết hôn của mọi người cũng đã phai nhạt, hơn nữa ta cũng nghe nói Bối gia gia chẳng phải cũng không còn tỏ thái độ miễn cưỡng hai chúng ta rồi sao? Người không phải rất tức giận người ta nói người thích đàn ông sao? Sao bây giờ lại không cho ta giải thích nữa?”

“Vì... Vì giả sắp thành thật luôn mất rồi.” Bối Hiếu Ninh tránh tầm mắt Vương Tinh, nhìn chằm chằm chỗ sandwich còn lại, phát hiện mình đã no, hoàn toàn không còn muốn ăn nốt nó nữa.

“Cái gì?!” Vương Tinh nhất thời không kịp tiếp thu, tưởng mình nghe không rõ, cúi đầu xuống càng gần Bối Hiếu Ninh, cố nhìn vào mắt hẳn.

Bối Hiếu Ninh ngẩng đầu, đối diện với hai tròng mắt của cô, “Ta nói ta với Lăng Tiểu đã sắp từ giả đồng tính thành thật đồng tính rồi.”

Đĩa ăn của Vương Tinh rụng xuống đĩa, cơ miệng chậm rãi há ra, sau đó nâng tay bưng kín miệng, “Người với... Lăng Tiểu?! Hai người các người... Chuyện khi nào?!”

“Chưa được bao lâu.”

“Nga ” Vương Tinh búng tỉnh đại ngộ, “Được rồi! Lúc trước người rời nhà tên Trương miệng rộng (*) đó rồi đến nhà của Lăng Tiểu! Người còn hỏi ta số điện thoại của y!” Vương Tinh chậm rãi nhớ lại, từ kinh ngạc biến thành hung phấn [R: có tổ chất =)], “MAU! Nói cho ta biết, sao lại thành như thế nha?”

Bối Hiểu Ninh nhú mày nhìn Vương Tinh, “Sao mà trông người giống như... rất cao hứng?”

“A?! Ta có sao?” Vương Tinh vội vàng sờ sờ mặt mình.

“Người có, hai mắt người hiện tại đang phát sáng. Ta thật sự thích nam nhân rồi, người cao hứng vậy sao? Vẫn còn sợ người nhà bắt người kết hôn với ta?”

“Không phải a! Thì là... là...” Vương Tinh nhấn nạt một lát, rốt cục vẫn bật cười, “Là thế này, sau khi hôn lễ thất bại, ta đem chuyện kia ra nói với mọi người. Kết quả ngoài những người mắng ta, đồng tình người, lại còn có mấy đứa bạn gái tự nhiên kích động không thôi. Lúc đầu ta cũng không hiểu mấy đứa nó hưng phấn cái gì, sau đó có đứa giới thiệu cho ta mấy trang web với tiểu thuyết online. Thế là ta... bắt đầu đối với đồng tính luyện ái sinh ra hứng thú a.”

“Hứng thú?” Bối Hiểu Ninh gãi gãi cằm, “Trang web nào? Người cũng muốn đi thích con gái sao?”

“Ể... Không phải, chỉ có hứng thú với nam-nam thôi.”

“Nam cùng nam?” Bối Hiểu Ninh càng khó hiểu, “Tại sao phụ nữ lại cảm thấy hứng thú với quan hệ nam-nam?”

“Ái da! Một hai câu không nói rõ được! Mau! Trước mau nói cho ta chuyện người và Lăng Tiểu phát sinh như thế nào a!” Vương Tinh bắt được cổ tay Bối Hiểu Ninh, hai mắt long lanh kỳ vọng nhìn hắn, cả thanh âm cũng có chút run rẩy.

Bối Hiểu Ninh nhìn Vương Tinh như thấy người ngoài hành tinh, “Ta không phải đến để nói cái này với người a. Ta là muốn nói cho người, nếu đã như vậy, người đừng tiếp tục theo nói với người trong nhà chuyện xảy ra, miễn cho ông bà hai nhà tranh cãi. Người nhà ta mà biết chỉ vì vở kịch người đạo diễn thất bại mà ta biến thành Gay, sẽ không thể không trở mặt với người bên nhà người đâu. Người cứ nói chuyện thế này này, lúc đó người rất thương tâm, bạn học cầu người gọi điện đến, an ủi người, người cùng hắn nảy sinh tình cảm, muốn kết hôn với hắn. Như vậy lực cản hai người cũng nhỏ một ít, Tam thúc với Tam thẩm muốn trách cũng là sẽ trách ta.”

Tay Vương Tinh chuyển từ cổ tay sang bàn tay Bối Hiểu Ninh, “Hiểu Ninh ca, người bao giờ thì mới học được thôi như ông cụ non vì người khác mà suy nghĩ đây?”

“Nghĩ cái gì mà nghĩ, là ta không muốn cả hai nhà lại hỗn loạn.”

Vương Tinh buông tay Bối Hiểu Ninh, xoay xoay tách cà phê trước mặt, “Ta không muốn làm vậy với người.”

“Tại sao?”

“Ta đã phải xin lỗi người một lần rồi, ta không muốn lại sai lần thứ hai. Đây không còn là chuyện của riêng hai chúng ta nữa, mà còn dính dáng đến cha mẹ chúng ta. Nếu như ta không nói, không chỉ có cha mẹ ta sẽ cảm thấy cục diện hôm nay là do người tạo thành, mà người nhà người cũng sẽ cho rằng như vậy, ta làm sai lại còn để họ phải xin lỗi nhà ta. Nhưng nếu như ta nói, tình huống nhất định thay đổi. Ta không nghĩ nên để hiểu lầm tiếp tục tệ hơn, vốn muốn về làm sáng tỏ mọi chuyện nhưng không ngờ... Mặc dù... bây giờ đã chậm, nhưng là lỗi của ta ta phải tự mình gánh chịu, cứ để mọi người hai nhà đều oán hận ta đi. Điều này ta cũng đã nghĩ kỹ, đã chuẩn bị tinh thần đón bão táp cả rồi.”

Bối Hiểu Ninh thấy bộ dáng Vương Tinh đã hạ quyết tâm, thở dài nói: “Hà tất gì người phải làm vậy? Người xác định như vậy là tốt nhất sao?”

Vương Tinh gật đầu, “Đúng, như vậy tối thiểu mọi người cũng sẽ biết đó là do ta ngang ngạnh mà thành.”

“Được rồi, làm như thế nào là tự do của người.”

“Thế thì qua mấy ngày nữa ta sẽ đi nhà người chịu kinh thỉnh tội.”

“Đừng! Trừ mẹ ta ra, chuyện của ta không ai biết hết!”

“Thế thì đợi người nói cho người nhà xong ta lại đến nói.”

“Tùy người, chờ ta nói ả không biết cha với ông ta sẽ phản ứng như thế nào nữa.”

Vương Tinh áy náy cúi đầu cầm đĩa ăn vẽ vẽ lên bàn, đột nhiên lại ngẩng đầu cười, “Nhưng này... Hiểu Ninh ca, ta vẫn còn rất muốn biết chuyện giữa ngươi và Lăng Tiểu nha.”

“Chúng ta đến không phải để nói chuyện chính sự sao?!” Bối Hiểu Ninh thật sự không giải thích nổi ngay tại cái thời điểm mấu chốt này rồi mà Vương Tinh còn không tự lo thân, tự nhiên lại đi đào bới chuyện của hắn với Lăng Tiểu làm cái gì không biết?!

“Nói một chút thì cũng có sao đâu?!” Vương Tinh lại chuẩn bị ra chiêu tất sát.

“Ta phải về, trong quán còn chưa chuẩn bị xong, không rảnh tám tào lao với ngươi!” Bối Hiểu Ninh đứng lên.

“Hiểu Ninh ca!” Vương Tinh cũng đứng lên theo, “Thôi được rồi mà, ta cũng không hỏi nữa, ta cũng phải về.”

Bối Hiểu Ninh gọi phục vụ thanh toán tiền, cùng Vương Tinh rời đi.

Trước khi đi đến đoạn giao lộ, Vương Tinh lại kéo tay Bối Hiểu Ninh, “Vậy ngươi là công hay là thợ thế?”

“Cái gì?”

“Cái kia... ngươi là nằm dưới sao?”

“Có thôi đi không?!” Bối Hiểu Ninh lơ Vương Tinh, không buồn quay đầu lại bỏ đi.

“Hừ! Nhất định là thợ!” Vương Tinh không cam lòng ở phía sau hô một câu.

R’s:

(*) Trương miệng rộng: aka Trương Đại Chủ aka Trương Suất ca, bạn của BHN nha :v

thú thật, quá lâu r ta k edit @@ tình hình là ta đã quên sạch bách cách xưng hô và hiện đang bị lẫn lộn giữa mý tr ta đang edit sog sog :))

Nên nếu ai phát hiện ra bất cứ lỗi nào hãy chọi gạch thẳng tay, ta rất vui vẻ hứg và sẽ sửa

Cảm ơn vì mn đã hưởng ứg & chờ đợi

! :*

43. Chương 43

Đi làm đến tan tầm, hầu như ngày nào cũng phải tang ca. Cuộc sống bận rộn gấp rút, năm ngày trôi qua rất nhanh. Trong lúc Bối Hiểu Ninh lại gọi thêm cho Vương Tinh một lần điện thoại, bảo cô mang thêm mấy người bạn đến quán bar chơi Halloween.

Sáng thứ sáu, Bối Hiểu Ninh vất chân lên cổ tất cả mấy cửa hàng của công ty đều kiểm tra qua một lần, sau đó gọi điện thoại cho giám đốc, nói trong nhà có việc gấp, phải khẩn trương quay về một chuyến. Tổ triển lãm trưng bày của công ty chỉ có hai người, không phân ai là tổ trưởng hay trưởng ban gì hết, cho nên có chuyện gì Bối Hiểu Ninh đều trực tiếp báo lại cho giám đốc.

Bối Hiểu Ninh thái độ làm việc nghiêm túc, năng lực thì khỏi phải bàn, từng làm việc trong công ty lớn, tiền lương cũng không cao lắm. Cho nên mặc dù đợt thử việc còn chưa qua, giám đốc công ty mới bên này đã quyết định muốn giữ hắn lại rồi. Giám đốc cũng không nhắc Bối Hiểu Ninh từng đáp ứng trong vòng một tháng sẽ không nghỉ thứ 7, chủ nhật, mà thoải mái đáp ứng hắn luôn. Đường nhiên, điều kiện tiên quyết là hôm nay tâm tình giám đốc cũng không tệ.

Ngồi trên taxi, Bối Hiểu Ninh gọi điện cho Lăng Tiểu. Lăng Tiểu đang ở nhà nóng ruột chờ hắn a.

Bối Hiếu Ninh về đến nhà, Lăng Tiểu đã đem cả đồng đồ mua về bày sẵn đầy đủ ra. Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi còn đang vui vẻ chui tới chui lui trong đồng quần áo, rất vui vẻ.

Lăng Tiểu đứng dậy đỡ cặp cho Bối Hiếu Ninh, “Lão đại, em đã về.”

Bối Hiếu Ninh thay giày, “Nghĩ ra muốn hóa trang cái gì chưa?”

“Chưa, em không về, anh làm sao dám tự quyết định.”

Bối Hiếu Ninh cầm cốc, rót phân nửa nước, sau đó khoanh tay đi đến đứng trước đồng quần áo, một bên uống nước một bên chậm rãi tinh tế đánh giá mỗi một đồ vật trên mặt đất.

Tuần trước hai người bọn họ đem đại đa số phục sức để lại quán bar, chuẩn bị cho Lâm Uy, Vương Bư cùng những khách không có đồ hóa trang dùng, Lăng Tiểu cùng Bối Hiếu Ninh mỗi người cầm đồ vật mình thấy hứng thú lên. Hiện tại trước mặt Bối Hiếu Ninh mấy thứ khác nhau hợp thành một tổ hợp bộ cô thỏ (1), y tá, xương khô, cương thi tân nương (Corpse Bride) (2), cương thi triều nhà Thanh (3), quỷ hút máu (vampire-ma cà rồng), sát nhân scream (4), Batman và Robin. Trong đó chỉ có bộ cô thỏ và bộ y tá là do Lăng Tiểu cầm qua muốn Bối Hiếu Ninh mặc cho y xem, còn lại đều là Bối Hiếu Ninh cẩn thận chọn lựa mãi mới ra.

Bối Hiếu Ninh cau liếc xéo Lăng Tiểu một cái, “Anh chả cầm được bộ nào đứng đắn cả!”

“Hắc hắc.” Lăng Tiểu ngậy ngô cười một tiếng, “Ai nói em không chịu tự chọn.”

“Thế bây giờ biết chọn cái nào đây? Chỉ được có mỗi mấy cái này.”

“Ồm... Batman và Robin đi?”

“Ngu.”

“Xương khô với sát nhân Scream?”

“Xấu.”

“Thế cương thi?”

“Anh chịu hóa trang làm cương thi tân nương, tôi nhất định làm Cương Thi triều Thanh.”

“Emily (5) vừa cao vừa cường tráng á? Em thật muốn hù chết mọi người sao?”

Bối Hiếu Ninh để cốc nước không lên quầy bar, ngồi xổm xuống nhìn mày nhử mặt, phát hiện ngày đó bọn họ mua tận 3 bộ hàm răng quỷ hút máu dài ngắn khác nhau, nhưng mà lễ phục và áo choàng nam cổ điển kiểu Âu thì chỉ có một bộ. Hắn nghĩ một chút, “Hai ta cùng hóa trang làm quỷ hút máu đi, lễ phục anh khỏi mặc, tôi mặc, cho anh mặc áo choàng, anh tự mặc bộ ves đen của anh ấy. Lát nữa đi trên đường tìm một tiệm kính mua hai bộ kính áp tròng màu, rồi đến quán bar hảo hảo hóa trang vào là được.”

Lăng Tiểu nhún vai, “Nghe lời em.”

Bối Hiếu Ninh trước thay một bộ áo sơ mi tơ tằm cùng lễ phục màu xanh ngọc, rồi tìm một bộ sơ mi trắng cổ nhọn và tây phục cho y mặc vào. Nhìn nhìn vẫn thấy còn thiếu cái gì đấy, Bối Hiếu Ninh nhanh trí, cắt một mảnh áo choàng của Batman ra làm nơ cài cổ áo. Sau đó dựng thẳng cổ áo sơ mi của Lăng Tiểu lên đến tận cằm, thắt cho y cái nơ, rồi lại bẻ một ít cổ áo trắng ra, xong.

Lúc tại tiệm kính mua kính sát tròng, mặc dù Lăng Tiểu không có khoác áo choàng, nhưng hai người giống như những anh chàng đẹp trai đến từ những trang viên Châu Âu thế kỷ 18 làm không ít người phải dừng lại ngắm nhìn.

Bối Hiếu Ninh liền cảm thấy xấu hổ kính khùng, nhưng đợi bọn hắn chọn xong kính, vừa quay lại thì thấy Lăng Tiểu không thèm để ý đến ai nhìn nhờ tạo dáng trước mấy cái gương trong tiệm. Bối Hiếu Ninh đi qua dùng sức đẩy y một cái, “Vào trong đi, để nhân viên đeo kính cho.”

Từ tiệm kính đi ra, hai con người Lăng Tiểu đều thành đỏ, Bối Hiếu Ninh thì thành màu tím. Hai người nam nhân trang phục quái dị vừa lấy tay lau nước mắt [R: chắc vì bị xót ^-^], vừa lấy tốc độ sét đánh nhanh như chớp phi lên xe hơi, chuẩn ngay khỏi tâm mắt chăm chú sẫm soi của mọi người xung quanh.

Túy Mộng rất lớn, thiết bị đều mới lắp đặt, vốn ra vào phải có giấy thông hành, nhưng Lăng Tiểu cùng Bối Hiểu Ninh đường đường là chủ nhà nên đi lại rất tự nhiên.

Thời gian vẫn còn sớm, đồ trang trí trong bar chỉ vừa mới được chuẩn bị xong, khắp nơi đều là đèn bí đỏ, mặt nạ và mặt quỷ cùng vẽ nên bức tranh ‘Halloween’ khổng lồ. Cái bàn trên tầng hai bị cắt đôi, lộ ra một chỗ trống, quầy bar mỗi lần đi qua đều thấy có thêm một cái giỏ nhỏ đựng đầy kẹo trái cây bọc đường đủ mọi màu sắc.

Giấy thông hành ghi là tám giờ bắt đầu, khách đến sớm có thể ngồi nghỉ ngơi dưới lầu, có thể hóa trang trong nhà vệ sinh. Lăng Tiểu và Bối Hiểu Ninh lên tầng hai, nhân viên phục vụ, bartender lẫn nhân viên bảo vệ đều được hóa trang halloween hết cả. Lâm Uy nói Ny Đế Á cùng Cát Ân đã tới, đang trong phòng hóa trang, ban nhạc cùng ảo thuật gia được mời đang trên đường đến.

Lăng Tiểu cùng Bối Hiểu Ninh đi đến phòng hóa trang. Cửa vừa mở, đã thấy Vương Tinh cùng mấy người bạn thân Đồng tư Nguyệt và Tương Lâm. Thì ra người trước kia Lăng Tiểu nói qua là bạn tốt của Vương Tinh có nhà tại phụ cận khu phát triển của Túy Mỹ chính là Tương Lâm, Đồng Tư Nguyệt thì lại chính là phù dâu trong cái lễ cưới thất bại kia, vốn là bạn thân lớn lên từ nhỏ với Vương Tinh, bạn chí thân không giấu giếm nhau điều gì. Ba cô gái trong khoảng thời gian Vương Tinh phải kết hôn với Bối Hiểu Ninh thường xuyên đến Túy Mỹ, cho nên đã xa lạ gì với Lăng Tiểu và Ny Đế Á.

Đồng tư Nguyệt và Tương Lâm đều hóa trang xong hết, Đồng Tư Nguyệt là thiên sứ, Tương Lâm là miêu nữ. Vương Tinh và Ny Đế Á còn đang hóa trang. Vương Tinh trên lưng có một đôi cánh đen, trên đầu đeo một đôi sừng đỏ, Ny Đế Á mặc váy xuyên thấu trông không khác cõi trần là mấy.

Nghe nói Lăng Tiểu và Bối Hiểu Ninh muốn hóa trang, Đồng Tư Nguyệt và Tương Lâm lập tức xung phong, chia ra hóa trang cho cả hai người. Lăng Tiểu nhìn Bối Hiểu Ninh, Bối Hiểu Ninh gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Vì vậy hai người ngồi xuống.

“Cát Ân đâu?” Lăng Tiểu hỏi một câu.

“Đi chơi với trai rồi!” Vương Tinh khó nén hưng phấn hét lên một câu.

Bối Hiểu Ninh nhăn mặt nhíu mày, “Người hưng phấn thế làm gì?”

Vương Tinh cong lên đôi mắt sáng lấp lánh, xấu xa ngắm Bối Hiểu Ninh và Lăng Tiểu qua gương, “Hôm nay thật sự quá hạnh phúc!”

Lăng Tiểu và Bối Hiểu Ninh khó hiểu nhìn Đồng Tư Nguyệt, Tương Lâm đang lập tức kêu lên phụ họa theo, “Đúng vậy đúng vậy, quá hạnh phúc!”

Lăng Tiểu không biết mấy cô này đang hạnh phúc cái gì, đoán là cao hứng vì được tặng giấy thông hành?

Bối Hiểu Ninh nhìn chằm chằm Đồng Tư Nguyệt tươi cười quỷ dị trước mắt nghĩ thầm: hai người này làm sao vậy? Chẳng lẽ cái bệnh dở hơi cổ quái kia của Vương Tinh cũng lây?

Lúc này cửa phòng hóa trang bật mở, trong nháy mắt, trừ Ny Đế Á, tất cả mọi người trong phòng đều không hẹn mà cùng nuốt nuốt nước miếng.

Cát Ân và bạn trai đi vào, hai người đều hóa trang quỷ quái, hai tai nhọn hoắt, hóa trang đậm bạc. Nhất là bạn trai Cát Ân, da trắng như tuyết, mũi cao mắt sâu, tóc dài thẳng màu vàng lấy ra hai lọn túm lại tết sau đầu, trên lưng có một cây cung và một túi tên, trông y hệt như Legolas trong Chúa nhẫn (5)!

“Đây là bạn trai của ta, Alva(*)” Cát Ân giới thiệu một câu.

(*) Trong QT và raw đều ghi là A Nhĩ Ngõa, là ta tự ý chuyển sang phiên âm tiếng Anh cho dễ nghe =A= nếu phiên âm của ta không chuẩn hoặc mn k thích thì ý kiến để ta sửa về tiếng Hán nhé ^^ tiện thể nói luôn tiếng Anh Ny Đế Á là Ni Diya còn Cát Ân là Jean nhé!

“Hello! Chào mọi người!” Alva cười khoát tay áo.

Trong phòng tất cả mọi người đều hướng hẳn gật đầu nói xin chào, Cát Ân còn giới thiệu từng người một cho hẳn. Lúc nói đến Bối Hiểu Ninh, Cát Ân hướng hẳn chớp chớp mắt, mập mờ nói: “Hắn chính là Bối Hiểu Ninh, I’ve told you.”

“Oh! I know!” Alva kinh hô một tiếng, sau đó thì ngọng nghịu nói một câu: “Chị dâu?”

Mặt Bối Hiểu Ninh lúc ấy liền tái mét. Mọi người đều sửng sốt mất một giây, sau đó bắt đầu cười ha hả.

Ny Đế Á hóa trang xong, cô hóa trang thành tiên cá, hai chân dài để trần vẽ chút vẩy cá. Ny Đế Á xoa người đến bên cạnh Alva, “Người không phải ở chỗ cách nơi này rất xa sao? Đến kiểu gì?”

“Taxi, nhưng ta đến nhầm chỗ, Gene tìm được ta, chúng ta cùng đến đây.” Alva nói tiếng Trung cũng không ngọng lắm, nhưng không lưu loát bằng Ny Đế Á và Cát Ân, hẳn phải cố gắng mới nói được trôi chảy chút.

Ny Đế Á nhìn hần và Cát Ân một chút, “Hai người không làm ách tắc giao thông luôn à?”

Cô nói xong rất nhanh, Alva nhìn về phía Cát Ân.

“Jam.” Cát Ân cười nhìn hần.

Alva hiểu ra ý của Ny Đế Á, mắc cỡ cười.

Hai tròng mắt của Vương Tinh đều dán vào trên mặt Alva, lập tức hướng về phía Đồng Tư Nguyệt làm một động tác trái tim <3, bị=”” bối=”” hiểu=”” ninh=”” nhìn=”” thấy,=”” hần=”” ho=”” khan=”” hai=”” tiếng=”” ý=”” bảo=”” cô=”” đừng=”” có=”” mà=”” dọa=”” người=”” như=”” vậy,=”” người=”” không=”” hiểu=”” còn=”” tưởng=”” cô=”” xem=”” trúng=”” mặt=”” con=”” nhà=”” người=”” ta.=”” rất=”” nhanh=”” đã=”” đến=”” tám=”” giờ,=”” lằng=”” tiếu=”” và=”” bối=”” hiểu=”” ninh=”” rớt=”” cục=”” cũng=”” hóa=”” trang=”” xong.=”” dưới=”” chỉ=”” huy=”” của=”” bối=”” hiểu=”” ninh,=”” mặt=”” hai=”” người=”” đều=”” được=”” trát=”” cho=”” trắng=”” như=”” vôi,=”” hai=”” bên=”” thái=”” dương=”” vẽ=”” thêm=”” mạch=”” máu=”” màu=”” xanh,=”” khoe=”” miệng=”” vẽ=”” thêm=”” một=”” vệt=”” máu.=”” cuối=”” cùng=”” bọn=”” họ=”” đeo=”” răng=”” nanh=”” giả=”” sáng=”” choang=”” vào,=”” hai=”” con=”” quỷ=”” hút=”” máu=”” đẹp=”” đẽ=”” mị=”” hoặc=”” của=”” phương=”” đông=”” ra=”” lò.=”” tám=”” giờ=”” đúng,=”” bạn=”” bè=”” của=”” bối=”” hiểu=”” ninh=”” đến,=”” bọn=”” họ=”” cũng=”” đã=”” hóa=”” trang=”” hết=”” cả.=”” trình=”” ngôn=”” và=”” lưu=”” na=”” một=”” cặp=”” vợ=”” chồng=”” là=”” cảnh=”” sát=”” cùng=”” nữ=”” cảnh=”” sát,=”” khương=”” hạo=”” là=”” bộ=”” xương=”” khô,=”” đổ=”” hoành=”” đào=”” là=”” tinh=”” tinh,=”” tôn=”” lỗi=”” là=”” người=”” ngoài=”” hành=”” tinh,=”” tôn=”” miếu=”” miếu=”” dẫn=”” theo=”” một=”” bạn=”” học=”” nam,=”” giả=”” trang=”” thành=”” công=”” chúa=”” và=”” hoàng=”” tử.=”” hoành=”” tráng=”” nhất=”” là=”” trượng=”” suất,=”” mã=”” hồng=”” không=”” tới,=”” tự=”” hần=”” chuẩn=”” bị=”” làm=”” một=”” thân=”” xác=”” ướp,=”” trên=”” mặt=”” quần=”” toàn=”” bằng=”” gạc,=”” chỉ=”” lộ=”” mỗi=”” một=”” con=””>

44. Chương 44

Người đến quán bar càng ngày càng nhiều, bàn trống dần dần bị ngồi kín, Lăng Tiểu bảo cho thêm ghế, nhưng vẫn còn khá nhiều người vẫn phải đứng, tuy vậy cũng không ảnh hưởng gì đến nhiệt tình của các đại gia, vẫn có rất nhiều người đến sau liên tục gia nhập đội ngũ đang đứng.

Bối Hiểu Ninh vừa tìm chỗ ngồi cho bọn Vương Tinh, Đồng Tư Nguyệt và Tương Lâm cùng bọn Trương Suất, Tôn Lỗi vừa mời bọn họ rượu, nói phải ra đây một lát, rồi rời đi.

Bạn bè Bối Hiểu Ninh đối với cách làm của Vương Tinh có chút bất mãn, nhưng dù sao cũng quen biết nhiều năm, hơn nữa đương sự người ta cũng không oán hận qua cái gì, cho nên Vương Tinh bắt chuyện cùng bọn họ, bọn họ cũng đáp lại, hàn huyên được vài câu, mọi người lại nói nói cười cười với nhau như lúc đầu.

Nội dung hoạt động do Lâm Uy an bài, ngoài ca múa ảo thuật còn có một số tiết mục thay đổi khác. Khi Bối Hiểu Ninh đi tìm hần hỏi danh sách tiết mục, hần đã cùng Ny Đế Á lên chủ trì mấy tiết mục trò chơi rồi. Bối Hiểu Ninh nhân tiện tìm Lăng Tiểu. Lăng Tiểu đang ở trong phòng gọi điện thoại, nhìn thấy Bối Hiểu Ninh tiến vào, y nói: “Được rồi, ông ngoại, cháu còn đang vội. Mai cháu gọi lại cho ông, ông chú ý sức khỏe, nên đi nghỉ sớm đi.” Sau đó cúp điện thoại. Rồi y đến trước mặt Bối Hiểu Ninh, “Đi thôi, chúng ta ra ngoài chơi.”

“Điện thoại của ông ngoại anh?”

“Ừm.”

“Biết chuyện của anh rồi?”

“Ừ, Đình Đình nói với ông không thể kết hôn với anh. Ông hỏi lại anh.”

“Anh nói thế nào?”

“Nói sự thật.”

“A?!” Bối Hiểu Ninh giật mình há to miệng, lộ ra hai cái răng nanh trắng sáng, “Nói qua điện thoại? Anh không sợ làm ông tức giận?”

“Sẽ không, ông không bảo thủ đến thế. Sau này em gặp ông sẽ biết.”

“Gặp... Gặp ông?!”

“Đúng vậy! Sớm muộn gì cũng phải gặp mà.”

Bối Hiểu Ninh nhếch miệng. tâm tư lơ lửng bay bay, quên sạch luôn việc mình tìm y để làm gì. Lăng Tiểu nhìn một thân trang phục của hắn, sớm đã thèm thường chảy nước miếng, nhân cơ hội kéo hắn vào lòng, hôn lên đôi môi không hề phòng bị.

Bối Hiểu Ninh lặng người một chút, rất nhanh liền phản ứng lại hôn trả.

Hai người hôn đến tình nồng mật ý, đến khi khó mà tách nổi ra, Bối Hiểu Ninh đột nhiên phát ra một thanh âm kỳ quái “ân a”. Lăng Tiểu vội vàng dừng động tác, nâng tay che miệng lại rồi lui về phía sau từng bước. Bối Hiểu Ninh cúi đầu, nhả từ trong miệng ra một cái răng nanh xanh lè. Lăng Tiểu vội cầm lấy ngay rồi ấn vào lại trong miệng mình, hai người nhìn nhau cười to.

Từ trong phòng đi ra, Bối Hiểu Ninh mới nhớ ra là đến tìm để hỏi danh sách tiết mục, Lăng Tiểu đến phòng bên cạnh cầm ra cho hắn. Bối Hiểu Ninh cầm danh sách đi tìm bạn bè của mình, Lăng Tiểu đi theo mời tới ảo thuật gia đi vào gian hóa trang.

Chờ đến lúc Lăng Tiểu trở ra đã học được mấy trò tiểu xảo, y kích động chen chúc băng qua cả đám người muốn mau mau ra khoe với Bối Hiểu Ninh.

Ny Đế Á mới nhảy xong một bài. Lâm Uy mặc một cây đồ trắng cùng một bộ tóc giả màu đen xoa dài giả trang làm Sadako(1) đứng trên đài nói: “Được rồi! Bây giờ chúng ta sẽ chơi một trò chơi, gọi là ‘trick or treat’ (2). Đương nhiên, không phải là kiểu chơi thông thường, trò chơi này đã được qua tay tôi cải tiến. Tôi muốn mời tám người lên sân khấu, đầu tiên là một nam một nữ, vợ chồng, bạn trai bạn gái hoặc đôi tượng lát nữa sẽ cùng qua một đêm xuân (419 ạ) đều được!”

Cả đám người một trận rối loạn, mọi người đều đùn đẩy cho nhau, Trình Ngôn và Lưu Na thì đã chủ động lên sân khấu.

“Hai người là quan hệ gì vậy?” Lâm Uy cầm micro hỏi.

“Phu thê (vợ chồng).” Trình Ngôn lớn giọng đỉnh đạc trả lời.

“Tốt, cần thêm hai vị mỹ nữ lại đây!”

Lại loạn, hai phút sau một người mặc trang phục miêu nữ giống Tương Lâm cùng một người mặc trang phục phù thủy gọi cầm bó sát lên đài.

“Hai người là quan hệ gì?” Lâm Uy lại hỏi.

“Bạn bè.” Miêu nữ phía trước có chút rụt rè trả lời.

“Lại cần thêm một đôi nam nữ không quen biết!” Lâm Uy lại hô.

Một lát sau, một Cyborg số 8 (3) cùng một nữ vampire (ma cà rồng) bị đẩy lên sân khấu.

Lâm Uy tiếp tục nói: “Bây giờ mời lão bản của bản ***, Lăng Tiểu tiên sinh cùng bạn của y Bối Hiểu Ninh lên sân khấu!”

Lăng Tiểu vừa mới lách được đến trước mặt Bối Hiểu Ninh, còn chưa kịp nói một câu, đã bị Lâm Uy điểm danh, y hướng lên đài nhìn qua, Lâm Uy chính là đang vút cả mớ tóc dài che mặt ra đằng sau, liều mạng ngoắc ngoắc về phía y, trông rất giống làm màu. Bối Hiểu Ninh hỏi Lăng Tiểu: “Là anh sắp đặt à?”

Lăng Tiểu lắc đầu, “Không phải nha, Uy tử lại bày trò gì đây không biết?”

Lâm Uy lại cố công hô thêm một lần, hết cách, hai người bọn họ đành phải lên đài.

Lâm Uy hướng về phía Lăng Tiểu và Bối Hiểu Ninh chớp chớp mắt, sau đó hẩn nhận lấy từ trong tay Ny Đế Á một cái đĩa rồi nói với đám đông phía dưới: “Mọi người nhìn xem, đây là bốn viên kẹo dẻo được làm rất mỏng. Phải dính chính trước là không phải do tôi cần! Là dùng dao cắt. Mỗi miếng kẹo dẻo phía sau đều được dính hai miếng xốp rất chắc. Luật chơi là bốn đội vừa rồi tôi mời lên, mỗi đội chọn ra một người, tìm một chỗ không ai biết, dính miếng kẹo này vào mặt trong quần áo, dán lên một bộ phận trên cơ thể của người chơi đội bạn. Sau đó cho người còn lại của đội đó đến sờ. Ghi nhớ! Phải sờ hẩn vào người mới tính. Người bị sờ chỉ có thể nói ‘trên dưới trái phải’, không được nói bất cứ từ nào khác, đến khi nào tìm được kẹo, mà nhất định phải là do tự tay người sờ lấy ra mới thôi. Có một điểm cần lưu ý là người sờ và người bị sờ phải đứng đối diện nhau. Được rồi, lần lượt từng đội lên thôi, đội nào trong thời gian ngắn nhất chiến thắng, phần thưởng chính là một chai whisky! Về phần dán vào chỗ nào, chính là dán trên người đối thủ, cho nên phải càng bí mật càng tốt, có thể hạ lưu, nhưng không thể hạ tiện, cũng nên có chừng mực. Được rồi, bây giờ người bị dính nên chuẩn bị thôi!”

“Nga ” Đám đông phía dưới đều cổ vũ, vỗ tay rầm rầm.

Năm phút sau, Lưu Na, Cyborg số 8, Miêu Nữ cùng Lăng Tiểu từ gian hóa trang đi lên sân khấu.

Đội đầu tiên là Trình Ngôn và Lưu Na. Cặp vợ chồng nay được đánh giá cao, hai người cũng không phụ kỳ vọng của mọi người, Trình Ngôn mặc sức lớn mật, không ngượng ngừng tí nào, chỉ là chỗ dán viên kẹo này thật kỳ lạ, không hiểu là âm mưu của người nào trong ba đội còn lại, miếng đường dính vào trong nách Lưu Na. Hai người bọn họ mò mẫm một lúc, mất bao nhiêu thời gian và công sức, Lưu Na bị sờ cho cười quần quai.

Đội thứ hai là đội người máy Cyborg và nữ vampire. Hai người không quen nhau, nên nữ vampire đỏ mặt sờ rất cẩn thận. Miếng kẹo của Cyborg được dán phía sau lưng, lúc nữ vampire kéo áo hẩn ra khỏi thắt lưng, vươn tay vào tìm miếng kẹo, đám bạn bè của hai người phía dưới bắt đầu ồn ào.

Tổ thứ ba là miêu nữ cùng nữ phù thủy. Hai người này rất dũng mãnh, miêu nữ bày ra một tạo dáng gọi cảm, nữ phù thủy căn bản không để ý đến từng trận sỏi tru âm âm phía dưới, không thèm khách khí trên người nàng điên cuồng sờ, rất nhanh tìm được vị trí của miếng đường khe ngực. Trong nháy mắt khi nữ phù thủy kéo cổ áo miêu nữ luồn tay vào, Lâm Uy cột nhả hét một tiếng: “Mau đưa tôi khăn giấy! Sắp chảy máu mũi rồi!”

Đội thứ tư là Lăng Tiểu và Bối Hiểu Ninh. Các khách quen cùng nhân viên trong quán tương đối phối hợp, tiếng huýt sáo cùng tiếng hét, tiếng gào, tiếng hú vang lên rầm rộ. Bối Hiểu Ninh vốn là khó xử kinh khủng, nhưng mà đã chơi trò chơi ai chả muốn thắng. Hẩn thấy tư thế Lăng Tiểu đi lên không tự nhiên, nên hẩn đầu tiên là ngồi xổm xuống sờ chân phải Lăng Tiểu.

“Trên, trên, trên...” Lăng Tiểu vẫn nói trên nữa, Lăng Tiểu sờ đến hông y.

“Trái trái trái, dưới dưới dưới...” Lúc này Bối Hiểu Ninh đã đứng dậy. Hai người đàn ông mặt đối mặt đứng, một người sờ từ bắp đùi đến bên hông người kia, bây giờ lại hướng bên đùi khác sờ soạng, trước mắt bao nhiêu người làm cái động tác mập mờ này, Bối Hiểu Ninh đỏ mặt. Lăng Tiểu vẫn một cái mặt thần nhiên trấn định chỉ huy động tác trên tay Bối Hiểu Ninh.

“Dưới dưới, phải phải.” Lăng Tiểu nói lại, Bối Hiểu Ninh sờ được miếng kẹo, không nhin được trong lòng chửi loạn: mẹ kiếp! Ai chọn cái chỗ này? Ở tận đùi trong!

Nhưng chửi thì chửi, kẹo vẫn phải lấy ra. Bối Hiểu Ninh bằng tốc độ nhanh nhất cởi quần Lăng Tiểu, cho tay vào lục lọi mấy cái, lấy miếng kẹo ra. Dưới đài là một trận hét chói tai.

Lâm Uy che micro nhỏ giọng nói với Bối Hiểu Ninh: “Động tác cực kỳ thuần thục nha!”

Lăng Tiểu nghe thấy, khen ngợi nhìn về phía Lâm Uy, “Trò này chơi không tệ.”

Bối Hiểu Ninh hưng hăng đẩy y một cái, làm y suýt rụng xuống đài.

Kết quả rất nhanh được công bố, miêu nữ cùng nữ phù thủy thắng.

“Tiếp theo mà biểu diễn ảo thuật!” Thanh âm của Lâm Uy lại vang lên.

Bối Hiểu Ninh kéo Lăng Tiểu đi về phía đám bạn, âm thầm hạ quyết tâm. Xuyên qua đám người, dừng lại trước bàn, không đợi mọi người bắt đầu true chộc biểu hiện vừa rồi trên đài, Bối Hiểu Ninh rất nghiêm túc nói: “Tiểu Tinh, Tiểu, hai người trông Miểu Miểu với bạn học chơi một lúc đi. Nhưng người khác theo ta đi vào đây một lát, ta có việc muốn nói.”

Nói xong hần xoay người đi về phía một phòng trống bên cạnh, mọi người đang ngồi cũng không biết hần muốn làm gì, nhìn nhau, rồi đành đứng lên đi theo hần.

Tôn Lỗi đoán được Bối Hiểu Ninh muốn nói gì, ngồi không nhúc nhích. Nhìn bọn Bối Hiểu Ninh đi vào trong, Lăng Tiểu đưa cho Tôn Lỗi một điều thuốc.

Vương Tinh vỗ vỗ cánh tay Tôn Miểu Miểu, “Đi, đi vệ sinh với tỷ tỷ.”

Vương Tinh cùng Tôn Miểu Miểu đi rồi. Tôn Lỗi sau khi biết quan hệ Bối Hiểu Ninh và Lăng Tiểu lần đầu tiên lại cùng y như vậy mặt đối mặt ngồi chung, hai người xấu hổ nhìn đối phương cười nhẹ. Lát sau vì đánh vỡ trầm mặc, Lăng Tiểu quay đầu đi hỏi bạn học Tôn Miểu Miểu, “Em học cùng lớp Miểu Miểu à?”

“Vâng.” Cậu bé mặt rất lạnh, diện vô biểu tình gật đầu.

Lăng Tiểu cảm thấy thú vị, muốn true nó. “Em đội vương miện, là hoàng tử à?”

“Không phải, là quốc vương, hoàng đế.”

“Nga!” Lăng Tiểu làm bộ dáng bưng tỉnh, “Thế thì em không nên mặc quần áo a.”

“Hả?”

“Bộ quần áo mới của hoàng đế (4)ấy.”

Cậu bé tức giận, Tôn Lỗi cười to. Lăng Tiểu vừa định nói thêm mấy câu, lại thấy cửa phòng bên kia mở, Bối Hiểu Ninh thở hổn hển từ bên trong chạy xuống tầng một.

45. Chương 45

Lăng Tiểu đứng dậy vừa muốn đuổi theo, những người trong phòng cũng ra tới. Không đợi Lăng Tiểu nói được lời nào, Trương Suất đã khoát tay lên vai y, “Lăng ca, người đúng là có mắt! Ta thân với Hiểu Ninh từ nhỏ đến lớn, cho tới tận bây giờ cũng chưa thấy hần chân chính động tâm với bất kỳ cô gái nào. Xem ra hần đúng là đã sớm có tiềm chất nha, bị người phát hiện rồi.”

Trình Ngôn nói: “Các người còn giấu giếm lâu đến vậy. Hiểu Ninh nhà chúng ta chính là đứa tốt nhất cả ngàn dặm mới tìm được, không thể để người không đứng lấy mắt vậy được, phải hảo hảo mời chúng ta một bữa đi.”

“Chuyện đó không cần nói, nhất định...”

Lăng Tiểu còn chưa dứt lời, Tôn Lỗi đã đứng lên, “Ta phải được gấp đôi, ta còn giúp các người giữ bí mật nha.”

“Người còn nói mà không biết thẹn?!” Khương Hạo gìm cổ Tôn Lỗi, “Đã sớm biết còn không khai cho bọn này? Người cũng phải mời bọn ta ăn cơm!”

Lăng Tiểu nhìn một vòng: mấy người này đi ra mặt ai cũng cao hứng hết a, thế sao Hiểu Ninh lại nhìn như có vẻ rất tức giận? Y nhìn về hướng cầu thang hỏi: “Hiểu Ninh sao vậy, hình như không vui lắm?”

“Nga.” Trương Suất cười, “Bị bọn này chọc tức. Hắn từ đầu vừa mới nói xong, bọn ta cũng không tin, nghĩ là hắn nói đùa. Sau đó bọn ta tin thật, liền trêu hắn vài câu, kết quả hắn liền tức giận chạy đi. Không sao đâu, Hiểu Ninh tốt tính, sẽ không giận thật.”

“Các người nói cái gì?” Bạn học Tôn Miểu Miểu đứng dậy, mọi người lúc này mới nhớ đến bên cạnh còn có một đứa trẻ vị thành niên, không biết mấy lời vừa rồi nó nghe được bao nhiêu.

Lăng Tiểu xoa xoa đầu nó, “Người lớn nói chuyện, trẻ con không được hóng linh tinh.”

“Ai là trẻ con?!” Bé trai bất mãn né tay Lăng Tiểu, “Ta cũng nghe rõ lắm. Ta muốn đi tìm Miểu Miểu, nói cho nó nghe: cả hai người nó muốn tuyển làm bạn trai lại đang yêu nhau, hiện tại nó chỉ có thể chọn ta thôi!”

Nói xong thằng bé liền chạy thẳng xuống lầu, còn lại mấy người lớn hai mặt nhìn nhau, dở khóc dở cười.

Lăng Tiểu nhẹ cả người, có cảm giác yên tâm. Y để những người khác ngồi xuống, nói mình phải đi xem Hiểu Ninh, rồi rời đi.

Ảo thuật trên sân khấu đã biểu diễn xong, Lâm Uy lại dẫn vài người lên chơi trò chơi. Mấy người bạn của Bối Hiểu Ninh một bên uống rượu, một bên thở ngán than dài biến hóa của Bối Hiểu Ninh trong khoảng thời gian này. Sau lại nghĩ đến đủ loại chuyện khả nghi của hắn trước đây. Cuối cùng mọi người ra kết luận, đủ các loại chuyện ma xui quỷ khiến trong cuộc đời Bối Hiểu Ninh quả thực giống như là sự chuẩn bị chờ cho Lăng Tiểu xuất hiện.

Lăng Tiểu xuống lầu tìm một lúc, không gặp Bối Hiểu Ninh, y liền vào nhà vệ sinh. Đẩy cửa ra, liền thấy Bối Hiểu Ninh đang rửa tay. Lăng Tiểu đi đến bên người hắn, dùng khuỷu tay đụng đụng hắn, “Này, bạn bè tốt như vậy còn biết tìm ở đâu đây? Sao em lại tức giận?”

Bối Hiểu Ninh nhìn khinh bỉ Lăng Tiểu trong gương một cái, “Anh nói thử xem nào? Tôi tất nhiên không giận thật, là muốn đi vệ sinh thôi.”

Nói xong Bối Hiểu Ninh đột nhiên xoay người búng nước vào mặt Lăng Tiểu, rồi cười to chạy biến.

“Em quay lại đây!” Lăng Tiểu lau mặt, vừa muốn đuổi theo, thì một vị khách hóa trang làm yêu quái tiến vào.

“A! Ông chủ Lăng!”

Lăng Tiểu lập tức dừng bước, về lại bộ dáng thành thực chững chạc, “Triệu ca, đến lúc nào? Đi, ta cùng người uống vài chén.”

“Được được, ta đi vệ sinh xong đã, cũng phải đến tìm người.”

Các tiết mục trò chơi, biểu diễn vẫn tiến hành đến gần một giờ sáng, Lăng Tiểu cùng Bối Hiểu Ninh không tiếp tục tham dự. Bối Hiểu Ninh cùng đám bạn uống rượu nói chuyện phiếm, Lăng Tiểu tiếp khách đồng một ít tây một ít bạn rạn không biết trời trăng. Có mấy lần Lăng Tiểu đụng được Bối Hiểu Ninh một lúc, rồi ngay lập tức lại bị người lôi đi.

Đêm đó quán bar bình chọn ra một nam một nữ đoạt giải hóa trang tốt nhất là một khách nam hóa trang thành Alva và một khách nữ hóa trang thành cô dâu ma, phần thưởng là máy MP3 và thẻ giảm giá VIP của quán bar. Cuối cùng hoạt động hạng nhất là khách có thể tùy ý mời người đêm đó mình thích nhất lên chụp ảnh cùng, Lăng Tiểu và Bối Hiểu Ninh đến mấy lần được mời lên.

Sau hai giờ khách mới dần dần, đám bạn Bối Hiểu Ninh chia làm hai nhóm đi trước đi sau, hắn đều tiễn họ đến tận cửa. Lại ngồi chơi nửa tiếng, Lăng Tiểu xong gần hết, liền gọi Bối Hiểu Ninh rời đi.

Về đến vừa nhà, Bối Hiểu Ninh vội tìm Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi. Chờ hắn lo xong cho hai cún, lại dọn dẹp một chút, Lăng Tiểu đã tắm rửa xong xuôi. Bối Hiểu Ninh cầm áo choàng và cặp răng giả vừa muốn vào nhà tắm, Lăng Tiểu lại đột nhiên ôm lấy hắn từ phía sau. Bối Hiểu Ninh đẩy Lăng Tiểu ra, “Anh làm gì?”

Lăng Tiểu như ảo thuật gia lôi một đôi tai thỏ không biết ở đâu ra, “Tắm xong mặc cái này đi.”

“Không thích.”

“Mặc nha

” Lăng Tiểu kéo dài âm làm nũng.

Bối Hiểu Ninh nổi toàn thân da gà, “Tôi mặc anh nhìn đến chán rồi, còn có gì hay?”

“Anh có thể đâm vào em rất thích.” Lăng Tiểu lại bày ra cái mặt vô lại.

“Cút!”

“Đi mà...” Để có thể bắt Bối Hiểu Ninh mặc bộ bunny, Lăng Tiểu quyết, “Sau này lúc em đi làm anh sẽ không yêu cầu em nghỉ theo anh nữa.”

“Nói phải giữ lời nhá?”

“Được, anh lấy nhân cách đảm bảo.”

“Anh có còn nhân cách đâu!” Bối Hiểu Ninh túm lấy tai thỏ cùng cái bộ đồ sặc-sxy bên tay kia của Lăng Tiểu, xoay người vào nhà tắm.

Bối Hiểu Ninh bình thường tắm rửa đại khái cũng hết 20 phút, hôm nay Lăng Tiểu chờ a chờ, chờ qua nửa giờ, hắn còn chưa chịu ra. Lại qua thêm năm phút, Lăng Tiểu rốt cục nhịn không nổi, chạy đến gõ cửa nhà tắm.

“Làm cái gì?!” Tiếng Bối Hiểu Ninh sốt ruột vọng ra.

“Em ngủ quên trong đây à?”

“Không phải, trang phục có vấn đề.... Đừng có vào...”

Lăng Tiểu đã mở toang cửa ra.

Bối Hiểu Ninh trên đầu dựng thẳng hai cái lỗ tai thỏ, hai tay còn đang lóng ngóng, “Tôi đang cố làm quần áo vừa người chút.”

Lăng Tiểu nhìn theo hướng tay hắn, bật cười. Thân thể phần hông gợi cảm của Bối Hiểu Ninh đang cố tròng quần áo vào, hai khối hồng anh trước ngực ử rữ sụp xuống được che lại, nhưng bộ phận dưới hạ thân lại sinh động rơi ra ngoài.

Lăng Tiểu đi qua, một tay nâng cầm Bối Hiểu Ninh, một tay bóp nắn cái đuôi thỏ trên mông hắn, “Đủ đáng yêu rồi, mau đến đây, tiểu thỏ tử.”

Bối Hiểu Ninh hai má đỏ hồng, cúi đầu xoay mặt sang một bên, hai cái tai thỏ trên đầu hắn theo động tác mà lung lay mấy cái. Lăng Tiểu cảm thấy cả tâm can mình cũng run rẩy theo.

Kéo Bối Hiểu Ninh vào phòng, Lăng Tiểu như hổ đói vồ mồi đè Bối Hiểu Ninh ra giường. Lăng Tiểu vuốt ve bộ phận vì bị gắt gao giam cầm mà càng thêm mẫn cảm giữa hai chân Bối Hiểu Ninh, khẽ cắn bờ môi hắn, nhẹ nhàng thốt lên một câu, “Anh phải làm thế nào mới có thể thực sự ăn sạch em đây?”

Bối Hiểu Ninh giữa hai khoảng thở dốc nói: “Anh muốn ăn thịt thỏ nướng, hay thịt thỏ kho tàu đây?”

“Muốn tất.” Lăng Tiểu hung hăng mút đầu lưỡi Bối Hiểu Ninh.

“Ân...” Bối Hiểu Ninh không nhịn được khẽ giãy giụa, vươn tay bắt lấy bộ phận thô trướng giữa hai chân Lăng Tiểu.

Mãi mê gặm cắn một lát, Lăng Tiểu ngồi dậy vạch bộ hóa trang trên người Bối Hiểu Ninh sờ soạng. Thân thể trắng nõn mềm mại bại lộ ngay trước mắt, Lăng Tiểu chờ không nổi. Y dựng Bối Hiểu Ninh dậy, để hắn ngồi lên người mình, sau đó đem dịch bôi trơn đến, “Tự mình làm.”

Bối Hiểu Ninh khẽ cười, lấy ra một ít rồi bôi lên vật ngẩng cao của Lăng Tiểu. Hắn nhẹ nhàng lấy hai tay trên dưới xoa nắn. Lăng Tiểu cắn chặt răng nhéo hai cái trước ngực hắn, “Em đồ yêu tinh.”

“Tôi hiện tại là thổ tinh.” Vừa nói Bối Hiểu Ninh vừa hơi ngượng ngừng lấy thêm một ích dịch trơn bôi vào phía sau mình. Thân thể có động tác hơi vặn vẹo làm Lăng Tiểu mất đi tia lý trí cuối cùng. Y vút dịch trơn xuống đất, nâng mông Bối Hiểu Ninh lên rồi tiến nhập thẳng vào.

Mặt Bối Hiểu Ninh nháy mắt đỏ lên, theo động tác tiến nhập, hai mắt hắn liền dần trở nên mê ly, theo từng trận thổ dốc rên rỉ đứt quãng mà khe khẽ mở đôi môi đỏ mọng.

Mặc dù chỉ còn một đoit ai thổ, nhưng từng bộ phận bị cọ xát trong cơ thể khiến Bối Hiểu Ninh giống như bị hình tường trong gương của chính mình thôi miên, hắn trên dưới lắc lư, động tác càng ngày càng phóng đảng kích tình.

Lăng Tiểu như si như dại mà nhìn vẻ mặt khiến kẻ khác thần hồn điên đảo của hắn, hai tai thổ trên đầu rung a rung, ý chí rất nhanh không còn, thân thể hai người va chạm ngày một mãnh liệt.

Bối Hiểu Ninh mềm nhũn ngã sang một bên người Lăng Tiểu, đem mặt vùi vào cánh tay rắn chắc của y. Lăng Tiểu hôn nhẹ lên cằm cổ đầy mồ hôi của hắn, “Không được, nhanh quá, anh mới bắn một lần.”

“Ngày mai tôi còn đi làm a.” Bối Hiểu Ninh vô lực nói.

“Ngày mai chủ nhật, không cho em đi làm.”

Bối Hiểu Ninh giật phắt sang, “Anh không phải nói tôi hóa trang thổ rồi anh sẽ không quản chuyện tôi tăng ca sao?”

“Dù sao em cũng nói anh không có nhân cách, anh mặc kệ.”

“Anh...”

Môi Lăng Tiểu rơi xuống điểm nổi lên trước ngực Bối Hiểu Ninh.

“A! Không được! Không được a!” Bối Hiểu Ninh dùng sức đẩy đầu Lăng Tiểu.

Lăng Tiểu vươn tay nắm lấy địa phương đang dần dần mềm xuống của Bối Hiểu Ninh. Hắn giãy giụa muốn thoát ra, Lăng Tiểu lại lấy hai chân kẹp chặt hắn lại.

Bối Hiểu Ninh dốc toàn lực muốn tách khỏi thân thể Lăng Tiểu, nhưng sức lực dù sao cũng kém quá xa. Lăng Tiểu rất dễ dàng thu phục Bối Hiểu Ninh. Bối Hiểu Ninh sau đó còn cố gắng, nhưng sức lực trên tay dần hư thoát, đến hầu như không còn, thay vào đó vẫn là âm thanh rên rỉ khó kiềm nén.

Lần kết hợp thứ hai va chạm dằng dặc mà kịch liệt, chờ Lăng Tiểu thỏa mãn thả mình xuống người Bối Hiểu Ninh, hắn đã mệt đến nói cũng không ra lời.

46. Chương 46

Ngày tiếp theo Lăng Tiểu không ngăn cản Bối Hiểu Ninh đi làm. Nhưng đến công ty rồi Bối Hiểu Ninh mới thấy thất lưng đau đến nổi suýt chút nữa thì tự mình xin nghỉ. Tới cửa hàng, hắn thậm chí không thể với nổi tay tới chỗ quần áo trên cao. Có mấy đồng nghiệp hắn quen ở cửa hàng thấy hắn có tư thế quái dị, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng thở hổn hển, hỏi hắn bị làm sao, Bối Hiểu Ninh xấu hổ cười cười, nói dối là bạn hắn mở phòng tập thể hình, hôm qua hắn đến thử một chút, không cẩn thận trượt chân bị trật thất lưng. (R: oimeoi =)) hắn là ‘tập thể hình’ đến trật lưng :)))

Giữa trưa lúc đang ăn cơm, điện thoại kêu, Bối Hiểu Ninh thấy là số nhà, tưởng mẹ gọi, nhưng lúc nghe máy thì hóa ra là cha.

“Cha?” Bối Hiểu Ninh hơi bị chột dạ.

“Bao lâu rồi không về nhà hả?” Thanh âm nghiêm khắc quen thuộc trách cứ hỏi hắn.

“Dạ?”

“Nhà của con, bao lâu rồi không về?”

Bối Hiểu Ninh nghĩ trong khoảng thời gian này hẳn không về nhà có thể cha mẹ sẽ gọi điện, hoặc đến xem hẳn, nhưng hiện tại cả ngày hẳn đều bận rộn đến chân vất lên cổ, trong nhà cũng biết. Nên hẳn nghĩ nếu bị hỏi, thì cứ nói mình bận quá. Nhưng cha hẳn vừa mở miệng đã hỏi hẳn bao lâu chưa về, Bối Hiểu Ninh đoán chắc ông đến tìm mình mấy lần rồi không được nên mới hỏi thế. Dè dặt trả lời: “Vâng... Đạo này con hay tăng ca...”

“Tăng ca? Tăng ca đến nỗi không biết nhà bị cắt điện thoại à! Không phải con sợ nhất là mất mạng sao? Đứt dây cáp mà cũng không biết?”

Bối Hiểu Ninh cảm giác được trước mắt có ngôi sao đang quay quay, mấy ngày nay thực sự bận đến choáng váng rồi, đến cước điện thoại cũng quên đóng!

“À... Vâng... Con...”

“Thế ở đâu?”

“Vâng... Nhà bạn ạ.”

“Bạn nào?”

“... Một người bạn thôi...”

Yên lặng một lúc.

“Về nhà ngay, có lời cha muốn hỏi con.”

Bối Hiểu Ninh nghe không ra đầu kia điện thoại là cái tâm tình gì, “Vâng” một tiếng, cúp điện thoại. Hẳn biết: ngày ‘chết’ của mình còn không xa lắm...

Lo lắng mất một lát, Bối Hiểu Ninh lại gọi cho Vương Tinh. Hỏi bên kia tình huống thế nào. Vương Tinh nói đã đem chuyện của mình nói cho cha mẹ.

“Các cụ bên ấy nói thế nào?”

“Mẹ nói thà cả đời không gả ta đi, cũng không cho ta lấy bạn trai. Cha ta không nói gì cả, đi ra ngoài. Ta đã nói rõ ràng chuyện hiểu lầm ở hôn lễ rồi, bọn họ chắc sẽ sớm đưa ta đến nhà người xin lỗi.”

“Người có nói chuyện giữa ta và Tiểu không?”

“Không có, chẳng phải bảo ta giữ bí mật sao.”

“Ôi ” Bối Hiểu Ninh nặng nề thở dài một tiếng.

“Sao?”

“Chắc ta cũng không giấu được bao lâu nữa, cha vừa gọi ta về nhà.”

Vương Tinh không nói, lát sau mới lên tiếng, “Ta sẽ ủng hộ người.”

“Ừm, ta cũng sẽ ủng hộ người.”

Mặc dù nói thế nhưng cả hai đều biết, ủng hộ họ dành cho nhau cũng chẳng có phân lượng ý nghĩa là bao, nhưng trong nhà không còn anh em khác, nói thế cũng để phần nào an ủi lẫn nhau.

Dập máy, Bối Hiểu Ninh càng thấy bế tắc, cuối cùng nghĩ: tiền cũng ăn kiếm, mà lùi cũng dính đao, ‘chết’ sớm luôn cho nhanh gọn. Quên đi, tối nay về nhà.

Sau khi tan ca, thời gian cũng chưa quá muộn, Bối Hiểu Ninh gọi cho Lăng Tiểu, nói buổi tối mình phải về nhà cha mẹ một chuyến. Lăng Tiểu nghe ra hẳn có tâm sự, hỏi hẳn có chuyện gì, Bối Hiểu Ninh không trả lời. Y lại hỏi có phải là liên quan đến chuyện hai người không, Bối Hiểu Ninh “Ừ” một tiếng, nói xe tới rồi, liền ngắt điện thoại lên xe, Lăng Tiểu không gọi lại, cũng không nhắn tin.

Bối Hiểu Ninh hơn chín giờ về đến nhà. Mặc dù hẳn có chìa khóa, nhưng mà vẫn đứng ngoài gõ cửa.

Cửa mở, là cha. Ông liếc Bối Hiểu Ninh một cái, gì cũng không nói, xoay người đi thẳng vào thư phòng. Mẹ Hiểu Ninh từ trong bếp ngó đầu ra, “Hiểu Ninh? Về đây à? Ăn cơm chưa? Mẹ với cha vừa ăn xong.”

“Vâng, con không đói bụng. Cha gọi con về, con đi nói chuyện với cha đã.”

Mẹ Hiểu Ninh hai tay còn nước rửa bát, chạy vội đến, khăn trương túm tay áo Bối Hiểu Ninh, “Nói chuyện gì?”

“Không có gì, tâm sự thôi. Mẹ, lo chuyện của mẹ đi.” Bối Hiểu Ninh kéo tay mẹ xuống, nhắc chân đi vào thư phòng.

“Hiểu Ninh! Con...”

Bối Hiểu Ninh không dừng chân, quay đầu nhìn mẹ một cái, đi vào thư phòng.

“Hiểu Ninh! Hiểu Ninh!...” Mẹ chạy đến tận cửa, Bối Hiểu Ninh tiện tay khóa vừa phòng.

Thư phòng vốn là sửa lại từ phòng cũ của Bối Hiểu Ninh, sau khi hắn lên đại học thì chưa hề vào qua. Thì ra chỗ trước đây là giường, bây giờ đổi thành một bộ ghế salon. Giá sách đổi thành kiểu cổ điển, bàn học bên cạnh bị thay bằng bàn làm việc to có ngăn kéo. Lúc này cha Hiểu Ninh chính là vẻ mặt lo buồn tiều tụy ngồi trên ghế sau bàn làm việc, nhìn Bối Hiểu Ninh đi đến ngồi xuống ghế salon trước mặt ông.

“Mau nói, chuyện gì xảy ra? Sớm biết mẹ con có chuyện giấu rồi.”

“Vâng...” Bối Hiểu Ninh chuyển mắt từ nhìn cha sang nhìn giá sách năm đó từng suýt bị hắn bán đi để mua truyện tranh. Sau đó Bối Hiểu Ninh kể lại chuyện Vương Tinh về nước nói không muốn kết hôn với hắn cho đến chuyện tới ở nhà Lăng Tiểu, toàn bộ mọi chuyện đều nói hết.

Cha Bối Hiểu Ninh từ nửa tin nửa ngờ, đến cứng cáp giả bình tĩnh, rồi lộ vẻ tức giận, cuối cùng thành trợn mắt há hốc mồm.

Rốt cục cũng nói ra, Bối Hiểu Ninh đột nhiên có một loại cảm giác giống như trút được gánh nặng. Hắn thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu tựa lưng xuống ghế salon, bắt đầu đợi một trận mưa to gió lớn ập đến.

Qua hơn mười phút yên lặng, Bối Hiểu Ninh cảm giác giống như thời gian đã dừng lại. Trong nháy mắt hắn thậm chí còn tưởng mình cái gì cũng chưa từng nói qua, hắn với Lăng Tiểu chuyện gì cũng chưa có, hôn lễ kia cũng chưa từng cử hành, nhớ tới lần mình thi trượt, lúc ấy chỉ là cha giống như xưa răn dạy hắn một trận thôi...

Cha Bối Hiểu Ninh đứng lên, bắt đầu tìm kiếm đồ vật của mình. Áo giắc của Bối Hiểu Ninh biến mất, ý thức lại trở về với sự thật.

Tìm một lúc, cha Bối Hiểu Ninh lấy từ trong ngăn kéo dưới cùng ra một bao thuốc chuẩn bị cho khách. Sau đó ông luống cuống xé mở bao bì lấy một điếu ra, run run ngậm vào miệng. Tiếp theo lại đi tìm lấy ra một cái bật lửa, muốn rít một hơi. Nhưng mà bật mãi bật lửa không lên.

Bối Hiểu Ninh vẫn không nhúc nhích, bất động nhìn cha, trong lòng dần dần ngập ngụa lo lắng bất an, lục phủ ngũ tạng như bị một bàn tay vô hình nhào bóp.

“Cha, không phải cha cai thuốc rồi à? Sao lại...”

Bịch! Cha Hiểu Ninh ném mạnh cái bật lửa xuống đất, bật lửa đập mạnh.

Bụp bụp bụp! Mẹ Bối Hiểu Ninh đập mạnh lên cửa, “Hiểu Ninh! Hiểu Ninh! Cha nó! Mấy người làm gì?! Mau mở cửa...”

Cha Bối Hiểu Ninh một tay mở cửa, rống lên: “Bà dạy con giỏi lắm!!” Thét xong ông nổi giận ùng ùng lao vào phòng khách, mở cửa ra khỏi nhà.

Mẹ đứng trước cửa thư phòng, nhìn Bối Hiểu Ninh đang luống cuống chân tay.

“Hiểu Ninh, cơm còn chưa nguội, mẹ vừa hâm thức ăn, ra ăn chút đi.”

“Dạ... Vâng.” Bối Hiểu Ninh cúi đầu đi khỏi thư phòng.

Thức ăn bùng lên, Bối Hiểu Ninh cố ăn vài miếng, “Mẹ, mai con còn phải đi làm, nên con về trước.” Nói xong xách túi đứng lên.

“Hiếu Ninh.” Mẹ cũng đứng dậy, chần chừ nói: “Cũng đủ rồi... Kết thúc đi con.”

“Mẹ...”

“Mấy đứa thời nay cũng không nặng tình là mấy mà? Mẹ biết con cũng không nghiêm túc...”

“Mẹ!” Bối Hiếu Ninh không để bà nói thêm.

Mẹ không nhắc lại, trong mắt dần đọng đầy nước mắt.

Bối Hiếu Ninh nâng tay sờ mặt bà, “Mẹ... Con đi.”

Bối Hiếu Ninh về đến nhà, Lăng Tiểu đang chờ hẩn. Bối Hiếu Ninh vứt túi xuống đất, một đồng trước cửa. Lăng Tiểu đứng dậy, đi tới trước mặt hẩn, “Hiếu Ninh...”

Bối Hiếu Ninh đột nhiên lao vào lòng Lăng Tiểu, ôm lấy thân thể rộng dày ấm áp của y, mặt cũng gất gao dán vào trước ngực y.

Lăng Tiểu lặng đi một chút, cái gì cũng không nói, giơ tay lên ôm lấy con người đơn bạc mềm mại đang run nhè nhẹ trong lòng.

About these ads

47. Chương 47

Suốt một đêm, Bối Hiếu Ninh nằm im trong lòng Lăng Tiểu im lặng. Lăng Tiểu cũng không hỏi nhiều, lặng lẽ ôm lấy hẩn.

Ngày thứ hai Bối Hiếu Ninh tinh thần ngẫn ngờ đến công ty làm việc. Đến tiệm, không đợi hẩn bắt đầu công việc thì đã có điện thoại trong nhà gọi đến. Bối Hiếu Ninh nghe máy, là mẹ. Bà nói cha Vương Tinh gọi điện cho ba, nói có chuyện rất quan trọng muốn nói, muốn mời ba mẹ Bối Hiếu Ninh ăn cơm, gọi Bối Hiếu Ninh trình diện cùng. Bối Hiếu Ninh đương nhiên biết Vương Tinh muốn nói gì, nhưng mà nghe giọng của mẹ, hình như bà vẫn còn chưa biết chuyện gì xảy ra. Nhưng hôm qua Bối Hiếu Ninh đã nói rất rõ ràng cho cha rồi, nhưng hẩn không ngờ ba cũng không nói lại cho mẹ.

Bối Hiếu Ninh thăm dò hỏi: “Cha thế nào hả mẹ?”

“Ông ấy không nói gì, chỉ bảo ta gọi điện cho người, nói người đến khách sạn lần trước nhà mình làm mừng thọ cho ông người.”

“Nga, cha có nói gì thêm với mẹ không?”

“Không có, chẳng thấy nói thêm gì. Người hỏi làm gì?”

“Vâng... Không có gì, gặp mặt rồi nói tiếp. Như vậy, hôm nay con sẽ cố về sớm, mọi người không cần chờ con, cứ đi trước đi, con đến sẽ gọi điện.”

Ngắt máy, Bối Hiếu Ninh lại gọi cho Vương Tinh, không ai nghe máy. Bối Hiếu Ninh nghĩ: ba của Tinh Tinh chuẩn bị đến thế, xem ra tình hình rất nghiêm trọng. Không lẽ Tiểu Tinh bị cấm nghe điện thoại luôn rồi? Hay là quên điện thoại ở nhà cũng không chừng? ...

Bối Hiếu Ninh lắc lắc đầu, không muốn đoán mò thêm, nhưng rất nhanh một ý nghĩ khác lại xuất hiện trong đầu hẩn: sao cứ cảm thấy không yên? Tối nay tám chín phần mười sẽ nói chuyện Tiểu đi? Ông bà cũng sẽ biết chuyện nhanh thôi? Còn phải tiếp Vương gia gia, Đại gia, Tứ thúc, Ngũ thúc, Lục thúc... Các cậu, đồng nghiệp của ba mẹ, hàng xóm... Sau đó nhất định ta sẽ thành quái thai, sau này ngày lễ ngày tết lúc gặp mặt chào hỏi các trưởng bối sẽ nhìn ta bằng ánh mắt khác thường... Không, có lẽ ta không bao giờ nên tham gia tụ hội trong nhà nữa, có lẽ cha cũng cần bản không muốn nhận đứa con trai này...

Suy nghĩ miên man mãi, Bối Hiếu Ninh cầm quần áo đi đến trước cửa, thay trang phục cho ma-nơ-canh. Mặc được một nửa mới phát hiện mình mặc nhầm quần áo nữ vào người ma-nơ-canh nam.

Công ty mới điều thêm hai người từ trên xuống, cũng qua tuần lễ thời trang, Bối Hiếu Ninh không cần tăng ca nữa. Đi ra ngoài, hẩn gọi cho Lăng Tiểu, muốn nói cho y hôm nay mình sẽ về muộn.

Lăng Tiểu bình thường ít khi không gọi được, nhưng lần này Bối Hiểu Ninh gọi mãi không có ai nghe máy. Gọi về nhà cũng không được. Bối Hiểu Ninh lại gọi tới quán bar, người nghe máy nói cho hắn Lăng Tiểu không có ở đây. Hết cách, Bối Hiểu Ninh nhắn tin: Tối nay tôi về muộn, nếu không đi quán bar thì anh tự ăn cơm đi, không cần chờ.

Tối khách sạn, Bối Hiểu Ninh gọi điện cho mẹ, hỏi số phòng, sau đó hít sâu một hơi rồi tìm người phục vụ đưa hắn đến phòng đó.

Ba, mẹ, cha mẹ Vương Tinh, còn có Vương Tinh cũng ở đây. Cửa phòng vừa mở, Bối Hiểu Ninh chỉ nghe thấy ba Vương Tinh đang vô cùng khiếp sợ nói: “Cái gì?! Người nói Hiểu Ninh thật sự...” Ông nhìn thấy Bối Hiểu Ninh, ngừng nói, ánh mắt kinh ngạc chuyển từ trên người ba Bối Hiểu Ninh đến trên người Bối Hiểu Ninh.

“Tam thúc, tam thẩm.” Bối Hiểu Ninh chào hỏi rồi nhìn Vương Tinh gật đầu một cái, sau đó ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô. Lúc này Bối Hiểu Ninh phát hiện hai bà mẹ vành mắt đều hồng, xem ra chuyện đã nói gần hết rồi.

Trong phòng xấu hổ an tĩnh một lát. Mẹ Vương Tinh ho một tiếng. Về mặt bà ấy này vừa muốn nói chuyện, Vương Tinh đột nhiên đứng lên, “Nhị đại gia, nhị đại nương. Các bác muốn trách thì hãy trách cháu, là cháu hồ đồ, làm ra chuyện quá mức như thế, cháu xin lỗi.”

“Trách cháu làm gì? Cháu không phải cũng không muốn kết hôn với Hiểu Ninh sao? Nếu chính nó không có vấn đề, người khác có bắt cũng không được. Ở nhà bạn ở lâu ngày, năm đó ta với cha cháu cũng từng sống cùng nhau ở quê. Con cái của bạn bè ta cũng có theo phòng ở cùng bạn nam ở ngoài, nhưng chưa từng thấy ai thành đồng tính, về nhà vẫn kết hôn sinh con bình thường. Lão tam.” Ba Hiểu Ninh chuyển đầu sang hướng ba Vương Tinh, “Tiểu Tinh dùng cách này để phá hôn lễ là không đúng, nhưng chuyện Hiểu Ninh cậu không cần cảm giác có lỗi với tôi, chuyện này không thể trách ai, chỉ tại mẹ nó không dạy con nghiêm. Thật ra hôm qua ta đã biết mọi chuyện, hôm nay đến là muốn nói rõ ràng với mọi người, chuyện hai nhà chúng ta sau này như thế nào vẫn như thế. Cũng không nên khắt khe quá với Tiểu Tinh, cho dù da trắng, da đen hay da vàng, cứ để nó dẫn về ra mắt xem đã. Hiểu Ninh còn trẻ, ta không thể để nó tiếp tục làm càn. Người xem, sau này nó muốn tìm bạn gái ta còn phải...”

“Cha!”

“Người câm miệng!”

“Con không phải đứa trẻ nữa...”

“Không phải đứa trẻ mà còn làm ra chuyện đáng xấu hổ như thế à?!”

“Nhị đại gia, bác đừng nói Hiểu Ninh như vậy...” Vương Tinh nghe không nổi.

“Người cũng câm miệng, ở đây người được mở mồm à?!” Ba Vương Tinh cũng quát lên.

Bối Hiểu Ninh kéo Vương Tinh, ấn cô lại chỗ ngồi, “Cha, tâm tình của cha con hiểu...”

“Hiểu cái rắm!”

“Con...”

Điện thoại Bối Hiểu Ninh vang, hắn móc ra nhìn, là Lăng Tiểu. Bối Hiểu Ninh ngắt điện thoại.

“Cha, chuyện của con về nhà nói không được sao?”

“Người cũng biết xấu hổ?”

“Không phải...”

Điện thoại lại vang, lại là Lăng Tiểu. Bối Hiểu Ninh lại ngắt.

“Không phải là xấu hổ, chỉ là con cho rằng...”

“Không xấu hổ? Người còn thấy vẻ vang lắm à?!”

“Cha, con...”

Điện thoại di động lần thứ ba vang.

“Nghe!” Ba Bối Hiểu Ninh dùng giọng ra lệnh nói.

Ngón tay Bối Hiểu Ninh dùng trên nút màu đỏ.

“Ta bảo người nghe!” Thanh âm của ba cao lên, mẹ Hiểu Ninh kéo kéo tay áo hần.

Bối Hiểu Ninh đứng lên, cầm điện thoại định đi ra ngoài.

Ba Hiểu Ninh kéo tay mẹ lại, “Đứng yên đấy! Nghe ngay ở đây!”

Bất đắc dĩ, Bối Hiểu Ninh dừng chân, hai mắt nhìn ba, nghe điện thoại, “Alô?”

“Sao không nghe máy?”

“Có chút việc.”

“Hôm nay lúc đi quên mang điện thoại, nên không biết. Lúc về mới thấy có cuộc gọi nhờ của em. Sao vậy? Lại tăng ca về muộn sao?”

“Ừm... Bây giờ tôi đang bận, lát nữa gọi lại...”

“Đưa điện thoại đây.” Ba Bối Hiểu Ninh đứng lên.

“A?” Bối Hiểu Ninh tưởng mình nghe lầm.

Ba Hiểu Ninh vươn tay, “Bảo đưa điện thoại người đây cho ta.”

“Nhưng mà...”

“Đưa!”

Bối Hiểu Ninh run run, điện thoại xem thì rơi xuống chén nước.

“Hiểu Ninh?” Lãng Tiểu nghe ra có chuyện bất ổn.

“Anh.. anh chờ một chút.” Bối Hiểu Ninh không thể không đưa máy vào tay ba.

“Alô?”

“...”

“Người chính là Lãng Tiểu phải không?”

“...”

“Ta là cha của Bối Hiểu Ninh.”

“...”

“Hiện tại người có thời gian không?”

“...”

“Vậy người đến đây một chuyến.”

“...”

“Phía bắc phố Hy Vọng, ở đèn xanh đèn đỏ thứ hai rẽ trái, khách sạn thứ hai, 206.”

Ba Bối Hiểu Ninh cúp điện thoại. Đại não Bối Hiểu Ninh trống rỗng, nhận điện thoại di động của mình về, chậm rãi ngồi lại trên ghế.

Trong phòng lần nữa không khí trở nên yên ắng xấu hổ.

Ba Vương Tinh chần chờ: lúc này có phải nên mang vợ và con rời đi không? Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không di chuyển. Bởi vì nói thế nào ông cũng không thể mặc kệ chuyện của Bối Hiểu Ninh, chuyện đến nỗi như hôm nay không tránh khỏi có liên quan đến con gái nhà mình, hơn nữa ông cũng muốn có thể nghe

chính miệng Lăng Tiểu nói trò đùa hôn lễ đến đây là kết thúc, ông vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng — rằng tất cả đều chỉ là hiểu lầm.

Không tới nửa giờ, cửa phòng mở ra, Lăng Tiểu xuất hiện ở cửa. Y rất nghiêm chỉnh mặc áo sơ mi trắng và tây phục.

Nhìn thấy y, Bối Hiểu Ninh và Vương Tinh cùng đứng lên, Vương Tinh gật đầu với Lăng Tiểu một cái, mỉm cười. Bối Hiểu Ninh mặt không đổi sắc nhìn Lăng Tiểu, trong mắt hiện lên một tia mờ mịt bối rối.

Lăng Tiểu cũng cười với Vương Tinh một cái, sau đó cho Bối Hiểu Ninh một ánh mắt kiên định.

“Thức thức, a di hảo. Thức thức, a di hảo.” Lăng Tiểu lễ phép cúi người, hành lễ với cả ba mẹ Bối Hiểu Ninh và Vương Tinh.

Ở hôn lễ đã từng gặp qua, Lăng Tiểu phân biệt được ai là cha mẹ ai. Bốn vị trưởng bối tất nhiên cũng nhận ra Lăng Tiểu.

Bối Hiểu Ninh nói phục vụ thêm một ghế, “Ngồi đi.”

R’s: các vị phụ huynh thật đáng sợ mà... ỌAỌ

48. Chương 48

Lăng Tiểu dùng một tay vuốt lại vạt áo vest, quy củ ngồi xuống.

Không đợi cha Bối Hiểu Ninh nói chuyện, cha Vương Tinh đã mở miệng trước: “Người là bạn của Vương Tinh?”

“Vâng.”

“Vậy tại sao trước đây ta chưa từng nghe qua?”

“Sau khi cô ấy về nước mới quen cháu.”

“Là Tiểu Tinh bảo người đến hôn lễ làm chuyện kia?”

“Vâng... lúc đó cô ấy nói cảm tình của cô ấy với Hiểu Ninh như an hem, không muốn kết hôn, trong nhà lại không đồng ý, nên muốn cháu đến giúp, đến hôn lễ cướp dâu, để hai bên gia đình hết hy vọng.”

“Vậy sao người lại mang Hiểu Ninh đi hả?” Cha Hiểu Ninh không nhịn được nói xen vào.

Thực ra mọi chuyện xảy ra tất cả những người đang ngồi đây đều biết hết cả, nhưng mà bậc cha mẹ vẫn muốn được nghe chính miệng Lăng Tiểu thừa nhận rồi mới tuyệt vọng. Lăng Tiểu biết mục đích gọi y tới, ngoại trừ chất vấn cũng là để chứng thực. Đã thế thì nói cho đơn giản rõ ràng luôn đi.

Y quay sang cha của Bối Hiểu Ninh, “Lúc ấy quá rối loạn, cháu lấy nhầm người.”

“Thế sao người còn muốn mang Hiểu Ninh đi?”

“Cháu thấy không cướp dâu được thì cũng phải mang được Hiểu Ninh đi. Lúc ấy không nghĩ được nhiều thế, không ngờ... Sau đó Hiểu Ninh không có chỗ ở, phải đến nhờ nhà cháu. Trong lúc cháu bị thương Hiểu Ninh cũng tốt bụng lưu lại giúp đỡ cháu...”

Sắc mặt cha Hiểu Ninh chuyển từ xanh mét sang đen kịt, Lăng Tiểu không dám nói tiếp. Đầu Bối Hiểu Ninh cúi gằm xuống gần đụng đến mặt bàn. Còn Vương Tinh mặc dù vẫn tò mò muốn biết làm thế nào Lăng Tiểu cùng Bối Hiểu Ninh yêu nhau nhưng lúc này cũng chỉ có thể bắt chước Bối Hiểu Ninh, cúi đầu ngồi đằng hoàng một góc, không dám lộn xộn.

Lại không có ai lên tiếng. Bốn vị phụ huynh đều dán chặt mắt vào người Lăng Tiểu. Lăng Tiểu đảo mắt nhìn qua thức ăn còn nguyên trên bàn, cuối cùng nhìn lại vào ánh mắt âm trầm lợi hại của cha Hiểu Ninh. Cha của Bối Hiểu Ninh vốn là một người đàn ông trung niên anh tuấn có khí chất, Bối Hiểu Ninh lớn lên rất giống cha hắn. Lăng Tiểu nghĩ thầm: Hiểu Ninh là người tốt như vậy, cha hắn nhất định không tồi. Mặc dù hiện tại Lăng Tiểu có thể cảm nhận được địch ý rõ ràng từ phía đối phương, nhưng y không thể sinh ra

bất cứ tâm lý chán ghét nào đối với ông. Nhất thời xuất hiện lỗi giác có lẽ cha Hiểu Ninh cũng không đến nỗi quá khó chấp nhận mình.

Lăng Tiểu không biết làm “cha” sẽ thấy thế nào, cũng không có nhiều kinh nghiệm tiếp xúc với phụ huynh, càng không biết điểm mấu chốt trong lòng họ ở đâu, chỉ biết bây giờ phải lễ phép để lưu lại ấn tượng tốt cho họ, vì vậy y nhìn thẳng vào hai mắt cha Hiểu Ninh nghiêm túc nói: “Bối thúc thúc, cháu thực lòng thích Hiểu Ninh.”

Nháy mắt Bối Hiểu Ninh toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Cạch! Cha Bối Hiểu Ninh đặt mạnh chén rượu xuống bàn, “Nó là con trai!”

Lăng Tiểu bị sự tức giận đột nhiên bộc phát của ông làm hoảng sợ, sửng sốt mất vài giây rồi lại không biết sống chết nói tiếp: “Nhưng mà cháu vẫn thích cậu ấy...”

Bối Hiểu Ninh kéo kéo cánh tay Lăng Tiểu, không để y nói thêm nữa.

“Đừng có mà lôi lôi kéo kéo trước mặt ta!” Hai mắt cha Hiểu Ninh sắp phun ra được lửa luôn rồi.

Bối Hiểu Ninh vội vàng buông tay, mặt đỏ bừng. Cha mẹ Vương Tinh cũng bắt đầu cảm thấy không tự nhiên, nghĩ muốn khuyên mấy câu, nhưng lại không biết nói thế có tốt hay không. Cha Vương Tinh quá hối hận vì vừa nãy không lấy cớ rời đi.

“Hiểu Ninh! Ra đây!” Cha Bối Hiểu Ninh đứng lên.

Bối Hiểu Ninh đứng dậy cúi đầu đi đến bên người ông.

“Người nói cho y, chuyện hai đứa kết thúc, đường ai nấy đi!”

“Cha...”

“Nói!”

“Con... Con... Con muốn cùng với y...”

BA! Cha Hiểu Ninh giơ cao tay tát một cái, bao nhiêu lễ mạo và kiềm chế trong lòng ông theo một cái tát này bay biến sạch.

“Thúc thúc!” “Cha nó!” “Nhị ca!”

Lăng Tiểu, mẹ Hiểu Ninh, cha Vương Tinh đồng loạt đứng lên. Vương Tinh nâng tay bịt miệng để khỏi thét lên.

“Bối thúc thúc! Là cháu sai, không phải lỗi của Hiểu Ninh. Cháu biết người bác muốn đánh là cháu, bác đánh cháu đi!” Lăng Tiểu nghiêng người ra chính giữa bàn.

“Không thân cũng chẳng quen thì đừng có mà gọi ta là thúc thúc! Người là ai? Ta dựa vào cái gì đánh người?! Muốn đánh cũng là ta đánh con mình!”

BA! Lại thêm một cái tát giáng xuống mặt Bối Hiểu Ninh.

“Thúc thúc!” Lăng Tiểu chạy đến chắn trước mặt Bối Hiểu Ninh, “Đừng đánh nữa!”

Mẹ Bối Hiểu Ninh khóc lóc ôm lấy cánh tay chồng, “Ông đừng đánh nó, đừng đánh nữa...”

Cha Vương Tinh cũng chạy tới kéo ông, “Nhị ca! Anh làm cái gì vậy?! Có chuyện gì thì cũng nói đã!”

Mẹ Vương Tinh lập tức nóng máu nhào tới bên cạnh Vương Tinh hung hăng đánh, “Đều là mày gây họa! Đều tại mày!”

Trong phòng nhất thời loạn cả lên.

Cha Bối Hiểu Ninh dùng sức đẩy hai người đang kéo mình, “Ta giáo dục con mình không cần các người ý kiến!”

BA! BA! Lại thêm hai cái tát. Bối Hiểu Ninh không rên một tiếng đứng im tại chỗ, đầu bị đánh lật trái lật phải, hai má trắng nõn bắt đầu hiện ra dấu tay hồng hồng.

Lăng Tiểu không nhịn được, kéo Bối Hiểu Ninh đến bên mình. Cùng lúc đó mẹ Hiểu Ninh cùng cha Vương Tinh lại lần nữa ôm chặt cha Bối Hiểu Ninh.

“Chạy! Đi mau! Hai đứa đi ngay!” Mẹ hô về phía Bối Hiểu Ninh.

Lăng Tiểu kéo Bối Hiểu Ninh xoay người đi ra ngoài, Bối Hiểu Ninh cứng nhắc theo bước y ra đến cửa.

“Các người buông ta ra! Buông ta ra!” Cha Hiểu Ninh giống như muốn phát điên.

Lăng Tiểu kéo Bối Hiểu Ninh bằng tốc độ nhanh nhất ra khỏi hành lang, chạy đến đại sảnh tầng hai của khách sạn.

Cha Hiểu Ninh giẫy khỏi hai người đang ôm mình, hung hãn đuổi theo.

“Đứng lại cho ta!”

Lăng Tiểu cầm tay Bối Hiểu Ninh cùng cha Hiểu Ninh phân biệt đứng ở hai đầu đại sảnh.

“Nếu người đi theo y, thì vĩnh viễn đừng để ta thấy người nữa!”

Mọi người trong đại sảnh bắt đầu nhìn về phía bọn họ. Lăng Tiểu nhìn thoáng qua Bối Hiểu Ninh, thấy hần mặt không đổi sắc vẫn cúi đầu, dần ra nhìn xuống đất. Lăng Tiểu quyết định không để ý đến cha của hắn, lôi Bối Hiểu Ninh tiếp tục đi xuống dưới lầu.

Tới lầu một, ra khỏi khách sạn, Lăng Tiểu mở cửa xe, trực tiếp đưa Bối Hiểu Ninh vào. Bối Hiểu Ninh không giãy giụa, giống như một người vô hồn mất ý thức. Không kịp hỏi y thêm, Lăng Tiểu khởi động xe, rất nhanh bỏ lại khách sạn xa xa lùi về phía sau.

Rốt cục cũng về đến nhà. Cả đoạn đường hai người đều im lặng đi vào, mở cửa, cởi giày.

Bạch Bản cùng Đồng Hoa Nhi như thường nhật chạy đến đón bọn họ, Bối Hiểu Ninh rửa sạch tay, bắt đầu chuẩn bị thức ăn cho chúng. Lăng Tiểu ngồi xuống ghế salon không nói một tiếng nhìn hắn.

Chuẩn bị xong hết, Bối Hiểu Ninh lại rửa sạch tay, trực tiếp vào phòng ngủ. Lăng Tiểu đuổi sát theo đi vào. Bối Hiểu Ninh ngồi xuống giường, Lăng Tiểu ngồi xổm dưới đất. Ánh mắt Bối Hiểu Ninh rốt cục cũng tập trung trên mặt Lăng Tiểu.

“Hiểu Ninh...”

Bối Hiểu Ninh đột nhiên cúi đầu hôn môi Lăng Tiểu. Tay cũng tiến vào áo y sờ soạng sống lưng. Lăng Tiểu giơ tay ôm eo Bối Hiểu Ninh, ôm hắn vào ngực. Nhiều lần Lăng Tiểu có ý nghĩ dừng lại nói với hắn mấy câu, nhưng Bối Hiểu Ninh lại gắt gao đè chặt môi y không chịu rời lỏng.

Cuối cùng Lăng Tiểu cũng thấy khó thở, y nắm hai vai Bối Hiểu Ninh, dùng sức đẩy ra, “Hiểu Ninh...”

“Hừ — đừng nói...” Thanh âm Bối Hiểu Ninh rất nhỏ rất khàn, đụng thẳng vào trái tim Lăng Tiểu.

Y nâng khuôn mặt có chút sưng đỏ của Bối Hiểu Ninh, hôn lên. Bối Hiểu Ninh chống tay xuống giường, di chuyển đến giữa giường. Lăng Tiểu đứng dậy, bò dần lên giường. Thân thể Bối Hiểu Ninh chậm rãi ngã xuống, Lăng Tiểu chống hai chân, thân thể dần cúi xuống theo người Bối Hiểu Ninh. Lăng Tiểu khom lưng, cởi vest, cởi áo sơ mi, lại cởi quần áo và thắt lưng Bối Hiểu Ninh. Tới cuối cùng môi hai người mới tách ra.

Lăng Tiểu nhẹ nhàng nâng đầu Bối Hiểu Ninh, lại say sưa hôn môi một lát. Sau đó y cúi đầu, đầu lưỡi liếm dọc theo cổ Bối Hiểu Ninh xuống phía dưới. Nhưng không đợi liếm đến trước ngực hắn, Bối Hiểu Ninh đột nhiên nghiêng người đẩy ngã Lăng Tiểu xuống giường. Sau đó hắn nhanh nhẹn tự lột sạch, lại nhanh chóng lột quần Lăng Tiểu.

Lăng Tiểu bị động tác gấp gáp của hắn làm kinh ngạc, nhưng vẫn để y cười lên người mình. Lăng Tiểu lấy bôi trơn ở đầu giường, mở ra muốn bóp lên tay. Nhưng Bối Hiểu Ninh lại gạt tay ném xuống đất. Lăng Tiểu giật mình nhìn hắn, không rõ tại sao hắn lại làm vậy. Bối Hiểu Ninh đã nắm lấy bộ phận trưởng to của Lăng Tiểu nhắm vào cửa mình mình.

“Hiểu Ninh! Khoan...”

Bối Hiếu Ninh dùng toàn lực hung hăng ngồi xuống. Cọ xát khô khốc mãnh liệt làm Lăng Tiểu đau đến nhăn mặt nhịu mày. Nước mắt Bối Hiếu Ninh theo thân thể bị xé rách mà trào ra.

“Hiếu Ninh...”

Em là đau đớn mà khóc, hay là vì muốn khóc mà làm cho mình đau đớn đây? Trong ***g ngực đẩy áp lo âu, Lăng Tiểu nói không ra lời. Y nâng tay muốn lau nước mắt trên mặt Bối Hiếu Ninh, nhưng lại với không tới. Hạ thân Bối Hiếu Ninh lúc đầu còn hơi ngẩng đầu vì đau đớn tê tâm liệt phế mà nhanh chóng xiu xuống. Nhưng hắn cũng không để ý, hít sâu một hơi, nhìn thẳng mắt Lăng Tiểu, Bối Hiếu Ninh cắn chặt môi bắt đầu đóng đưa thân thể.

Bối Hiếu Ninh di chuyển được vài cái, nơi mập hợp giữa hai người dần dần có chút cảm giác trơn. Lăng Tiểu nhìn thân thể Bối Hiếu Ninh căng chặt, toát ra một thân mồ hôi lạnh muốn ngăn hắn lại. Nhưng Bối Hiếu Ninh lại nhanh hơn đẩy tay y ra. Hắn một bên rên rỉ một bên chảy nước mắt. Lăng Tiểu nhìn Bối Hiếu Ninh giống như đang tự ngược cảm thấy đau đớn, nhưng khoái cảm sinh lý khó át chế lại ào ạt kéo tới. Lăng Tiểu nhanh chóng phóng thích, tinh thần Bối Hiếu Ninh giống như cũng theo đó mà được giải thoát.

Hắn ngừng khóc, lay động vài cái, chui đầu vào chăn mền. Lăng Tiểu ngồi dậy, nhìn dấu vết đỏ sẫm giữa hai chân mình cùng trên ga giường. Y quay đầu xem Bối Hiếu Ninh, hắn đang suy yếu vô lực nhắm mắt tự điều chỉnh hô hấp. Tầm mắt Lăng Tiểu theo đường cong nhu hòa của thân thể nhìn xuống mông hắn. Bối Hiếu Ninh nằm nghiêng, nhưng mà không cần xem Lăng Tiểu cũng biết hắn bị thương đến thể nào.

Lăng Tiểu thở dài, định xuống giường tìm đồ giúp hắn xử lý qua, nhưng tay bị bắt được.

“Tiểu.”

“Ừ?”

“Có phải anh sẽ mãi mãi ở cạnh tôi không?”

Lăng Tiểu quay đầu lại, hai mắt Bối Hiếu Ninh vẫn nhắm. Y thu chân lại, nằm xuống bên người Bối Hiếu Ninh, “Anh không biết vĩnh viễn là bao lâu, nhưng anh sẽ cùng em đối mặt với tất cả. Sau đó hai chúng ta cùng nhau già đi, thành hai lão già nhăn nheo. Đến lúc chết, anh sẽ viết di chúc, để người ta đem tro cốt của hai ta cùng rắc xuống biển. Anh không tin còn có kiếp sau, nên anh sẽ tuyệt đối không bỏ lỡ mỗi một ngày được bên em.”

Một giọt nước mắt men theo khóe mắt Bối Hiếu Ninh chảy xuống, Lăng Tiểu nhẹ nhàng hôn lên hàng mi ẩm ướt mằn mặn của hắn.

49. Chương 49

Thay đổi chăn nệm xong, Lăng Tiểu cùng Bối Hiếu Ninh tắm sơ qua. Sau đó hai người cùng chơi với hai con cún một lát, tâm tình Bối Hiếu Ninh mới chuyển biến tốt hơn, không sa sút như lúc đầu nữa.

Đã hơn mười hai giờ, Bối Hiếu Ninh ngáp dài một cái, đứng dậy vào phòng ngủ. Lăng Tiểu không đi vào cùng hắn ngay mà mở tủ lục tìm gì đó.

“Người tìm gì vậy?” Bối Hiếu Ninh thấy Lăng Tiểu chậm chạp không về giường, lớn tiếng hỏi.

Lăng Tiểu không trả lời, một lát sau y ôm một hộp nhựa về phòng ngủ.

“Cái gì đây?” Bối Hiếu Ninh ngồi dậy.

“Hòm thuốc. Lâu lắm rồi không dùng đến, cất đâu không biết làm ta tìm mãi.”

“Anh cần hòm thuốc làm gì? Thấy không khỏe à?”

“Em bị hâm hay à? Chính mình bị thương mà còn không biết sao?” Lăng Tiểu mở nắp hòm ra, lấy các loại thuốc bên trong ra, bắt đầu nghiêm túc xem hướng dẫn sử dụng của từng loại thuốc.

Bối Hiếu Ninh mặt đỏ hồng, “Cái kia... Không sao đâu.”

“Cũng chảy máu rồi, sao lại không sao?! Em không thương mình thì thôi, anh không mặc kệ được. Sau này không cho làm ẩu thế nữa!” Lăng Tiểu lấy một hộp giấy dài lên, “Thấy rồi. Cái này là thuốc mỡ bôi da cho vết thương hở, còn hạ nhiệt nữa. Lại đây, anh bôi cho.”

“Không cần.” Bối Hiểu Ninh trốn về phía sau.

“Không cần cái gì mà không cần, lại đây nhanh lên.” Lăng Tiểu nhanh tay bắt được cổ chân Bối Hiểu Ninh, kéo hẳn đến trước mặt.

“Ái? Ái?” Bối Hiểu Ninh đập hai cái, thấy trốn không thoát được thật, “Được rồi, được rồi, tôi tự bôi!”

Bối Hiểu Ninh cướp thuốc, nhảy xuống giường, chạy vào phòng vệ sinh.

Lăng Tiểu vội vàng đuổi theo, hô một câu: “Sờ cũng sờ rồi, hôn cũng hôn rồi, làm gì cũng đã làm hết rồi, em còn ngượng cái gì hả?!”

Bối Hiểu Ninh ‘RẦM’ một tiếng đóng sầm cửa nhà vệ sinh, khóa trái, “Không cho vào!”

Lăng Tiểu cười lắc đầu, cất số thuốc vừa bày ra lại vào hòm, rồi nửa nằm trên giường hút thuốc.

Hút xong một điếu, Bối Hiểu Ninh mới đi ra. Về mặt hẳn hết sức khó xử, đi đến bên giường, “Ngủ thế nào bây giờ? Không thể nằm sấp cả đêm a!”

Lăng Tiểu dập thuốc, ngẩng đầu khó hiểu nhìn Bối Hiểu Ninh, “Sao lại phải nằm sấp? Hướng dẫn sử dụng ghi thế à?”

“Tất nhiên là không phải. Nhưng mà... Thuốc mỡ này dính thế này, nhỡ nghiêng người nó chảy ra ngoài thì sao?”

Lăng Tiểu bật cười, “Sao phải sợ? Chảy ra ngoài thì lại đổi ga giường, chúng ta cũng đâu thiếu.”

“Nhưng mà thấy khó chịu lắm.”

“Không thì...” Lăng Tiểu cười dè, “Ngày mai anh đi mua băng vệ sinh cho em nhé?”

“Anh dám!” Bối Hiểu Ninh ném tuýp thuốc vào đầu Lăng Tiểu.

“Ha ha ha ha...”

Bối Hiểu Ninh trừng mắt liếc Lăng Tiểu một cái, rồi nằm ngay đơ trên giường, quay lưng về phía y. Lăng Tiểu từ phía sau ôm lấy Bối Hiểu Ninh.

Một lát sau, Bối Hiểu Ninh xoay người tiến vào lòng Lăng Tiểu, “Tiểu.”

“Ừ?” Lăng Tiểu đặt cằm lên đỉnh đầu Bối Hiểu Ninh.

“Ừm... Thật ra... Cha tôi tốt lắm. Không phải ông cố ý để anh khó xử, ông ấy... ông ấy là bị tôi chọc tức.”

“Anh biết, là anh không đúng. Anh không nên ngay lần đầu gặp mặt đã nói thích em, là tại anh không để ý đến cảm nhận của ông ấy.”

“Không phải đâu, tình huống ấy thì anh có nói gì đi nữa kết quả đều giống nhau. Mấy cái tát ông ấy đánh tôi chắc là ghen từ ngày hôn lễ đến giờ.”

“Thế bây giờ làm thế nào đây? Anh thấy ông ấy sẽ không dễ dàng nguôi giận đâu.”

“Thì... Qua mấy ngày nữa tôi gọi thử cho ông xem sao. Ông ấy cũng không thể không nhận tôi thật.”

“Thế nếu ông ấy kiên quyết từ em thì tính sao đây?” Lăng Tiểu nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Bối Hiểu Ninh.

Bối Hiểu Ninh dán chặt lên người y, “Tôi chết cũng không muốn xa anh.”

Sáng hôm sau, Bối Hiểu Ninh mơ màng mở mắt, phát hiện Lăng Tiểu đã không còn bên cạnh. Hắn bật dậy, lấy điện thoại di động: mười một giờ!

“Đ***!” Bối Hiểu Ninh ném điện thoại lên giường, nhảy dựng lên. Hắn nhặt quần dài che lên người, chạy vào phòng khách.

“Tiểu?!” Bối Hiểu Ninh sửng sốt.

Lăng Tiểu đang ngồi trên ghế salon hút thuốc xem TV.

“Sao em kinh ngạc thế?”

“Anh... Anh ở nhà? Đồng hồ báo thức kêu tôi không nghe thấy, sao anh không gọi tôi dậy?! Tôi muốn làm mất rồi!”

“À, chuông báo thức là anh tắt.”

“Anh tắt? Tại sao?!”

“Tại ồn quá.”

“Thế... Sao anh tắt xong không gọi tôi dậy?”

“Anh thấy em ngủ quá ngon, không nỡ gọi. Đạo này em ngủ không ngon.”

“Anh... Sao anh...”

“Anh giả vờ ốm xin nghỉ hộ em rồi.”

“Xin nghỉ?!”

“Ừ.” Lăng Tiểu gật đầu đương nhiên.

“Anh xin hộ tôi?!”

“Ừ, tắt chuông báo thức xong anh liền gọi đến công ty em, tìm giám đốc của em rồi giả vờ ốm xin nghỉ cho em.”

“Tìm giám đốc?!”

“Chứ sao, không thì phải tìm ai?”

“Anh... Anh nói như thế nào?”

“Anh nói em bị súng bắn bị thương.”

“Cái... Sao...” Quần trong tay Bối Hiểu Ninh rụng xuống đất.

“Ha ha ha ha! Lừa em đấy, anh nói em sốt cao, mê man bất tỉnh.”

“Anh quá rồi đấy nhé! Tôi...”

“Bỏ việc đi, Hiểu Ninh.” Lăng Tiểu ngừng cười, nghiêm mặt nói.

“Không.” Bối Hiểu Ninh tất nhiên bất mãn với hành động bá đạo của Lăng Tiểu.

“Em muốn nấu ăn anh sẽ mở nhà hàng. Em thích quần áo, anh sẽ mở cửa hàng thời trang, một cái không đủ anh sẽ mở mấy cái. Nếu em thích có thể mở đại lý, không thích thì có thể đăng ký cả một công ty thời trang.” Nói xong Lăng Tiểu rút điều thuốc, dụi vào gạt tàn, hít một hơi, nhả khói về phía Bối Hiểu Ninh.

Nghe xong mấy câu này, Bối Hiểu Ninh có muốn phát hỏa cũng khó. Hắn đi đến ngồi bên cạnh Lăng Tiểu, “Anh không muốn cho tôi đi làm đến thế à?”

“Anh muốn bất cứ lúc nào anh nghĩ đến em thì đều có thể nhìn thấy em.”

“Haiz —” Bối Hiểu Ninh thở dài, ngồi tựa vào một bên vai Lăng Tiểu, “Anh có thể vì tôi làm, tôi sẽ mở mắt nhìn xem. Nhưng mà công ty này tôi chưa rời đi ngay được, chờ tuyển thêm được người thay thế vị trí của tôi, tôi sẽ nói với giám đốc cho từ chức...”

Lăng Tiểu đột nhiên cúi đầu, hôn Bối Hiểu Ninh. Bối Hiểu Ninh nhắm mắt lại, rất tự nhiên đáp lại y.

Môi lưỡi quấn quýt một lát, Bối Hiểu Ninh đột nhiên ngừng động tác. Hắn buông môi ngồi thẳng dậy, cúi đầu nhả xuống bàn tay một chiếc nhẫn.

“Đây là... Anh bỏ vào miệng lúc nào sao tôi không thấy?!” Bối Hiểu Ninh cảm thấy khó tin.

“Bí mật, không nói cho em.”

Bối Hiểu Ninh cẩn thận cầm nhẫn, trơ nhẫn không có bất cứ hoa văn nào, “Bạch kim à?”

“Ừ, thích không?”

Bối Hiểu Ninh rất cao hứng, nhưng mặt lại giả vờ không thèm để ý, nghiêng đầu liếc Lăng Tiểu một cái, “Tự nhiên đưa tôi cái này làm gì?”

Lăng Tiểu lại móc ra một cái nhẫn nữa, “Cái này của anh. Hôm qua lúc em gọi điện cho anh, anh đang ở tiệm trang sức mua nhẫn.”

“Nhẫn đôi?”

“Ừ, mấy cái khác có hoa văn, đôi này kiểu dáng đơn giản. Em đeo thử xem có vừa không.” Vừa nói Lăng Tiểu vừa tự đeo vào tay mình.

Bối Hiểu Ninh đeo nhẫn lên ngón vô danh (ngón áp út), dù sao cũng là nhẫn nữ, hơi chật, hấn lại đeo vào ngón út, thì lại hơi lớn. Lăng Tiểu nắm tay hấn, một lần nữa đeo lại vào ngón vô danh, “Hình như hơi nhỏ, để anh mang đi sửa cho nhé?”

“Thôi, vẫn đeo được, thế này cho khỏi rơi.”

“Được. Đây coi như là nhẫn đính hôn, đợi cha em chấp nhận chúng ta lại đi mua nhẫn kết hôn.”

“Phi!” Bối Hiểu Ninh rút tay lại, “Hai thằng đàn ông mà đòi đính hôn kết hôn cái gì?! Đừng có nói bậy.” Nói xong hấn đứng dậy mở tủ lạnh lấy bánh mì, trứng gà, jambond và sữa bò. Chỉ là trên mặt vẫn còn đỏ ửng và trong mắt vẫn thấy lấp lánh hạnh phúc không trốn được ánh mắt Lăng Tiểu.

Lăng Tiểu nhìn Bối Hiểu Ninh như cô vợ nhỏ bận rộn, trong lòng đặc ý vô cùng. Y từng cười đi qua, ngồi xuống trước quầy bar, chờ Bối Hiểu Ninh làm điểm tâm cho mình.

Rất nhanh, mùi thơm của trứng ốp lếp, bánh mì nướng và jambond lừng lẫy bốc lên. Bối Hiểu Ninh dọn nôi xoay người, bày thức ăn lên đĩa. Lăng Tiểu rót sữa bò, hai người đối mặt ngồi. Ngoài cửa sổ nắng trưa sáng rỡ chiếu vào trong nhàn chiếu lên người bọn họ, Lăng Tiểu cảm thấy sau lưng ấm áp dạt dào.

Bối Hiểu Ninh uống một ngụm sữa, “Anh đã xin nghỉ rồi thì lát nữa chúng ta mang Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi đi bác sĩ thú y đi, chúng nó nên tiêm vắc-xin rồi.”

“Được, chỉ cần có thể nhìn thấy em, làm gì cũng được.”

50. Chương 50

Một tuần sau.

Bối Hiểu Ninh nhanh chóng hoàn thành công việc, đã đến mười giờ. Lúc xế chiều Lăng Tiểu gọi điện cho hấn, nói buổi tối phải ở bar, rạng sáng mới về.

Xem thời gian thấy vẫn kịp, Bối Hiểu Ninh đi cùng một đồng nghiệp đến trạm xe bus chờ. Mặc dù Lăng Tiểu đã vô số lần đến đón Bối Hiểu Ninh tan tầm, còn bảo hấn hoặc đi taxi, nhưng lúc nào cũng vậy, chỉ cần không quá gấp, Bối Hiểu Ninh đều cố gắng ngồi xe bus công cộng. Hơn nữa giống như hôm nay, Lăng Tiểu lại không có nhà, hấn cảm thấy càng không nhất thiết phải tốn tiền gọi xe.

Bối Hiểu Ninh cùng đồng nghiệp ngồi ở trạm chờ xe bus tán dóc. Đồng nghiệp này gọi là Phùng Sảng, ở ban tiêu thụ, bình thường khá thân với Bối Hiểu Ninh. Hai người trò chuyện một lát, cùng nói đến công ty trước đây của mình. Phùng Sảng nói lý do mình bỏ việc ở công ty cũ, nhưng cũng không lập tức hỏi Bối Hiểu Ninh tại sao lại bỏ việc. Hấn nhìn chằm chằm hướng xe bus sắp đến, lấy một điều thuốc ra châm.

Hít hai hơi, Phùng Sảng mới nhìn về phía Bối Hiểu Ninh nói: “Hiểu Ninh, có chuyện này ta vẫn luôn muốn hỏi người.”

Bối Hiểu Ninh do dự một chút, “Ừm, người cứ hỏi.”

“Nghe nói người rời công ty cũ là vì đánh nhau với lãnh đạo phải không?”

“Đúng rồi.”

“Ta còn nghe nói người đánh nhau với lãnh đạo là vì hấn nói... nói đến tính hướng(1) của người.” Phùng Sảng cố gắng lựa chọn từ ngữ,

“Người nghe ai nói vậy?” Ngữ khí Bối Hiểu Ninh rất bình tĩnh.

“Ừm... Mọi người ở công ty nói.”

“Việc này ta chưa từng nói với ai.”

“Aiz, thì chắc cũng có người biết, rồi lời nói gió bay.”

Bối Hiểu Ninh cười cười, “Cũng phải. Khó trách mọi người bình thường nói chuyện phiếm hay cợt nhả đều nhắc đến vợ hoặc bạn gái, nhưng tuyệt đối không có ai hỏi chuyện như thế với ta.”

“Thật ra mọi người cũng không dám chắc, nên ta muốn hỏi thử xem có thật người là...”

“Đồng tính?”

Không ngờ Bối Hiểu Ninh trực tiếp nói vậy, Phùng Sảng biến sắc, xấu hổ đứng dậy, “Xin lỗi a, ta không nên nhiều chuyện hỏi người cái này. Người nếu không muốn trả lời thì thôi.”

Bối Hiểu Ninh cúi đầu nhìn mặt đất, nhớ tới những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, cuối cùng trong đầu chỉ còn bốn chữ: giấu đầu hở đuôi.

“Thực ra... ta cũng không biết mình có phải đồng tính không.” Bối Hiểu Ninh ngắc đầu, “Nhưng đúng là bây giờ ta đang sống chung với một người đàn ông, hơn nữa nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, ta vẫn muốn ở một chỗ với y như vậy.”

Phùng Sảng như nghĩ đến cái gì gật đầu, “Ừ, xem ra hỏi rõ ràng vẫn tốt hơn, đỡ phải đoán già đoán non. Thực sự thì cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm, lúc ta học đại học cũng có chuyện như vậy, nam hay nữ đều có. Mọi người cũng bàn tán sau lưng, đương nhiên không dễ nghe. Nhưng ta cảm thấy chẳng sao cả, đây là vấn đề chọn lựa của mỗi người, không ảnh hưởng đến cuộc sống của người khác, thì việc gì phải so đo soi mói.”

Bối Hiểu Ninh cười cười, “Cám ơn người đã thẳng thắn hỏi ta như vậy.”

Phùng Sảng đỏ mặt lắc đầu, “Thật ra ta cũng thắc mắc lâu rồi. Ôi! Xe của ta tới rồi!” Vừa nói vừa đứng dậy.

Bối Hiểu Ninh nhìn theo tầm mắt hấn, “Nga, thôi, vậy mai gặp lại.”

“Hẹn gặp lại!”

Xe bus dừng trước mặt hai người, Phùng Sảng lên xe rồi hướng phía Bối Hiểu Ninh vẫy tay, xe bus rời đi.

Lúc này điện thoại Bối Hiểu Ninh vang, là số lạ.

Bối Hiểu Ninh nghe máy, ra là Vương Tinh.

Nửa giờ sau Bối Hiểu Ninh đến một quán nướng trước đây thường hẹn gặp Vương Tinh, thấy Vương Tinh đang cầm đĩa gấp đồ nướng nóng hổi lia lịa.

“Chưa ăn cơm tối à?” Bối Hiểu Ninh ngồi xuống đối diện cô.

“Đến rồi à. Có ăn, nhưng không ăn được mấy.”

Bối Hiểu Ninh còn chưa ăn, ngửi thấy mùi thịt trong quán, không nhịn được nuốt nước miếng, “Phục vụ, cho xin cái menu.”

Bối Hiểu Ninh lại gọi thêm một đồng thịt dê, cánh gà, cá nướng, cơm và nước dùng.

Người phục vụ ghi lại món ăn, cầm menu rời đi. Bối Hiểu Ninh gấp một miếng thịt nướng, ăn, “Có chuyện gì? Vừa nãy nói trong điện thoại không rõ ràng, ta không rõ lắm. Người nói người trốn ra?”

“Ôi, thôi đừng nói. Người thấy hôm ấy cha người đủ tàn nhẫn rồi đấy, có biết cha mẹ ta đối với ta như nào không?”

“Thế nào?”

“Dù thế nào thì hiện tại người còn có thể nhìn thấy Lăng Tiểu, nhưng ta sao? Bọn họ tịch thu điện thoại lẫn tiền của ta, nhốt ta trong phòng, hạn chế toàn bộ tự do của ta! Ta bây giờ kiện cũng được rồi ấy!”

“A? Thế người trốn ra kiểu gì?”

“Ông bà ta đến, mắng cha mẹ ta một trận, cha ta chịu không nổi, đành để ta ra ngoài một lát cho các cụ nói chuyện. Có biết bí hiểm đến thế nào không?”

Bối Hiểu Ninh nhìn Vương Tinh từ đầu đến chân, “Chả tốt quá còn gì? Chân tay nguyên vẹn, còn có tiền đi xe đến đây ăn đồ nướng. Ta thấy hình như người còn béo lên.”

Vương Tinh ăn sạch sẽ đồ ăn trong tay, vỗ bàn một cái, “Sao chẳng đồng tình với nhau tý nào thế? Có tiền đi xe? Ta trước khi đi lấy trộm ống tiết kiệm để dành ôm theo đấy. Lúc xuống xe trả tiền nguyên một vỏc tiền lẻ luôn. Tờ to nhất là tờ năm đồng, còn lại toàn xu keng với tiền siêu lẻ. Tài xế cũng nhìn ta khinh bỉ nữa là.”

“Ha ha ha ha... Sao lúc gọi điện thoại không đứng yên đấy, đợi ta đến đón là xong?”

“Tất nhiên là vì ta sợ bị tóm về.”

“Không muốn về nhà nữa à?”

“Lại còn về? Ta ăn no rồi tính tiếp.”

“Thế muốn đi đâu?”

Lúc này phục vụ mang thịt nướng, cá nướng tới. Bối Hiểu Ninh nhìn mọi thứ được bày ra, mỗi người cầm đũa bắt đầu ăn.

Vương Tinh ăn hai miếng mới tiếp tục nói: “Ta nghĩ rồi, ta phải rời nhà một thời gian. Chờ cha mẹ bắt đầu nhớ, thì ta sẽ cùng bạn trai xuất hiện ngay trước mặt bọn họ, để bọn họ cảm nhận một chút tư vị mất đi rồi mới quý trọng.”

“Đừng đùa, lại còn mất đi rồi mới quý trọng, người không sợ bọn họ càng tức giận, không thèm gặp lại người nữa à?”

“Không thể nào! Ta nói cho người biết, trên đời này không có cha mẹ nhẫn tâm thực sự. Bọn họ không cho người làm cái gì cũng là vì nghĩ muốn tốt cho người. Nên người cũng phải để họ hiểu, bọn họ sai lầm, tưởng tượng của bọn họ không đúng. Người cũng vậy, chuyện người và Lăng Tiểu ta thấy là người ngoài cuộc tính tào kè trong cuộc u mê, người nên bắt đầu từ nhị đại nương, hoặc là bà Bối, không thể cứ ngồi đấy chờ chết, chờ bọn họ đến hỏi người.”

“Bà ta...”

Phục vụ đem cánh gà, cơm và nước dùng lên.

Bối Hiểu Ninh bưng bát nước dùng, “Có ăn không? Cho người một ít nhé?” Vương Tinh lắc đầu, Bối Hiểu Ninh tiếp tục nói: “Bà ta biết, không biết lúc ông ta cũng biết rồi thì sẽ thế nào đấy.”

“Được rồi, nói đến ông người. Ta tìm người là có tình báo quan trọng muốn nói cho người.”

“Tình báo?” Bối Hiểu Ninh thấy buồn cười.

“Chính xác.” Vương Tinh ném xương gà gặm sạch sẽ lên bàn, “Hai hôm trước lúc ăn cơm ta nghe mẹ ta nói với cha ta nói bà mợ nào đấy của người, hình như từng giới thiệu bạn gái cho người ấy.”

“Mợ ba.”

“Đúng đúng, chính là mợ ba. Bà ta hình như không biết xấu hổ hỏi mẹ người, còn gọi cho mẹ ta, hỏi chuyện người và Lăng Tiểu.”

Tay bưng bát của Bối Hiểu Ninh khựng lại, “Mợ ba? Sao bà ấy biết?”

“Hình như là nghe người khác nói, không rõ lắm, nên gọi điện hỏi qua. Aiz, người cũng không biết? Mấy chuyện các bà cô bà dì buôn thì ai biết được nguồn ở đâu. Dù sao xem tình hình này thì mấy thân thích bằng hữu của cha mẹ chúng ta chắc cũng nghe nói chuyện của người hết rồi. Hơn nữa hôm nay lúc ông bà sang nhà ta, hình như bọn họ cũng biết. Cho nên ta nghĩ, ông bà người tám chín phần mười cũng nghe được tin đồn, người nên chuẩn bị tâm lý đi.”

Bối Hiểu Ninh nhất thời cảm thấy dạ dày vặn xoắn lại, ăn không vào nữa, “Sao tin đồn lan nhanh vậy a?”

“Biết làm sao, lời nói gió bay, mấy chuyện kiểu này lan truyền nhanh lắm.”

“Kháo! Lại lời nói gió bay!” Bối Hiểu Ninh dứt khoát để bát nước dùng sang một bên, “Thôi, mai ta gọi điện cho mẹ, xem xét tình hình trước đã.”

Vương Tinh gật đầu, “Người nên làm thế từ đầu. Được rồi, còn một chuyện quan trọng nữa.”

“Gì?”

“Cho ta vay ít tiền nào.”

“Hừ! Xấu tính, đây mới là mục đích chính người tìm ta chứ gì?”

“Này! Người học thói xấu của Lăng Tiểu à? Độc miệng thế! Nếu không phải muốn tốt mới tìm người, chả có lẽ ta lại không tìm được bạn bè nào nữa à!”

“Đùa thôi mà!” Bối Hiểu Ninh lấy ví ra, cầm hai trăm đồng với một thẻ tín dụng lấy ra, “Cho người.”

Vương Tinh nhận, “Trong thẻ có bao nhiêu tiền?”

“Đây là tiền lương ở công ty cũ của ta, lúc đó chắc vẫn còn hơn năm ngàn, người đi rút thử xem.”

“Năm nghìn? Nhiều quá.”

“Cứ cầm đi, cần bao nhiêu dùng bấy nhiêu.”

“Ừ... Cũng được. Sau này trả người sau.” Vương Tinh cất thẻ đi, lại lấy một tờ giấy ra đưa cho Bối Hiểu Ninh.

“Gì đây?”

“Sợ mẹ ta lo lắng, nên viết thư. Bà không tìm thấy ta, sớm muộn gì cũng hỏi người, đến lúc đó đưa bà cái này.”

“Viết cái gì đây?” Bối Hiểu Ninh nhăn mặt nhìn mặt trong tờ giấy còn ghi cả địa chỉ quán.

“À, mới mượn giấy bút của nhân viên phục vụ viết, xong thì người đến.”

“Thế lát nữa người đi đâu?”

“Để xem, chắc đến nhà Tiểu Nguyệt Nhi hoặc Tương Lâm. Sau đó mai phải đi thuê một căn hộ khác, đề phòng bị cha mẹ ta tìm được.”

“Vậy người cẩn thận một chút, không đủ tiền thì gọi ta.”

“Rồi, yên tâm đi, ta sẽ liên lạc với bạn trai ngay.”

Chuyện cần nói nói xong hết, hai người lại hàn huyên chuyện Lăng Tiểu. Ăn uống no đủ xong mới rời đi.

Bối Hiểu Ninh về đến nhà đã hơn mười hai giờ, cho cún ăn xong hẩn ngồi trên ghế salon ngẩn người. Lúc đầu còn cho là bí mật trọng đại, không ngờ nhanh như vậy mà ai cũng biết hết. Bối Hiểu Ninh trong lòng có chút cảm giác hỗn loạn, xem ra bây giờ thực sự không có cách nào quay lại được nữa.

Điện thoại reo, Bối Hiểu Ninh càng hoảng sợ, cầm lên thì thấy là số của mẹ. Bối Hiểu Ninh nhú mày: lúc này đáng lẽ ra bà đã sớm đi ngủ.

(1) Tính hướng: xu hướng giới tính/***

51. Chương 51

Nhấc điện thoại, là giọng mẹ có chút thay đổi vang lên: “Hiếu Ninh! Ông... Ông nhập viện rồi!”

“Cái gì?!” Bối Hiếu Ninh bật dậy, cặp táp bên cạnh hắn bị đụng rơi, bao nhiêu giấy tờ, bút viết, chìa khóa bên trong đều văng tứ tung ra ngoài.

Nửa giờ sau Bối Hiếu Ninh chạy đến bệnh viện. Ba, mẹ, bà cùng mấy người hàng xóm đều đang chờ ở ngoài phòng cấp cứu. Cha của Bối Hiếu Ninh đang gọi cho an hem ở ngoài về, ông nhìn thấy Bối Hiếu Ninh thì quay lưng lại, tiếp tục nói chuyện điện thoại: “...Ừ, bác sĩ nói có thể là nhồi máu cơ tim, ... ừ ừ... Rồi, thế thì gọi đại ca một tiếng đi, lão lục tối mai có thể...”

“Bà.” Bối Hiếu Ninh đi tới ngồi xuống ghế bên cạnh bà, sờ sờ mái đầu bạc trắng của bà.

“Hiếu Ninh.” Bà kéo tay Bối Hiếu Ninh, “Con chạy ở đâu đến thế này? Xem tay lạnh cóng rồi.”

“Từ nhà ạ. Bà, bà đừng lo, sẽ không sao đâu.”

Nói xong Bối Hiếu Ninh lén kéo mẹ sang một bên, “Ông con thế nào, không sao chứ?”

“Còn chưa biết, vừa nãy...”

Di động Bối Hiếu Ninh vang, là nhà Vương Tinh gọi.

“Alô? Tam thúc.” Bối Hiếu Ninh nghe máy.

“Hiếu Ninh, cháu có thấy Tiểu Tinh đâu không? Tối rồi mà nó ra ngoài chưa về...”

“Bọn cháu vừa ăn cơm cùng nhau. Cô ấy sang nhà bạn, nói mấy ngày nữa mới về nhà. Vương Tinh có để lại thư ở chỗ cháu đây.”

“À, thế thì tốt. Con bé này, làm ta sợ muốn chết, chúng ta đi tìm mấy vòng rồi không thấy, mẹ nó sợ phát khóc.”

“Các bác đừng lo, không sao cả.”

“Ừ, rồi, cháu gặp qua nó bọn ta cũng yên tâm. Được rồi, mới nãy có gọi điện đến nhà cháu, sao không có ai ở nhà? Cha mẹ cháu đâu? Trẻ thế này rồi còn đi đâu nữa?”

“Vâng, bọn cháu đang ở bệnh viện, ông cháu bị bệnh...”

“Hả?! Ông làm sao?!”

“Cháu vừa đến, cũng không rõ tình hình.”

“Cha cháu đâu? Đang ở chỗ cha à? Đưa điện thoại cho hắn!”

Bối Hiếu Ninh quay đầu nhìn cha, ông đang nói chuyện với hàng xóm.

“Cha.” Bối Hiếu Ninh đi tới trước mặt ông, đưa điện thoại của mình ra, “Tam thúc muốn nói chuyện.”

Cha Hiếu Ninh mặt không đổi sắc nhận điện thoại, lại quay lưng lại.

Bối Hiếu Ninh trở lại bên người mẹ, “Rốt cuộc có chuyện gì ạ?”

“Là điện thoại của tam thúc à?”

“Vâng, Tiểu Tinh mấy hôm nay bị nhốt trong nhà, ban nãy chạy sang nhà bạn, không nói với các bác.”

“Aiz— thanh niên bây giờ, chẳng làm mấy ông bà già này yên tâm được.” Mẹ Hiếu Ninh lắc đầu, “Hôm qua ông đến hỏi chuyện của người. Ta và cha người giấu không được, đành phải nói. Lúc ấy ông không nói gì, ăn cơm tối xong rồi đi. Ta và cha người muốn đưa ông về, nhưng ông không cho. Vừa rồi bà nói hôm qua về rồi ông cứ than ngắn thở dài mãi, tối không ngủ được, trần trọc mãi, cả ngày hôm nay cũng không ăn được bao nhiêu. Vừa nãy ông đi nằm cũng trần trọc, rồi dậy đi vệ sinh, không ngờ bị ngã trong nhà vệ sinh.”

“Bác sĩ nói thế nào?”

“Có thể là nhồi máu cơ tim, còn phải kiểm tra thêm.”

“Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Bác sĩ nói là đưa đến kịp thời, mong là không sao.”

Cha của Bối Hiểu Ninh đi lại đây, trả điện thoại lại cho hắn, sau đó nhìn qua bà của Bối Hiểu Ninh đang ngồi gần người bên cạnh, “Lát nữa người đưa bà về, hai ngày nay bà chưa được nghỉ ngơi hẳn hoi. Tối người ngủ luôn ở đây, sáng sớm mai lại lên.”

“Ông con không sao chứ?” Bối Hiểu Ninh rất lo lắng.

“Người còn không biết xấu hổ hỏi à?” Giọng bà đầy trách cứ.

Mẹ Bối Hiểu Ninh khẽ túm cánh tay ông, ông dùng ánh mắt bắt mắt nhìn cả hai mẹ con mấy lần, rồi xoay người ngồi cạnh bà Bối Hiểu Ninh, “Mẹ, mẹ về trước với Hiểu Ninh. Đêm nay có con ở đây là được.”

“A?” Bà Bối Hiểu Ninh tỉnh ra, “Ta không về, ta muốn ở đây chờ.”

“Mẹ, mẹ về trước, hôm nay Bối Hiểu Ninh ở với mẹ, không phải mẹ vẫn bảo Bối Hiểu Ninh bận rộn mãi không về ở với bà sao, mẹ nhớ nó mãi. Hôm nay để nó ở với mẹ. Lát nữa xong rồi cha nhất định còn hôn mê, mai cha tỉnh con sẽ gọi cho mẹ. Mẹ ngồi đây mãi cũng chả để làm gì, còn mệt thân.”

Bà Bối Hiểu Ninh nhìn Bối Hiểu Ninh nghĩ một chút, chậm rãi đứng lên, “Thế thì... Cha người tỉnh phải gọi ngay cho ta.”

“Vâng.” Cha Bối Hiểu Ninh đáp ứng, đỡ tay mẹ đặt vào tay Bối Hiểu Ninh.

Bối Hiểu Ninh đưa bà rời đi, trước khi đến khúc ngoặt của hành lang hắn nhìn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng cấp cứu vẫn sáng đèn.

Bà Bối Hiểu Ninh vốn là người phía nam, dáng vóc nhỏ nhắn xinh xắn. Hơn nữa bây giờ tuổi đã lớn, Bối Hiểu Ninh dìu bà đang cong lưng, cảm giác bà còn chưa cao đến ngực mình.

Gọi taxi, Bối Hiểu Ninh dìu bà ngồi vào trong, sau đó hắn lấy điện thoại ra. Nghĩ tới nghĩ lui thì vẫn cảm giác hắn không nên gọi cho Lăng Tiểu ngay trước mặt bà thì hơn, nên hắn chỉnh điện thoại về chế độ im lặng, gửi một tin nhắn: Ông già bệnh phải nhập viện, đêm nay tôi không về.

Lăng Tiểu nhắn lại ngay: Bệnh gì, có nặng không?

Bối Hiểu Ninh: nhồi máu cơ tim, còn đang cấp cứu.

Qua một lúc lâu, mới lại thấy tin nhắn trả lời của Lăng Tiểu: Là vì chuyện của chúng ta sao?

Bối Hiểu Ninh mím chặt môi, nhắn lại một chữ: Ừ.

Điện thoại di động không có động tĩnh gì nữa.

Tới nhà ông bà, trước khi lên giường Bối Hiểu Ninh còn cùng bà trò chuyện một lát. Bà hỏi han sức khỏe của Bối Hiểu Ninh, khuyên hắn đừng làm việc quá sức. Sau đó hai bà cháu cùng im lặng một lúc, rồi đột nhiên bà lên tiếng: “Là chàng trai ở hôn lễ đó sao?”

Bối Hiểu Ninh biết nhất định bà sẽ hỏi, nhưng trong lòng vẫn rất căng thẳng, “Vâng.”

“Chàng trai đó trông đẹp trai thế mà, không kết hôn sao?”

Vấn đề này có chút ngoài dự liệu của Bối Hiểu Ninh, do dự một chút, hắn đành nói đúng sự thực, “Có bạn gái, nhưng đã chia tay rồi.”

“Là bởi vì... Vì cháu à?”

Bối Hiểu Ninh không đáp.

Một lúc sau, bà nói tiếp: “Tìm một đứa con gái, kết hôn, sinh con, có người chiều cổ, có người chia sẻ, không tốt hơn sao? Chị cháu sinh được con trai, nhưng dù sao cũng chỉ là cháu ngoại. Ta với ông cháu con đang chờ được ôm chặt đây.”

“Không phải vẫn còn em họ ạ.” Bối Hiểu Ninh thốt ra, xong lại cảm thấy không đúng, đây cũng không phải điểm mâu thuẫn căn bản, đành mất tự nhiên thêm một câu, “Ngày mai chắc nó sẽ cùng lục thúc trở về.”

“Nó còn chưa tốt nghiệp đại học, chúng ta không biết có chờ được đến lúc ấy không...”

“Bà! Bà đừng nói thế.” Bối Hiểu Ninh hạ mắt.

“Ôi —” Bà buồn bã thở dài một tiếng, ngả mình nằm xuống gối, “Quên đi, không nói nữa. Ngày mai còn phải đến bệnh viện, cháu đi ngủ đi. Trong tủ còn chăn, cứ lấy mà dùng.”

“Vâng.” Bối Hiểu Ninh đứng lên đắp lại chăn cho bà, xoay người đi sang phòng khác.

Sáng sớm ngày thứ hai Bối Hiểu Ninh đã dậy, thực ra hẳn cũng không ngủ được. Đi mua cháo, quẩy và sữa đậu nành cho bà ăn, thì nhận được điện thoại của cha. Nói ông còn chưa tỉnh, bảo Bối Hiểu Ninh đến trước.

Đến bệnh viện đã thấy cha Bối Hiểu Ninh đứng hút thuốc chờ hẳn trước cửa lớn. Bối Hiểu Ninh nhăn mặt: vất vả lắm mới bỏ được thuốc lá, bây giờ lại hút lại nữa sao? Nhưng hiện tại hẳn không dám quan tâm chuyện này, chỉ rầu rĩ hỏi một câu: “Ông còn chưa tỉnh ạ?”

“Tỉnh rồi, hôm qua ta cũng bảo mẹ người về. Lát nữa sẽ đi cùng bà người vào luôn. Ta muốn nói chuyện riêng với người trước.”

Nói với cha xong, Bối Hiểu Ninh đi đến phòng bệnh xem ông.

Ông của Bối Hiểu Ninh lúc còn trẻ trông rất cao to, nhưng bây giờ thì giống bà, tuổi càng lớn thì cơ thể càng co rút lại. Bối Hiểu Ninh nhìn ông đang nhắm mắt nằm trên giường bệnh, trong lỗ mũi còn cắm ống dưỡng khí, trong lòng nổi lên biết bao nhiêu khổ sở chẳng nói lên lời. Hẳn đi đến trước mặt ông thì ông đột ngột mở mắt.

“Hiểu Ninh.”

“Ông.”

Ông vươn tay giựt ống thở cắm trong mũi.

“Đừng...” Bối Hiểu Ninh giơ tay muốn ngăn lại.

“Không cần. Cắm cái thứ này vào người, người khỏe mạnh trông cũng như sắp chết.” Ông nói chuyện rất rành mạch, chỉ là thanh âm vẫn còn chút suy yếu. Ông luôn luôn tỏ ra mạnh mẽ, Bối Hiểu Ninh nhìn ông tinh thần còn tốt, không tiếp tục ngăn cản.

“Diu ta dậy.” Ông nói.

Bối Hiểu Ninh đi tới bên giường, nâng tay. Nửa người trên của ông được nâng lên một ít, Bối Hiểu Ninh không dám động nhiều, để ông dựa ổn định rồi thì rút tay lại, ngồi xuống bên giường.

“Hiểu Ninh.”

Bối Hiểu Ninh kéo tay ông, “Còn khó chịu ạ?”

“Tốt hơn rồi, chỉ có ngực là còn hơi khó chịu.”

“Ông, cháu xin lỗi...” Vành mắt Bối Hiểu Ninh đỏ lên, chậm rãi cúi đầu.

Ông lắc đầu, “Ôi— già rồi, nói không chừng ngày nào đó cũng phải nhắm mắt đi gặp diêm vương thôi.”

“Sẽ không, ông với bà sẽ sống lâu trăm tuổi.”

“Sống lâu trăm tuổi? Tưởng ông người vẫn còn là đứa trẻ hay sao?” Ông nâng tay đặt lên vai Bối Hiểu Ninh tràn ngập triu mến mà vỗ vỗ, “Lúc còn bé người là một đứa thông minh hiểu chuyện lắm. Bây giờ sao lại... Chẳng lẽ là do ta tạo nghiệt? Lúc còn trẻ là tại ta giết nhiều người lắm? Nhưng mà đây đều là lũ ngoại xâm với phản quốc a...”

“Ông, đừng nói nữa.” Bối Hiểu Ninh khẽ cắn môi, “Cháu biết cháu sai rồi, sau này cháu sẽ nghe lời.”

Nói xong hẳn đứng dậy lau hai mắt còn nói: “Bà và mẹ cháu sắp đến. Ông còn yếu, phải nghỉ ngơi nhiều.”

Rời khỏi bệnh viện Bối Hiểu Ninh quay về công ty. Kỳ thật trên tay hắn vẫn còn công việc không thể bỏ, hắn cũng không muốn rời đi bây giờ, nhưng lúc này trong hoàn cảnh này, hắn nhất định sẽ phải thường xuyên xin nghỉ phép để đến bệnh viện. Nhắc đến Lăng Tiểu hắn lại càng đau đầu, nghĩ tới nghĩ lui, Bối Hiểu Ninh cảm thấy mình trong thời gian ngắn không thể duy trì tình trạng làm việc, nên đành quyết định nghỉ việc.

Giám đốc nhìn đơn từ chức của Bối Hiểu Ninh, lo lắng vài phần, sau đó hắn ném tờ đơn vào thùng rác, “Tạm thời người có thể không đến công ty, ta cho người nghỉ phép dài hạn. Đợi người giải quyết xong chuyện ở nhà rồi quay lại làm cũng được.”

Không ngờ giám đốc coi trọng mình đến thế, Bối Hiểu Ninh rất cảm động, biết ơn đến không nói lên lời, chỉ có thể gật đầu nói: “Ta nhất định sẽ quay lại.”

Ra khỏi cánh cửa công ty, Bối Hiểu Ninh nhìn điện thoại di động, lúc này Lăng Tiểu hắn là còn đang ngủ. Hắn cắn chặt môi dưới, nhìn xe cộ qua lại ven đường không chuyển mắt, mãi đến lúc trong miệng thấy vị tanh, mới hạ quyết tâm, vươn tay gọi xe.

52. Chương 52

Bối Hiểu Ninh vừa mở cửa, Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi lập tức quấy đuôi chạy đến. Bối Hiểu Ninh ngồi xổm xuống, tháo giày, tiện tay sờ sờ đầu chúng nó.

Đi vào phòng ngủ, không thấy Lăng Tiểu, Bối Hiểu Ninh lắng tai nghe, trong phòng tắm có tiếng nước xối. Hắn không yên lòng đi vài vòng trong phòng, cuối cùng tắm mất rơi xuống bao thuốc ở đầu giường.

Lăng Tiểu tắm rửa xong lại cạo râu, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng ho khan. Y lấy khăn tắm quấn tạm thắt lưng, mở cánh cửa thông giữa phòng ngủ và phòng tắm.

“Hiểu Ninh? Sao em lại...”

Bối Hiểu Ninh trong tay cầm điều thuốc, mặt nhăn mày nhíu nhìn về phía Lăng Tiểu, “Sao anh thích nổi cái thứ này nhỉ?”

Lăng Tiểu bước vài bước đến trước mặt hắn, đoạt điều thuốc trong tay hắn, “Hút thuốc hại sức khỏe lắm.”

“Thế mà anh còn hút?”

“Ừ thì... Sao hôm nay em không đi làm?”

“Lần sau anh có thể nói có đĩa bay.(1)”

“Không thích anh hút thuốc lá à? Chưa từng thấy em nói qua. Được rồi, nếu em không thích anh có thể thử cai xem sao, nhưng có thể bỏ được hay không cũng không chắc lắm.” Nói xong Lăng Tiểu lại đút điều thuốc hút dở kia vào miệng rất hưởng thụ mà hút sâu một cái, “Ừm, thuốc Hiểu Ninh hút qua mùi vị cũng là tốt hơn hắn.”

Bối Hiểu Ninh lườm y một cái, đi qua người y, đi vào phòng khách ngồi xuống ghế salon. Lăng Tiểu vừa hút thuốc vừa đi theo, ngồi xuống ngả gối bên cạnh Bối Hiểu Ninh, “Aiz, hỏi thật, sao hôm nay em không đi làm?”

“Không đi.”

“Xin nghỉ à?”

“Nghỉ việc.”

Lăng Tiểu ngồi thẳng dậy, “Thật hay đùa?”

“Tôi đùa anh làm cái gì?”

“Cuối cùng em cũng nghĩ thông suốt rồi?” Lăng Tiểu vừa muốn cao hứng, lại nghĩ không đúng lắm, “Em từ chức là vì đi bệnh viện đi?”

Bối Hiểu Ninh không trả lời. Lăng Tiểu cọt nhả đá bấp chân hấn một cái, “Này? Ông nội thế nào rồi? Không sao chứ?”

“Không sao, bây giờ đã qua cơn nguy hiểm.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.”

“Nhưng sau này không thể để ông lo lắng hay tức giận.”

Lăng Tiểu gạt đầu, thân vừa nghiêng muốn đứng lên, Bối Hiểu Ninh đã vươn tay kéo y lại.

“Tiểu.”

“Ừ?” Lăng Tiểu quay đầu nhìn thẳng vào hai mắt Bối Hiểu Ninh, chờ hấn tiếp tục nói. Bối Hiểu Ninh bị y nhìn như vậy, dũng khí khó khăn lắm mới tích đủ thoảng cái biến mất sạch chả thấy tăm hơi. Hai người đối mặt trong chốc lát, Bối Hiểu Ninh chợt dạ rời mắt cúi xuống nhìn đầu gối chính mình.

“Tiểu, hai chúng ta...”

Lăng Tiểu biến sắc, đột nhiên đứng lên, “Anh phải ra ngoài bàn công việc bây giờ, em tự...”

“Tiểu, chúng ta...”

“Em tự ăn chút gì đi, nếu đến bệnh viện thì...”

“Tiểu...”

“Gọi điện báo anh một tiếng...”

“Tiểu!”

“Đừng nói gì!”

Lăng Tiểu đứng tại chỗ, chậm rãi cắn chặt răng, “Anh có thể xem như em chưa nói gì.”

“Chúng ta tách ra một thời gian đi.”

“Em hỏi anh có muốn cùng em bên nhau trọn đời, nhưng bây giờ... lại nói muốn rời khỏi anh. Hiểu Ninh, đừng đùa giỡn người khác như vậy.” Hai mắt Lăng Tiểu nhìn chăm chăm mặt đất, tiếng nói nhỏ dần.

“Tiểu... Xin lỗi...”

“Đừng nói lỗi lầm gì cả, đây không phải chuyện xin lỗi là xong.”

“Chúng ta tạm thời tách ra một thời gian thôi...”

“Tạm thời là bao lâu? Một ngày, hai ngày? Một năm, hai năm? Hay là mười năm, hai mươi năm? Cuộc đời có bao nhiêu lần tạm thời?”

“Tôi...”

“Em gạt được người khác, nhưng em gạt được chính mình sao? Em có thể quên anh sau đó sống cuộc sống bình thường như những kẻ khác sao?”

“Hiện tại tôi không nghĩ được nhiều thế, trong lòng tôi rất rối rắm, anh hãy cho tôi thời gian suy nghĩ.”

“Suy nghĩ cái gì? Nghĩ xem là chọn anh hay chọn người nhà em?”

“Cha nói sau này ông sẽ mặc kệ chuyện của tôi, để tôi tự suy nghĩ xem nên làm thế nào. Nhưng ông nói rất đúng, ông tôi chỉ có một...”

“Người yêu thì có thể có nhiều ư?”

“Không phải thế, là tôi...”

“Anh không đồng ý.”

“Cái gì?”

“Anh không đồng ý chia tay em. Một ngày cũng không được, một phút, một giây cũng không được!” Lăng Tiểu hung hăng dúi thuốc lá xuống gạt tàn.

“Tiểu...”

“Em đi, Bạch Bản với Đồng Hoa Nhi thì sao?”

“Lúc tôi đi vắng anh vẫn chăm sóc chúng tôi mà? Sang xuân mỗi ngày mang chúng nó ra ngoài đi dạo một chút, sau này hàng năm mang đi tiêm phòng một lần alf được... Nếu thực sự anh không chăm được, thì cứ để tôi mang chúng nó đi...” Bối Hiểu Ninh cảm thấy tiếng nói của mình ngày một bị nghẹn lại trong cổ họng.

“Thế anh thì làm sao bây giờ?”

“Anh... Anh từ nhỏ đã rất kiên cường...” Trên đôi mắt Bối Hiểu Ninh bắt đầu xuất hiện vết nước ứa ướt át, “Nhiều năm như vậy anh cũng chịu được một mình... Nhanh lắm... Tất cả đều thành quá khứ, anh có thể... Có thể lại đi tìm người mình thích... tìm mỹ nữ ngực bự...”

Lăng Tiểu khom lưng ôm lấy Bối Hiểu Ninh, “Anh không cho em đi.”

“Tiểu...”

“Anh không cho em đi! Em là của anh, vĩnh viễn đều là của anh!”

“Tiểu, anh buông tay.”

“Gặp được em là bồi thường của ông trời cho anh... Ai cũng không thể mang em rời khỏi anh!”

“Anh buông tay!” Bối Hiểu Ninh dùng sức lực toàn thân đẩy Lăng Tiểu ra.

Lăng Tiểu đứng không vững ngã ngồi xuống đất, Bối Hiểu Ninh liền cất bước chạy ra cửa.

“Hiểu Ninh!”

Bối Hiểu Ninh mở cửa, lại dừng lại, “Mấy ngày nữa tôi qua đón Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi.”

‘Ầm’ một tiếng, cửa đóng sầm lại, trong phòng chỉ còn lại một mình Lăng Tiểu. Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi không hiểu xảy ra chuyện gì sớm đã trốn vào một góc.

Bối Hiểu Ninh chui vào một cái taxi, nước mắt chảy đầm đìa. Tài xế hỏi vài lần, hắn mới nói ra mình muốn đến bệnh viện. Đến bệnh viện, xuống xe, Bối Hiểu Ninh mới phát hiện mình đang đi dép lê đến.

Bối Hiểu Ninh ngẩn ngơ tại bệnh viện ba ngày, tới ngày thứ tư bị cha hắn bắt trở về nghỉ ngơi. Trước khi đi, Bối Hiểu Ninh ở hành lang bệnh viện nói với cha: “Cha, sau này... con sẽ không gặp lại Lăng Tiểu nữa.”

Rất cục đờ được những lời này, nhưng cha hắn nhìn con mình khuôn mặt tiêu tụy, hai mắt trống rỗng vô thần nhìn mình, lại không cảm thấy nổi nửa phần vui sướng. Do dự hồi lâu ông mới ho khan nói: “Ta sẽ nói cho ông nội.”

Trở về nhà mình, Bối Hiểu Ninh tắm rửa sơ qua, thay một thân quần áo sạch sẽ. Sau đó hắn đứng trước gương trong phòng tắm nhìn chính mình. Mấy ngày nay không ngủ nổi, nhưng hắn một chút cũng không mệt mỏi, chỉ là người trong gương sắc mặt tái nhợt, vành mắt hăm đen.

Tiểu mà thấy, nhất định sẽ đau lòng đi? Bối Hiểu Ninh nhìn phía sau lưng của mình trong gương, trước mắt hiện lên hình ảnh Lăng Tiểu ôm một vòng lấy hắn từ phía sau...

Giật mình, hình ảnh vỡ tan, Bối Hiểu Ninh tự tát một cái. Hắn xoay người nhìn quần áo lấm bẩn, nghĩ là nên đi đón Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi đi thôi. Ngồi xổm xuống lấy điện thoại trong túi quần.

Ngày ấy rời khỏi Lăng Tiểu Bối Hiểu Ninh liền tắt máy. Ở bệnh viện mãi không đi, là vì hắn sợ trở về sẽ nhìn không được mở điện thoại. Hiện tại điện thoại khởi động lại, có tín hiệu, quả nhiên hiện lên một tin nhắn.

Bối Hiếu Ninh nắm chặt điện thoại di động, đến khi âm báo tin nhắn ngừng hẳn, tổng cộng có bốn mươi tin. Bối Hiếu Ninh ngón tay run run, cuối cùng vẫn ấn nút ‘đọc’. Phát hiện đó toàn bộ đều là tin nhắn của Lăng Tiểu:

Em ở đâu?

Tại sao tắt máy?

...

Anh đến nhà em tìm em, em không ở nhà, rốt cuộc em ở đâu?

...

Ở bệnh viện sao?

Mở máy rồi gọi ngay cho anh.

...

Em ở đâu? Muốn ánh sốt ruột chết phải không?

...

Anh muốn nói chuyện với em.

Không muốn gọi cho anh? Nhắn tin cũng được.

Không phải xảy ra chuyện chứ? Anh rất lo lắng, nhắn lại cho anh một chữ thôi cũng được!

...

Tại sao vẫn tắt máy? Anh đã gọi cho em cả vạn lần rồi.

Được rồi, anh quyết định tìm tất cả bệnh viện, tất cả phòng bệnh, anh không tin không tìm được em.

Xem hết tin nhắn, Bối Hiếu Ninh lại quay đầu nhìn thời gian. Từ khi hắn rời khỏi nhà Lăng Tiểu cho đến năm tiếng trước, có sáng sớm, có giữa trưa, có nửa đêm, có rạng sáng, cứ đều đều không tới hai ba giờ lại có một tin nhắn. Rất rõ ràng, Lăng Tiểu cỡ bản cũng không ngủ nổi.

Bối Hiếu Ninh cảm thấy một cơn khó thở cuộn cuộn trong ***g ngực, vội tìm sổ của Lăng Tiểu, tìm được cuộc thoại ‘Tiểu’, nhấn gọi, nhưng điện thoại lại truyền đến tiếng báo “Di động đã tắt máy”.

Bối Hiếu Ninh suy nghĩ một chút lại gọi đến nhà Lăng Tiểu, không ai tiếp. Thở dài, Bối Hiếu Ninh đứng lên lầm bầm một câu: cũng tốt. Sau đó hắn cầm ví cùng chìa khóa ra ngoài.

Tới nhà Lăng Tiểu, Bối Hiếu Ninh trực tiếp mở cửa ra, nhưng không thấy Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi như mọi khi chạy ra đón. Hắn nhăn mặt, đứng ở cửa gọi thử một tiếng: “Tiểu?”

Không ai đáp.

“Bạch Bản? Đồng Hoa Nhi?”

Trong phòng yên ắng, không một tiếng động. Bối Hiếu Ninh đi vào, xem một vòng, không có ai, cũng không thấy hai con chó đâu.

Một hồi, Bối Hiếu Ninh liền ngã xuống giường, dùng chăn mền lùa gạt bản thân. Trong đầu rối như tơ vò, tâm lý khó chịu như bị một bàn tay bóp chặt... Quá mệt mỏi rồi, Bối Hiếu Ninh rất nhanh liền mơ mơ màng màng ở trong trạng thái hít thở không thông này mà ngủ thiếp đi.

Trong mộng, Bối Hiếu Ninh và Lăng Tiểu vẫn còn đang vô cùng hạnh phúc cùng nhau ăn cơm. Đột nhiên Bối Hiếu Ninh thấy Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi rơi từ trên lầu xuống, hắn sợ hãi, liều mạng chạy theo Lăng Tiểu gọi, bảo y mau chạy đi xem, Lăng Tiểu nhưng lại mặt không đổi sắc ngồi trước mặt hắn, không chút động lòng...

Bối Hiếu Ninh đột nhiên bừng tỉnh, cả người đã mồ hôi đầm đìa. Tựa vào đầu giường thở hổn hển một lát, trấn định lại được một chút, hắn cầm điện thoại di động gọi lại cho Lăng Tiểu.

Lúc này gọi được, tim Bối Hiếu Ninh hơi đập dồn.

R's: chương này buồn quá nha :(

Chương 53

“Alô?” Là thanh âm của phụ nữ.

Bối Hiếu Ninh cúp điện thoại, động tác nhanh đến nỗi chính hắn cũng không ngờ.

Quý Huyền Đình nhìn hai chữ ‘Hiếu Ninh’ trong nhật ký cuộc gọi, do dự một chút, liền nhấn ‘Delete’, sau đó nhét lại điện thoại vào áo khoác Lãng Tiếu.

Một lát sau, Lãng Tiếu từ thư phòng đi ra.

“Nói chuyện với ông ngoại xong rồi?”

“Ừ.” Lãng Tiếu đi tới bên cạnh bàn ăn, khoác tay lên ghế dựa rồi châm một điếu thuốc.

“Ông nói sao?”

“Ông nói chuyện của tôi tôi tự mình quyết, tự nói chuyện với cô. Đi thôi, chúng ta ra sân ngồi một lát.”

Lãng Tiếu cầm áo khoác lên, nhìn thoáng qua điện thoại, “Vừa nãy hình như có tiếng điện thoại kêu mà nhỉ.”

“Không có. Em ngồi đây nãy giờ mà.”

Đi ra ngoài, Lãng Tiếu ngồi xuống ghế gỗ trong sân, Quý Huyền Đình bưng theo hai tách cà phê ngồi xuống đối diện y.

“Ông ngoại bắt gọi anh tới, là giận à?”

“Không. Là muốn tôi đến nói chuyện với ông chút thôi.”

“Hôm qua em gọi cho anh toàn mấy bạn, sau đó em gọi đến quán bar. Nghe nói... Nghe nói mấy ngày nay anh đều đi tìm Bối Hiếu Ninh.”

Lãng Tiếu uống một ngụm cà phê, “Ừ, trong nhà em ấy xảy ra chút chuyện, em ấy không chịu gặp tôi.”

“Chắc là... Người nhà hắn biết chuyện hai người, nên kiên quyết phản đối?”

“Ừ.”

“Thế anh tính thế nào?”

“Tôi nhất định không buông tay, tôi sẽ không để hạnh phúc cứ như vậy tuột khỏi tay.”

“Cố chấp thế sao?”

“Hiếu Ninh chính là... Người duy nhất trong từng ấy năm bước vào lòng tôi. Tôi tuyệt không thể mất đi em ấy.”

“Tiếu.” Quý Huyền Đình bưng tách cà phê đang lạnh dần trong tay, nhưng một ngụm cũng nuốt không trôi, “Anh thay đổi.”

“Thật?”

“Phải... Em còn ôm một tia hy vọng cuối cùng.” Vành mắt Quý Huyền Đình đỏ hồng, “Nhưng mà, bây giờ xem ra... Quên đi. Em cùng anh nhiều năm như vậy, anh cũng không thay đổi nửa phần, hiện tại vì hắn, anh có thể trong thời gian ngắn như vậy thay đổi hoàn toàn. Có lẽ từ lúc trước em và anh... thực sự có vấn đề. Chỉ là... không ngờ, cuối cùng em lại thua một nam nhân.”

Lãng Tiếu đem cái tách trong tay Quý Huyền Đình để xuống bàn, nắm tay cô, “Như vậy không phải rất tốt sao? Nói rõ cô là người phụ nữ xuất sắc nhất.”

Quý Huyền Đình cười cười, nước mắt cuối cùng chảy xuống, “Là em bỏ lỡ thời gian chúng ta cùng một chỗ, không tranh thủ phần cảm tình kia...” Cô lau lau trên mặt, buông thõng cả vai, thở dài, “Tốt lắm! Tất cả

đều đã là quá khứ. Thực ra trong khoảng thời gian này em đã suy nghĩ kỹ lắm rồi. Chỉ là vừa lúc được nghỉ, nên muốn đến nhìn ông ngoại, ông nói em đừng đi vội, đợi anh đến nói chuyện. Bây giờ ngay cả ông ngoại cũng bị anh thuyết phục, em càng không có gì để nói. Nhưng lời chúc phúc em thực sự nói không ra, nhưng cũng hy vọng Bối Hiểu Ninh có thể sớm ngày hồi tâm chuyển ý. Được rồi, vừa này hẳn mới gọi điện cho anh.”

“A?!”

“Bối Hiểu Ninh vừa rồi có gọi cho anh.”

“Lúc nào?” Lăng Tiểu vội vàng lấy điện thoại ra xem.

“Không cần xem. Bị em xóa rồi. Xin lỗi.”

Lăng Tiểu lắc đầu, ý bảo không sao, sau đó gọi lại. Nghe một lát, y buông điện thoại.

“Sao vậy?”

“Lại tắt máy rồi.”

“VẬY...”

“Quên đi. Biết em ấy không sao là được, dù sao nói qua điện thoại cũng không rõ, lát nữa tôi về tìm em ấy. Chúng ta vào nhà thôi, bên ngoài rất lạnh.” Lăng Tiểu đứng lên.

Quý Huyền Đình cũng đứng dậy theo, “Mai anh về à?”

“Vốn định mai về. Nhưng bên công ty có chuyện cần tôi, nên tôi lưu lại thêm mấy hôm.”

“À. Vậy mai em về trước.”

“Được, tôi đưa cô đến sân bay.”

Một tháng sau.

Mẹ Bối Hiểu Ninh mang theo hộp cơm đến tìm Bối Hiểu Ninh.

Gỗ hồi lâu, không ai mở cửa, mẹ Hiểu Ninh đành phải tự dùng chìa sơ cua của mình để mở cửa. Vừa vào phòng đã bị khói thuốc lá xông mũi, bà nhú nhú mày, đi vào phòng ngủ nhìn qua. Mỗi lần bà đến đều thấy một cảnh giống nhau, chần nệm trên giường nhả nhúm ôm lấy một thân người, người bên trong vẫn không nhúc nhích.

Mẹ Hiểu Ninh nhắc chân lên, “Hiểu Ninh, Hiểu Ninh! Tỉnh tỉnh, xế chiều rồi, mau đứng lên! Mẹ mang bánh sủi cảo dưa chua người thích ăn nhất đến đây.”

“Ừm...” Bối Hiểu Ninh than một tiếng, trở mình, mở mắt, hai mắt rời rạc nhìn về phía mẹ, “Mẹ? Mẹ đến lúc nào thế?”

“Sao lại ngủ say đến thế hả, ta gõ cửa mãi cũng không nghe thấy.” Mẹ Hiểu Ninh gấp chăn mền để sang một bên, lại kéo rèm cửa sổ, “Đi, ra ngoài, ra phòng khách, ăn sủi cảo.”

Bối Hiểu Ninh dụi mắt, bò xuống giường, theo sau mẹ ra phòng khách, “Con không đói bụng.”

Mẹ Hiểu Ninh mở hộp cơm ra, để lên bàn trà, “Không đói cũng phải ăn, ta vừa mới nấu xong.” Vừa nói vừa mở tủ lạnh, “A?! Cái mùi gì đây? Đây là... Đây không phải thịt muối lần trước mang cho người sao? Sao lại không ăn?!”

Bối Hiểu Ninh không lên tiếng, ngồi xuống ghế dựa cầm một miếng sủi cảo nhét vào miệng, vô vị nuốt xuống.

“Rửa tay chưa?” Mẹ Hiểu Ninh một bên bỏ thịt muối đã hỏng vào thùng rác, một bên nhìn Bối Hiểu Ninh.

“Không sao, cũng chẳng chết được người.”

“Aiz—“ Bà thở dài, quay lại nhìn tủ lạnh trống rỗng, lại nhìn xuống thùng mì ăn liền dưới chân, “Ăn mì gói mãi mà được à?”

Bối Hiếu Ninh cầm bao thuốc trên bàn, lấy ra một điều châm lên, “Ăn cái khác không vào.”

Mẹ Hiếu Ninh đi qua ngồi bên người hần, “Hiếu Ninh... Người xem người vậy giờ đi, không ngủ thì lại hút thuốc, gầy thành thế nào rồi? Một tháng rồi, còn muốn như vậy tới khi nào hả? Cha người mãi mới bỏ được thuốc, bây giờ lại đến lượt người học hút. Hai người các người thế ...”

Bối Hiếu Ninh mặt không đổi sắc nghe mẹ than phiền, tâm tư sớm đã bay lên đến chín tầng mây: lâu như vậy y cũng chẳng có động tĩnh gì... Nhất định đã sang Mỹ rồi. Nhưng mà... cái người nghe điện thoại kia rốt cuộc là ai? Là Quý Huyền Đình sao? Không thể nào? ... Chắc là người phụ nữ khác của y, cũng không nên... Kháo! Mẹ kiếp lại bắt đầu nghĩ vớ nghĩ vẩn! Tốt nhất là lại đi ngủ một giấc, nằm mơ so với nghĩ lung tung còn tốt hơn...

“Hiếu Ninh! Hiếu Ninh!” Mẹ lại đẩy đẩy hai cái trên đùi Bối Hiếu Ninh, “Lại làm sao đây? Có nghe thấy ta nói cái gì không?!”

“A? Cái gì?” Tàn thuốc rơi xuống tén đùi Bối Hiếu Ninh, hần tiện tay phải xuống, tàn tro rụng lả tả.

“Cha người nói mấy ngày nữa cho người đến ở chỗ Tứ thúc và Lục thúc một thời gian, nếu có thể tìm được công việc thì lưu lại luôn. Nếu không thì ra nước ngoài đến chỗ cụ người cũng được.”

Bối Hiếu Ninh vò vò đầu tóc rối tinh, bây giờ tóc thật dài, hai mắt nhìn xuống đất, “Con mệt.”

“Người... Rồi, vậy tự suy nghĩ kỹ đi, có muốn đi hay không, đi được thì nói đến chỗ nào. Thôi, ta đi.” Mẹ Hiếu Ninh nhìn Bối Hiếu Ninh hiện tại mang cái dạng này cũng bất lực, đành thở dài, lắc đầu đứng lên.

Bối Hiếu Ninh theo bà ra cửa, mẹ lại đột nhiên quay lại nhìn thẳng con mình.

“Sao ạ?” Bối Hiếu Ninh cảm giác bà có chuyện muốn nói.

“Ừ... nếu không...” Nội tâm bà rối loạn một lát, cuối cùng lời muốn nói lại thôi, “Không có gì, lát nữa phải ăn thêm sủi cảo, ăn không hết thì cất vào tủ lạnh.”

“Vâng, đã biết.”

Mẹ vừa đi, Bối Hiếu Ninh lại lần nữa bò lên giường.

Ngày thứ hai, Bối Hiếu Ninh bị một trận đập cửa không ngừng đánh thức.

Mở cửa ra, lại là Vương Tinh cùng ông nội.

“Ông?! Tiểu Tinh?!”

Bối Hiếu Ninh vội vàng lấy thêm hai đôi dép đi trong nhà.

Ông nhìn Bối Hiếu Ninh một lúc, mới cởi giày vào nhà. Bối Hiếu Ninh đỡ ông ngồi xuống ghế, “Ông, sao ông lại đến đây?”

Vương Tinh rót nước cho ông Bối Hiếu Ninh, sau đó cũng ngồi xuống, “Mẹ người nói không sai nhỉ? Không đập cửa đến hàng xóm hai bên đều ủa ra người nhất định chưa chịu dậy a.”

“Ta không nghe thấy. Người về bao giờ?”

“Hôm trước.”

Bối Hiếu Ninh kéo ghế ngồi đối diện ông, “Ông, ông mới ra viện chưa được bao lâu. Sao không ở nhà nghỉ ngơi...”

“Ở nhà nghỉ ngơi? Ta xem nếu ta không đến mạng người cũng khó giữ rồi!”

Bối Hiếu Ninh cười cười, “Đâu nghiêm trọng đến thế, cháu đây vẫn còn có thể nói cười, quá tốt mà?”

“Quá tốt?!” Ông Bối Hiếu Ninh quay đầu nhìn Vương Tinh.

Vương Tinh vỗ vỗ sau lưng ông, để ông đừng nóng giận, “Hôm qua bác sau khi rời khỏi nhà người thì đến nhà ta. Vừa khóc vừa nói người bây giờ không ngủ thì lại hút thuốc, không mở điện thoại, không lên mạng, không xem TV. Mỗi ngày ăn một gói mì ăn liền, gầy gàn trơ xương ra rồi.”

“Ông của ta...”

“Hôm nay ta đến nói cho ông, thật sự không nhìn nổi nữa.”

Bối Hiểu Ninh ngồi bên cạnh ông, ôm cánh tay, “Ông, ông đừng nghe Tiểu Tinh nói càn, đừng nóng giận, ngàn vạn lần đừng nóng giận. Là cháu muốn ở nhà yên tĩnh, không phải cố ý.”

Ông nắm cổ tay Bối Hiểu Ninh, “Giận? Ta còn giận cái gì?! Ta đau lòng muốn chết! Xem cái cổ tay người đi, gầy đến thế này rồi, quá... Thành cái dạng gì đây? Hả?! Cha người cái đồ hâm, cháu ta thành thế này rồi cũng không đến nói cho ông nó biết!”

“Là cha cháu sợ ông lo lắng mà?”

“Nó biết cái gì! Mẹ người cũng vô dụng! Chỉ có Tiểu Tinh hiểu ý lão già này! Ta không muốn người như vậy, là nghĩ tốt cho người, để người sau này có thể sống cuộc sống an nhàn bình thường, không phải muốn người mỗi ngày chết đi sống lại. Chuyện các người, ta hiểu. Chúng ta khi xưa, có mấy tên phú gia công tử đều thích chơi mấy trò rác rưởi, thích bao tiểu quan (2), ta đều nghe nói cả. Đương nhiên tuổi trẻ các người bây giờ không giống thế. Trước kia đa phần là bị bắt ép, các người với nhau thì lại là tự nguyện. Nhưng mà đến cuối cùng cũng không thể kết hôn sinh con như những cặp vợ chồng bình thường khác a, có thể lâu dài được sao?”

Ông nói một phen nào là “Trò rác rưởi” “bao tiểu quan” làm hai người Bối Hiểu Ninh và Vương Tinh sững sốt, hai người nhìn nhau, muốn cười mà không dám, đành cúi đầu.

Ông thở dài, nói tiếp: “Haiz— nhưng mà... Quên đi! Mấy ngày nay ta cũng nhĩ kỷ rồi, con cháu có phúc của con cháu! Người muốn tìm ai thì tìm đi, đi tìm thằng nhóc kia đi.”

“A?” Bối Hiểu Ninh ngẩng đầu.

“Người đi tìm cái người gọi là Tiểu kia đi. Ta nhìn không nổi người tự hành hạ chính mình, mỗi ngày đều đau khổ. Ta muốn chính là đứa cháu cười cười nói nói của ta, không phải cái ống khói bây giờ. Ta cũng không muốn người ghi hận chúng ta cả đời.”

“Nhưng mà...”

“Không cần lo lắng thân thể ta, ổn cả. Tối thiểu so với thân thể người bây giờ còn khỏe hơn. Nếu cứ thế này ta mới mau chết ấy. Sau này chỉ cần mỗi ngày để ta thấy người vui vẻ hạnh phúc, như vậy chính là người hiếu thảo rồi.”

Bối Hiểu Ninh chậm rãi ngã đầu xuống vai ông, “Ông...”

Ông Hiểu Ninh cảm giác được trên vai mình nóng lên, mũi cũng thấy chua xót, nhưng ông vẫn rất giữ thể diện trước mặt cháu, nhịn, đẩy Bối Hiểu Ninh ra đứng lên, “Rồi rồi, ta đi.”

“A?” Bối Hiểu Ninh lau mắt ngẩng lên, “Đi luôn ạ?”

“Không được à? Người xem người trông có giống người rùng không? Hả? Ban ngày ban mặt, rèm cửa cũng không kéo! Cả phòng toàn mùi khói thuốc, lại còn mùi thức ăn ôi thiu. Mau mau dọn dẹp đi, còn có đi cắt tóc ngay, vừa mới thấy còn suýt hù chết ta! Ta đi.”

Bối Hiểu Ninh đứng lên, “Về nhà ạ?”

“Ta đến chỗ cha người. Thằng hâm này, vừa cổ chấp vừa bảo thủ. Ta xem người sớm muộn cũng học cái thói này của nó!”

Bối Hiểu Ninh đi giày, theo Vương Tinh đưa ông xuống nhà gọi taxi.

Xe chạy một lúc, ông Bối Hiểu Ninh sợ tài xế nghe thấy, liền che miệng thì thầm hỏi Vương Tinh: “Cái cậu kia... gọi là cái gì Tiểu?”

“Lăng Tiểu.” Vương Tinh thì thầm vào tai ông.

“Y đang làm gì?”

“Mở quán bar.”

“Quán bar? Hừ! Sau này bảo nó kinh doanh đứng đắn chút.”

Vương Tinh vui vẻ, “Người ta đứng đắn lắm đó.”

“Cha mẹ nó đang làm gì?”

“Cháu nhớ lần trước Hiểu Ninh ca có nói y từ nhỏ đã mồ côi. Chỉ có ông ngoại, là người Đài Loan, bây giờ đang ở Mỹ.”

“Ôi— cũng là một đứa đáng thương... Cái gì?! Đài Loan?!” Âm lượng của gia gia tăng mạnh.

“Vâng? Sao... Làm sao ạ?” Vương Tinh hoảng sợ.

Ông Bối Hiểu Ninh hấp hế miệng, vẻ mặt không vui nhìn ra ngoài cửa xe, lầm bầm một câu: “Bà nó, cũng nửa đời người rồi, cuối cùng thế nào mà cháu ta vẫn rơi vào tay bọn này chứ.”

R’s: cuối cùng cũng hết bẽ tắc TT^TT

Chú thích:

(1) Bánh sủi cảo dưa chua:

(2) Tiểu quan: aka nam kỹ, aka MB aka Call boy ^^

53. Chương 53

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Bối Hiểu Ninh trở lại phòng, ngồi ngây người một lúc. Đột nhiên hắt khụt khịt mũi: Kháo! Sao trong phòng lại có mùi gì như mùi phân? Ở đâu ra đây?! Hắn vội vàng đứng dậy mở toang rèm cửa, mở cửa sổ, bắt đầu thu dọn phòng. (R’s: A a, sống lại rồi!)

Bận rộn mãi đến tận khi bầu trời tối đen, Bối Hiểu Ninh đã đem mọi ngóc ngách trong phòng đều lau qua một lần, cuối cùng hắn đem quần áo đã giặt qua trong máy giặt đem lên ban công phơi, sau đó đóng cửa lại nhìn quét một vòng, hài lòng gật đầu: Ừm, cuối cùng cũng khôi phục lại được căn phòng sạch sẽ sáng sủa lúc đầu.

Không khí mát lạnh tràn vào phòng, Bối Hiểu Ninh không cảm thấy lạnh, đầu óc thêm thanh tỉnh. Hắn lại hít sâu một hơi, sao vẫn thấy mùi gì khó ngửi vậy nhỉ? Hắn hít hà xung quanh một lần, thì ra là phát ra từ trên người mình.

Tắm rửa xong, lần đầu tiên sau hơn một tháng nay hắn cảm thấy đói bụng. Nấu một nồi cháo, đem sủi cảo hôm qua mẹ mang tới rán lên vàng ruộm, ăn đầy một bụng.

Rửa hết bát, Bối Hiểu Ninh nhìn giờ: tám rưỡi. Hắn quyết định ra ngoài đi bộ, nếu đến lúc về mà siêu thị còn chưa đóng cửa thì tiện qua mua thêm mấy thứ.

Bối Hiểu Ninh ra cửa, hướng trung tâm thành phố mà đi không buồn nghĩ ngợi. Khí trời không phải đặc biệt lạnh, ven đường có mấy quán bán đồ cay, đậu rán (1) với mực áp chảo (2), làm ăn rất tốt, khách đông nghịt. Có cả bàn nhựa phải nối thêm ra ngoài khách ngồi ăn uống vui chơi la liệt, cũng có người xếp hàng chờ mua mang về.

Bối Hiểu Ninh vừa mới ăn no, mấy mâm thức ăn nóng sốt thơm ngon trước mắt cũng không khiến hắn hứng thú nổi, hắn nường theo mùi hương thơm ngon cay ấy mà đi, bất tri bất giác đi tới khu phố quen thuộc nơi quán bar kia. Sau đó hắn lại không tự chủ được mà đi hướng tới “Túy mộng”.

Mãi cho đến tận cửa quán, não bộ Bối Hiểu Ninh mới phát ra hiệu lệnh ‘Dừng lại’ cho thân thể. Sau khi hấn ý thức được mình đi đến chỗ nào, Bối Hiểu Ninh hận không thể đá chết cái chân mình: Bối Hiểu Ninh a, mày con mẹ nó có biết xấu hổ hay không?! Gấp đến độ chờ không nổi mà tự chạy đến rồi? Y còn chưa có trở về đi? Mà coi như y đã trở về đi nữa, người ta còn chưa có tìm đến mày, mày đã tự chạy đến cửa nhà người ta, có thấy ti tiện chưa? Hơn nữa hôm đó rõ ràng là một phụ nữ nghe điện của y, có phải mày nên hỏi rõ ràng trước đã hay không? ...

Bối Hiểu Ninh cau mày cắn môi, ánh mắt quỷ dị đứng trước cửa quán bar, hai mắt nhìn chăm chăm tay cầm trên cửa, trong lòng thống khổ giãy giụa không biết có nên đẩy cửa mà đi vào hay không. Đang muốn quyết định, phía sau hắn liền bị người vỗ mạnh một cái.

Bối Hiểu Ninh run run, tim suýt nữa thì bắn thẳng ra ngoài.

“Cát Ân?! Người làm ta sợ muốn chết!” Bối Hiểu Ninh dè lại ngược.

“Ha ha ha ha...” Ny Đế Á đi theo phía sau Cát Ân cười đến run bần bật, “Người đứng đằng ra ở đây làm cái gì?”

“Hả? Ta... ta...”

“Đến tìm Tiểu ca à?” Cát Ân mím miệng nín cười hỏi.

“Nga, phải.”

“Y đến nhà ông ngoại bên Mỹ rồi, còn chưa thấy về.”

“Y đi lúc nào vậy?”

“Thấy không, đã nói hai người này cãi nhau rồi mà.” Ny Đế Á đắc ý nhìn Cát Ân nói.

“Phải, người lợi hại.” Cát Ân liếc em gái một cái, lại quay đầu nói với Bối Hiểu Ninh: “Đại khái là... cũng một tháng rồi.”

“Nga.” Bối Hiểu Ninh gật đầu, “Vây ta về đây.”

“A? Gặp cái gì? Đến cũng đến rồi, đi, vào uống một chút.”

“Hả? Ân... Thôi. Các người mau vào đi, ngoài này lạnh. Ta đi.” Nói xong Bối Hiểu Ninh khoát khoát tay, xoay người muốn đi.

Cát Ân nói với Ny Đế Á: “Vào trước đi.”

Ny Đế Á gật đầu, vẫy vẫy tay với Bối Hiểu Ninh, đẩy cửa đi vào.

“Người và Tiểu ca rốt cuộc làm sao? Y đi khắp mọi nơi tìm người, tối đó còn đến đây uống rượu. Ói ra xong ta phải giúp y thay quần áo, y còn sống chết nắm chặt tay ta không buông, còn không ngừng ấn điện thoại. Hỏi y chuyện gì xảy ra, y không chịu nói. Sau đó y tự ném điện thoại vào bể cá, chạy vào quầy bar đập bể mấy chục cái chén, khách nhân đều bị y dọa chạy. Ta cho tới tận bây giờ chưa từng thấy y như vậy, rất đáng sợ. Cho nên, ta nghĩ nhất định 2 người xảy ra chuyện. Có thể nói cho ta nghe một chút không?” Cát Ân hai mắt vụt sáng, chân thành nhìn Bối Hiểu Ninh.

Bối Hiểu Ninh thở dài, chính mình cũng kìm nén một thời gian dài như vậy, có lẽ hắn tìm người để sẻ chia cũng không có gì không tốt, vì vậy nói: “Ừ... Người có thời gian nói chuyện với ta sao?”

“Có, đêm nay ta không có tiết mục gì cả.”

“Vây tìm một chỗ, chúng ta ngồi một lát.”

Cát Ân lấy tay chìa chìa phía sau. Bối Hiểu Ninh lắc đầu, “Vừa nãy chẳng phải người nói Tiểu mượn rượu làm càn trong ấy đấy sao? Bọn Lâm ca không chừng biết chút gì, ta không muốn vào, ngại lắm.”

“Ừ.” Cát Ân gật đầu, “Nhưng bình thường ta uống rượu chỉ tới hai nơi, quán này của Tiểu ca hoặc Gay bar. Chỗ khác ta cũng không rõ.”

Bối Hiểu Ninh nghĩ một chút, “Đi, dẫn ta đến chỗ người hay lui tới vậy, dù sao chuyện hai chúng ta nói cũng không nên để người lạ nghe thấy.”

Bối Hiểu Ninh đi theo Cát Ân đi xuyên qua một phố, lại đi thêm mấy bước, tới một quán bar thoạt nhìn cùng những quán bar khác không có gì bất đồng. Vừa vào cửa, có hai người phục vụ lập tức ra đón, thấy Cát Ân thì cũng chào hỏi, sau đó một người nhìn Bối Hiểu Ninh, hỏi Cát Ân: “Bạn người à?”

Cát Ân gật đầu.

Lại nói: “Người không gọi điện đặt trước, nên mấy phòng riêng đều đầy hết rồi.”

“À, không cần.” Cát Ân ngھềnh cổ nhìn quanh, “Tùy tiện tìm một nơi an tĩnh là được.”

Phục vụ đưa họ tới một góc cách sân khấu và quầy bar khá xa. Cát Ân gọi một chai rượu đã với một nửa.

Không đợi Cát Ân mở miệng, Bối Hiểu Ninh đã nghĩ ngay đến Alva, “À? Cậu bạn trai kia của người đâu?”

“Hả? Bạn trai nào?” Cát Ân bỏ mấy cục đá vào ly rượu.

“Chính là cái người Alva làm kinh diễm(3) tất cả mọi người hôm vạn thánh lễ ấy?”

“ ‘Kinh diễm’ là ý gì?”

“Thì là...”

“À, biết rồi, là ai gặp cũng thích?”

“Ừ, cũng không khác mấy.”

“Chia tay rồi.”

“Hả?!” Bối Hiểu Ninh rất giậт mình.

“Sao? Chuyện bình thường mà.”

Bối Hiểu Ninh không tiện hỏi nhiều, cầm ly rượu hớp một ngụm lớn, hơi sặc whisky. Hắn nhú mảy, bắt đầu nói cho Cát Ân chuyện mình cùng Lăng Tiểu.

Nửa chai rượu uống cạn, Bối Hiểu Ninh nói xong. Cát Ân rũ xuống lông mi thật dài, “Lúc ta vừa tới Trung Quốc thì quen một chàng trai vô cùng tốt, chúng ta cùng một chỗ năm năm, cho tới giờ vẫn không muốn tách ra. Sau đó người trong nhà hắn biết, buộc hắn kết hôn, chúng ta liền chia tay. Hai năm sau, hắn có một đứa con, thì ly hôn.”

“Hắn không tới tìm người?”

“Tới, nhưng khi đó ta đã đổi qua mấy đời bạn trai rồi.”

“Sau đó?”

“Sau đó?” Cát Ân nhún nhún vai, “Sau đó nghe nói hắn đã cùng một chỗ với người đàn ông khác. Hai người có thể chân tâm thật ý yêu nhau không dễ dàng, cho nên hy vọng người và Tiểu ca có thể mãi tốt đẹp.”

Bối Hiểu Ninh cong lên khoe miệng, cười khỏ, từ chối cho ý kiến.

Cát Ân nâng chai rượu quơ quơ, “Ta đi lấy thêm rượu, muốn uống cái gì?”

“Gì cũng được.”

Cát Ân đi về phía quầy bar. Bối Hiểu Ninh nhìn bóng lưng hắn nghĩ: nói hời hợt như vậy, trong lòng hẳn là khó chịu lắm?

Lúc này có người đi tới bên người Cát Ân, Cát Ân quay đầu, cười. Tiếp theo hai người dựa vào quầy bar nói chuyện. Một lát sau hắn ngẩng đầu, xa xa hướng Bối Hiểu Ninh nhìn thoáng qua. Sau đó hắn mang thêm rượu, tới đặt trước mặt Bối Hiểu Ninh, “Hiệu Ninh, ta gặp mấy người bạn. Đi nói chuyện với họ chút. Tiểu ca sẽ không muốn để người biết mấy người này. Người ngồi đây chờ một lát, ta quay lại ngay.”

“Ừm, không sao, cứ đi đi. Không cần gấp, ta không sao cả.”

Cát Ân vỗ vỗ bả vai Bối Hiểu Ninh, đi về phía ghế salon ở một gian phòng khác. Trên đường có dừng lại nghe điện thoại, vừa nói vừa ngoái đầu nhìn Bối Hiểu Ninh. Ánh mắt hai người gặp nhau, Cát Ân cười một cái, ngắt điện thoại, quay đầu đi tiếp.

Bối Hiểu Ninh tự mình rót rượu, vừa uống vừa giương mắt nhìn xung quanh. Quán bar này chỉ có một tầng, nhưng rất lớn. Trừ việc có nhiều trai đẹp hơn, ăn mặc chỉnh chu hơn một chút, thì so với quán bar bình thường cũng chả khác là bao.

Lúc này Bối Hiểu Ninh đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông ngồi bên bàn đối diện cách đây nhìn mình cười. Bối Hiểu Ninh có chút xấu hổ cười đáp lại, vội vàng cúi đầu.

Một lúc sau, người đàn ông kia liền cầm một ly rượu đi qua.

“Xin chào.”

Việc này có ý gì tất nhiên Bối Hiểu Ninh rõ ràng, nhưng xuất phát từ xã giao, hắn dù đỏ cả mặt cũng nói một câu xin chào.

“Em đi một mình à?” Người nọ nhìn xuống chỗ ngồi đối diện trống không của Bối Hiểu Ninh.

“Tôi đi cùng bạn.” Bối Hiểu Ninh chỉ chỉ ly rượu còn để trên bàn của Cát Ân.

“Bạn trai à?”

“Ừm...”

Bối Hiểu Ninh do dự, người nọ còn hỏi: “Tôi ngồi một lát nhé?”

“Ừm... Bạn tôi...”

Người nọ đã ngồi xuống, “Đây là lần đầu em tới chỗ này nhỉ?”

Bối Hiểu Ninh đánh giá người trước mắt, đại khái hơn bốn mươi, bộ dạng cũng được, “Sao anh biết?”

“Đoán. Tôi mời em một ly nhé?”

“Tôi có rồi.”

“Vậy em mời tôi.”

Bối Hiểu Ninh đẩy chai rượu qua, “Thực ra đây là bạn tôi mua.”

Người nọ cười, hai tròng mắt nhìn chăm chăm Bối Hiểu Ninh vươn tay lấy rượu, lại đột nhiên ngẩng đầu, nhìn ra sau Bối Hiểu Ninh.

Không đợi Bối Hiểu Ninh quay đầu lại, một bàn tay rộng lớn đã ôm lấy hắn từ phía sau, một lực độ cùng xúc cảm vô cùng quen thuộc. Bối Hiểu Ninh mở to mắt quay đầu lại, “Tiểu!” Khuôn mặt Lăng Tiểu đường nét rõ ràng tươi cười tràn ngập mị lực lập tức rơi vào mắt.

“Em yêu, sao lại chạy đến đây? Vị này là...” Lăng Tiểu đem mặt hướng về phía người đối diện.

“Tiểu...” Bối Hiểu Ninh bắt được cánh tay Lăng Tiểu, đại não hoàn toàn ngừng hoạt động, căn bản nghe không hiểu y đang nói cái gì.

Nam nhân kia nhìn hành động thân mật tự nhiên của Bối Hiểu Ninh, hai mắt si mê dính vào hai mắt của Lăng Tiểu, lập tức hiểu.

“Không có gì. Quấy rầy rồi.” Hắn đứng lên hướng Lăng Tiểu gật đầu một cái, nhân tiện tự bưng ly của mình rời đi.

Tươi cười của Lăng Tiểu trong nháy mắt biến mất, y kéo lấy Bối Hiểu Ninh, “Đi, theo anh về nhà.”

Bối Hiểu Ninh bị y lôi đi lảo đảo vài bước, đột nhiên nhớ tới Cát Ân, “Cát Ân...”

“Hắn biết anh tới. Anh vừa gọi điện cho hắn rồi.”

Chú thích:

(1) Đậu rán (đậu hủ rán):

(2) Mực áp chảo: thực ra nghĩa gốc của nó phải là mực nướng trên miếng sắt, nhưng ta chịu k chuyển nghĩa đc... ai biết thì bảo nhé ^^

(3) Kinh diêm: vừa có nghĩa là đẹp đến choáng váng, vừa có nghĩa là làm sợ hãi ra á

About these ads

54. Chương 54

Bối Hiểu Ninh lên xe, Lăng Tiểu lái vọt đi. Hai người không nói lời nào.

Qua hai con phố, lại qua hai giao lộ, Lăng Tiểu dừng xe lại trước một quảng trường.

“Giỏi lắm! Giờ cũng biết quyền rũ đàn ông rồi!” Lăng Tiểu châm thuốc.

“Anh nói cái gì?!” Bối Hiểu Ninh quay đầu trừng mắt nhìn y.

“Có phải anh phá mất chuyện tốt của em rồi không?” Lăng Tiểu hướng về phía Bối Hiểu Ninh phun khói.

“Anh nói bậy bạ cái gì đó?!”

“Vừa rồi nếu anh không tới, có phải em lập tức đi theo người ta không hả?”

“Anh vô lý thế?! Là hẳn chủ động đến bắt chuyện, tôi còn chưa kịp đuổi đi!”

“Sao, EM còn tức giận?” Lăng Tiểu cố ý nhấn chữ ‘em’ rất nặng.

Bối Hiểu Ninh quay đầu sang bên không thèm để ý đến y.

Lăng Tiểu mở cửa xe, một trận gió lạnh ủa vào, y gác tay lên thành cửa, “Hôm nay anh mới trở về, đến quán bar thì gặp Ny Đế Á, nói em có đến, đi cùng Cát Ân. Anh đã vui mừng như một thằng ngu, vội vàng gọi cho hẳn, chạy ngay tới. Cuối cùng vừa đến liền thấy... Hóa ra em chưa từng cô đơn nhỉ.”

“Anh có thể thôi suy diễn đi được không? Anh có lương tâm không vậy?! Anh... Lúc tôi không ở bên, chẳng phải anh cũng có mỹ nữ làm bạn đấy sao?”

“Mỹ nữ? Em đừng vu oan cho anh!”

“Vu oan?! Hôm đó tôi gọi cho anh... Quên đi, tiếp tục dây dưa với anh cũng vô nghĩa.” Bối Hiểu Ninh vươn tay muốn mở cửa xe.

“Lại muốn đi?! Gọi điện cho anh? Em còn nói không biết xấu hổ nữa?! Một tháng nay, mỗi ngày anh đều gọi điện cho em, di động em đều tắt máy, không liên lạc được. Anh thật phục em, sao em có thể tàn nhẫn với anh như vậy! Mấy ngày nay anh đều lo lắng gần chết, còn tưởng em xảy ra chuyện gì. Anh gửi cho em nhiều tin nhắn như vậy, em không thể trả lời nổi một cái sao? Nếu không phải sau đó ông ngoại gọi anh, không chừng anh đã đến nhà cha mẹ em tìm em rồi! Khi em gọi điện cho anh anh đang ở nhà ông nói chuyện về em. Lúc ấy Đình Đình cũng ở đó, cô ấy phải đi xem ông anh, điện thoại là cô ấy nghe. Anh gọi lại cho em em đã tắt máy, là em cố tình để anh bất an khó chịu phải không? Hở ra là thế! Làm đến nghiện rồi đúng không? Có cái gì không thể nói rõ ra chứ?! Một tháng không gặp rồi, em cũng không muốn hỏi xem anh thế nào. Đến gay bar lại thấy em cùng một thằng đàn ông xa lạ ngồi cùng nhau, anh hỏi em vài câu em lại muốn trốn?! Anh ăn không ngon ngủ không yên, làm xong hết chuyện của ông ngoại, suốt đêm chạy về, ba mươi mấy giờ liền không chớp mắt. Còn tưởng rằng em không thấy anh sẽ thương tâm muốn chết? Vậy mà không ngờ, em còn vui vẻ theo người ta đi uống rượu chơi đùa! Em đi đi! Em nguyện ý đi thì đi, anh sẽ không bao giờ gọi điện cho em nữa!” Nói xong Lăng Tiểu ném thẳng điện thoại di động ra ngoài cửa.

“Anh là đơn giản hỏi tôi vài câu sao?! Anh biết rõ là không phải như vậy, còn muốn nói đến mức xúc phạm tôi! Anh chính là lo lắng cho tôi như thế sao? Quả thực là vô lý! Anh có biết một tháng này tôi qua như thế nào không? Hôm nay lần đầu tiên bước chân ra ngoài, muốn tìm người nói chuyện. Cát Ân vừa rời đi thì người kia đến, anh biết gì mà nhiều lời như vậy?! Còn có khó chịu thì anh cứ đánh tôi đây này, cái điện thoại thì liên quan gì mà anh ném?! Đừng có giận cá chém thớt!”

“Dù thế nào thì em cũng đâu có nhận điện thoại của anh, giữ nó lại làm cái gì?!”

“Anh... Đồ điên!”

“Em nói cái gì?” Ngực khí của Lăng Tiểu thoáng thay đổi, mới vừa rồi còn nổi nóng nháo ầm ĩ như đứa trẻ, bây giờ ngực khí lại lạnh hẳn đi.

Bối Hiểu Ninh giật mình, biết mình nói lời không phải, cúi đầu im lặng. Lăng Tiểu từ nhỏ cùng mẹ đã bị người ta chế giễu là “Con của người điên cũng bị điên”, cho nên y rất kiêng kỵ người khác nói mình “thần kinh” “tâm thần” “bất thường”...

Lăng Tiểu lạnh băng liếc hắt một cái, vươn tay mở cửa xe bên người Bối Hiểu Ninh.

Bối Hiểu Ninh cắn chặt môi ngẩng đầu nhìn Lăng Tiểu, y đã quay mặt ra chỗ khác, hướng ra ngoài cửa sổ phía bên kia.

Bối Hiểu Ninh xuống xe, rất nhanh biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Về nhà đợi một đêm, Lăng Tiểu thực sự không gọi lại. Trời rất mau sáng, Bối Hiểu Ninh cầm điện thoại di động mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Không biết qua bao lâu, Bối Hiểu Ninh đột nhiên bị tiếng chuông làm bật tỉnh, không đợi thấy rõ là ai hắt đã bắt máy, “A lô?!”

“Hiểu Ninh? Thật tốt quá, cuối cùng cũng mở máy!”

“À, Đại Chủ à.” Ngữ điệu Bối Hiểu Ninh khó nén nổi thất vọng.

“Thế tưởng là ai?”

“Không có. Chuyện gì?”

“Lâu như vậy, gọi điện cho người mãi không được. Bọn này còn bàn nếu tiếp tục không liên lạc được thì sẽ đến nhà người, chẳng may người thối ra ở nhà luôn mất rồi thì làm sao bây giờ?”

“Thối cái đầu người, miệng chó không nhả được ngà voi. Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Hôm nay cuối tuần, ra đi, chúng ta tụ tập, lâu lắm không gặp rồi.”

“Ừm... Nhưng mà hôm nay ta... phải qua nhà ông nội một chuyến, hôm khác đi.”

“Thế à, thế thì... Được rồi. Mấy hôm nữa ta gọi lại, không được tắt máy nữa!”

“Rồi.”

Dập máy Bối Hiểu Ninh cầm di động chạy đến ghế salon ngoài phòng khách, hắt mở TV, chỉnh âm lượng về nhỏ nhất, sau đó bắt đầu giở tai nghe động tĩnh ngoài cửa.

Trời sắp tối đến nơi, trừ ra tiếng hàng xóm ra ra vào vào, Bối Hiểu Ninh cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác nữa. Hắn quyết định không đợi thêm, nhưng biết lấy lý do gì đây? Bối Hiểu Ninh đi đi lại lại xung quanh, cuối cùng vô đầu: Đúng! Nói đem trả thẻ tín dụng cho y.

Đến nhà Lăng Tiểu, Bối Hiểu Ninh trực tiếp dùng chìa khóa mở cửa, trong nhà hoàn toàn im ắng, không có người cũng không thấy chó. Bối Hiểu Ninh ngồi ngoài phòng khách một lát, nhớ tới mình đã không lên mạng một tháng, cũng nên xem thư từ thế nào, nên đi lên lầu hai.

Sợ Lăng Tiểu trở về không gặp, Bối Hiểu Ninh không đóng cửa thư phòng, ngồi xuống trước máy tính. Lúc này hắn phát hiện máy tính vẫn mở. Vừa di động chuột, màn hình liền sáng, trên màn hình là ảnh Bối Hiểu Ninh đứng bên sông, vừa lúc có một cơn gió thổi qua, thổi bay tóc hắn về phía sau. Ánh nắng tươi sáng, hắn đang híp mắt, ánh mắt u buồn nhìn xa xa. Bối Hiểu Ninh tự thấy mình trong ảnh rất khó xem. Nhìn kỹ lại, là hình chụp từ lần trước bọn họ đi Túy Long Cốc. Bối Hiểu Ninh cong cong khóe miệng: y chụp lúc nào nhỉ? Sao mình không biết? Lại còn đặt làm hình nền, đúng là đồ hâm.

Cửa dưới nhà mở. Bối Hiểu Ninh lén lút đến cầu thang lên gác xuống xem. Lăng Tiểu thuận tay thả Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi cùng cái túi nylon xuống đất. Hai đứa trông rõ ràng lớn thêm một vòng lặp tức chạy loạn.

Lăng Tiểu đứng thẳng dậy, vừa cởi giày vừa lớn tiếng nói một câu, “Nói anh cuồng theo dõi, chắc em cũng phải đổi thành cuồng rình trộm nhỉ?”

Bối Hiểu Ninh sửng sốt, ngượng ngùng từ cầu thang đi xuống, “Sao anh biết tôi đến?”

Lăng Tiểu khó tránh nhìn Bối Hiểu Ninh, “Không có anh bên cạnh em liền biến ngốc à? Giày em còn đang ở cửa đây.”

Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi cùng chạy vọt tới bên người Bối Hiểu Ninh, hấn ngòi xồm xuống sờ sờ đầu chúng nó, “Anh gửi chúng nó cho ai vậy?”

“Gửi ở tiệm thú cưng.” Lăng Tiểu mở tủ lạnh lấy bia ra, châm thuốc ngồi xuống ghế ở quầy bar, nheo lại hai mắt nhìn Bối Hiểu Ninh, chậm rãi phun khói.

Bối Hiểu Ninh đứng lên, “Sao anh không gọi điện cho tôi?”

“Anh đã nói sẽ không gọi cho em nữa rồi không phải sao.”

“Vậy sao anh không đi tìm tôi?”

“Tại sao lúc nào anh cũng phải đi tìm em?”

Bối Hiểu Ninh mặt trắng bệch, hấn liền lấy thẻ tín dụng trong ví ra, đặt lên quầy bar, “Tôi đến trả anh cái này.”

Lăng Tiểu nhìn chằm chằm Bối Hiểu Ninh, uống một hớp bia, không nói một lời.

Bối Hiểu Ninh đối mặt nhìn y chốc lát, cảm giác trên người phát lạnh từng đợt, lại lấy chìa khóa ra, “Còn cả cái này.”

Lăng Tiểu vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Bối Hiểu Ninh trong lòng trầm xuống, xoay người đi ra cửa, ngồi xồm xuống đi giày.

Lăng Tiểu dập điếu thuốc vào chai bia, đứng lên, đi tới phía sau Bối Hiểu Ninh, khom lưng từ phía sau ôm lấy hấn, “Đừng nháo nữa có được không?”

Nhất thời một dòng nước ấm chảy vào lòng Bối Hiểu Ninh, biến thành hai dòng nước mắt nóng hôi hổi chảy xuống, hấn xoay người đẩy mạnh Lăng Tiểu ra. Hai người đồng thời chịu phản lực đều ngã ngồi xuống đất.

“Đồ khốn nhà anh! Tôi không nghe điện thoại của anh? Anh nghĩ tôi không nghe thì tôi vui vẻ lắm đấy?! Từ bệnh viện về thấy tin nhắn của anh, tôi... Tôi đến bây giờ cũng không biết tìm còn có thể đau như vậy. Đến thì anh không có nhà, gọi điện thì lại thấy phụ nữ tiếp máy. Tôi mỗi lần lại tự nói với mình: chia tay anh rồi, anh yêu ai cũng chẳng sao, không cần nghĩ. Nhưng mà tôi làm không được! Ông tôi vừa mặc kệ chuyện hai ta, điều đầu tiên tôi nghĩ đến là: nhất định tôi hiểu lầm rồi, nhất định phải hỏi rõ ràng. Anh có biết vừa nhìn thấy anh tôi vui đến thế nào, nhưng anh mở miệng đã nói tôi quyến rũ đàn ông, còn nói tôi vui chơi sung sướng. Lương tâm anh bị chó ăn mất rồi à?! Tôi đi? Tôi đi thì sao? Chân mọc trên người tôi, tôi cứ đi đấy?! Còn chờ anh một ngày một đêm, cái gì tôi cũng chưa ăn. Anh cũng mặc kệ tôi rồi?! Đồ khốn vô lương tâm!”

Lăng Tiểu nhìn Bối Hiểu Ninh vừa khóc vừa mắng mình, đơn giản khoanh chân, ngồi xuống đất nghe hấn xả hết, cười, “Mới một ngày một đêm em đã chịu không nổi rồi?”

“Anh cố ý chứ gì?!”

“Ừ. Nói chia tay là em, không nghe điện cũng là em, bây giờ chạy đến oán giận anh không đi tìm em cũng là em, em muốn hành hạ anh chết không đền mạng có phải không?”

Bối Hiểu Ninh nói không ra lời.

Lăng Tiểu nhìn cầm hấn đã gãy thành nhọn, tim cũng mềm nhũn ra, thở dài, “Hôm qua sau khi em đi thì Vương Tinh cùng anh bạn trai da đen đến quán bar, cô ấy nói chuyện ông em đến tìm em. Mặc dù biết rằng không phải em bỏ qua cả người nhà để đến tìm anh, anh có chút thất vọng, nhưng anh không bao giờ muốn mất đi em nữa. Cho nên anh muốn xem em có thể kiên trì bao lâu không cùng anh liên lạc.”

“Nếu tôi vẫn không tìm đến?”

“Thực ra... Anh đang định lấy cơ mang Bạch Bản với Đồng Hoa Nhi đến trả cho em... A!”

Bối Hiểu Ninh một chân còn mang giày, đột nhiên nhảy dựng lên cắn phập vào cổ Lăng Tiểu.

Lăng Tiểu cắn răng chịu đựng, giơ hai tay đặt lên thân người đang ở trên người mình liều mạng nghiến răng, vô cùng ôn nhu nói: “Hiểu Ninh, em gây đến trơ cả xương ra này.”

Bối Hiểu Ninh nói miệng, “Đồ khốn nhà anh... Tôi không bao giờ muốn chia tay nữa.”

Lăng Tiểu nâng tay sờ sờ cổ, “Em cắn trúng động mạch à? Sao ướt thế này? Ầ nhầm, là nước miếng của em.”

Bối Hiểu Ninh gồi đầu lên ngực Lăng Tiểu, đầm y một đầm.

Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi không bỏ lỡ cơ hội chạy ùa đến, liếm mấy cái trên mặt Lăng Tiểu, rúc vào cổ y.

55. Chương 55

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Đúng lúc này bụng Bối Hiểu Ninh rất vô duyên sôi ùng ục một tiếng. Lăng Tiểu vò vò tóc hắn, “Vẫn chưa ăn gì à?”

“Ừ, gặt anh bao giờ?”

“VẬY ĐI THÔI, CHÚNG TA ĐI ĂN CƠM ĐÃ.”

Bối Hiểu Ninh đứng dậy, “Ăn gì?”

“Em nói xem?” Lăng Tiểu cũng đứng lên, Bối Hiểu Ninh đứng ở cửa phũ lông chó còn dính trên lưng áo y. Lăng Tiểu mặc áo khoác vào, “Gần đây mới mở nhà hàng đồ Thái, chúng ta đi ăn thử xem sao?”

“ĐƯỢC.”

Từ nhà hàng trở về, Bối Hiểu Ninh cắt rau củ và thịt gà vào tủ lạnh, bắt đầu chuẩn bị đồ ăn cho Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi. Hai đứa kia rất biết điều, lập tức không thèm để ý đến Lăng Tiểu, chân trước chân sau chạy theo Bối Hiểu Ninh.

Lăng Tiểu túm được Đồng Hoa Nhi lại, ấn vào ngực hung hăng xoa nắn một trận, “Hai đứa nhóc các người, gió chiều nào xoay chiều ấy à.”

Đồng Hoa Nhi liềm mạng giãy khỏi tay Lăng Tiểu, chạy trốn về phía Bối Hiểu Ninh.

Hai đứa ăn xong rồi, Bối Hiểu Ninh lại sờ soạng chúng nó, “Tiêm chủng xong rồi, cũng nên cho chúng nó tắm rửa.”

Lăng Tiểu đang ngồi trên salon xem TV, vừa nghe thấy tắm rửa liền quay đầu lại, “Anh cũng muốn.”

“Thì anh cứ tắm đi. Tôi tắm cho chúng nó ngoài phòng vệ sinh.”

“Anh cũng muốn em tắm cho anh.”

Bối Hiểu Ninh mắt trợn trắng, “Anh tay chân đầy đủ, to xác thế kia thì tự đi mà tắm.” Nói xong hắn kéo hai con chó vào nhà vệ sinh nhỏ. Lăng Tiểu ở ngoài tru mấy tiếng, cũng chẳng có động tĩnh gì thêm.

Chờ đến lúc Bối Hiểu Ninh đi ra, Lăng Tiểu đã tự tắm xong rồi, quần một cái khăn tắm, nằm vắt vẻo trên ghế salon vừa ăn chuối vừa xem TV. Bối Hiểu Ninh đặt Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi đang ướt sũng xuống trước mặt y, “Anh sấy khô cho chúng nó. Tôi đi tắm.”

Lăng Tiểu ăn xong trái chuối cuối cùng, ném vỏ cái bộp lên đầu Bạch Bản, “Chúng nó tốt với em như vậy, mắc gì anh phải đi sấy?”

Bạch Bản bày ra vẻ mặt suy tư, cúi đầu, vỏ chuối trên đầu lại rơi xuống đất.

“Cho nên mới muốn anh bồi đắp tình cảm với chúng nó. Sấy đi, sấy tốt có thưởng.” Bối Hiểu Ninh khom lưng liềm vụn chuối còn sót lại bên miệng Lăng Tiểu, xoay người đi.

Lăng Tiểu đầu nóng lên, chạy vọt lên lầu lòi máy sấy xuống.

Sấy khô lông hai đứa, Bối Hiểu Ninh cũng tắm xong.

“Tiểu.”

Lăng Tiểu vừa ngẩng đầu, cầm xem tý nữa thì rụng xuống đất, Bối Hiểu Ninh đang mặc bộ Y tá từ hồi lễ Halloween.

“Đây là... sảy tốt có thưởng?”

“Ừ.”

“Thế sau này ngày nào cũng tắm cho chúng nó nhé?”

Bối Hiểu Ninh cười cười, một hồi đi về hướng phòng ngủ. Lăng Tiểu một tay kéo khăn tắm, chạy vọt theo, bổ nhào vào Bối Hiểu Ninh.

Bối Hiểu Ninh úp mặt xuống giường, không nhúc nhích để kệ cho Lăng Tiểu tại sau gáy hấn gặm cắn đến kinh thiên động địa. Một lát sau, hấn quay người, “Tiểu, nếu ông tôi không đồng ý cho hai chúng ta bên nhau, tôi cũng không chịu gặp anh, thì anh định thế nào?”

Lăng Tiểu luồn tay xuống dưới lớp quần áo của Bối Hiểu Ninh ma xát, “Anh đây sẽ mỗi ngày chạy đến nhà cha mẹ em cầu xin bọn họ, không quản nắng mưa.”

Bối Hiểu Ninh vui vẻ, “Không quản nắng mưa? Anh kiên trì được à?” [R’s: đoạn này k tách dc ý nên ta chém bừa đó nha]

“Sao không?” Lăng Tiểu xoa bóp cầm Bối Hiểu Ninh, “Anh đường đường Lăng Tiểu đây, nhất định có thể kiên trì.”

“Thế nếu cầu xin cũng không được?”

“Thế thì anh sẽ giết em, giấu vào tủ lạnh, cách ba năm ngày lại lôi ra tự thỏa mãn.”

“Thế nếu...”

“Em lấy đâu ra nhiều ‘nếu’ như vậy?”

Roạt! Trang phục y tá trên người Bối Hiểu Ninh hoàn thành sứ mệnh của nó, bị xé thành hai nửa trong tay Lăng Tiểu.

“Đến đây nào, y tá nhỏ, anh là người bị tâm bệnh nha, em nên hảo hảo an ủi anh một chút.” Vừa nói vừa cười ***, thân thể rất nặng gắt gao chặn lấy Bối Hiểu Ninh. Ôm lấy thân thể hấn vừa gặm vừa cắn một phen, Lăng Tiểu vươn tay lấy thuốc bôi trơn.

Công việc chuẩn bị hoàn tất, Lăng Tiểu đã gấp đến khó nhin, y nghẹn đỏ cả mặt, tách ra hai chân Bối Hiểu Ninh, chậm rãi đưa hung khí thô trưởng của mình dò xét tiến vào sâu trong dũng đạo.

Dù sao cũng hơn tháng chưa làm rồi, thân thể Bối Hiểu Ninh có chút mẫn cảm cứng ngắc, Lăng Tiểu tiến vào khiến hấn không khỏi nhú mảy. Lăng Tiểu xoa bóp khuôn mặt trắng hồng của hấn, muốn hôn bao nhiêu cũng không đủ.

“Y tá trong bệnh viện đều như em thì anh chẳng ngại ngày nào cũng đi tiêm a.”

Bối Hiểu Ninh nâng tay đánh nhẹ lên mặt y một cái, “Dê!”

“Cái gì?!” Lăng Tiểu hung hăng đẩy mạnh thất lưng.

“A!” Loại cảm giác vừa đau vừa dục tiên dục tử này thật muốn giết người, Bối Hiểu Ninh kêu thảm một tiếng.

“Đã vậy thì xem xem ai... dê hơn...” Hơi thở của Lăng Tiểu phun đến trên mặt Bối Hiểu Ninh, bắt đầu đẩy nhanh tốc độ.

Bối Hiểu Ninh nhanh chóng lâm vào trạng thái thần trí không rõ ràng, đầu còn tâm tư đáp trả, mở miệng vài lần, thoát ra đều là âm thanh rên rỉ.

Lăng Tiểu biết Bối Hiểu Ninh có chút đau, không kéo dài quá lâu mà nhanh chóng phóng ra. Sau đó y chậm rãi nằm xuống bên cạnh Bối Hiểu Ninh.

“Thấy không, anh nhanh thế đã đầu hàng. Chứng minh lúc em không ở bên anh không hề làm loạn gì hết nhé.”

Bối Hiểu Ninh nghiêng người vùi mặt vào gối, “Nhanh à? Tôi không thấy thế, như vậy là vừa, khỏi phải mỗi lần anh đều mãi không ngừng.”

“Được lắm! Em còn chê anh mãi không ngừng, thế mà lần nào cũng kêu đến thỏa mãn. Nghỉ một lát, anh muốn thêm một lần.”

“Thôi, tôi mệt lắm, hôm qua còn một đêm chưa ngủ đâu. Thật ra một tháng này tôi chưa từng ngủ ngon, thiếp đi đều nằm mộng. Mơ thấy anh, mơ thấy Bạch Bản, mơ thấy Đồng... Hoa...” Thanh âm Bối Hiểu Ninh dần biến thành tiếng hít thở đều đều.

Lăng Tiểu nhòm dậy ngó qua, phát hiện hắn đã ngủ thiếp đi. Lăng Tiểu cười cười, giúp hắn vuốt tóc sang bên cho thoải mái, lại hôn xuống sau tai hắn một cái, “Thường a? Phải nói là bồi thường chứ.”

Lúc Lăng Tiểu tỉnh lại, Bối Hiểu Ninh đã tắm rửa dọn dẹp xong, còn đem hơn nửa thân thể chui cả vào tủ quần áo, không biết lại đang tìm cái gì.

“Em làm gì vậy?”

Bối Hiểu Ninh quay đầu nhìn lướt qua, lại lần nữa vùi đầu vào trong đồng quần áo, “Làm anh dậy à? Tôi thấy anh cũng không có mấy quần áo mùa đông, đang tìm thêm mấy bộ.”

Nói xong Bối Hiểu Ninh ôm ra một đồng quần áo thả xuống đất.

Lăng Tiểu cầm lấy bao thuốc trên giường, nâng quai hàm ban nãy rớt xuống đệm, nhìn Bối Hiểu Ninh chăm chú loay hoay trong đồng quần áo. Y phát hiện Bối Hiểu Ninh không chỉ đang phối hợp màu sắc và chủng loại, hắn như đang bày triển lãm mà đem quần áo chỉnh sang đủ loại tư thế. Hơn nữa trong quá trình này, hai mắt hắn đều sáng lấp lánh, mỗi khi phối được một bộ đồ phù hợp hắn còn mỉm cười, sau đó mỹ mãn gấp lại xếp gọn sang một bên.

Xem một lúc, Lăng Tiểu đột nhiên thở dài, “Hiểu Ninh.”

“Ừ?” Bối Hiểu Ninh tiếp tục loay hoay với đồng quần áo.

“Hồi nhỏ em thích chơi búp bê phải không?”

“Ừm, hồi bé cha tôi mua đồ chơi cho tôi toàn mua ô tô. Tam thúc thì lại mua cho Tiểu Tinh búp bê. Thỉnh thoảng bọn tôi hay mang đồ chơi ra chơi cùng nhau, toàn đổi cho nhau. Sau đấy thành ra Tiểu Tinh chỉ chơi đồ chơi của tôi, còn tôi chơi của cô ấy.”

“Người trong nhà em không thấy lạ à?”

“Lạ gì? Con trai chơi búp bê thì là lạ à? Anh không biết mấy nhà thiết kế thời trang nổi tiếng hầu hết đều là nam à? Hơn nữa bọn tôi chơi xong lại trả lại cho nhau.”

“Nhà thiết kế thời trang nam Gay hơi bị nhiều nha.”

Bối Hiểu Ninh bĩu môi, “Bình thường cũng đầy mà.”

“Em muốn quay lại làm việc, thì về đi thôi.”

“A?” Bối Hiểu Ninh ngẩng đầu.

“Anh nói nếu em thực thích công việc của mình, thì quay lại công ty làm đi.”

“Thật à?!” Bối Hiểu Ninh không tin nổi vào tai mình.

“Ừ.” Lăng Tiểu rất nghiêm túc gật đầu, phun một ngụm khói.

“Hắc hắc hắc hắc...” Bối Hiểu Ninh vui vẻ cười cong cong hai mắt, “Ừm, ...Chờ qua năm mới đã. Tôi muốn vui vẻ cùng anh một tháng. Qua năm mới là vào mùa bận rộn, công ty nhất định thiếu người. Đợi sang năm sau nữa tôi cố gắng một chút, có lẽ muốn tự mở một tiệm cũng không khó.”

Lăng Tiểu vươn tay chà xát lên đầu Bối Hiểu Ninh, “Em cao hứng là được, thế nào cũng tốt.”

Bối Hiếu Ninh cầm một cái khăn quàng lên cổ Lăng Tiểu, “Hôm nay ra ngoài, anh tốt nhất đừng có cởi cái này ra.”

“Tại sao?” Lăng Tiểu cúi đầu nhìn cái khăn đen đỏ đan xen.

Bối Hiếu Ninh nâng tay bấm một cái thật mạnh lên chỗ hóm qua mình cần sừng lên, “Anh nói xem?”

“Á!”

Buổi tối tới quán bar, Bối Hiếu Ninh ở trong phòng làm việc của Lăng Tiểu lên mạng xem tranh, Lăng Tiểu ở căn phòng cách vách cùng bọn Lâm Uy vừa đánh mặt trượt vừa buôn chuyện.

Nói một ít chuyện quán bar, Lâm Uy nhấp một ngụm trà, “Nghe nói Mã lão nhị đã trở về.”

“Hả? Lúc nào?” Lăng Tiểu sờ soạng khối bài, không thấy, dùng ngón cái chà xát rồi đánh ra ngoài.

“Trở về vài ngày rồi, nhưng hôm nay mới nghe nói. Đại ca, anh đoán khoảng thời gian này hắn đi đâu?”

“Chỗ nào?”

“Vân Nam.”

“Hả? Hắn đi Vân Nam làm gì?”

“Hừ! Còn có thể có cái chuyện tốt gì.” Vương Bư đánh trúng một con 9.

Lăng Tiểu suy nghĩ một chút, “Không thể nào? Hắn lớn gan thế à?”

Bàn bên có người đang chơi bài quay đầu lại, “Hắn? Bị dồn đến chân tường, có gì mà không dám? Em thấy hắn không buôn thuốc phiện thì cũng buôn súng ống ấy.”

Lăng Tiểu nhăn mặt nhíu mày, “Buôn lậu thuốc phiện thì không quan hệ đến ta. Nhưng mà nếu buôn lậu súng... Chắc không phải muốn bắn chết ta chứ?”

Lâm Uy đánh ra một con đỏ, “Dù sao cũng phải cẩn thận chút.”

Mấy sưỡi trong quán bar tốt lắm, vừa chơi bài vừa nói chuyện Mã lão nhị, Lăng Tiểu vừa đi con chốt, tiện tay tháo lỏng khăn trên cổ. Mọi người vốn không để ý, nhưng ngay sau đó y sờ soạng một khối bài rồi hô lớn: “Trúng!” [R: thuật ngữ mặt trượt, thứ lỗi ta không hiểu, đành dịch trần] Sau đó dặc ý dặt dào úp hết bài trong tay bốn người xuống.

Ba người trên bàn đồng loạt nhìn hắn, vừa mới nhìn, bọn họ lập tức ôm bụng cười ha ha. Bọn họ cười, mấy người bàn bên cũng quay lại nhìn, kết quả cả phòng cười ầm ầm lên.

“Làm sao?” Lăng Tiểu khó hiểu nhìn cả lũ.

Lâm Uy ngừng cười, mập mờ nhìn Lăng Tiểu, “Đại ca, anh chắc... ăn qua nhỉ?”

“Ăn qua? Ăn qua cái gì? Hay các người hạ ám trướng không cho ta hạ?”

“Không phải, đại ca, anh lần này hơi bị bị nhỉ?”

“Bự? Sao biết lần này anh đây có trúng bự?” Lăng Tiểu còn cẩn thận nhấc một khối bài lên kiểm tra.

Mọi người trong phòng càng được thể cười lớn hơn. Lâm Uy chỉ chỉ cổ mình, “Chỗ này có dấu răng này, lần đầu em đây được nhìn thấy ‘ô mai’ đó nha.” [R: ô mai là chỉ dấu hôn đỏ đó]

Lăng Tiểu rốt cục phản ứng lại, vội vàng lấy tay bưng kín cổ.

“Là Hiếu Ninh làm nhỉ?” Vương Bư chớp chớp hai mắt.

“Hắc hắc!” Lăng Tiểu không biết xấu hổ mà còn ngây ngô cười hai tiếng, gãi gãi đầu, “Ngại quá, ngại quá.”

Lâm Uy túm áo y, “Không phải trên người càng có nhiều hơn chứ?”

Lăng Tiểu đánh tay Lâm Uy, “Đừng có mà táy máy.”

“Trên người Hiếu Ninh chắc còn càng nhiều hơn?” Lâm Uy tiếp tục trêu chọc.

Lăng Tiểu lấy tay sờ sờ bài, “Khỏi nói giỡn, thấy bài nhỏ định đánh trống lảng chứ gì.”

Tới tận lúc đánh xong, Lăng Tiểu quần khăn chặt lại lần nữa, theo mọi người ra ngoài hít thở, vừa lúc Bối Hiểu Ninh từ trong phòng cũng đi ra. Lâm Uy nhìn Bối Hiểu Ninh, nói trêu: “Hiểu Ninh, rằng cậu đều nhĩ.”

“Hả?” Bối Hiểu Ninh sờ cằm, “À, lúc tôi học đại học mất gần bốn năm niềng răng đấy.”

Lăng Tiểu trừng mắt liếc Lâm Uy một cái, lại nhắc tay đặt lên vai Bối Hiểu Ninh, “Đi, chúng ta về nhà.”

Bối Hiểu Ninh đẩy y ra, “Đừng có mà lôi lôi kéo kéo à.”

56. Chương 56

Trên đường. Bối Hiểu Ninh theo Lăng Tiểu gặp mấy người bạn trên mạng, âm ỉ khiến y phải mời họ đi ăn cơm. Lăng Tiểu nói xong, ngày mai còn phải đến khách sạn nói chuyện.

Qua hai ngày, Bối Hiểu Ninh gọi điện cho mẹ, hỏi xem hôm từ đó ông có về nhà mình không. Mẹ Hiểu Ninh đầu tiên là thở dài, sau đó mới nói: “Ông có đến, trước mắt một trận cho lão cha thối của người, nói cha người còn làm hại người ông tức chết hần.”

“A? Thế... cha nói gì ạ?”

“Ông người ở đây một lúc, hần chả dám nói gì, chỉ nói ông đừng nóng giận, sau này sẽ nghe lời ông. Nhưng ông người vừa đi cha người liền bùng nổ, nói người chính là bị ta và ông người chiều sinh hư, nói tiếp nếu cứ để qua một thời gian nữa người sẽ ổn, thế mà giờ tất cả đều bại trong gang tấc, sau còn nói loạn một đồng, ta cũng chả nhớ được hết, dù sao cũng biến thành ta sai. Mấy ngày nay cha người không buồn nói chuyện với ta, vừa mới về gọi điện cho mấy người rồi lại ra ngoài uống rượu rồi.”

Bối Hiểu Ninh muốn an ủi mẹ mấy câu, nhưng cũng không biết nên nói gì cho tốt, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Thế thì... Cha con hần là không sao đâu nhĩ?”

“Không sao, đợi hần bớt giận, người về xem thế nào. Dù sao cũng là hai cha con, hần còn có thể thế nào. Hôm qua ta đến chỗ người, thấy phòng ốc cũng sạch sẽ gọn gàng rồi, ta an tâm. Ừm... hút thuốc không tốt, nhớ bỏ đi.”

“Vâng, con không hút nữa rồi.”

“Vậy là tốt rồi. Người... Lại đến ở nhà cái kia... Lăng Tiểu à?” Mẹ phải lấy hơi một lúc mới nói ra xưng hô này nọ.

Mặc dù đã là chuyện tự nhiên công khai rồi, nhưng mà trực tiếp thừa nhận như vậy với mẹ, Bối Hiểu Ninh vẫn cảm thấy xấu hổ cực kỳ, hần cũng ghen lời hỏi lâu, mới thốt ra được một tiếng, “Vâng.”

“Thế thì mau nói số điện thoại với số di động của Tiểu Lăng cho ta biết đi.”

“A?”

“Có chuyện gì gấp không gọi di động cho người được thì ta cũng còn cách khác để liên lạc chứ.”

Bối Hiểu Ninh nghĩ lại, cảm thấy bà nói cũng đúng, “Vâng, lát nữa con nhắn tin cho mẹ.”

“Được, người... ăn uống đầy đủ, nhớ giữ gìn thân thể.”

“Vâng, mẹ cũng vậy.”

Cúp điện thoại, Bối Hiểu Ninh ngơ ra một lúc. Lại cảm di động gọi cho Trương Suất, nói địa chỉ khách sạn Lăng Tiểu đang ở, hẹn thời gian cuối tuần gặp mặt.

Rất nhanh qua đến mấy tuần, Bối Hiểu Ninh gọi điện cho Vương Tinh, bảo cô gọi bạn trai đến ra mắt mọi người. Vương Tinh vui vẻ đáp ứng ngay.

Đến giờ, Lăng Tiểu mượn xe về nhà đón Bối Hiểu Ninh đi khách sạn.

Mọi người đều đến rất chuẩn giờ, trong vòng trước sau nửa giờ đều có mặt đầy đủ.

Mọi người lần lượt gọi món, Lăng Tiểu thêm một đồng lớn. Sau đó ai nấy bắt đầu trêu ghẹo Vương Tinh. Bạn trai của cô gọi là Cole, cao không hơn Bối Hiểu Ninh là bao, mắt to, mũi không tẹt lắm, răng trắng sáng, cũng là một anh chàng da đen trông tương đối được.

Ngoài Vương Tinh và Trình Ngôn, không mấy người ngồi đây tiếng Anh tốt, tiếng Pháp càng miễn bàn. Nên Vương Tinh bắt Cole phải nói bằng tiếng Trung mà hắn không quen lắm. Hắn cùng Vương Tinh yêu nhau hơn một năm, ngôn ngữ hàng ngày miễn cưỡng cũng có thể nghe hiểu, nhưng mọi người tám chuyện trên trời dưới biển hắn hoàn toàn không hiểu tý nào, nên đành buồn bực cầm đầu ăn ăn ăn.

Bối Hiểu Ninh hỏi quan hệ của Vương Tinh trong nhà giờ thế nào rồi. Vương Tinh liếc Cole một cái, cười cười nói: “Cha mẹ và ông bà ta đều gặp qua hắn rồi. Chưa nói đồng ý, nhưng mà cũng không phản đối. Đại khái ý là còn phải quan sát xem sao, bất quá ta tin là có thể đối phó được. Chờ thêm một năm ta sẽ cùng hắn về Pháp gặp người nhà của hắn.”

“Ái da, con dâu xấu xí đi gặp bố mẹ chồng à?” Trương Suất nháy nháy con mắt hí tịt.

“Phi! Người mới xấu!”

Cole vừa ngẩng đầu, vội vội vàng vàng nuốt miếng khoai tây trong miệng, “Con dâu xấu xí... gặp bố mẹ chồng. Câu này, ta biết!”

Vương Tinh lườm hắn một cái, “Cái loại này thì anh lại nhớ rõ gớm.”

Lăng Tiểu vất tay lên ghế của Bối Hiểu Ninh, “Aiz, Vương Tinh, chừng nào thì kết hôn đây? Lúc đó phải tặng lễ thật lớn, dù sao cô cũng là bà mối của ta và Hiểu Ninh a.”

Bối Hiểu Ninh đỏ mặt, nghiêng đầu hung hăng trừng Lăng Tiểu.

Trương Suất vỗ bàn, “Đúng vậy, chính xác là bà mối!”

Vương Tinh xấu hổ, “Được rồi, đừng có mà ồn ào. Nói đến chuyện này, ta vẫn còn cảm giác có lỗi với Hiểu Ninh ca a.”

Lăng Tiểu cười hắc hắc, chuyển từ lưng ghế đến lên trên vai Bối Hiểu Ninh, “Gì mà có lỗi, hắn bây giờ không phải vô cùng hạnh phúc sao? Hả? Có phải không? Hiểu Ninh?”

Bối Hiểu Ninh tay để dưới bàn giáng xuống đâm lên đùi Lăng Tiểu, cắn răng nói: “Anh cũng đừng ở đó nói hươu nói vượn.”

“Chuẩn!” Vương Tinh liếc Lăng Tiểu, “Hiểu Ninh ca của ta tốt như vậy, lại rơi vào trong tay một tên đào hoa hảo sắc như ngươi, thật phí của trời.”

Lăng Tiểu mặc dù trên đùi đau muốn chết, nhưng mặt không đổi sắc tim không loạn nhịp mặt dày nói: “Sắc ma? Sao cô biết ta là sắc ma? Hiểu Ninh nói à?”

Bối Hiểu Ninh nâng tay đánh lên cánh tay Lăng Tiểu, “Ai nói chứ hả?! Ai bảo anh thế?”

Cả bàn mọi người cười lăn lộn.

Cole không rõ nhìn Lăng Tiểu, lại nhìn Bối Hiểu Ninh, nghiêm túc hỏi một câu: “Không phải người bảo à?”

Từ khách sạn đi ra, Tôn Lỗi và Trương Suất lại muốn đi karaoke, một đám bọn họ lại kéo nhau tới KTV.

Cái này Bối Hiểu Ninh cũng mới phát hiện, Lăng Tiểu hóa ra là một tên khiếm khuyết ca hát. Hơn nữa y còn hát đến vui vẻ, đáng sợ nhất là, y còn muốn ôm mic cả buổi.

Sau khi y gào đủ sáu bài xong, Bối Hiểu Ninh rốt cục nhìn không nổi, đoạt mic, “Tôi muốn đi vệ sinh, anh đi không?”

Lăng Tiểu sửng sốt, mọi người trong phòng đều mập mờ nhìn bọn hắn.

Bối Hiểu Ninh ném mic cho Khương Hạo, “Ta thật sự buồn tiểu.”

Trong nhà vệ sinh, Lăng Tiểu cùng Bối Hiểu Ninh song song đứng một chỗ đi tiểu.

“Em thật sự chỉ muốn đi vệ sinh thôi à?”

“Nói nhảm!”

“Biết ngay còn lâu em sẽ chủ động đến vậy mà. Đi tiểu sao còn muốn anh đi cùng, em cũng không phải nữ sinh.”

“Tiểu.” Bối Hiểu Ninh quay đầu nhìn Lăng Tiểu, “Thích ca hát không phải anh sai, nhưng mà còn ôm mic không tha, cái giọng đáng sợ của anh làm mọi người phát sợ là anh không phải rồi.”

“Giọng đáng sợ? Giọng anh đáng sợ?!”

“Anh không biết à?!”

“Chưa có ai nói cho anh a! Lâm Uy còn nói anh hát rất khá đấy.” Lăng Tiểu tiểu xong, xoay người sang bên cạnh rửa tay.

Bối Hiểu Ninh cũng theo sau, “Đẹp mà không biết là phẩm chất tốt, hát dở mà cứ nghĩ mình hát hay là vô đạo đức.”

“Ừm...” Lăng Tiểu rửa tay xong vẩy vẩy, híp mắt nhìn Bối Hiểu Ninh, “Em thật sự muốn ở nhà vệ sinh?”

“Anh hết thuốc chữa rồi!” Bối Hiểu Ninh vẩy nước ở tay lên mặt Lăng Tiểu, xoay người rời khỏi.

Lăng Tiểu xé giấy xuống lau mặt, “Hừ! Anh hát sao mà dở cho được!”

Trở lại phòng, đúng lúc lại đến lượt Lăng Tiểu lên hát. Đỗ Hoành Đào không biết sống chết lại đưa mic qua, Lăng Tiểu không khách khí tiếp tục ‘rống’.

Bối Hiểu Ninh đỡ trán, hoàn toàn tuyệt vọng.

Hát xong, Lăng Tiểu lại còn giương mic không biết xấu hổ lớn tiếng hỏi: “Tôi hát nghe thế nào?”

Tất cả mọi người im lặng.

Lăng Tiểu không chịu bỏ qua, “Tôi hát nghe dở lắm à?”

“Không dở không dở!” Trừ Bối Hiểu Ninh cùng Cole tất cả mọi người đều đồng thanh.

Cole nhúc nhích, ngả đến bên tai Vương Tinh hỏi dở là thế nào. Vương Tinh giải thích cho hắn, kết quả hắn bật thốt lên một câu tiếng Trung không được rõ ràng lắm, “Tại sao mọi người lại lừa y?”

Bọn họ ca hát đến tận hừng đông, đến tận lúc giọng nói của ai cũng khàn khàn cả mới thôi.

Vài ngày sau.

Hôm nay đột nhiên Lăng Tiểu lại dậy sớm, còn túm Bối Hiểu Ninh từ trong ổ chăn ra. Bối Hiểu Ninh nhắm chặt mắt túm gối đầu không chịu buông tay, “Anh làm gì?! Không muốn! Tối qua thất lưng người ta đều bị anh lấn qua lấn lại muốn đứt!”

Lăng Tiểu túm cổ chân Bối Hiểu Ninh kéo xuống đất, “Mau đứng dậy! Theo anh ra sân bay đón người!”

Bối Hiểu Ninh không nhịn được đạp một cước vào ngực Lăng Tiểu, “Tránh ra! Anh không biết phiền hà?! Anh tự đi đi!”

“Kháo! Em mưu sát chồng hả? Mau đứng lên! Là người quan trọng lắm.”

Bối Hiểu Ninh nghiêng người, quệt miệng ngồi dậy, “Rốt cuộc là ai?!”

“Ông ngoại anh.”

57. Chương 57

Trên đường đi Bối Hiểu Ninh không ngừng oán giận Lăng Tiểu vì không nói cho hắn sớm một chút rằng ông ngoại của y tới, khiến hắn muốn chuẩn bị tâm lý trước một chút cũng không có. Lăng Tiểu nói ông ngoại của y cũng ra quyết định đột xuất, hôm qua y mới biết.

“Vậy sao hôm qua trở về anh cũng không nói?” Bối Hiểu Ninh nhất định không tha.

“Tối hôm qua à... Hắc hắc, hôm qua được ngắm mỹ nhân dục (1), nên quên sạch bách a.”

“Hừ! Háo sắc!”

Tới sân bay, máy bay còn chưa hạ cánh. Lăng Tiểu đi xem thời gian hạ cánh ghi trên bảng điện tử. Bối Hiểu Ninh lấy một bình nước khoáng, bất an ngồi ở khu nghỉ uống từng ngụm một.

“Máy bay đến trễ một chút.” Lăng Tiểu xem xong, lại ngồi xuống bên người Bối Hiểu Ninh.

“Ừm, thế à?” Bối Hiểu Ninh uống càng nhiều.

Lăng Tiểu nhìn ánh mắt hẩn nghiêm túc, “Em hồi hộp lắm à?”

“Hả? Không hồi hộp, ai hồi hộp đâu.” Bối Hiểu Ninh uống đến giọt cuối cùng trong chai.

“Không hồi hộp sao em uống nhiều nước thế?”

“Tôi khát, không được à?”

“Ừm, lát nữa đừng đi vệ sinh liên tục là được.”

“Ừ...”

“Sao?”

“Tôi đi một lát.” Bối Hiểu Ninh đứng lên đi về phía nhà vệ sinh.

Lăng Tiểu nhìn bóng lưng của hắn cười cười.

Nửa giờ sau, máy bay tới. Ông ngoại của Lăng Tiểu không mang nhiều đồ, không cần chờ hành lý, theo dòng người đầu tiên đi ra. Ông là một ông lão cao gầy, cả đầu tóc bạc trắng, nhìn từ xa rất có phong độ, nhìn kỹ hơn, có thể thấy được bóng dáng của Lăng Tiểu.

“Ông ngoại!” Lăng Tiểu chạy ra đón, nhận hành lý trên tay ông, sau đó quay lại nhìn Bối Hiểu Ninh đuổi theo đằng sau, “Đây là Bối Hiểu Ninh. Biểu Ninh, gọi ông ngoại.”

“Ông ngoại.” Bối Hiểu Ninh gọi một tiếng, hơi chút khom lưng chào, vội vàng cầm một túi khác của ông trên tay Lăng Tiểu tiếp đến.

“Chào cháu.” Ông ngoại Lăng Tiểu mỉm cười gật đầu, ánh mắt dừng vài giây trên mặt Bối Hiểu Ninh. Sau đó ông đi theo Lăng Tiểu ra ngoài, còn chỉ túi đồ Bối Hiểu Ninh vừa cầm trong tay nói: “Cái kia là quà gấp cho cháu.”

“Dạ?” Bối Hiểu Ninh bản năng nhìn thoáng qua trong túi có gì.

“Lúc đầu định mua cho cháu mấy cái quần jean Levi’s. Nhưng mà cái ấy trong nước cũng có thể mua được, hơn nữa cũng không rõ size của cháu, sợ mua không vừa người. Nên ta ra biển mua cái áo phông có chữ, cái đó cũng khá nổi tiếng. Nghe nói cháu học thiết kế, cũng không biết ánh mắt lão già này chọn có hợp với mấy người trẻ tuổi các cháu không.”

“À? Vậy... cháu cảm ơn ông ngoại, làm phiền ông rồi.” Bối Hiểu Ninh thật cao hứng, nhưng lại càng căng thẳng hơn. Vội vàng ôm túi vào lòng, ý nói mình vô cùng thích.

“Ông ngoại anh sành điệu lắm, chắc chọn không sai đâu.” Lăng Tiểu vừa nói vừa dựa vào người ông ngoại, “Thế của cháu đâu?”

“Cái gì của cháu?”

“Quà của cháu ấy.”

“Ta đã về, còn không tính là quà à?”

Lăng Tiểu vui vẻ, ôm ôm vai ông, “Tính! Quà này còn quý hơn!”

Bối Hiểu Ninh nhìn một già một trẻ trước mắt, trong lòng dậy lên biết bao ấm áp.

Lúc lên xem, ông ngoại Lăng Tiểu nhất định muốn ngồi phía sau, nói đã thành thói quen rồi. Bối Hiểu Ninh thấy không tiện từ chối, đành ngồi xuống ghế phó lái.

Rời khỏi sân bay, Lăng Tiểu nói muốn ông đến chỗ mình ở vài ngày rồi hẵng quay về nhà của ông, ông rất vui vẻ đáp ứng.

Bọn họ ở ngoài ăn cơm trưa rồi mới về nhà. Vốn Bối Hiểu Ninh định để ông ngủ ở phòng ngủ chính, còn hắn và Lăng Tiểu thì ngủ ở phòng ngủ phụ. Nhưng ông ngoại không đồng ý, muốn ngủ ở phòng phụ bên cạnh thư phòng trên lầu. Sao đó Lăng Tiểu lại nói mỗi lần ông đến nhà y đều ngủ ở trên lầu, Bối Hiểu Ninh cũng không nói thêm nữa.

Lăng Tiểu sắp xếp đồ đạc cho ông xong, Bối Hiểu Ninh thay áo phông được tặng. Lăng Tiểu cùng ông ngoại mỗi người ôm một con chó ngồi trên ghế salon trong phòng khách nhìn hắn đồng thanh nói: “Ừm, được lắm được lắm.”

Thật ra Bối Hiểu Ninh cũng thấy rất hợp, mỗi tội phía dưới mặt sau có một ký hiệu làm hắn hơi xấu hổ, là hai ký hiệu nam giới ***g vào nhau thành cái logo.

Lăng Tiểu thả Đồng Hoa Nhi xuống đất, đi xung quanh Bối Hiểu Ninh một vòng, “Chắc có cỡ lớn hơn nhỉ? Lần sau anh muốn mua một cái giống hệt.”

Ông ngoại nhú mào, “Giống hệt? Cháu không thấy hai người mặc quần áo giống hệt nhau đi cùng nhau nhìn ngu lắm à?”

“Đúng!” Bối Hiểu Ninh vỗ đùi, “Ông ngoại nói quá đúng! Tôi chưa bao giờ thích mặc áo đôi!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Bối Hiểu Ninh mới phát hiện mình lỡ lời, vội vàng đỏ mặt cúi đầu.

Ông ngoại lại cười nói: “À, ta thấy bây giờ Tiểu ăn mặc hắn hơi đẹp hơn trước kia nhiều rồi.”

Buổi tối bọn họ không ra ngoài, Bối Hiểu Ninh ở nhà nấu cơm. Ông ngoại Lăng Tiểu còn không ngừng khen Bối Hiểu Ninh nấu ăn ngon, so với nhà hàng khách sạn còn ngon hơn, Bối Hiểu Ninh lấy lòng nói sau này chỉ cần ông về, hắn nhất định mỗi ngày đều đến nấu cơm.

Ăn xong bữa, Bối Hiểu Ninh rốt cục đã có thể thả lỏng trước mặt ông ngoại Lăng Tiểu, không còn động cái là đỏ mặt nói cà lăm nữa.

Lăng Tiểu vui vẻ, gọi đến bar, ở nhà chơi cùng ông.

Ba ông cháu ở nhà chơi hai ngày. Đến ngày thứ ba Lăng Tiểu có việc phải ra ngoài.

Ăn cơm trưa xong, ông ngoại Lăng Tiểu ôm Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi ra ngoài tản bộ, Bối Hiểu Ninh thu dọn xong lên thư phòng lên mạng xem email.

Xử lý xong một đồng mail, Bối Hiểu Ninh lại online tán dóc cùng mấy tên đồng nghiệp, thì cửa thư phòng mở ra.

Là ông ngoại, trên tay ông còn bưng hai tách cà phê. Bối Hiểu Ninh vội vàng nhận lấy rồi cùng ông ngồi xuống ghế trong thư phòng. Bối Hiểu Ninh nghĩ ông hẳn là có chuyện muốn nói với mình, nên đi tắt mấy tính.

“Cháu bận à?”

“À, không ak.” Bối Hiểu Ninh lại ngồi xuống ghế.

Ông ngoại uống một ngụm cà phê, mới chậm rãi nói: “Lần này ta về là muốn cùng Tiểu ở qua lễ Giáng Sinh và Tết âm lịch, đương nhiên cũng là muốn gặp mặt người nhà cháu.”

“Người nhà cháu?” Lời này có chút ngoài dự liệu của Bối Hiểu Ninh.

“À, cháu đừng hiểu lầm.” Ông ngoại hòa ái cười, “Ta không có ý khác. Vì lần trước Tiểu đã nói rất rõ ràng, nó nói đời này nó sẽ không chọn ai khác, sau này mặc kệ là đến đâu, hay làm gì, nó chỉ muốn cùng cháu một chỗ, nó còn nói cháu cũng nghĩ như vậy. Ta cho rằng có thể hạ quyết tâm như vậy cần rất nhiều dũng khí, mà hai đứa cũng không còn nhỏ, rất nhiều chuyện chắc hai đứa cũng suy nghĩ cặn kẽ rồi. Lựa chọn của

hai đứa ta sẽ không ngăn cản, nhưng tương lai mặc kệ là kết quả thế nào, hai đứa phải tự mình gánh chịu. Túy nói có một số việc là tự do của hai đứa, nhưng tình huống như này... ở nước ngoài cũng không phải ai cũng chấp nhận được, chứ đừng nói là nước mình. Ta nghĩ nếu vì hai đứa mà để mấy ông bà già phải chịu tổn thương cũng không tốt. Cho dù không được chúc phúc, cũng không nên bị oán hận. Hạnh phúc cả đời, là chuyện tốt quan trọng. Cho nên, nếu có thể nói, ta hy vọng có thể có cơ hội gặp người nhà của cháu.”

Ông ngoại của Tiểu có thể thấu tình đạt lý đến vậy, Bối Hiểu Ninh cảm thấy quả là đáng quý đáng khâm phục, nhưng hiện tại bên cha hắn vẫn còn khúc mắc chưa giải được. Hắn nghiêm túc nghĩ một lát, nói: “Vâng... Thực ra trong nhà cháu chỉ còn mỗi cha cháu... Như vậy đi, qua năm mới ông mới đi đúng không ạ? Nhất định trước khi ông đi cháu sẽ để cha mẹ cháu đến gặp ông một lần.”

“Được, ta sẽ chờ an bài của cháu.”

Bối Hiểu Ninh nghĩ đến cha lại thấy đau đầu, nên gật đầu chứ không lên tiếng.

Một lát sau, ông ngoại đột nhiên thở dài, “Aiz— cái thằng Tiểu này từ nhỏ đã trải qua không ít chuyện, tính tình bản tính không giống người thường cho lắm. Cháu xem đấy, nó thân thiết với ta cũng chỉ là chuyện mấy năm gần đây thôi. Hồi ta mới về nước, nó còn chả muốn nói chuyện với ta ấy. Cho nên nếu bình thường nó có làm chuyện gì không đúng, cháu hãy khoan dung cho nó, nếu nó quá đáng, cháu cứ nói với ta.”

Bối Hiểu Ninh cười cười, lại đỏ mặt, “Dạ, không có. Tiểu tốt lắm.”

“Hai đứa ở bên nhau chưa lâu. Nó thi thoảng rất cứng đầu, không nói lý đầu. Đôi khi còn phát hỏa không nói, lại còn cố chấp, không thèm nghe lời. Chuyện gì nó đã nhận thức rồi thì ai cũng không thay đổi được. Đã bao nhiêu năm, ta bảo nó bỏ quán bar đi, đến California sống với ta, nó nhất định không chịu.”

“Y không nỡ xa bạn bè đi.”

“Bây giờ nói nó không muốn xa bạn bè còn hiểu được. Chứ năm đó lúc ta mới tìm được nó, nó nào có bạn bè gì, bạn học với thầy cô không xem thường nó là tốt rồi. Lý gì nó không nỡ rời nơi này? Có thì cũng là mấy hồi ức làm người ta nhớ lại phải thương tâm, càng khó có thể. Nhưng khi ấy ta có nói thế nào bảo nó theo ta, nó đều nhất mực từ chối, hỏi nó vì nguyên nhân gì, nó sống chết cũng không chịu nói. Sau đó nó bị trường cấp ba đuổi học, đàn anh bị nó đánh còn muốn tìm nó tính sổ. Ta nghĩ lúc này hẳn là nó sẽ theo ta đi, kết quả vừa hỏi, nó vẫn nửa điểm không do dự, không đồng ý. Bị ta bức đến nóng nảy, lại nói cái gì mà có người sẽ tìm nó. Lúc đó bạn bè nó toàn là mấy đứa choai choai, ai đến tìm nó chứ? Ta đến tận bây giờ vẫn không rõ vì sao nó không muốn theo ta đi.”

Bối Hiểu Ninh uống một ngụm cà phê, nhìn chất lỏng màu nâu trong tách xoay vần, sau đó chậm rãi nói, vừa như đoán mò, lại như đang khẳng định: “Y... Đại khái chắc là vẫn hy vọng có một ngày cha y sẽ đến tìm y đi? Thành phố này, vốn là nơi duy nhất có khả năng để bọn họ có thể tìm đến nhau đi?”

Ông ngoại giật mình một chút, hé miệng nhìn Bối Hiểu Ninh một hồi lâu, “Vài chục năm nay ta chưa từng suy nghĩ cần thận vấn đề này, không ngờ...”

“Cháu cũng vậy. Chỉ là đoán thôi ạ.” Bối Hiểu Ninh ngẩng đầu nhẹ nhàng cười.

Ông ngoại cúi đầu nhìn tách đã trống không, “Ngày đó ta hỏi Tiểu: tại sao đột nhiên hạ quyết tâm, vị hôn thê đã đính hôn với mình rồi cũng từ bỏ để cùng một chỗ với cháu. Nó nói cháu tốt lắm, ở cùng cháu rất thoải mái. Nhưng mà... Giờ ta đã biết vì sao rồi.”

Ngày tiếp theo ông ngoại nói phải trở về nhà mình. Bối Hiểu Ninh không để ông đi. Ông nói đồ đạc mình ở bên kia, cũng có bạn bè hàng xóm ở đây, phải sang chào hỏi họ chứ, Bối Hiểu Ninh không tiện giữ lại, Lăng Tiểu nói lát nữa cùng nhau đưa ông về.

Ăn cơm trưa xong, Lăng Tiểu đang giúp ông ngoại thu dọn đồ đạc, thì điện thoại reo.

Lăng Tiểu đứng lên nghe máy, liếc Bối Hiểu Ninh một cái, xoay người đi vào phòng ngủ.

Sau khi trở ra, Lăng Tiểu nói với Bối Hiểu Ninh phải đi quán bar có việc, không thể đưa ông ngoại đi, bảo Bối Hiểu Ninh đưa ông đi. Bối Hiểu Ninh bình thường không hỏi chuyện quán bar, nhưng hôm nay nhìn bộ dáng thần bí của Lăng Tiểu không nhịn được phải hỏi một câu.

Lăng Tiểu mặc dù có một số chuyện sẽ không nói cho Bối Hiểu Ninh, nhưng chỉ cần hần hỏi, Lăng Tiểu đều sẽ nói cho hần. Nhưng lúc này Lăng Tiểu lại chỉ úp mờ vài câu, cũng không nói ra rốt cuộc là chuyện gì. Bối Hiểu Ninh muốn hỏi thêm, nhưng ngại ông ngoại ở cạnh, đành thôi.

Chú thích:

(1) Mỹ nhân dục: mỹ nhân tắm :))

58. Chương 58

Lăng Tiểu đi tới khu phố y mới đi qua đúng một lần, ngẩng đầu lên nhìn một chút, đã lâu lắm y chưa hề cảm thấy hồi hộp như vậy.

Ấn chuông, lên lầu, gõ cửa. Lăng Tiểu cố làm một bộ mà mình tự nhận là tươi cười xán lạn lên mặt.

Cửa mở.

“Chào bác Bối, chào dì.”

Cha Bối Hiểu Ninh gật đầu với Lăng Tiểu, đã để sẵn dép đi trong nhà, cho y vào. Mẹ của Bối Hiểu Ninh bưng hoa quả bày lên bàn.

“Người ngồi đi, uống cái gì?” Cha Bối Hiểu Ninh hỏi.

“Cháu không khát, làm phiền bác rồi.” Lăng Tiểu đứng trước ghế sofa, đến lúc cha của Bối Hiểu Ninh bưng chén nước ra ngồi xuống, y mới dám ngồi theo.

Mẹ Bối Hiểu Ninh cũng ngồi xuống, hai mắt chạm tầm nhìn của Lăng Tiểu, bà mắt tự nhiên cười cười.

“Gọi người đến không có ý gì khác.” Cha Hiểu Ninh đưa bao thuốc lá trên bàn cho Lăng Tiểu, “Chính là muốn nói chuyện về Hiểu Ninh.”

Lăng Tiểu vội vàng nhận, trước tiên đưa cho cha Bối Hiểu Ninh một điếu, sau đó mới tự lấy một điếu ngậm ngoài miệng, sau đó y lấy ra bật lửa, bật lửa lên đưa tới trước mặt cha Hiểu Ninh.

Cha Bối Hiểu Ninh đưa điếu thuốc đến hút hai hơi, thuốc bén rồi, tiếp tục nói: “Cái thằng bé Hiểu Ninh này, ta thấy chả có tài cán gì. Người lớn hơn nó, kinh nghiệm xã hội cũng nhiều hơn nó, hần là càng hiểu chuyện. Cho nên ta muốn nói chuyện cho hần hay với người trước, ta hy vọng... người có thể rời khỏi nó.”

Lăng Tiểu tự châm thuốc sau đó đặt bật lửa lên bàn, “Bác cảm thấy là cháu sẽ đồng ý sao?”

“Ta là vì muốn tốt cho các người.”

“Muốn tốt cho chúng cháu?”

“Hai đứa tuổi còn trẻ, ta không muốn tương lai lại phải hối hận.”

“Còn chưa xảy ra chuyện gì, sao bác lại biết chúng cháu sẽ hối hận?”

“Các người mới ở cùng nhau, lúc đầu còn chưa cảm thấy cái gì, cho rằng có thể chịu được mọi áp lực. Nhưng về lâu về dài sau này, tình cảm mãnh liệt lúc ban đầu không còn, cuộc sống sẽ trở thành bình bình thản thản nhạt nhẽo lãnh đạm. Đến lúc đó người sẽ biết, con người vốn không thể cách ly xã hội, cho dù người có không để ý ánh mắt của người khác thế nào, nhưng cũng có vài thứ nhất định sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của người, đây là sự thật không thể trốn tránh.” Cha Bối Hiểu Ninh nhìn Lăng Tiểu không chớp mắt.

Lăng Tiểu đón nhận ánh mắt của ông, nghĩ một chút, nói: “Đó là vấn đề của xã hội, không phải chúng cháu sai, chúng ta không thể vì ánh mắt của người khác mà hy sinh hạnh phúc của chính mình, như vậy không công bằng.”

“Công bằng? Trong cuộc sống nào có công bằng nhiều như vậy? Ta có nghe qua câu ‘tình yêu là bình đẳng’, ta cũng biết đồng tính cũng có thể có loại tình cảm vượt qua khỏi tình bạn. Nhưng suy cho cùng vài cá nhân cũng là quá nhỏ bé, khuyết điểm của xã hội, thời đại cực đoan người có thể thay đổi bao nhiêu?”

“Tối thiểu cháu có thể bắt đầu từ chính mình.”

Cha Bối Hiểu Ninh lắc đầu, “Người nghĩ quá đơn giản.”

“Cháu không muốn nghĩ quá phức tạp. Hiện tại, cháu chỉ cần biết rằng nếu như chia tay Hiểu Ninh, chúng cháu đều chịu quá đủ thống khổ rồi. Bác cũng không muốn để Hiểu Ninh tiếp tục khổ sở chứ?”

“Nhưng ở cùng nhau càng lâu, tương lai khi chia tay sẽ càng thống khổ. Đau dài không bằng đau ngắn.”

“Bác Bối, giả thiết bác đặt ra đều thành lập trên cơ sở nghĩ rằng tương lai chúng cháu nhất định sẽ chia tay. Nhưng dù vì bất cứ điều gì cháu cũng nhất định không rời khỏi Hiểu Ninh. Hơn nữa sao bác có thể biết được hiện tại cháu rời đi hẳn cũng chỉ là đau ngắn?”

“Đương nhiên bây giờ thế nào người cũng không muốn rời khỏi nó, ta cũng tin lời người nói lúc này là thật tâm, nhưng có thể sau khi thật sự có lý do để chia tay, người sẽ không còn nghĩ như vậy nữa.”

“Như vậy bác cho rằng nếu cháu và Hiểu Ninh có một người là phụ nữ, thì chúng cháu nhất định có thể bên nhau trọn đời?”

“Cũng không hẳn, nhưng tối thiểu cũng sẽ không bị người khác coi thường. Hơn nữa còn một vấn đề, cả đời không con không cháu, thì không thể trọn vẹn.”

“Chúng cháu có thể nhận nuôi.”

“Con nuôi dù sao cũng không phải con ruột.”

“Chẳng phải cũng có rất nhiều cặp vợ chồng bị vô sinh đấy sao?”

“Nhưng mà...”

Mắt thấy mùi thuốc súng ngày càng nồng, mẹ Bối Hiểu Ninh đưa một múi cam mọng nước tới trước mặt Lăng Tiểu, “Ăn hoa quả đi.”

“Cám ơn dì.” Lăng Tiểu dập thuốc, nhận múi cam, còn chưa kịp đưa lên đến miệng, điện thoại của y đã vang.

Là Bối Hiểu Ninh gọi, Lăng Tiểu nghe điện.

“Lăng Tiểu à?” Là một thanh âm quen thuộc, nhưng không phải của Bối Hiểu Ninh.

Nhất thời nghe không ra là ai, Lăng Tiểu nhăn mặt nhíu mày, “Là ta, ai vậy?”

“Hắc hắc! Thanh âm của ta người cũng không nhận ra?” Quen thuộc biến thành dữ tợn.

“Mã Lão Nhị?!” Lăng Tiểu đứng bật dậy, múi cam rơi xuống đất, “Người... Sao người lại có di động của Hiểu Ninh?!”

“Ha ha! Quả nhiên a! Mẹ kiếp ta còn tưởng chỉ có bọn này ngồi tù mới phải đâm ‘cửa’ này, không ngờ một thằng luôn tự cho mình là đẹp trai tài giỏi như mày cũng thích ‘đâm cửa sau’ hả, hả? Ha ha ha ha!”

“Mẹ kiếp mày thối lắm!” Mặt Lăng Tiểu biến sắc, trong đầu kêu ông ông, hoàn toàn quên mất mình đang ở chỗ nào, “Hiểu Ninh đâu?! Điện thoại của em ấy sao lại ở chỗ mày?!”

“À, cái này hả? Cái này chính là người tính không bằng trời tính, vốn mấy an hem bọn ta đến định bắt mày, nhưng tìm mày chưa thấy, lại vừa lúc đụng ngay thằng người tình này của mày trở về, đàn em của ta theo dõi ở nhà mày mấy hôm nói hẳn là “đó đó” của mày. Ta thấy cậu em này nhìn cũng ngon mắt, trắng trẻo, nên nhân tiện...”

“Mày làm gì Hiểu Ninh?!”

“Bây giờ còn chưa làm gì, nhưng mà lát nữa thì... Hắc hắc, ta cũng không biết.”

“Đ* t m* thằng khốn Mã Lão Nhị! Ta nói cho mày biết, nếu mày dám đụng đến một sợi tóc của em ấy, mẹ kiếp tao sẽ giết cả nhà mày!”

“Ái da! Ghê gớm nhỉ? Bây giờ con mẹ nó còn chưa đến lượt mày uy hiếp ông đây đâu?!”

“Mày muốn thế nào?!”

“Ta muốn thế nào mày còn không biết?”

“Mày ở đâu? Ta lập tức qua!”

“Tiểu khu Xuân Tuyền, sát cổng chợ 303. Nhớ kỹ, chỉ một mình mày đến. Ta chỉ đợi nửa giờ, nếu tới chậm... Tình nhân bé nhỏ xinh xắn của mày có biến thành tình nhân của cả lũ bọn ta không cũng chưa biết.”

“Ta muốn nghe tiếng của Hiểu Ninh.”

“Không thành vấn đề.”

Lạch cạch mấy tiếng, tiếng của Bối Hiểu Ninh từ di động truyền ra, “Tiểu! Đừng tới đây...”

Điện thoại chỉ còn âm thanh tí tít.

“Hiểu Ninh? Hiểu Ninh! Mẹ kiếp!” Lãng Tiểu chửi to một câu, hung hăng tắt máy, lúc này mới phát hiện ra mình làm bố mẹ Bối Hiểu Ninh hoảng sợ trợn tròn hai mắt.

“Hiểu Ninh... làm sao vậy?” Thanh âm của cha Bối Hiểu Ninh có chút run rẩy.

“Bị... bị người bắt cóc.” Lãng Tiểu thực ra không muốn nói thật, nhưng cuộc điện vừa rồi, đứa ngu cũng có thể nghe ra chuyện gì.

“Người nói cái gì?!” Mẹ Bối Hiểu Ninh nhảy dựng lên, “Người nói cái gì?! Hiểu Ninh bị ai bắt cóc?! Tại sao lại bắt cóc nó?!”

Lãng Tiểu nói đại khái, sau đó gọi cho Lâm Uy. Không kịp ấy nấy, y nói một câu “Hiểu Ninh sẽ không sao” rồi đi ra ngoài.

Cúp điện thoại, Mã Lão Nhị cầm di động đến trước mặt Bối Hiểu Ninh hươ hươ hai cái, “Ừm, cái thằng đàn Lãng Tiểu này cũng tinh mắt gớm, diêm phúc không ít a!”

Mã Lão Nhị vốc người trung bình, không gầy không béo, da dẻ vàng khét, hai mắt lệch, bông mắt dầy. Bối Hiểu Ninh tràn ngập cảm ghét nhìn gã một cái, quay mặt đi.

Mã Lão Nhị vặn cầm Bối Hiểu Ninh quay lại, cười hì hì nhìn hắn, “Ai da? Kỹ năng trên giường của Lãng Tiểu rất cục thế nào, nghe nói đàn bà y từng ngủ qua cũng đầy một cái tàu hỏa đấy.”

Bối Hiểu Ninh ngửi thấy trên tay Mã Lão Nhị có mùi khói thuốc, dạ dày liền khó chịu, cùng một mùi, không cùng trên tay một người, lại cách biệt một trời một vực. Nếu không phải chân tay đều bị cột vào ghế, Bối Hiểu Ninh thật muốn dùng toàn bộ sức lực đập một cước vào hạ bộ Mã Lão Nhị, cho gã biết thế nào là lễ độ.

Thấy Bối Hiểu Ninh không nói lời nào, Mã Lão Nhị có vẻ bất mãn, “Mẹ kiếp! Còn ở đây giả thanh cao?! Nói, hay là muốn ta làm mày một lần, thử xem sao?”

Bối Hiểu Ninh run run, thân thể theo bản năng rụt lui.

“Ha! Sợ rồi.” Mã Lão Nhị vỗ vỗ mặt Bối Hiểu Ninh, “Hắc hắc... Ta rất thích bộ dáng run run rẩy rẩy của người nha. Bất quá... Ta đáp ứng Lãng Tiểu, chờ y nửa giờ. Chờ y tới, ta lại để y tận mắt nhìn người được ông đây ‘đâm’ đến chết đi sống lại. Nhưng mà... Cứ chờ chạy nửa giờ cũng hơi lãng phí thời gian, hay là vậy đi, người giúp ông đây làm nóng người.”

Vừa nói Mã Lão Nhị vừa đứng lên, nói với vài người khác trong phòng: “Đứa nào có điện thoại camera ngon?”

Một kẻ tóc húi cua tầm 20 tuổi đứng lên, “Hôm qua em mới mua di động mới, em chụp.”

Mã Lão Nhị lại gọi thêm 2 người, “Hai đứa mày cũng đừng ngồi đấy, đến chụp cùng. Chụp xong chúng ta phát tán online. Nhớ cẩn thận chút! Đừng dính mặt ta vào!”

Bối Hiểu Ninh không biết Mã Lão Nhị định làm gì, ngẩng đầu nhìn mặt gã, Mã Lão Nhị đứng trước mặt Bối Hiểu Ninh bắt đầu tháo thắt lưng.

“Người muốn làm gì?!” Bối Hiểu Ninh giãy dụa muốn đứng lên.

“Hắc hắc...” Mã Lão Nhị cười ***, “Người nói thật phí lời. Nghĩ ta muốn làm gì?”

“Người dám?!” Bối Hiểu Ninh đã biết ý đồ của gã.

“Sao ta lại không dám?”

“Người... nếu... Ta sẽ khiến người đoạn tử tuyệt tôn! (1)”

“Đoạn tử tuyệt tôn?” Mã Lão Nhị lấy từ đằng sau ra một khẩu súng. Nòng súng đen ngòm ngắm vào đầu Bối Hiểu Ninh, “Răng của người dám có đủ khí cắn mệnh căn (2) của ông đây một chút thôi, ta cam đoan người còn chưa kịp cắn xuống ta sẽ cho đầu người nở hoa, sau đó lỗ đ*t cũng nở hoa, chết cũng không yên!”

Bối Hiểu Ninh choáng váng: gã có súng! Lát nữa Tiểu đến không phải nhất định sẽ toi ư?!

R’s: trái với kỳ vọng của mn, thay vì Tiểu ca lên thót, thì là Hiểu Ninh nhà chúng ta vào nôi TT^TT

Chú thích:

(1) Đoạn tử tuyệt tôn: hiểu đơn giản & hoang dã là... mất giống :))

(2) Mệnh căn: chính là ‘giống’ á :))

59. Chương 59

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Robin: bữa nay chuyển tâm sự lên đầu chương, vì muốn làm phiền mọi người :)) tình hình là chặng đường của TLBTN sắp đến hồi kết đây là bộ đầu tiên ta edit, và là bộ ngắn thời gian lâu nhất, nhiều hổ nhất, mặc dù không phải bộ dài nhất :)) mong rằng đến tận chương cuối cùng vẫn còn những reader đã theo dõi bộ truyện từ những chương edit bỏ ngõ đầu tiên

“Thế nào?!” Mã Lão Nhị vừa muốn vươn tay tóm mặt Bối Hiểu Ninh, thì điện thoại của gã vang, “”Đ*t! Đứa nào đấy? Mẹ kiếp cũng biết chọn lúc nhì!”

Mã Lão Nhị lấy điện thoại ra, “Hử? Hoành Binh?” Gã nghe máy.

Bối Hiểu Ninh nghĩ trong lòng: Hoành Binh? Sao nghe quen quen?

“Alô? Chú em? Sao rồi?”

“Chú em? Ai là chú em của mày? Mẹ mày đừng gọi loạn!” Đầu kia điện thoại là một giọng cực khủng bố.

“Đ*t! Mày là thằng nào?” Mã Lão Nhị lập tức phát điên chửi lại.

“Ha! Mới có mấy ngày mà đã nghe không ra tao là ai à?”

“Đừng có mà làm trò với bố mày! Mày rốt cục là thằng nào?”

“Lâm Uy.”

“Lâm Uy?!” Mã Lão Nhị biến sắc, hai mắt liếc nhìn Bối Hiểu Ninh, “Mày... Sao mày có di động của đàn em tao?!”

Bối Hiểu Ninh nghe ra là Lâm Uy, vội vàng hô lên: “Lâm ca! Bọn chúng có súng! Người đừng để Tiểu đến...”

Rầm! Mã Lão Nhị gạt ngã ghế của Bối Hiểu Ninh. Vài người xông lên lấy băng dính dán chặt miệng của Bối Hiểu Ninh.

“Hiểu Ninh?! Chúng mày làm gì nó?!” Lâm Uy nghe được tiếng của Bối Hiểu Ninh.

“Có gì đâu, để nó yên lặng chút. Nói mau! Sao mày lại có di động của Hoành Binh?!”

“Tao hả? Tao đang ở nhà mày đây.” Lâm Uy hời hợt nói.

“Mày... Con mẹ nó sao mày biết nhà của tao ở đâu được?!”

“Đm! Mã Lão Nhị, mày hài hước gớm nhỉ, mày còn tìm được nhà đại ca của tao, chẳng lẽ bọn tao lại tìm không được nhà mày à? Từ lúc mày đi Vân Nam bọn này đã thăm dò động tĩnh nhà mày rồi, chờ xem hành động của mày!”

Mã Hoành Bình năm đó hồng chuyện, không bao lâu sau Mã Lão Nhị cũng vào tù, cha bọn họ lại bị bệnh không dậy nổi, sớm qua đời. Còn lại một mình mẹ già mang theo Mã Hoành Bình sống qua ngày. Sau đó ngay trước khi Mã Lão Nhị ra tù hai năm, mẹ già bị tai biến lại không có tiền điều trị nên đành buông xuôi. Mã Lão Nhị cũng không tìm hiểu ngọn ngành sâu xa, đổ hết mọi chuyện xảy ra với nhà gã lên đầu Lăng Tiểu, cho nên những năm gần đây gã vẫn hận Lăng Tiểu đến thấu xương, một lòng muốn giết chết y mới hả lòng hả dạ.

Hôm nay gã chỉ còn lại một người em, Mã Lão Nhị đối với người ác luôn luôn lòng dạ độc ác, nhưng duy độc trước sau gã luôn che chở gia đình. Bây giờ vừa mới nghe Mã Hoành Bình rơi vào tay Lăng Tiểu, lập tức rối loạn.

“Nếu mày dám động vào em tao tao liền...”

“Đại ca của tao nói, nhìn em mày suốt ngày chống gậy giả què cũng mệt, không bằng bọn tao giúp nó một tay, cho nó được ngồi hẳn xe lăn luôn. Thấy thế nào hả? Ha ha ha ha!”

“Mày dám?!”

“Không dám không dám, đương nhiên không dám.”

“Aaa!” Từ điện thoại truyền ra tiếng thét thảm của Mã Hoành Bình.

“Chúng mày muốn thế nào?!” Lần này Mã Lão Nhị thực sự luống cuống.

“Ồ, rất đơn giản, mày đang hoang mà đợi đại ca của tao đến, một ngón tay cũng không được động vào Hiểu Ninh.”

“Được, tao đáp ứng.”

Mã Lão Nhị tắt máy, lại đá Bối Hiểu Ninh đang nằm trên mặt đất, “Đcmn! Lăng Tiểu! Ông đây nhất định không để mày yên!”

Lăng Tiểu nhanh chóng lái xe đến nơi. Xuống xe, y lấy điện thoại ra vừa muốn gọi, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, y quay ngoắt lại, “Bác Bối?!”

“...Đúng! Cạnh đường lớn! ... ngay đối diện!” Cha Bối Hiểu Ninh vừa chạy vừa nói vị trí của mình vào điện thoại. Cúp máy xong ông túm lấy cánh tay Lăng Tiểu, sau đó một tay ấn thắt lưng, bắt đầu điên cuồng thở gấp nói: “Người... Tiểu tử nhà người... Lái xe quá... Quá liều mạng rồi...”

“Bác... Bác chạy đuổi theo?!” Lăng Tiểu trợn tròn hai mắt.

“Sao không...? Vừa mới... chỗ cái đèn đỏ kia... tài xế... không chịu vượt, ta mới xuống xe... chạy tới đây...”

Đang nói, một người đàn ông trung niên hơi đầu cũng chạy tới. Ông lại túm cha Bối Hiểu Ninh, cũng thở phì phò nói: “Đại ca... Ông... Ông còn chưa có trả tiền đâu!”

Cha Bối Hiểu Ninh móc ví ra đưa cho tài xế chạy đuổi theo kia, tay kia thì vẫn nắm chặt Lăng Tiểu không chịu buông, “Người tự lấy.”

Tài xế mơ hồ nhìn một già một trẻ trước mắt, lấy ví mở ra nhìn, “Ông này... Toàn là 100, thừa tận 50. Ông chờ... tôi quay lại xe lấy tiền lẻ.”

“Không cần, người cứ cầm tiền thừa.”

“Thế sao được...”

“Sao không được! Mẹ nó nhanh một chút đi!” Cha Bối Hiểu Ninh phát hỏa rồi.

Tài xế lạng người, tức giận cầm tiền, trả ví lại cho cha Bối Hiểu Ninh rồi xoay người đi.

“Bác Bối, buông cháu ra!” Lãng Tiếu bắt được cổ tay cha Bối Hiểu Ninh dùng sức gỡ. Nhưng tay ông như cái kìm, vẫn nắm gắt gao.

“Người không thể đi! Người giở trò không được!”

“Sẽ không sao! Cháu an bài tốt rồi...”

“Cái gì mà an bài tốt?! Không phải người cho người đến nhà Mã Lão Nhị rồi sao? Người gọi điện ta nghe thấy rồi! Người như vậy không được, lúc đuổi theo tới ta đã bảo mẹ Hiểu Ninh báo cảnh sát rồi...”

“Báo cảnh sát?! Sao bác có thể báo cảnh sát?!”

“Đương nhiên phải báo cảnh sát! Loại chuyện này một mình người giải quyết thế nào?! Người cho người là Hoàng Phi Hồng hay Lý Tiểu Long hả?!”

“Cháu... Bác mau buông ra! Bác Bối! Không còn kịp rồi!” Lãng Tiếu gấp đến độ giơ chân.

Hai người đang giằng co, xa xa lực lượng công an đã lặng yên không tiếng động đuổi đến. Lãng Tiếu ngừng giãy giụa, nhìn hai người trong đội cảnh sát đang chạy đến. Mẹ Bối Hiểu Ninh cũng trong số đó.

“Đình ca?!” Lãng Tiếu giật mình nhìn người cầm điện đàm đang chạy đến chỗ mình.

Đình ca nâng tay chụp lên vai Lãng Tiếu, “Được rồi, tình huống chúng ta hiểu rõ. Bọn họ ở tầng mấy?”

Cha Bối Hiểu Ninh rút cục buông lỏng tay. Mẹ Hiểu Ninh chạy tới, nước mắt trên mặt còn chưa khô, “Hiểu Ninh đâu? Hiểu Ninh thế nào rồi?!”

Đình ca phát tay, vài người đưa mẹ Bối Hiểu Ninh ra phía sau.

“Đình ca sao anh lại tới đây?” Lãng Tiếu tiếp tục hỏi tới.

“Bác gái kia báo án, Thường đội trưởng vừa nghe là chuyện cậu cùng Mã Lão Nhị, liền gọi tôi đến. Chúng tôi sớm đã có tình báo, Mã Lão Nhị còn buôn thuốc phiện, số lượng không rõ. Ngồi chồm hổm ở nhà gã đợi vài ngày, vẫn không thấy gã về, không ngờ là gã tự mình đưa lên cửa. Cậu xem cái gì cần tôi điều tra.”

Lãng Tiếu nhìn về hướng Đình ca chỉ, thấy một đội vũ trang hạng nặng mặc áo chống đạn đầy đủ đang từ trong một xe chống đạn nhảy xuống.

“Đến, nghe chỉ huy của tôi. Bọn họ ở tầng mấy?” Đình ca rất bình tĩnh.

“303... Nhưng mà... Như vậy Hiểu Ninh sẽ gặp nguy hiểm!” Lãng Tiếu lại càng căng thẳng.

“Vớ vẩn! Cậu đi một mình thì không nguy hiểm chắc? Nghe tôi đi.”

Vừa nói vừa quay đầu nói với người phía sau: “Để các tay súng bắn tĩa lên nhà cao tầng đối diện, cho phép học viên rút lui xuống dưới lầu. Nhanh! Cậu, cậu, cậu.” Hắn lại chỉ vài người, theo tôi vào hành lang dưới lầu.”

Lãng Tiếu nhìn tình hình trước mắt, biết y muốn tự mình đi gặp Mã Lão Nhị cũng không thể. đành phải đuổi theo người của Đình ca.

Vào hành lang, Đình ca bắt đầu bố trí người. An bài xong hết, nói với Lãng Tiếu: “Lát nữa bọn chúng mở cửa, cậu phải yêu cầu bọn chúng thả người ngay. Nếu chúng không chịu, cậu đồng thời trao đổi, tóm lại không được đi vào trước. Mà phải cố để chúng lộ bộ phận cơ thể ra ngoài. Sau đó một khi có thể đảm bảo an toàn cho con tin rồi, cậu làm cái động tác này với chúng tôi, rồi lập tức nằm sấp xuống.” Vừa nói Đình ca vừa lấy tay làm một động tác, “Hiểu chưa?”

“Hiểu.” Lãng Tiếu gật đầu.

Đình ca xoay người lấy một bộ áo chống đạn, “Cậu mặc cái này vào trong.”

Năm phút sau, tất cả sẵn sàng, Lãng Tiếu đi về phía phòng 303.

Lãng Tiếu gõ cửa.

“Ai?!” Bên trong truyền ra câu hỏi đầy cảnh giác.

“Lăng Tiểu.”

Lăng Tiểu tấm kính trên cửa tối đen, sau đó có tiếng mở khóa cạch cạch, cửa mở.

Lăng Tiểu nhìn thấy Bối Hiểu Ninh bị trói trên ghế, bị đánh sưng phù, ngoài miệng dán băng dính, hai mắt bị bịt vải đen, Mã Lão Nhị cầm súng dí sát vào đầu hắn.

“Mày báo công an rồi chứ gì?”

Mã Lão Nhị nghiêng đầu hỏi.

Lăng Tiểu nhanh chóng nhìn quét qua tình hình trong phòng: tất cả cửa sổ đều kéo rèm cửa dày cui kín mít, bây giờ đang là ban ngày, nhưng trong phòng phải bật đèn. Trừ Bối Hiểu Ninh còn 7 người. Lăng Tiểu nghĩ: đại khái chúng không dám mở rèm cửa ra xem bên ngoài, nên hắn là không biết cảnh sát đã tới. Vì vậy y giả bộ trấn tĩnh mạnh mẽ nói: “Không.”

“Hừ! Có cho mày cũng chẳng dám! Đi vào.”

“Mày thả Hiểu Ninh ra.”

“Không được, nhờ hai chúng mày chạy thì sao?”

“Không phải mày có súng à?”

“Thế cũng không được. Ai biết mày có mang người theo không. Mày đi vào, rồi tao thả người.”

“Tao không tin.”

“Thế thì làm sao?”

“Mày cho người của mày ra cửa, rồi tao vào.”

Mã Lão Nhị nghĩ một chút, dù sao em trai còn trong tay Lâm Uy, không có điện thoại của Lăng Tiểu bọn họ sợ rằng cũng không tha người. Nên gã đành gật đầu với mấy kẻ bên cạnh. Tên tóc húi cua đến cởi dây trói Bối Hiểu Ninh vào ghế, nhưng tay hắn vẫn bị trói.

Bối Hiểu Ninh đứng lên, tên tóc húi cua dí hắn đi về phía trước, súng của Mã Lão Nhị nhắm ngay đầu Bối Hiểu Ninh.

Bọn họ đi tới cửa, Lăng Tiểu bước về phía trước hai bước, gần như kề bên Bối Hiểu Ninh rồi.

“Tiến vào!” Tên húi cua rất vênh váo nói.

Lăng Tiểu muốn vươn tay kéo Bối Hiểu Ninh ra, nhưng nhìn súng trong tay Mã Lão Nhị, y không dám. Đang do dự không biết làm thế nào, tên tóc húi cua đã bắt được Lăng Tiểu. Cùng lúc đó Lăng Tiểu làm một động tác, sau đó quay người lại bằng tốc độ nhanh nhất nhào về phía Bối Hiểu Ninh.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

...

Một trận súng nổ, trong phòng nhất thời loạn lên.

About these ads

60. Chương 60

Bối Hiểu Ninh ngã xuống, cùng lúc tiếng súng vang lên. Sau đó là tiếng bước chân dồn dập lẫn lộn với tiếng chửi mắng, còn có cả tiếng kêu gào thảm thiết. Bối Hiểu Ninh biết mình bị Lăng Tiểu đẩy ngã, trong một khoảnh khắc khi ngã xuống hắn cảm giác được thân thể Lăng Tiểu chấn động hai cái. Hắn liều mạng giãy giụa muốn biết chuyện gì xảy ra, nhưng sợi dây trói trên tay gỡ thế nào cũng không ra.

Ngay lúc Bối Hiểu Ninh hoảng loạn nhất, hắn cảm thấy sức nặng trên người thoáng cái dời đi, sau đó rốt cục có người cởi trói cho hắn. Bối Hiểu Ninh đứng bật dậy xé miếng vải đen bịt mắt cùng băng dính miệng, “Tiểu?! Tiểu?! Tiểu đâu?!”

Bối Hiểu Ninh túm được người đầu tiên bên cạnh liền hỏi dồn dập. Hỏi một tràng, hần đột nhiên dừng lại, “Anh là...”

“Tôi họ Đinh.”

“Đinh ca!” Bối Hiểu Ninh nghĩ ra, hần buông tay bắt đầu nhìn ngang ngó dọc, không thấy Lăng Tiểu, nhưng lại thấy trên mặt đất một vũng máu, “Tiểu đầu?!” Hần lại túm Đinh ca hỏi.

Đinh ca nâng tay chỉ về hướng cầu thang, “Bị nâng ra ngoài. Y...”

“Cái gì?!” Bối Hiểu Ninh bật lên như lò xo rồi chạy ào về phía cầu thang kêu gào, “Tiểu! Tiểu! ...”

Đinh ca bắt đắc dĩ nhìn bóng lưng của Bối Hiểu Ninh lắc đầu, “Thật đúng là... Cũng chẳng để tôi nói hết câu.”

Bối Hiểu Ninh chạy vọt xuống dưới lầu, đuổi theo hai người đang nâng cáng cứu thương đi về phía xe cứu hộ, “Tiểu! Tiểu!”

Hai người nâng cáng dừng lại. Bối Hiểu Ninh thấy Lăng Tiểu hai mắt nhắm nghiền đang nằm trên cáng, hần lao tới, “Tiểu! Tiểu! Anh tỉnh! Tiểu!”

Bối Hiểu Ninh khóc, cha mẹ hần cũng bắt đầu chạy đến.

“Hiểu Ninh! Hiểu Ninh! Có làm sao không?” Mẹ Bối Hiểu Ninh ôm cổ hần, khóc so với hần còn dữ dội hơn.

“Mẹ? Cha? Sao hai người ở đây?” Bối Hiểu Ninh lau hai hàng nước mắt, nghĩ lại thấy không đúng lắm, xoay người lại nhào đến trên người Lăng Tiểu, “Tiểu! Tiểu!...”

“Hiểu... Ninh...” Lăng Tiểu mở ra hai tròng mắt, giọng nói có chút yếu ớt.

“Tiểu! Anh không chết?!” Bối Hiểu Ninh nín khóc mỉm cười.

“Ừ thì... Lưng áo chống đạn bị bắn trúng... Không ngờ đau thế a.” Lăng Tiểu nâng tay lau lau mặt Bối Hiểu Ninh, “Em không sao chứ?”

“Tôi không sao, anh bị ngốc à? Việc gì phải vì tôi đỡ... Sao trên tay anh nhiều máu thế?!” Bối Hiểu Ninh phát hiện tay Lăng Tiểu dính dính, kéo tay y ra, hoảng sợ nhìn.

“Chàng trai này.” Một người nâng cáng nói: “Vai y bị bắn xuyên qua, cậu nếu không để chúng tôi lên xe cứu thương y sẽ bị mất máu quá nhiều đó.”

Bối Hiểu Ninh vội vàng đứng ngay ngắn, để họ tiếp tục nâng cáng đi. Hần vừa muốn nhắc chân đuổi theo, mẹ hần đã kéo lại, “Con đi làm gì?”

“Mẹ. Con không sao, mẹ và cha về trước đi. Con phải đến bệnh viện xem thế nào.” Nói xong Bối Hiểu Ninh vội vàng chạy theo lên xe cứu thương.

Xe cứu thương bật đèn hiệu chạy đi. Cha Bối Hiểu Ninh thở dài một hơi, “Đời trước ta làm gì nên tội?!”

Lúc này Đinh ca cũng mang người đi ra, hướng phía điện đàm hô một tiếng: “Thu đội!”

Cha Bối Hiểu Ninh nghênh đón. Đinh ca nói: “Mã lão nhị bị giết chết, tất cả những người còn lại đều bắt sống.”

Cha Bối Hiểu Ninh cầm tay hần, “Thời khắc mấu chốt vẫn phải dựa vào các vị, cảm ơn, cảm ơn.”

Đến nửa đêm, nhà Mã lão nhị bị lục soát, trong nhà vệ sinh phát hiện ma túy, băng phiến, thuốc phiện các loại tổng cộng 150 khối (1). Mã Hoàn Bình do tham gia tàng trữ, buôn lậu thuốc phiện chờ định tội.

2 ngày sau.

Cha Bối Hiểu Ninh lén la lén lút ngoài phòng bệnh nửa giờ, rốt cục đợi được Bối Hiểu Ninh đi ra, ông vội vàng trốn vào góc khuất hành lang.

Một lát sau ông quay ra ngó một chút, xác định Bối Hiểu Ninh đã rời đi, mới đi về hướng phòng bệnh. Sau đó ông do dự một chút ngoài cửa, cuối cùng mới gõ cửa.

“Mời vào!” Lãng Tiếu hô một tiếng.

Cửa mở. Vừa nhìn thấy là cha Bối Hiểu Ninh, Lãng Tiếu vội vàng dùng một tay chống xuống giường ngồi dậy, “Bác Bối.”

“Người cứ nằm đi.” Cha Bối Hiểu Ninh đi tới bên giường, “Ta... đến xem người thế nào.”

“Dạ, cháu không sao rồi.” Lãng Tiếu co chân ngồi dậy.

“Người... Ta nghe nói cậu bị trúng hai viên đạn.” Cha Bối Hiểu Ninh nhìn chăm chăm bình hoa đầy hoa hồng đỏ ở đầu giường.

“Vâng. Trước ngực một viên, trên vai một viên. Cũng may lúc ấy cháu mặc áo chống đạn.”

“Ừm.” Cha Hiểu Ninh sờ qua bình hoa, “Hiểu Ninh từ nhỏ đã thích chơi mấy cái hoa cỏ này a.”

“Vâng, em ấy trồng rất giỏi.” Lãng Tiếu cũng nhìn hoa.

“Ta... mấy ngày nay suy nghĩ rất nhiều.” Cha Hiểu Ninh thu tay, đút vào túi quần, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, “Mặc dù chuyện lần này cũng bởi vì người. Nhưng nói sao đi nữa cậu cũng vì Hiểu Ninh mà thiếu chút nữa mất mạng. Cho nên... Ta sẽ không nói thêm với Hiểu Ninh nữa. Người nhớ kỹ những lời đã nói tại nhà ta hôm đó là được.”

Lãng Tiếu gật đầu, “Cháu nói được thì làm được.”

Cha Bối Hiểu Ninh ngẩng đầu nhìn Lãng Tiếu, đột nhiên mỉm cười, đây là lần đầu tiên Lãng Tiếu thấy ông cười.

“Ta đến thăm người cũng không mua cái gì, muốn ăn gì thì cứ bảo Hiểu Ninh mua cho đi.”

Lãng Tiếu nhếch miệng, lộ ra hai hàng răng trắng, rồi lấy một bao thuốc giấu dưới gối đưa qua, “Bác hút một điếu đi.”

Cha Hiểu Ninh chớp chớp mắt, “Trong bệnh viện không cho hút thuốc mà?”

“Đây là phòng bệnh đơn, không sao cả, bác cứ hút đi.”

Cha Hiểu Ninh do dự một chút, cũng nhận một điếu. Lãng Tiếu cũng lấy ra một điếu, sau đó hẩn châm cả hai điếu, cảm thấy mỹ mãn hút một hơi.

“Cha?!”

Lãng Tiếu cùng cha Hiểu Ninh cùng nhìn ra cửa. Bối Hiểu Ninh đang cầm cơm hộp đứng bên kia.

“Hiểu Ninh.” Cha Bối Hiểu Ninh đứng lên, xấu hổ đỏ mặt, “Ta... ta đến xem Tiếu Lãng.”

Trong lòng Bối Hiểu Ninh rất cao hứng, nhưng hẩn biết cha cũng không muốn nói rõ ràng mọi chuyện, nên hẩn mặt không đổi sắc tiến vào phòng, đặt cơm hộp xuống, “Bệnh viện không cho hút thuốc hai người không biết à?”

“Có sao đâu? Phòng này cũng chả còn ai khác.” Lãng Tiếu không thèm để ý lại hút một hơi, “Hiểu Ninh, đi, em ra cửa trông chừng, thấy y tá thì kêu một tiếng.”

Cha Hiểu Ninh nhìn Lãng Tiếu, lại nhìn Bối Hiểu Ninh, cũng không có ý dập thuốc.

Bối Hiểu Ninh trừng mắt liếc xéo Lãng Tiếu. Xoay người ra cửa hô một tiếng, “Cô y tá ơi! Trong phòng này có người hút thuốc!”

Hai người bị y tá cho một bài, cha Bối Hiểu Ninh nói mẹ hẩn có hội họp gì đó nên không tới. Bối Hiểu Ninh hỏi Lãng Tiếu cha nói gì với y, Lãng Tiếu nói không có gì, chỉ là đến thăm.

Ăn xong cơm trưa, Bối Hiểu Ninh gọt cho Lãng Tiếu một quả táo.

Lãng Tiếu nhìn Bối Hiểu Ninh giơ quả táo trước mặt mình, cũng không nhận.

“Em giúp anh đi, anh là người bệnh, không nâng tay lên được.”

“Vẫn còn một tay đây còn gì?”

“Mấy ngày nay nó phải một mình làm việc, nó cũng mệt mà.”

“Anh thật lắm chuyện!” Bối Hiểu Ninh liếc xéo Lăng Tiểu, cầm nắp hộp cơm lên, bỏ nhỏ quả táo để vào trong. Sau đó hắn lại dùng đĩa nhựa xiên một miếng đưa lên miệng Lăng Tiểu.

Lăng Tiểu đắc ý há miệng, “Lần này bị thương đúng là có giá trị.”

“Đừng nói nhảm!”

Cốc cốc! có người gõ cửa.

“Mời vào!” Bối Hiểu Ninh hô một tiếng.

Lâm Uy mang theo mấy người đến.

“Đại ca, Hiểu Ninh.”

“Lâm ca.” Bối Hiểu Ninh đứng lên, nhận lấy mấy vật trong tay hắn.

Lâm Uy tới bên giường, cau mày gãi gãi cằm, “Vừa nãy lúc mới ào, tôi thấy có người rất giống ông ngoại đang cãi nhau với một ông lão khác. Tôi không nhìn rõ lắm, có phải ông ngoại anh đến không?”

“Hừm? Không có. Chắc ông còn chưa biết chuyện của anh đâu.” Lăng Tiểu quay đầu nhìn ra cửa sổ.

“Ách... Hôm qua ông gọi đến quán bar tôi nói cho ông mất rồi.”

“Hả?!”

“Ông nói gọi đi động cho anh không được, Hiểu Ninh cũng đi mất, trong nhà anh không có ai.”

Lăng Tiểu lấy điện thoại dưới gối ra, “Kháo! Lại hết pin.”

Bối Hiểu Ninh sờ sờ túi quần mình, “Tôi cũng quên mất.”

“Tôi đi xem sao.” Lâm Uy vừa nói vừa chạy ra ngoài.

“Tôi cũng đi.” Bối Hiểu Ninh đi theo.

Dưới một tán cây, hai ông già đang vô cùng sôi nổi.

“Ông? Ông ngoại?” Bối Hiểu Ninh giật mình hô hai tiếng.

Hai người cùng quay đầu, “Hiểu Ninh?”

Bối Hiểu Ninh cùng ông mình, Lâm Uy cùng ông ngoại của Lăng Tiểu phân biệt tách sang hai bên.

“Ông, sao lại...”

“Ta vừa đến, liền thấy cái lão già này định đến cùng một phòng bệnh với ta. Ta vừa nghe, phòng hắn hỏi chính là phòng bệnh cha người nói với ta, ta liền hỏi hắn tìm ai. Hắn nói hắn tìm cháu ngoại, ta hỏi cháu ngoại hắn có phải Lăng Tiểu hay không, hắn nói phải. Sau đó ta nói ta là ông người. Hắn nói vừa lúc hắn cũng muốn tìm cơ hội gặp mặt ta, nói chuyện hai đứa, ta cũng vậy, nên cùng nói chuyện. Ta liền đệ nghị ra vườn hoa này ngồi một lát...”

Bên kia ông ngoại Lăng Tiểu đang nói với Lâm Uy: “... Vốn chúng ta nói chuyện rất tốt, sau đó hắn lại hỏi ta, rời khỏi Đài Loan rồi sau đó sao không trở về. Ta nói có nhiều nguyên nhân. Hắn còn nói nếu ta muốn làm ăn lớn, nên về nước phát triển. Ta nói ta quen ở nước ngoài rồi, một mình không thích ứng được với hoàn cảnh kinh tế chính trị trong nước. Hắn lại nói ta có thành kiến với đảng. Ta nói không phải ta có thành kiến, mà là có chút vấn đề ta không thể làm như không thấy. Sau đó hắn lại nói ta không yêu nước...”

Ông Bối Hiểu Ninh còn đang nói: “...Hả? Người nói, hắn không phải là không yêu nước sao? Tại sao nhiều năm như vậy chúng ta không phát triển? Chính là vì những người như thế này! Bây giờ bên Đài Loan không phải Quốc dân đảng nắm quyền sao? Không phải kiểu như vậy! Người xem, nhìn hắn như phản động! Hừ! Lần tới ta phải gọi lão Vương đến, xem hắn còn dám nói nữa không!”

Ông ngoại Lăng Tiểu tiếp tục: “... Người xem, loại chuyện này, nói một hai câu có rõ ràng được không? Sao ta có thể không hy vọng thống nhất chứ? Hẳn chính là không nói lý! Cũng may Hiểu Ninh không giống hẳn!”

Bối Hiểu Ninh xem hai ông lão bắt đầu giận dữ, hẳn kéo ông, lại hướng về phía Lâm Uy làm dấu, bảo hẳn đưa ông ngoại đến phòng bệnh. Sau đó hẳn mang ông mình đi sâu vào vườn hoa, “Ông, ông bớt giận, cháu cùng ông đi bộ. Sao ông lại đến ạ?”

“Còn nói! Xảy ra chuyện lớn như vậy, người cũng không gọi cho ta một tiếng.”

“Là cháu sợ ông lo lắng. Hơn nữa cháu cũng không sao cả.”

“Ta thấy, thằng nhóc kia mà không ra trận, ta nhất định khỏi thấy người nữa rồi. Nên ta muốn đến xem người, thuận tiện thăm nó.”

Bối Hiểu Ninh cười, nâng tay đỡ ông, đánh trống lảng.

Đi khoảng hai mươi phút, Bối Hiểu Ninh thấy ông cũng nguôi giận rồi, liền dẫn ông đến phòng bệnh. Sau đó Lăng Tiểu cùng Bối Hiểu Ninh cùng hòa giải, cuối cùng hai ông lão cũng chịu nắm tay giảng hòa.

Hơn nửa tháng sau.

Lăng Tiểu đã có thể tùy ý đi lại xung quanh rồi, bác sĩ, y tá, người bệnh phòng bên, bệnh nhân điều trị, người nhà, di quét dọn trong bệnh viện đều quen thuộc y.

Hôm nay y khổ sở xin Bối Hiểu Ninh tìm bác sĩ cho hẳn ra viện sớm, Bối Hiểu Ninh kiên quyết không đồng ý. Sau đó Lăng Tiểu nói không đề cập đến chuyện ra viện cũng được, nhưng mà phải cùng y đến một chỗ ngoài viện. Bối Hiểu Ninh hỏi là chỗ nào, y không chịu nói, chỉ nói đi sẽ biết.

Chú thích:

Khắc: khắc; ký ta (đơn vị dung lượng của dân tộc Tạng ở Trung Quốc, một khắc cỡ 25 ki-lô-gam ta

61. Chương 61

Lăng Tiểu thay quần áo hẳn hoi, dẫn Bối Hiểu Ninh ra cửa gọi xe. Lên xe rồi, Lăng Tiểu nói muốn đến Hưu Tĩnh Viên. Bối Hiểu Ninh sững sốt, Hưu Tĩnh Viên là một nghĩa trang.

Tới cửa Hưu Tĩnh Viên, Lăng Tiểu cùng Bối Hiểu Ninh mua hai bó hoa cúc, một bao thuốc, một chai rượu cùng một ít hoa quả. Bối Hiểu Ninh có chút khó hiểu: chẳng lẽ là đến bái tế mẹ của Lăng Tiểu? Sao lại mua thuốc lá? Nhưng Bối Hiểu Ninh không hỏi, chỉ là yên lặng theo sát Lăng Tiểu đi vào một chỗ sâu trong nghĩa trang.

Bầu trời trong veo, xanh đến chói mắt, không một gợn mây. Không phải ngày cúng bái thân nhân, người trong nghĩa trang rất ít. Khí trời mặc dù se lạnh, nhưng lại không có gió. Nghĩa trang im ắng, đến nỗi có thể nghe thấy cả tiếng cành khô rơi gãy giòn vang.

Đi một lúc lâu, Lăng Tiểu dừng bước trước một bia mộ. Bối Hiểu Ninh đứng bên cạnh y nhìn bia mộ, quả nhiên là mẹ của Lăng Tiểu. Lăng Tiểu tự tháo xuống khăn quàng cổ xoa xoa lên bia mộ, sau đó đặt bó hoa xuống, cùng hoa quả, rồi kéo Bối Hiểu Ninh quỳ xuống.

“Mẹ, con đến thăm mẹ, có nhớ con không? Mẹ xem, con dẫn đến một người, em ấy gọi là Bối Hiểu Ninh, mẹ cứ gọi em ấy là Hiểu Ninh. Con bất hiểu, không thể tìm cho mẹ một cô gái làm con dâu, nhưng mà Hiểu Ninh thực sự tốt lắm, con tìm không được người có thể thay thế em ấy. Hẳn là mẹ cũng thấy rồi? Cho nên con biết mẹ sẽ không trách con.”

Nói xong Lăng Tiểu dập đầu ba cái, Bối Hiểu Ninh cũng làm theo.

Sau khi đứng dậy, Lăng Tiểu lại im lặng nhìn chằm chằm hình chụp trên bia mộ hồi lâu, rồi mới kéo Bối Hiểu Ninh rời đi.

Bối Hiếu Ninh đi theo Lăng Tiểu tiếp tục vào sâu trong nghĩa trang, hắn cái gì cũng không hỏi, chỉ lặng lẽ quan sát bóng lưng cao lớn thoát nhìn có chút cô đơn kia.

Lại đi thêm khoảng mười phút, Lăng Tiểu dừng bước. Bối Hiếu Ninh nhìn ảnh chụp trên bia mộ phía trước – là một bé trai khoảng mười tám mười chín tuổi, khuôn mặt trắng mịn sạch sẽ cười ngượng ngùng. Bối Hiếu Ninh nhìn dòng chữ dưới ảnh chụp, là hai chữ “Ngụy Quốc”.

Lăng Tiểu đầu tiên vẫn là lấy khăn lau bia mộ một lần, sau đó đặt hoa xuống, mở rượu ra tưới một vòng. Cuối cùng y ngồi xếp bằng dưới đất, mở bao thuốc mới mua ra, châm ba điếu đặt trước bia mộ, rồi tự mình châm một điếu.

Cau mày hút hai hơi, Lăng Tiểu đột nhiên cười, “Đại Quốc a, ta đến xem người đây. Người thấy ta chú trọng người bao nhiêu a, chỗ này cấm hút thuốc, ta lại mang cả thuốc đến cho người. Lúc còn sống ở trường người toàn phải hút lén, sợ giáo viên bắt được. Còn bây giờ lại sợ nhân viên quản lý nhìn thấy. Ai da — vẫn là không thể quang minh chính đại hút thuốc a! Chắc, giúp người lắm rồi, còn lại người phải tự cố gắng thôi. Ta hôm nay đến là muốn nói cho người nghe một chuyện tốt, thằng khốn Mã Lão Nhị nghèo rồi, nghe nói đầu nở hoa (1) luôn. Nó chết chả hết tội, cái loại người này nhất định phải xuống địa ngục, không sao cả, người không phải gặp nó.”

Vừa nghe Lăng Tiểu nói như vậy, Bối Hiếu Ninh chợt nhớ ra cái người Ngụy Quốc này là ai. Lúc trước khi Lăng Tiểu bị thương ở tay từng nói qua với hắn. Ngụy Quốc vốn là bạn thân nhất của Lăng Tiểu khi còn học trung học, là vì chuyện Mã Hoàn Bình và Mã Lão Nhị mà mới sớm qua đời.

62. Chương 62

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Thuốc trong tay Lăng Tiểu hút gần xong, ba điếu thuốc kia cũng cháy gần hết. Lăng Tiểu đem bình rượu kia đổ sạch, còn nói: “Đại Quốc, có thấy tiểu tử đứng sau lưng ta không? Đúng rồi, bây giờ ta mang em ấy đến đây. Ta đã thông suốt, cái gì vợ chồng chồng không quan trọng, mình thích là được. Giống như trước đây người nói, mấy thứ nội quy trường học đều là vớ vẩn(2)!”

Nhìn Lăng Tiểu lảm bảm đối thoại với bia mộ như người sống, Bối Hiếu Ninh nhất thời nói không lên lời cảm giác của mình. Hắn đi tới bên người Lăng Tiểu, thoáng cúi người khoát lên bờ vai Lăng Tiểu. Lăng Tiểu nhìn ảnh chụp trên bia mộ, lại nói thêm thật nhiều chuyện, sau đó y nâng tay cầm lấy bàn tay Bối Hiếu Ninh đang để trên vai mình, “Được rồi, ta đi trước, sau này lại quay lại tìm người.”

Lăng Tiểu đứng lên một tay dắt Bối Hiếu Ninh, một tay phui phui mũi, xoay người chuẩn bị ra ngoài. Nhưng vừa đi hai bước, y nhìn xa xa phía trước rồi ngừng. Bối Hiếu Ninh nhìn theo tầm mắt y, thấy cách đó vài dãy bia mộ, có một người phụ nữ mặc áo lông trắng đang đi về hướng này.

Lăng Tiểu chần chờ một chút, rồi đi tiếp tục đi. Ba người ngừng lại trước mặt nhau.

“Người đã đến rồi.” Người phụ nữ kia nhìn Lăng Tiểu một chút lại nhìn Bối Hiếu Ninh một hồi.

Lăng Tiểu gật đầu, “Ừ.”

Người phụ nữ kia cắn cắn môi, nắm túi xách trong tay, “Ta đến xem Ngụy Quốc.”

“Ừ.” Lăng Tiểu gật đầu.

Người phụ nữ đi tiếp mấy bước qua Lăng Tiểu, rồi lại quay đầu lại, trên mặt không có biểu tình gì, “Sang năm, cha mẹ ta sẽ cùng ta đến phía nam. Người... đừng đến nhà ta nữa.”

“Ừm.” Thanh âm Lăng Tiểu rầu rĩ.

Người phụ nữ kia cúi đầu, nghĩ một chút, còn nói: “Cha ta bảo ta nói với người... Cảm ơn người đã dời mộ của Ngụy Quốc đến nơi này.”

Nói xong người phụ nữ xoay người, không đợi Lăng Tiểu đáp lại, tự mình rời đi.

Lăng Tiểu nhìn chăm chăm bóng lưng người phụ nữ kia bất động, mãi cho đến khi nàng dừng lại trước mộ phần của Ngụy Quốc mới quay lại nắm tay Bối Hiểu Ninh tiếp tục ra ngoài.

Bối Hiểu Ninh ngẩng đầu nhìn sườn mặt Lăng Tiểu, “Cô ta là...”

“Chị gái của Ngụy Quốc.”

Mãi cho đến mấy ngày trước tết Lăng Tiểu mới được ra viện, Bối Hiểu Ninh vẫn không quay lại làm. Trong lúc đó có nghe nói Hà Tân Khải rời khỏi trụ sở công ty, không biết đi đâu. Giám đốc công ty kia thì bị điều đến HongKong, Vương Lực muốn đổi nơi công tác, Bối Hiểu Ninh lại giới thiệu hắn đến nơi mình làm về sau, vừa lúc công ty đang mùa thịnh vượng bận bịu cuối năm.

Đêm 30, Bối Hiểu Ninh cùng cha mẹ về nhà ông, Lăng Tiểu cũng rủ ông ngoại đi theo chúc mừng năm mới. Ban đầu, gia đình hai bên lấy lý do Lăng Tiểu hoàn toàn bình phục, Bối Hiểu Ninh lại bình an vô sự để cùng nhau đến khách sạn ăn cơm. Không khí mặc dù có chút không tự nhiên, nhưng cục diện như vậy Lăng Tiểu và Bối Hiểu Ninh đã vui lắm rồi. Trên bàn cơm không có ai nói gì đến chuyện của hai người bọn họ, chỉ nói mấy chuyện thời sự quốc tế vân vân mây mây. Ông của Bối Hiểu Ninh thì thoảng cũng ngẫu nhiên xung đột với ông ngoại Lăng Tiểu, nhưng dù sao cũng là ở trước mặt lớp trẻ, cuối cùng hai ông cụ vẫn không làm ầm lên. Lăng Tiểu và Bối Hiểu Ninh không ngồi cạnh nhau, hai người thường thường nhìn trộm nhau, so với quần lấy nhau trên giường coi bộ còn thú vị hơn.

Đầu năm, Lăng Tiểu tụ tập tất cả bạn bè của cả y và Bối Hiểu Ninh về chơi một ngày. Cũng may nhà y lớn, lầu trên lầu dưới đều đầy ắp người.

Buổi tối, Bối Hiểu Ninh, Vương Tinh, Mã Hồng, Trình Giảng và Vương Bư, năm người được mọi người công nhận là nấu ăn ngon đi chuẩn bị một bàn lớn đầy thức ăn. Trước khi ăn cơm, Lăng Tiểu kiên trì tự mình rót rượu đầy ly tất cả mọi người. Sau đó y đứng lên, nâng ly nói vài lời.

“Thoảng cái đã qua một năm, qua năm nay... Không đúng, là đến năm nay, tôi đã 31 tuổi rồi. Trong năm trước điều may mắn nhất mà tôi đạt được chính là được biết Hiểu Ninh cùng tất cả những người bạn mới này đây. Hy vọng trong năm mới, chúng ta vẫn có thể thuận buồm xuôi gió, vạn sự như ý!”

Nói xong Lăng Tiểu cạn ly, mọi người cũng cùng nhau cạn. Nhưng cạn ly xong Lăng Tiểu vẫn không chịu ngồi xuống, mà lại tiếp tục rót đầy ly mọi người. Y nâng ly còn nói: “Ly thứ hai này, trước đây tôi và Hiểu Ninh xả ra chuyện lớn, mọi người cũng biết rồi, tôi còn bị thương. Các cụ vẫn nói đại nạn không chết tất có phúc về sau, mặc dù người trong nhà chúng tôi đều chúc qua, nhưng bạn bè anh em còn chưa có cạn ly này. Cạn ly!”

Lăng Tiểu lại uống cạn, mọi người cũng cạn. Nhưng lần này hết chén rượu thứ hai Lăng Tiểu vẫn không chịu ngồi xuống, cảm bình lại muốn rót rượu. Lâm Uy nâng tay can ngăn, “Đại ca, nhà anh không đủ đồ ăn nên muốn để bạn em say trước hết à?”

Lăng Tiểu gỡ tay hắn, “Yên! Anh còn chuyện rất quan trọng phải nói!”

Mọi người nhìn nhau, đành lại để y rót rượu đầy ly.

Lăng Tiểu lần thứ ba nâng ly, “Tôi còn muốn nói một việc: từ hôm nay trở đi, nơi này chính thức trở thành nhà của tôi và Hiểu Ninh, sau này ai có chuyện muốn tìm Hiểu Ninh cứ đến đây, không có chuyện gì cũng hoan nghênh mọi người đến chơi. Thực ra... Dù sao... Là tôi muốn long trọng mà tuyên bố rằng: sau này Bối Hiểu Ninh chính là người của Lăng Tiểu tôi rồi!”

Bối Hiểu Ninh không ngờ Lăng Tiểu sẽ phát ngôn ra một câu như vậy, mặt đỏ bừng. Mọi người trên bàn đều sững sốt, Cát Ân lên tiếng đầu tiên, “Cái đó... Là một loại nghi thức kết hôn à?”

Lời này vừa nói ra, tất cả đều xôn xao, ai nấy đều hiểu ra.

“Ra là vậy à!”

“Sao không nói sớm?! Bọn này còn chưa mua quà mừng a!”

“Tiền mừng cũng nên chi, hay tặng chung một lễ?”

...

Bối Hiểu Ninh vỗ bàn đứng dậy, “Đừng ồn nữa! Mau uống rượu đi!”

Bối Hiểu Ninh uống cạn rượu đầu tiên, mọi người lại nói đùa vài câu, cũng cạn ly.

Sau khi ngồi xuống, Lăng Tiểu híp mắt nhìn Bối Hiểu Ninh, nghiêng người ghé lỗ tai hắn thì thầm một câu: “Thực ra trong lòng em rất hạnh phúc đúng không?”

...

Cơm nước xong, lại tán dóc chốc lát, mới đó đã đến mười hai giờ, có người mệt quá phải bò về, sau đó những người khác cũng phải về vì đã khuya.

Lăng Tiểu cùng Bối Hiểu Ninh tiễn mọi người xuống dưới nhà. Lúc đầu Lăng Tiểu muốn gọi xe, nhưng Vương Tinh lại nói đùa bảo y mau mau mà về nhà động phòng hoa chúc đi, mọi người đều không để ý tiễn thêm.

Trở lại trong phòng, Bối Hiểu Ninh lại bận bịu với Bạch Bản và Đồng Hoa Nhi. Chờ hắn chuẩn bị bát ăn xong đứng lên, Lăng Tiểu đột nhiên giơ một nắm tay dứ trước mặt hắn.

“Đoán xem, là cái gì nào?”

Bối Hiểu Ninh lắc đầu, “Không biết.”

“Thế em mở ra xem là gì.”

Bối Hiểu Ninh chậm chậm mở từng ngón tay Lăng Tiểu, ra là hai chiếc nhẫn vàng rực rỡ.

“Đây là...”

“Nếu người nhà hai bên đã ăn cơm với nhau rồi, cũng long trọng tuyên bố với bạn bè rồi, thì có phải chúng ta đã có thể chính thức trao nhẫn rồi không?”

“Nhẫn không phải đã có rồi sao?” Bối Hiểu Ninh chìa chìa ngón tay Lăng Tiểu.

“Cái này là bạch kim, không chính thức. Anh vẫn thấy vàng truyền thống hơn. Hơn nữa lần trước cũng không phải chúng ta đeo cho nhau.”

“Đeo cho nhau? Hai thằng đàn ông, anh có thấy buồn nôn không hả?”

“Có gì mà buồn nôn? Nhanh lên nào, em đeo cho anh trước.”

Bối Hiểu Ninh nghiêng đầu nhìn Lăng Tiểu, tháo xuống chiếc nhẫn còn trên tay y, lại đeo chiếc mới vào, “Đã muốn chính thức thế sao vừa nãy trên bàn ăn anh không lấy ra?”

“Sợ em xấu hổ ấy mà.” Lăng Tiểu lại cầm cái còn lại, tháo chiếc nhẫn trên tay Bối Hiểu Ninh xuống.

“Anh biết thế là tốt.”

“Hửm? Sao tháo không ra?”

Bối Hiểu Ninh tự tháo thử, “Ừm... Chật quá, không được, đi lấy xa phòng thử xem.”

Lăng Tiểu kéo Bối Hiểu Ninh vào nhà vệ sinh. Nước rửa tay, xà bông thơm, xà phòng, hai người vật lộn hồi lâu, mãi mới lấy được chiếc nhẫn bạch kim trên tay Bối Hiểu Ninh xuống. Sau đó Lăng Tiểu rất hài lòng mà đeo chiếc nhẫn mới cho hắn.

Bối Hiểu Ninh nhẹ nhàng lắc lắc, “Ừm, cái này vừa vặn.”

“Chuyện, anh tự chọn mà.”

Bối Hiểu Ninh ngẩng đầu nhìn Lăng Tiểu, “Nhưng mà... Anh đeo cho tôi trong nhà vệ sinh.”

Lăng Tiểu nhìn thoáng qua bồn cầu bên cạnh, “Không sao, anh không kiêng kỵ gì cả.”

Vừa nói Lăng Tiểu vừa hôn môi Bối Hiểu Ninh.

Nụ hôn ôn nhu, triền miên, ướt át chấm dứt, Bối Hiểu Ninh có chút khó thở, Lăng Tiểu lấy tay xoa xoa khóe miệng hắn, “Kết thúc buổi lễ. Đến nào, tân nương.”

Lăng Tiểu kéo tay Bối Hiểu Ninh ra ngoài. Bối Hiểu Ninh nhấc chân đá vào mông y một cái, “Biết ngay anh chỉ nghĩ mấy loại chuyện này.”

Lăng Tiểu dừng lại, “Em nói loại chuyện gì?”

Bối Hiểu Ninh đỏ mặt nhìn y, “Còn không phải muốn...”

“Ha ha ha ha! Anh thấy em mới đúng là cuồng yêu a? Anh muốn dẫn em đến thư phòng cơ mà.”

“Hả? Đến thư phòng làm gì?”

“Đưa mật mã kết cho em luôn á.”

Chính văn HOÀN.

Chú thích:

Đầu nở hoa: Chỉ Mã Lão Nhị bị bắn lủng đầu đó

Nguyên văn: , : Thực ra câu này là chơi chữ chữ ‘quy’ trong nội quy nghĩa là ‘rùa’, là câu chữ. Nhưng câu này vô nghĩa trong tiếng Việt nên ta tự ý đổi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-lang-bien-tan-nuong>